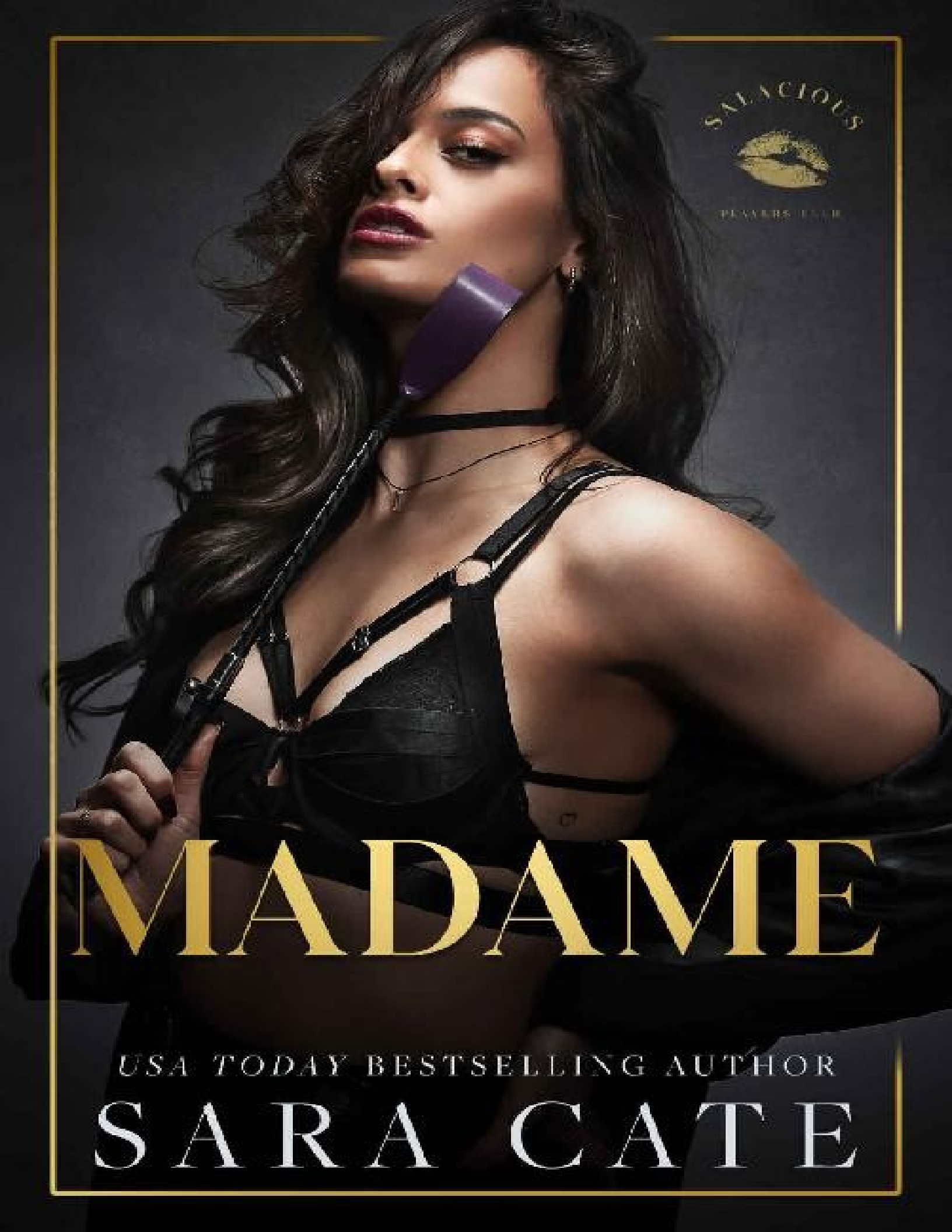

SALACIOUS
PLAYERS CLUB
MADAME
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SARA CATE

Madam.

Salacious Oyuncular Kulübü



Sara Cate

Copyright © 2023 by Sara Cate

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak fotoğrafı: Wander Aguiar

Düzenleme: Rebecca Fairest

Reviews Düzeltme: Rumi Khan

Düzeltme: Fairy Proofmother

 Vellum ile oluşturuldu

Bu kitap, Salacious Players' Club'da bir yuva bulan herkese adanmıştır. Eden'ı en başından beri seven ve onun hikayesi olmadan serinin tamamlanmayacağını bilen herkese.

Ve dövüşçülere.

Ve azgın annelere.

İçindekiler

İçerik Uyarısı

Önsöz
Kural 1: Aşk, kontrolün başka bir biçimidir.
Kural 2: Yasak meyvenin tadı her zaman en tatlısıdır.
Kural 3: Çocuklarınızın yabancılarla konuşmasına izin vermeyin.
Kural 4: Eğer soruyu siz sorarsanız, cevaba hazır olun. Kural #5: Emerson Grant'e hayır deyin.
Kural 6: Duvarlarınızı yüksek tutun. Kural #7: Eski sevgiline mesaj atma.
Kural #8: Kendi kurallarını asla çiğneme.
Kural #9: Ona ne istediğini söyle.
Kural #10: Bildiğinizi sandığınız her şeyi unutun.
Kural #11: Kendinize güvenin.
Kural #12: Eski erkek arkadaşınızın şimdiki kız arkadaşına sizi nasıl bağlayacağını öğretmeyin. Kural #13: İkinci bir şansı boşa harcama.
Kural #14: Gardınızı asla düşürmeyin.
Kural #15: Hayat siyah ve beyaz değildir.
Kural #16: Kendinden kaçamazsın. Kural #17: İletişim anahtardır.
Kural #18: İyi bir kıza asla güvenme.
Kural #19: Domme'unuza karşı dürüst olun-acıtsa bile. Kural #20: Onları içeri alın.
Kural #21: Her zaman evrak işlerini yapın.
Kural #22: Kendinizi ikinci kez sorgulamayın.
Kural #23: Bazen gelme hakkını kazanmanız gerekir.
Kural #24: Her şeyi taşıyabiliyor olmanız ağır olmadıkları anlamına gelmez. Kural #25: Madamınız size kalmanızı söylediğinde, kalırsınız.
Kural #26: İyi çocuklar bile bazen kuralları çiğner.
Kural #27: Yasak erkek arkadaşından babana bahsetme. Kural #28: Yeni bir şey denemekten korkma.
Kural #29: Her şeyin bir ilki vardır. Kural #30: Her zaman önce hanımefendinin gelmesine izin ver.
Kural 31: Eğer erkek arkadaşınızın eski sevgilisine aşık oluyorsanız, bunu ona söylemeniz en iyisidir.
Kural #32: Küçük anlar diye bir şey yoktur. Kural #33: Kendinizi seksi hissettiğinizde, seksisinizdir.
Kural 34: Ona kime ait olduğunu göster.
Kural #35: Madam Kink sizi kıstırdığında, onunla savaşmayın. Kural #36: Bazen sadece dinlemene ihtiyacı vardır.

Kural #37: Manzaranın tadını çıkarın.
Kural #38: Şüpheye düştüğünüzde, tecrübeli birine danışın.
Kural #39: Bazen kontrolü kaybetmek sorun değildir.
Kural 40: Kontrolü kaybettiğinizde kötü şeyler olur.
Kural #41: Tohumlarınızı çiçek açmadan saymayın. Kural #42: Özür dilemek için asla geç değildir.
Kural #43: Yalvarmak için asla çok sert değilsin. Kural #44: Büyümek zordur.
Kural #45: İtiraf et.
Kural #46: Bazen her şey bu kadar basittir.
Kural #47: Bir mesaja yanıt vermek için asla kötü bir zaman değildir. Kural 48: Kalpten konuşun.
Kural #49: Olaylara farklı bir bakış açısıyla bakın.
Kural #50: İyi kızlar ödüllendirilir.
Kural #51: Mükemmel olması için planladığınız gibi olması gerekmez. Kural #52: Her anın tadını çıkarın.
Kural #53: Gerçek aile bir arada kalır.
Kural #54: Başkalarının kurallarına göre yaşamak için yaratılmadınız.

Teşekkür Anti-Kahraman
Yerçekimi
İmzalı Kitaplar mevcut! Sara Cate tarafından da
Sara Cate Hakkında

İçerik Uyarısı

Sevgili okuyucu,

Bu hikayede potansiyel olarak tetikleyici olabilecek unsurlar vardır. Lütfen sayfada aile içi şiddet ve istismar sahneleri olduğunu unutmayın.

Ayrıca ebeveynlerin aldatması, ihmali, duygusal istismarı ve çocukluk travması da söz konusudur.

Bunlarla birlikte iyileşme, mücadele, kendinden şüphe duyma ve iyileşme de vardır.

Bu serideki her kitap gibi, karanlık / ağır cinsel temalar, BDSM, darbe oyunu, ip esareti ve aşağılama var.

Bu hikaye unsurlarından herhangi biri size zarar verebilir veya sıkıntı yaratabilirse, lütfen dikkatli bir şekilde devam edin. Sağlığınız ve güvenliğiniz benim için önemli.

Teşekkürle

r, Sara

Önsöz

Yaklaşık yedi buçuk yıl önce
Eden

Düz siyah saçlarım porselen kâsenin üzerine dökülürken bir kez daha şiddetli bir kuru kusma nöbeti geçiriyorum. Midemde tek bir şey kalmadı ama restoranın banyosundan gelen keskin temizlik ürünlerinin kokusu bile bu amansız hastalığı tetikledi.

Bu sefalet hiç bitmeyecek mi?

Ağzımı silerken ve sifonu çekerken ellerimde bir titreme var. Titremenin sinirden mi yoksa vücudumdaki besin eksikliğinden mi kaynaklandığından emin değilim. Belki ikisi de.

Lavaboda ellerimi yıkadıktan sonra kırmızı rujumu ve siyah göz kalemimi yeniden sürüyorum. Makyajımı düzelttikten sonra aynaya tekrar bakmaya cesaret ediyorum.

Karşımdaki kadın tanımadığım biri. Cesur biri.

Çok
güzel.
Korkusuz
.
Akıllıca.

Üst sınıf bir restoranın tuvaletinde yepyeni dar siyah bir elbise giyiyor ve sapıkça bir tanışma uygulamasında eşleştiği bir milyarderle ilk randevusuna çıkmak üzere ve aklını kaçıracak kadar korkmamış gibi davranıyor.

Bu kadın ben *değilim.*

Ama bu gece için rol yapmaya hazırım. Yapmak zorundayım. Kendim için değilse bile, içimde büyüyen hayat için. Bu kadın gibi davranmak zorundayım çünkü geri dönmeyi reddediyorum. Bu kadın zeki, seksi ve kendi hayatından tek yönlü bir çıkış bileti için yaşlı ve zengin bir adamı baştan çıkaracak kadar cesur.

Eğer beni kocamdan uzaklaştırırsa, ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Korkuyor olabilirim ama utanmıyorum.

Bununla birlikte, el çantamı kolumun altına sıkıştırıyor, kağıt havluyu çöpe atıyor ve banyodan çıkıyorum. Hostes standına yaklaşırken başım dikti. Elimden geldiğince kendime güvenerek ona adımı söylüyorum.

"Eden St. Claire."

"Evet, Bay Kade sizi bekliyor," diye yanıtlıyor. "Bu taraftan."

Küçük çantamı sıkarak ellerimi titrememesi için zorluyorum ve onu takip ediyorum. Beni şık restorandaki masa kalabalığının içine götürmek yerine, bir dizi merdivene açılan perdeye doğru dönüyor. Binanın çatısına ulaşana kadar onu dolambaçlı ferforje basamaklardan yukarı doğru takip ediyorum.

Kapıyı açtığında duraksıyorum. Uzaktan kıyıya vuran dalgaların sesiyle körfeze bakan restoranın çatısını tel ışıklar kaplıyor. Ortada tek bir masa var ve uzun boylu, tuzlu ve biberli saçlı bir adam masanın yanında duruyor, düşünceli bir şekilde ayın suyun üzerinde parladığı karanlık okyanusa bakıyor.

Kapının açıldığını duyunca dönüyor ve sıcak, samimi bir ifadeyle bana gülümsüyor.

"Eden," diyor yaklaşırken.

Yaklaştıkça ne kadar yakışıklı olduğunu fark ediyorum, sanırım bu iyi bir şey. Bu işi çok daha kolaylaştıracak. Profilinde bir fotoğrafı vardı, ama onlara asla tam olarak güvenmem, bu yüzden şahsen de aynı derecede yakışıklı olduğunu görmek beni rahatlattı.

"Bay Kade... efendim," diye gülümseyerek cevap veriyorum, elimi tutup parmak eklemlerime bir öpücük kondururken.

"Bu gece muhteşem görünüyorsun. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim." "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum.

Sesimdeki titremeyi ve gülümsememin ardındaki gerginliği fark ettiğimde, kendime aynadaki kadın olmayı hatırlatmaya devam ediyorum. Cesur. Güzel. Korkusuz.

"Lütfen, oturun." Elim hala usulca onunkinde dururken, masaya kadar onu takip ediyorum, sandalyemi geri çekerek oturmama izin veriyor.

Masanın ortasında bir mum ve her iki yanında da süslü birer tabak var. İki farklı büyüklükteki çatalın görüntüsü beni endişelendiriyor. Bana buraya ait olmadığımı hatırlatıyor. Prestijli ya da varlıklı değilim. Bana yemek yemem için iki farklı boyda çatal veren hiçbir yerde yemek yemedim.

Ama bu gece... Ben, ben değilim.

Karşıma otururken, "Gidip bize bir şişe Château Lafite sipariş ettim," diyor. "Umarım kırmızı şarap seviyorsundur."

Midem bulanıyor ve ellerim yeniden titremeye başlıyor. "Ben... içmiyorum aslında," diye kekeliyorum.

Gözleri şaşkınlıkla açıldıktan sonra anlayışlı bir ifadeye bürünüyor. "Elbette. Yine de ayık ve zihni açık olmak en iyisi."

Bununla birlikte, restorana geri dönmeden önce hostese el sallıyor. "Lütfen şarap şişemizi iptal edin ve onun yerine bize biraz maden suyu getirin. Teşekkürler."

"Elbette, Bay Kade," diye yanıtlıyor kibar bir gülümsemeyle.

Tam zor olduğum için özür dileyecekken ağzımı kapatıyorum. Aynadaki kadın tercihlerini belli ettiği için özür dilemiyor. Özür dileyecek bir şeyi yok.

Masanın diğer tarafına bakarken omuzlarımı dikleştiriyorum.

Ronan sandalyesinde rahatlar. "Ee Eden... Bana biraz kendinden bahset."

"Şey... uygulamada söylediğim her şey doğruydu. Bir Dom arıyorum-"

"Profilini ve gönderdiğin her mesajı okudum, ama istediğim şey öğrenmek kim olduğunuzdur. *Gerçekte* kim *olduğunuzdur.*"

Yutkunmak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Ben gerçekte kimim?"

Kimliğim açığa çıktı. Yalanlarımın farkında. Korku omurgamda yılan gibi kıvrılıyor ve her nefes alışım angarya gibi geliyor.

"Umm..." Boğuluyorum.

"Evet. Seni ne mutlu eder? Ailen nasıl biri? Köpekleri mi seversin, kedileri mi? Bu tür şeyler."

Dudaklarım aralanıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Oh," diyorum.

Bir süre konuşmadığımda öne doğru eğiliyor, kaşlarının arası kırışıyor. "Bunun hızlı bir ilişki olacağını düşündüysen özür dilerim. Yatağa götürdüğüm kadınları tanımayı severim, özellikle de bir Dom/sub ilişkisine giriyorsak. Ve bu işte yeni olduğunu söylediğin için

Profilinizdeki yaşam tarzına göre, önce tanışmak için zaman ayırabiliriz. Senin için sorun olur mu?"

Teknik olarak, bu zengin adamı kazanmak için biraz acele ediyorum, en azından benim için biraz para harcamaya istekli olabilecek kadar. Bana mücevher ya da tasarım kıyafetler alırsa, onları işe yarar bir şey karşılığında rehin verebilirim.

Gerçekçi olmak gerekirse... yatağa daha hızlı girip paraya daha hızlı ulaşmak anlamına gelse bile, onun sığ, am aç bir sürüngen olmadığını bilmek beni daha rahat hissettiriyor.

Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerinin içine bakıyorum ve sonra *yalan söylüyorum*. "Parıldayan şeyler beni mutlu eder. Ailem sevgi dolu ve alçakgönüllü, ama istediğim kadar yakın oturmuyorlar, bu yüzden sık sık yalnız kalıyorum. Ve ben kesinlikle bir kedi insanıyım."

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

Ronan'ın gözlerindeki bir şey şüphecilikle titriyor, bu da beni endişelendiriyor. Eğer sadece mücevherleri seven güzel ve yalnız bir kadın olduğuma inanmazsa, planım istediğimden daha hızlı başarısız olacak.

Seçeneklerim tükenmeden önce motelde sadece birkaç gece daha kalabilirim.

"Peki ya sen?" İlgiyle sordum.

"Ben-" diye başlıyor. Tam o sırada çatı kapısının açılması ve omzunda bir tepsiyle yaklaşan bir garson tarafından bölünüyoruz. "Oh, umarım sakıncası yoktur. Başlamamız için bize biraz meze sipariş ettim. Buradaki deniz tarakları için ölünür."

Tam o sırada garson masaya gümüş bir tepsi koyuyor ve deniz ürünlerinin keskin kokusu doğrudan burnuma gelirken midem sıkışıyor.

Soğuk, nemli bir ter alnımı kaplıyor ve ağzım tükürükle doluyor. Tuvalete kadar gidemeyeceğim. Bu sandalyeden kalkabilirsem şanslıyım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan masadan fırlayıp koşmaya başlıyorum, topuklarımın üzerinde tökezleyerek kendimi çatıdaki parmaklıkların üzerine atıyorum ve aşağıdaki boş sahile kusuyorum. Tekrar tekrar öğürürken saçlarım rüzgârla uçuşuyor, yüzüme ve boynuma yapışıyor.

Midemdeki hiçliği kusarken, tüm bu çabanın ne kadar aşağılayıcı olduğunu düşünüyorum. Zengin bir yabancıdan para koparmak için kişilik taklidi yapıyorum, onunla yatmaya ve Tanrı bilir başka neler yapmaya hazırım. Şimdi kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp bu restorandan çıkmam, başka bir plan yapana kadar zar zor karşılayabildiğim kokulu, gürültülü motele geri dönmem gerekecek.

Sonra ensemde serin ve ıslak bir şey hissediyorum. Kabarma durduğunda, sıcak, yumuşak eller saçlarımı yüzümden siliyor ve başımın arkasında bir at kuyruğu şeklinde topluyor.

Harika. Az önce Kaliforniya'daki en iyi milyarderi dolandırmaya çalıştım.

İyi iş, Eden. Kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissetmeden ondan bir kuruş bile alamam.

"İç şunu," diyor. Soğuk bir bardak dudaklarıma değiyor ve suyu ondan alıyorum, midemi tekrar kızdırmamak için yavaşça yudumluyorum.

Birkaç yudumdan sonra bardağı alıyor ve ıslak bezi boynumdan alnıma doğru götürüyor. Utanç verici ama aynı zamanda hoş. Soğuk havluyla nemli yüzümü usulca okşarken gözlerimi kapatıyorum.

"Daha iyi mi?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, ama başımın her hareketinde, bebeği öğrendiğimden beri tuttuğum gözyaşlarımı sallıyor gibiyim. Kapalı gözlerimden yavaşça süzülmeye başlıyorlar.

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum, sesim kelimelerle birlikte çatlıyor. Bu restorandan ne kadar çabuk çıkabilirsem o kadar iyi.

"Üzülmeyin. Plakayı çıkarttırdım." "Gitsem
iyi olacak," diyorum.

Ama hareket etmiyorum. Uzun boyunun beni rüzgârdan korumasına izin veriyorum ve yüzümü silmesine izin veriyorum, beni o kadar rahatlatıyor ki makyajımı umursamıyorum.

"Buraya gel," diye mırıldanıyor ve ben hemen kollarına atılıyorum, yeni tanıştığım bir adamın yanında neden ve nasıl bu kadar rahat hissedebildiğimi tam olarak bilmiyorum. Ama kolları büyük ve güvende hissettiriyor ve bu aptalca, ayrıntılı plandan geleceğimde bir kuruş bile olmadığını bilsem bile, gitmeden önce bir kucaklaşmanın tadını çıkarmanın yanlış bir tarafı yok.

Belki de beni azarlamadığı ya da bana aptal demediği içindir. Bana sadece kendimi düşündüğümü ve olan her kötü şeyin bir şekilde benim hatam olduğunu söylemiyor. Yüzüme tokat atıp hakaretler yağdırmak yerine sırtımı okşuyor ve bana her şeyin yoluna g i r e c e ğ i n i s ö y l ü y o r.

Şimdi ciddi ciddi ağlamam için yeterli.

"Bu şekilde gitmene izin veremem Eden. En azından önce seni beslememe izin verir misin?"

Burnumu çekerek uzaklaşıyorum. "Gerçekten mi?"

"Hadi, oturun, ben de sipariş vereyim."

Yirmi dakika sonra masa rastgele tabaklarla kaplanmıştı. Önümde bir kase risotto var. Sonra ortada bir sepet Fransız ekmeği, taze meyvelerle dolu bir tabak ve dilimlenmiş tavuk göğsü ve sote sebzelerle dolu bir tepsi var.

Meyveleri görünce ağzım sulandı. Süslü çatallarımdan biriyle tabaktan bir parça taze ananas koparıyorum ve memnun bir mırıltıyla ağzıma atıyorum.

"Tamam, meyve salatası ne alaka?" Tadına bakar bakmaz yine çatının kenarından kusmaya başlamayınca gülümseyerek soruyorum.

"İlk karım hamileliği sırasında ananas aşerdi," diye cevap veriyor umursamazca. Bir an için başımı sallıyorum, evli ve çocuklu olduğu gerçeğine takılıyorum ama sonra sır tutma konusunda o kadar da iyi olmadığımı fark ediyorum.

"Nereden biliyorsun..." Çatalım ananas ve çilek dolu kâseye doğru giderken havada donmuş bir halde soruyorum. "Yani, ben-"

"Sorun değil," diyor Ronan rahat bir gülümsemeyle. "Sen şarabı geri çevirdikten ve balık kokusu yüzünden öğle yemeğini kaybettikten sonra anladım. Bu aşamayı iyi hatırlıyorum."

Bir an için hiçbir şey söylemedim. Masanın karşısından ona bakıyorum ve şimdi ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. Ne diyeceğim? Altı haftalık hamile olduğumu bile bile sapıkça bir Dom/sub randevusuna gelmeyi kabul ettiğimi mi? Bunu ona söylemeyi hiç planlamadığımı mı? Yoksa tamamen itiraf mı edeyim?

"Karmaşık bir durum," diyorum.

Başını sallar. "Eminim öyledir, ama endişelenme. Detayları bilmeme gerek yok."

Ronan ve ben rahat bir sohbete dalıyoruz. Bana ilk eşini ve oğlunu yirmi yıl önce bir araba kazasında nasıl kaybettiğini anlatıyor. Kalbi defalarca kırıldıktan sonra uzun vadeli ilişkilerden nasıl vazgeçtiğini de. Bu da gelecekte genişleme planları olan uygulamayı yürüten şirkete yatırım yapmasına yol açtı.

"Demek sen... gerçekten bu işlerle ilgileniyorsun," diyorum bir parça ekmek kemirirken. Yavaş yavaş, küçük lokmalar halinde yemek midemin bulanmasını engelleyen tek şey.

"Bu şeyler derken BDSM'yi mi kastediyorsun?" "Üzgünüm. Bana hâlâ çok yabancı."

"Sorun değil. Profilinde bunun senin için yeni olduğunu okudum. Evet, soruna cevap vermek gerekirse, gerçekten ilgileniyorum."

"Beklediğim gibi biri değilsin," diyorum utangaç bir gülümsemeyle.

"Dürüst olmak gerekirse, sen de değilsin. Ve sadece *durumu* kastetmiyorum." Gözleri karnıma bakıyor ve ben de elimi oraya koyup içimde büyüyen yeni hayatı özlemle düşünüyorum.

"Söyle bakalım..." diyor kaşlarını kaldırarak. "Kink testinde dürüst müydün?"

Ağzım açık kaldı. "Tabii ki! Neden?"

Dürüst olmamı beklerken başını aşağı doğru eğiyor ve bana bakıyor. Yalan söyleyemeyecek kadar iyi biri ve bir erkeğin yanında kendimi bu kadar rahat hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki (hiç olmadıysa) ona yalan söyleme düşüncesine bile katlanamıyorum. Bu yüzden saniyeler içinde pes ediyorum.

"Pekâlâ, tamam. *Tamamen* dürüst değildim."

"Neden yalan söyledin? Neden testin size itaatkâr olduğunuzu söylemesini istediniz?"

Bana bunu söylemesini hiç *istemediğimi* iddia etmek için ağzımı açtığımda fark ettim ki... belki de *istemişimdir*. Ya zengin bir Dom'la eşleşmekle ilgili değilse? Ya o testi başka nedenlerle itaatkâr olarak yanıtladıysam?

Birden kendimi bütün gece ona söylediğim en dürüst şeyi söylerken buluyorum.

"Sanırım bana itaatkâr olduğumu söylemesini istedim çünkü hayatım boyunca oynadığım rol buydu. Babama aittim. Küçük kasabama ve orada bana yüklenen tüm beklentilere aittim. Sonra kocama ait oldum. İstediğimin bu olduğunu düşündüm çünkü böyle olması gerekiyordu."

"İstediğin bu mu?" diye soruyor, sıcak kahverengi gözleri yüzüme odaklanmış.

Bir sonraki nefesimde kendimi yenilenmiş hissediyorum. Ve bunun seksle, BDSM ile ya da buna benzer bir şeyle ilgisi yok. Ama hayatımda ilk kez, oynadığım rol için yaratılmadığımı fark ediyorum. Bana dağıtılan kartlar zaten hiçbir zaman gerçekten benim olmamıştı. Bu yüzden aynadaki kadın gibi güven ve cesaretle karşımda oturan adama bakıyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyorum. Sonra ekliyorum, "Kim olduğumu bilmiyorum."

"Hmm," diye cevap veriyor, koltuğuna yaslanıp beni inceliyormuş gibi izliyor. "Her ne kadar uyumlu olmamızı istesem de, korkarım değiliz. Ama ben olsam

Öğrenmek istersen sana öğretmeyi çok isterim. Önünde zorlu bir yolculuk olduğunu tahmin ediyorum Eden ve sadece bebekten bahsetmiyorum."

Duygular boğazımda düğümleniyor ve bu sözcüklerin bana çarptığını hissettiğimde gözlerimi yakıyor. Bu randevuya gelmeyi ve yeni bir elmas kolye ya da tasarım ayakkabılarla uyanmayı umuyordum. Bir kink testinin sonuçlarını ikinci kez düşünmeyi hiç beklemiyordum. Ama şimdi aniden eve koşup tekrar yapmak istiyorum.

Şimdi yeni bir başlangıç yapmak istiyorsam, bunu *gerçek* ben olarak yapmalıyım - her kim olursam olayım. Daha önce olduğum kadına geri dönmeyeceğim. Başkalarına uyum sağlamak için rol yapmaya devam etmeyeceğim. Kendimi ilk sıraya koymamın zamanı geldi.

"Öğrenmek istiyorum," diye güvenle cevap veriyorum.

Ronan kadeh kaldırırken gülümsüyor. Ben de k e n d i m i n k i n i kaldırıp onunkine dokunduruyorum. Büyük bir şeyin başlangıcı gibi hissettiriyor ve bu paradan daha değerli. Bu kez aynadaki kadını hayal ettiğimde, onun başka biri olduğunu hayal etmek yerine, o kadının *ben olduğumu hayal ediyorum*.

Kural 1: Aşk, kontrolün başka bir biçimidir.

Eden

"Çok kötü bir çocuk oldun."

Kırbaç bir çatırtıyla havalanır ve şu anda çarmıha bağlı olan adam ağzındaki tıkacın etrafında bağırır. Sağ elindeki kırmızı ipek mendil hâlâ güvenli bir şekilde avucunun içinde duruyor. Şu anda ağzı biraz tıkalı olduğu için bu bizim sözsüz iletişim işaretimiz. O kumaş parçası düştüğü anda duruyorum.

Her altmış günde bir geliyor ve onu acı açısından en uç noktalara götürmem için bana para ödüyor ve bu sırada çok fazla aşağılanmayı seviyor.

Tek bildiğim, adamın bir şeyden suçlu olduğu ve onu cezalandırmak için benim gibi birine ihtiyacı olduğudur. Bazı insanlar günah çıkarmaya gider ya da Meryem Ana dualarını okur, bazıları da bana gelir. Tüm detayları bilmek benim işim değil. Benim işim sadece bu gece onun Domme'si olmak.

Altı vuruşluk üçüncü turumuzdan sonra ona bir mola daha veriyorum, nefes almasına, terlemesine ve ağlamasına izin veriyorum.

"Zavallı," diye mırıldanıyorum kulağına, acı içinde inlerken. "İyi bir çocuk acıya katlanırdı, ama sen iyi bir çocuk değilsin, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Şimdi uslu bir çocuk olacak mısın?"

Başını sallıyor. Gözyaşları, salyası ve teri çıplak göğsünü kaplarken gözleri kapalı. Ne kadar iğrenç olsa da insanları böyle görmeye bayılıyorum. Bu bir arınma ayini ya da şeytan çıkarma gibi. Bana yüklerini, suçluluklarını taşıyarak geliyorlar,

Acı, endişe ve strese rağmen birkaç saat içinde -ister acıdan ister alt uzayda bir süre geçirmiş olsunlar- kendilerini yenilenmiş ve tazelenmiş hissederek ayrılırlar.

Başının arkasındaki tıkacı açıyorum. Çenesinde bir ağrıyla nihayet ağzını kapatabildiğinde tekrar inliyor.

"Söyle Marcus. Madamına bundan sonra iyi bir çocuk olacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diye mırıldanıyor. "Madam."

"Sana inanmıyorum," diye cevap veriyorum soğuk ve duygusuz bir ses tonuyla.

İnliyor çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyor. İpek mendile bir kez daha bakıyorum ama hâlâ sıkı sıkı tutuyor.

"Bence emin olmak için altı tane daha lazım. Sen ne düşünüyorsun, Marcus?"

Her nefes alışında göğsü kabarıyor ve yine ağlayacakmış gibi görünüyor. Sonra başını sallıyor. "Evet, Madam."

Çok endişelenmiyorum. Sonlara doğru hep böyle olur, gerçekten durmak istiyormuş gibi görünür ama asla durmaz. Marcus'un sınırına geldiğinde bana söyleyeceğine güveniyorum.

"Bana bir renk söyle o zaman." "Yeşil, Madam."

Daha da yaklaşıyorum, saçlarından tutuyorum ve acı içinde haykırana kadar boynunu büküyorum. "Bunu gerçekten hak ediyorsun, biliyorsun."

"Bunu hak ediyorum, Madam." Sesi gergin ve hırıltılı.

"Bu son altı salınımdan sonra, yine benim uslu çocuğum olacaksın, değil mi?"

"Evet, Madam."

"Güzel. Bu sefer tıkaç yok. Onları saydığını duymak istiyorum. Ve her birinden sonra bana teşekkür etmeyi unutma."

Onu bırakıp uzaklaştığımda sızlanıyor ve ilk acı çığlığı neredeyse duvarları sarsıyor. Sesi çok güzel. Bunu yapmak bana amaç ve kontrol veriyor. Kolum yorulduğunda ve ağrıdığında bile bunu seviyorum.

Bir saat sonra, çok ihtiyaç duyduğu bakımdan sonra, Marcus'u soyunma odasından çıkarken görüyorum, ilk geldiğinden daha tazelenmiş ve hafiflemiş görünüyor. Omuzları artık kulakları tarafından kamburlaştırılmamıştı ve

tembel bir gülümseme takınıyor. O kulüpten ayrılırken ben de barda maden suyu içerek gevşiyorum, giderken bana el sallıyor.

Düzenli olarak gelse ve rutine alışmış olsa bile, yine de yaralarına, morluklarına ve duygularına dikkat etmesi için talimatlar içeren otomatik e-posta alacak. Seanslarımdan ayrılan herkes çok mutlu olmuyor ve ben sadece hazırlıklı olmalarını istiyorum. Kıçınızı kırbaçlatmak ve şaplak atmak - kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak - herkesin başa çıkmaya hazır olmadığı birçok düşünce ve duyguyu gündeme getirme eğilimindedir.

Tüm bunları söylemek gerekirse, henüz herhangi bir şikayetim olmadı.

İçkimi yudumlarken peçeteme yarın, daha doğrusu bugün, saatin sabahın ikisi olduğunu düşünürsek, yapmam gereken şeylerin bir listesini yapıyorum.

Pic vp cvp ahes
O×be morie ci Secs
W×ite cLe spo>sơ'et se coy ×eriev pos9
Pahe na i>g appơi>c e>c

Yapılması gereken başka işleri düşünmeye çalışırken düşüncelerimin içinde kayboluyorum, listemden başımı kaldırıyorum ve koyu mavi takım elbiseli bir adamın yanımdan geçtiğini görüyorum. Uzun kahverengi saçları arkaya taranmış, dar ve atletik bir yapısı var.

Bir an duraksadım, arkasını dönmesini bekledim.

Arkadan *ona* benziyor. Gerçi neden *o* olmasını beklediğimden emin değilim. Aylardır buraya gelmedi.

Güzel bir kadın, kolunu ona dolayan ve yüzünü bana doğru çeviren adama doğru koşuyor. Kesinlikle *o* olmadığını anladığımda bir rahatlama *ve* hayal kırıklığı dalgası hissediyorum.

İçimde tanımlayamadığım duyguların karışımıyla listeme geri dönüyorum. Ama şimdi odaklanamıyorum. Tek yapabildiğim, kulüpte kapımı açtığımda Clay'i beni beklerken bulduğum o geceyi anımsamak. O gece

Aramızdaki her şeyin bittiği gece. O dünyayı sarsan sözleri söylediğinde, *sadece seni istiyorum.*

Hatırladıkça kaygı göğsümün derinliklerine işliyor. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak etmediğim bir gece bile geçmiyor. O anı yeniden yaşıyorum ve kendime tekrar tekrar en iyisinin bu olduğunu söylüyorum.

Ama asla tam olarak ikna olmadım.

Beynimi aynı konuşmayı tekrar yapmaktan alıkoymak için peçeteyi tomarlayıp çantama atıyorum. Sonra bar taburesinden inip barmene el salladıktan sonra kulübün çıkışına doğru ilerliyorum.

Çalışma çantamı arabamın bagajına atıp ön koltuğa tırmanıyorum ve zihinsel olarak sabahki olayların sırasını planlıyorum. Eve dönüş yolunda beynim bir program yapıyor. Saat üçe kadar eve varırsam, güne hazırlanmak zorunda kalmadan önce altı saat uyuyabilirim. Biletleri öğlene kadar sipariş edersem, Jack ve ben bu akşam saat yedideki gösteriye gitmeden önce Ronan ve Daisy ile kekleri ve hediyeleri araya sıkıştırabiliriz. Eğer onu daha fazla dışarıda tutarsam, yarın çok huysuz olacak.

Tam iki buçukta garaja çekiyorum. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde içeri giriyorum. Mutfağın ışığı yanıyor, bu da gececi dadımın hâlâ uyanık olduğu anlamına geliyor. Elbette, adada oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor. İçeri girdiğimi görünce AirPods'u kulağından çıkardı.

"Hey," diye fısıldıyor tatlı bir gülümsemeyle.

"Hey, geç kalkmışsın. Gazete nasıl gidiyor?"

Gözlerini deviriyor. "Eğer bir daha çocuk refahı kelimesini yazmak zorunda kalmazsam, bu çok erken olacak."

Çantamı tezgâhın üzerine bırakırken gülüyorum. "Eğer bir gün sosyal hizmet uzmanı olacaksan bunu yapmak zorunda kalabilirsin."

Dizüstü bilgisayarını kapattı. "Hatırlatma bana." "Nasıldı?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Her zamanki gibi mükemmel," diye yanıtlıyor. "Akşam yemeğinde kalan spagettiyi yedik ve yatmadan önce dört kitap okuduk. Sekizde ışık gibi sönmüştü."

"Harika. Tekrar teşekkürler Madison."

"Tabii ki. Onunla takılmayı seviyorum, ayrıca bu aptal ödev üzerinde çalışmak için bana sessiz bir yer sağlıyor."

Dizüstü bilgisayarını topluyor ve esnerken gözlerini ovuşturuyor. Onu kapıya kadar geçirdim, ailesiyle birlikte sadece bir mahalle ötede yaşadığı için minnettarım.

Gecenin bu saatinde çok uzağa gitmesi konusunda endişelenmene gerek yok.

"Neredeyse vardın. Sadece devam et," diyorum onu cesaretlendirerek ve sırtını sıvazlıyorum.

"Teşekkürler Eden. Jack'e doğum günümü kutladığımı söyle," diye ekliyor. "Perşembe günü görüşürüz."

"Perşembe günü görüşürüz," diye cevap veriyorum. Kapıyı kapatmadan önce arabasına binmesini ve uzaklaşmaya başlamasını bekliyorum.

Madison'ı üç yıl önce kulüp açıldığında işe aldım ve harika iş çıkarıyor. Ekstra paraya ve ailesinden uzak kalmaya ihtiyacı olan bir üniversite öğrencisi. Gece geç saatlere kadar çalışmayı umursamıyor ve Jack'e *bayılıyor.*

Madison'ın en iyi yanı ne iş yaptığımı tam olarak bilmesi ve bunun *kötü bir şey* olduğunu düşünmesi. Ama edebimiz gereği bu bilgiyi kendimize saklıyoruz. İşimden utanmıyorum ama herkesin bu kadar kabullenici olmadığını ve pek çok insanın bu bilgiyle hayatımı zorlaştırmaktan mutluluk duyacağını bilecek kadar da farkındalığa sahibim - özellikle de Jack söz konusu olduğunda.

Madison gittikten sonra koridorda sessizce ilerleyip sağdaki ilk odaya bakıyorum. Köpekbalığı gece lambası duvarlarda ve tavanda mavi ve yeşil renklerde parlıyor ve yatağına ulaşmak için yere saçılmış oyuncakların üzerinden sürünerek geçmem gerekiyor. Mavi çizgili pijamasıyla yorganın üstüne yüzüstü uzanmış, ben de bir anlığına duygusal davranıp ona bakıyorum.

Dağınık koyu kahverengi bukleler yastığının üzerinde yayılıyor. Eğilip alnına bir öpücük kondurmadan önce dikkatlice uzanıp onları yüzünden uzaklaştırıyorum. O da benim gibi derin uyuyor, bu yüzden hiç kıpırdamıyor.

Sonra bir an daha ona bakıyorum. Bugün itibariyle resmen yedi yaşında.

Doğum günü bana onun doğduğu günü anımsattı. Ronan'ın şehirdeki dairesinin misafir odasında yaşarken, bir bebeğe yer açmak zorunda kalmadan önce birkaç haftam daha olduğunu sanıyordum. Ronan iş için dışarıdaydı ve ben internette şaplak sehpasını kullanmanın doğru ve yanlış yolları hakkında bir makale okurken aniden suyum geldi. Bugün bile, o anı takip eden acıyı hatırlamadan bir tane bile göremiyorum.

Elimi tutacak tek bir kişi bile olmadan, tamamen yalnız başıma saatlerce doğum sancısı çektim. Ronan hastaneye vardığında Jack beşiğinde huzur içinde uyuyordu.

Birkaç gün sonra eve dünyamı sonsuza dek değiştiren yedi buçuk kiloluk bir bebek getirdim. Emeklemeye başladığında, evin anahtarları bizdeydi ve blogumu tam zamanlı olarak işletiyordum.

O gün, Jack'i her zaman ilk sıraya koyacağıma dair kendime bir söz verdim. Sadece biz vardık ve her zaman sadece biz olacaktık. Babasının bana yaptığını Jack'e yapabilecek başka bir adamı eve getirmeden önce ölürdüm. Ne kadar çekici ya da zengin olursa olsun, bu oyuna bir daha düşmeyi reddediyorum.

Aşk, bir kontrol biçiminden başka bir şey değildir.

Ve şu andan itibaren, kontrol sadece bende olacak.

Kural 2: Yasak meyvenin tadı her zaman en tatlısıdır.

Kil

"Fuuuuuuck." İnliyorum. "Boşalacağım."

Jade hemen o güzel dudaklarını sikimin etrafından çekiyor ve bana şakacı, geniş gözlü bir bakış atıyor. "Bizi yakalatacaksın," diye fısıldıyor.

"İyi olacağım," diye nefes nefese mırıldanarak cevap veriyorum.

Mükemmel ağzı sikimi tekrar içine alırken, neredeyse bu sözü bozuyordum. Dişlerim sağ elimin boğumları etrafında kenetlenmişken, o aletimin içinden hayatımı emerken sessiz kalıyorum.

Zevk vücudumun her noktasına yayılırken sessiz kalmak neredeyse imkânsız. Özellikle de gözlerimi açtığımda onu yüzünde muzip bir sırıtışla yutkunurken bulduğumda.

Tanrım, bu kadını seviyorum.

Tabii ki, bunu ona henüz söylemedim. Bu delilik olurdu. Jade ve ben sadece beş aydan biraz fazla bir süredir görüşüyoruz ve bunun yarısı benim ayrılık sonrası depresyonda geçirdiğim süre.

Ama o inanılmaz. Her gün onu sevmenin ne kadar kolay olduğunu görüyorum.

Geçenlerde ben de bir başkası hakkında böyle düşünmüştüm ve bakın o benim için nasıl sonuçlandı.

Ayrıca, Jade ve benim aşmamız gereken büyük bir engel var.

"Etrafta gizlice dolaşmayı özleyeceğim," diye fısıldıyor masamın altından kalkıp ayağa kalkarken. Ellerini sandalyemin iki yanına koyarak

Bana doğru eğiliyor ve ben de öpmek için ağzıma uzanıyorum.

Gömleğimi pantolonumun içine sokup fermuarını çekerken, "Ona gerçekten söylemeliyiz," diye cevap veriyorum.

Kendini geri çekiyor. "Yine de yapmalı mıyız?"

Başımı sallayarak gülüyorum. "Bunu ne kadar uzun süre gizli tutarsak, öğrendiğinde ölme olasılığım o kadar artar."

"İntikamını alacağım," diye cevap veriyor. Sonra burnu her zaman yaptığı o sevimli şekilde kırışıyor.

Ellerimi beline dolayarak onu kucağıma çekiyorum. "Bebeğim, eğer gerçekten hazır değilsen anlarım. Bana söylediğin her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Senin bu yönünü seviyorum," diye cevap veriyor ve sonunda dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Saatim kolumda vızıldarken *aşkım* demesine takıldım.

"Toplantısı bitmek üzere. Gitsen iyi olur."

İnliyor. "Peki."

"Ayrılmadan önce iki tarafa da baktığınızdan emin olun."

"Yapacağım," diye fısıldıyor. Ayağa kalktığında diz hizasındaki çiçekli eteğini ve beyaz atletini düzeltiyor. Çerçeveli üniversite diplomamı ayna olarak kullanarak, çene hizasındaki kahverengi saçlarını ve küt perçemlerini parmaklarıyla tekrar yerine tarıyor. Sonra masamın üstünden çantasını alıyor ve beni aval aval ona bakarken yakalıyor. "Ne?" dedi.

"Sen sadece... mükemmelsin," diye cevap veriyorum. Bu doğru, ama düşündüğüm bu değildi.

Jade'in çıktığım diğer kadınlara benzemediğini düşünüyordum. Genç, tatlı ve çok komik. Son çıktığım kadının tam tersi de olabilir.

Belki de bu benim kendimi koruma yöntemimdir. O kadar farklı bir kadınla çıkıyorum ki, işleri tekrar berbat etme riskini azaltıyorum.

Ama garip olan şu ki, o ve Eden ne kadar farklı olsalar da, benim onlara karşı hissettiklerim garip bir şekilde benzer.

Jade tuhaf bir gülümsemeyle ofisimin kapısını açıyor ve koridordan çıkışa doğru kaymadan önce iki tarafa da bakıyor. Arka kapıya yakın bir ofisim olduğu için şanslıyım, böylece onu fark edilmeden kolayca içeri sokup çıkarabiliyorum.

Bu iyi bir şey çünkü bir dakika sonra karşı uçta patronun kapısı açılıyor. Will Penner'ın ayak seslerini duyuyorum, kapıma yaklaşan uğursuz gümbürtüler gibi. Koridordan aşağıya doğru her yürüyüşünde, kanım

paranoya ile yükseliyor. Ama kafasını içeri uzattığında gülümsüyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

"Hey, Bradley, aç mısın?" diyor, sık sık yaptığı gibi soyadımı kullanarak.

"Tabii ki. Bugün nereden sipariş vereceğiz?" Ofis koltuğumda bir ileri bir geri dönerek soruyorum.

"Jade'e bizim için bir şeyler almasını söyleyeceğim. Suşiye ne dersin?"

"Kulağa harika geliyor," diye yanıtlıyorum.

Patronum telefonunu çıkarırken kapının pervazına yaslanıyor ve sanırım az önce ofisimden sıvışan kıza bir mesaj yazıyor.

"Ejderha rulosu mu?" diye soruyor, ben de

başımı sallıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Patronumu çok seviyorum. Ortamı keyifli hale getirecek kadar hoşgörülü ama beni daha iyi bir analist yapacak kadar da sert. Son beş yıldır finansal yönetim şirketinde onun çırağı gibiyim ve bu yıl içinde bir terfi almayı umuyorum.

Will'in istediği gibi bir sonraki seviyeye geçeceksek bu şirkette ortak olarak bana ihtiyacı var. O harika bir finansal planlamacı, ancak fevri ve zaman zaman dağınık. Birbirimizi iyi dengeliyoruz ve eğer o terfiyi alırsam, durdurulamaz olacağız.

Ofisin kapısı açıldığında gözlerini telefonundan kaldırıyor ve koridorun sonundan tanıdık tatlı bir sesin seslenmesiyle tenim soluyor.

"Hey, baba!" Jade, Will'e yaklaşırken şöyle diyor.

"Selam, Cupcake. Ben de sana mesaj atıyordum. Öğle yemeği için suşi nasıl olur?"

Kapı aralığından içeri giriyor ve bana sadece bir saniyeliğine bakıyor. Garip bir el sallayışla bana sıradan bir selam gönderdi. "Merhaba Clay."

"Merhaba Jade," diye cevap veriyorum, gözlerimi tekrar bilgisayarıma çeviriyorum, beni uyarmadan ele vermelerinden korkuyorum.

Göz ucuyla Jade'in babasını yanağından öptüğünü görüyorum. Beş dakika önce o dudakların nerede olduğunu hatırlamak utançtan ölmek istememe neden oluyor.

Jade ve ben bunu hiç planlamamıştık. Üniversiteden mezun olduğundan beri ofiste çok fazla çalışıyor. Ve sadece Will, ben ve güvenilmez bir geçici çalışan olduğu için, Jade boşluğu dolduruyordu. Geç saatlere kadar süren gecelerden ve öğle yemeği koşuşturmalarından sonra, bir şeyler oldu.

Ve şimdi, işte buradayız. Son beş aydır patronumun yirmi üç yaşındaki kızını -bazen aynı binada- beceriyorum.

Jade, kulüpte *olan ve* ona hiç bahsetmediğim olaylardan sonra bozulan ruh halimi hemen anladı. Araya girdi ve bana arzuladığım ilgiyi ve rahatlığı verdi. O andan itibaren her şey birbirini izledi.

"Clay beni oraya götürürse giderim. Şehir merkezine park etmeye çalışmaktan nefret ediyorum," diyor Jade bana doğru somurtarak.

"Senin için sakıncası yok, değil mi?" Will telefonundan başını bile kaldırmadan cevap veriyor.

"Hayır, efendim."

Ofis koltuğumdan kalkıp anahtarlarımı cebime atarken Jade bana göz kırpıyor. Tam ofisimin kapısını kapatırken Will sert bakışlarını üzerime dikiyor.

"Küçük kızıma dikkat et Bradley."

Masum ve itaatkâr görünmek için elimden geleni yaparak, kaşlarımı içe doğru kıvırarak ona başımı sallıyorum.

"Elbette. Her zaman öyleyim." Sanki umabileceği en iyi, en güvenilir çalışanmışım gibi söylüyorum.

Bununla birlikte kapıya doğru yöneliyorum, Jade de arkamdan geliyor. Sikimin onunla yalnız kalma düşüncesiyle heyecanlanma gibi bir alışkanlığı var, bu yüzden daha binadan çıkmadan pantolonumu çadırlamaya başladı bile.

Arabaya binip otoparktan çıktıktan sonra bile ellerimizi birbirimizden uzak tutmayı başarıyoruz. Köhne bir alışveriş merkezinin otoparkına girmek zorunda kalmadan önce yolun sonuna kadar geldik. Göz ucuyla külotunu aceleyle bacaklarından aşağı indirdiğini görüyorum. Araba daha park etmeden kucağıma oturuyor, kadife gibi yumuşak bacaklarını iki yanıma sıkıştırmış, yüzümü tutkuyla öperken bana sarılıyor.

"Sana doyamıyorum," diye mırıldanıyorum boynuna karşı, o pantolonumun kemeriyle uğraşırken.

Ve bu doğru. Bu kıza olan susuzluğumu bir türlü gideremiyorum. Bu başladığında, bunun sadece bir kaçamak olduğunu, sadece tutkuyla ve yasak doğasıyla devam ettiğini düşünmüştüm, ama şimdi beş aydan fazla oldu ve onun vücudundan daha fazlasına bağlanıyorum.

Onun çok masum olduğunu düşünürdüm, ama tatlı, bakir görünüşü tamamen bir paravanmış. Jade birlikte olduğum en seks delisi kadın olabilir. Bunu çekici buluyorum.

"Ben de sana doyamıyorum," diyor nefes nefese, tam o anda kendini sikimin üzerine bırakıyor ve beni kolaylıkla içime kaydırıyor.

Bir inilti çıkardım, parmaklarım kalçalarını kavradı. "Benim için her zaman çok ıslaksın."

Kucağımda hararetle zıplarken verdiği cevaplar inleme ve solumadan başka bir şey değil.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim? O kadar da iyi bir adam değilim. Bu bana gelen iyi karma olamaz. Bu kadar sık bu kadar iyi hissetmeyi kesinlikle hak etmiyorum, ama bu mükemmel küçük cevher kadın günde en az dört orgazmı hak ettiğimi düşünüyor gibi görünüyor.

İyi talihimin uzun zaman önce tükenmiş olması gerektiğini bilecek kadar hayatımda kötü dönemlerden geçtim.

Jade tatlı ve iyi biri ve çoğu gün annemin beni görmeye dayanamadığına yemin edebilirim.

Ne sikim yakalayacaksın?

"Evet!" diye haykırıyor ben boşalmadan sadece birkaç saniye önce, alışveriş merkezindeki herkesin bizi duyabileceği kadar yüksek bir sesle inliyor.

Nefes almaya çalışarak göğsüme yaslanıyor. "Gördün mü, öğrendikten sonra bu öğle yemeği koşuşturmaları o kadar eğlenceli olmayacak."

"Öğrendikten sonra öğle yemeğine çıkmayacak," diye cevap veriyorum.

"Muhtemelen haklısın." Kendini toparlıyor ve yüzünü görüş alanıma sokuyor. Elimi kaldırıp dağınık perçemlerini alnının üzerinden geriye doğru tarıyorum. Alt dudağını çıkarıp dağınık saçlarını düzeltmeye çalışıyor ve bu beni güldürüyor.

Ona çok uzun süre bakarken yakalandığımda kaşlarını çatıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum ve öne eğilip onu dudaklarından öpüyorum.

Muhtemelen Jade'e benim için fazla iyi olduğunu söyleyebilirim. Çok tatlı. Çok akıllı. Çok mükemmel.

Ama söylemiyorum çünkü söylersem onu kaybedeceğimden korkuyorum.

Neye ihtiyacım olduğunu tam olarak anlayan tek bir kişi vardı. Kendimi geliştirebileceğimi hissettiren tek bir kişi. Kendimi yeterince iyi hissettiren tek bir kişi.

Ve bunların hepsi kafamdaki bir hayaldi, sona eren bir hayal.

Jade kucağımdan iniyor, torpido gözünde tam da bu durum için sakladığım mendillerle kendini temizliyor. Sonra ben bugün ikinci kez sikimi pantolonuma geri sokarken o da külotunu giyiyor.

"Bu akşam hâlâ sinemaya gidiyor muyuz?" diye soruyor.

Ona doğru dönüyorum, aniden saat yedideki gösteri için bilet aldığımızı hatırlıyorum. "Evet, eğer hâlâ istiyorsan. Kaçabileceksin, değil mi?"

"Ona birkaç arkadaşımla gideceğimi söylerim."

"Mükemmel." Sonra eğilip dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum. O da bana gülümsediğinde, bu kadının benden neden bu kadar hoşlandığına dair bir işaret arıyorum. Sanki cevap onun ifadelerinde gizliymiş gibi. Ama hiçbir şey yok. Sadece bir gülümseme ve masumiyet dolu gözler.

"Gitsek iyi olacak, yoksa bir şeylerden şüphelenmeye başlayacak," diye yanıtlıyor. "Elbette." Bununla birlikte arabayı vitese taktım ve otoparktan çıktım.

ve sokağın aşağısındaki suşi restoranına doğru.

Kural 3: Çocuklarınızın yabancılarla konuşmasına izin vermeyin.

Eden

"Şu pisliğe bak," diyor ve bağırırken yüzüme tükürüyor. "Temizle şu pisliği."

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor. Buradaki tek dağınıklığın *onun yaptığı olduğunu iddia etmek istiyorum. Boş bira kutuları yerleri kirletiyor ve kirli tabağı masanın üzerinde duruyor çünkü onun için her şeyi benim yapmamı istiyor.*

Ama eğer onunla tartışırsam, bu sadece tırmanacak ve sonra şiddete dönüşecek.

Ben de çenemi kapatıp mutfağa doğru yürüdüm ve yolda onun kirli tabağını aldım. Tabağı lavaboya bırakırken gözlerimi kapatıyorum ve iç çamaşırı çekmecemin dibine sakladığım bin doları düşünüyorum. İki bin dolara ulaştığımda buradan gidebilirim. Onun evinden uzağa. Ondan uzaklara.

Eskiden daha iyi olacağını düşünürdüm. Beni bir kez sevmişti, yine sevebilirdi.

Eskiden nazikti ama şimdi hayatımızda ters giden her şey için günah keçisinden başka bir şey değilim. Kötü günler iyi günlerden çok daha fazla, öyle ki onun gülümsemesinin sıcaklığını en son ne zaman hissettiğimi hatırlayamıyorum.

Bu düşünceyi bir kenara iterek musluğu açtım ve lavabodaki kirli tabağı yıkamaya başladım.

Beklenmedik bir şekilde, başımın yan tarafına çarpan elinin sert etkisini hissediyorum. Sonra bir avuç saçımı şiddetle çekerek beni

çığlık atarken yere düştüm.

"Bütün gün işteydim ve eve geldiğimde dağınık bir evle karşılaştım. Şimdi de bulaşıkları kırıp dökmek mi istiyorsun?" diye bağırıyor. "Sen çok nankör bir kaltaksın."

Mutfak zemininde top gibi kıvrılıp kirli muşambaya ağlarken ve öfkeyle uzaklaşırken ayak seslerini dinlerken, artık ne yaptığımın bir önemi olmadığını fark ediyorum.

Artık iyi günler yok ve belki de bir daha hiç olmayacak.

"Anne, uyan."

Jack'in yumuşak sesi kulağıma fısıldarken, yatağımda üzerime tırmandığını, yorganın altına girdiğini ve kolumu yastık olarak kullandığını hissediyorum. Kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çekerek tanıdık kokusunu içime çekerken pijamalı küçük bedeni sıcacık.

Gün ışığı perdeler ve duvarlar arasındaki çatlaklardan parlıyor, bu yüzden telefonuma uzanıp saati kontrol ediyorum. *Dokuz on beş.*

Yatak odamın duvarında, şifonyerin üzerinde asılı duran televizyonda çizgi filmlerin çaldığını duyabiliyorum. Ben yavaşça uyanırken Jack binalar arasında sallanan animasyon bir Örümcek Adam izliyor.

"Anne, bugün günlerden ne biliyor musun?" diye fısıldıyor. "Cumartesi," diye cevap veriyorum, uyuyormuş gibi yaparak.

"Anneaaa," diye sızlanıyor. Minik parmakları gözlerimi açmaya çalışıyor ve ben gülerek parmaklarını hızla onun yanına sabitliyorum.

"Bugün benim doğum günüm!" diye bağırıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dramatik bir şaşkınlıkla ona baktım. "Doğum günün mü?"

"Evet!" diye heyecanla yanıtlıyor.

Dramatik bir şekilde omuz silkiyorum. "Madem yedi yaşındasın, o zaman kahvaltını kendin hazırlayabilirsin."

Kıkırdıyor. "Hayır, yapamam."

"Tabii, alabilirsin. Hazır başlamışken ben de omlet alayım. Oh, ve biraz da krep."

Tekrar gülüyor, beni kaldırmaya çalışmak için kolumdan çekiştiriyor ama ben uyuma numarası yaparak gülümsüyorum.

Onu altıma alıp öpücüklere ve gıdıklamalara boğduğumda gözlerim açılıyor, ta ki kahkahalarla inleyip elimden kurtulmak için mücadele edene kadar.

Yataktan fırlayıp mutfağa doğru koşarken bile onu takip ediyorum, ama çok daha az enerjiyle. Ben kahve fincanına doğru sendelerken o kendini kanepeye atıyor.

Demlenirken tabletinde gezinmesini izliyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Kaçınılmaz olarak, son zamanlarda sıkça yaptığım şeyi yapıyorum. Bu mutfakta benimle birlikte duran başka birini hayal ediyorum. Ya da belki Jack'in yanındaki kanepede oturduğunu.

Uzun kahverengi saçlarını cumartesi sabahı yatakta benimle kahve yudumlarken, Jack'in yanımızda sessizce oynadığını hayal ediyorum. Clay'in günlük hayatımdaki görüntüsü sinirlerimi bozuyor. Nasıl oldu da bu kadar kısa sürede beni e t k i l e m e s i n e izin verdim? Onca müşteriden sonra, *bu* beni nasıl etkiledi?

Jack'le yalnız yaşamaktan gayet memnunum. Onun bir babaya ya da aileye ihtiyacı yok. *Biz* bir aileyiz ve bu konuda kendimi hiç yanlış ya da kötü hissetmedim. Şimdi de kendimi kötü hissetmediğimden eminim.

Hayatımda bir ortağa ihtiyaç ya da yer yok. Jack'e ben bakıyorum. Her şeyi tek başıma halledebilirim.

Ama sonra... Clay'in mutfağımda durup ben kahve doldururken krep çevirdiği o lanet görüntü beni yine pusuya düşürüyor. O kadar sinir bozucu ki fincanımı odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum.

Bu düşünce ne kadar çekici olursa olsun, risk almaya değmez. Clay'in bana ya da Jack'e bir tehdit oluşturacağına inanmak için hiçbir nedenim yok ama ben de eski sevgilim için aynı şeyi düşünürdüm.

Ve hiçbir şey oğlumu tehlikeye atmaya değmez.

Birkaç saat sonra, Jack elektrikli scooter'ıyla evimizin önündeki yolda zum yapıyordu ve ben de gururlu bir gülümsemeyle Jack'i izleyen Ronan Kade'e hançer gibi bakıyordum.

"Gerçekten mi?" Başımı eğip ona ters ters bakarak soruyorum.

"Ne? O bir scooter istedi," diye karşı çıkıyor Ronan.

"Yani ona elektrikli bir tane mi aldın? O yedi yaşında, Ronan."

Ronan'ın çok daha genç karısı Daisy, kucağında bebek Julian'ı zıplatırken gülerek, "Elektrikli bir araba olmadığına şükret," diye cevap veriyor.

Onun yanında durup başparmağımı bebeğin yumuşak yanak derisine sürterek, "Ben olsam bunu yapmazdım," diyorum. Bebekken ne kadar sevimli olduklarını neredeyse unutuyordum. Jack'le o dönem çok çabuk geçti. O zamanlar hayat o kadar telaşlıydı ki yavaşlayıp tadını çıkarmaya fırsatım olmuyordu.

Ama Julian'ın yeşil emziğin etrafındaki minik ağzını ve o sevimli küçük emme sesini izlerken birden z a m a n d a geriye gidip Jack ile her şeyi tekrar yaşayabilmeyi diledim.

"Gözünü kırpacaksın ve o yedi yaşında olacak," diye fısıldıyorum eğilip Julian'ın başının üstünü öperken.

"Ben de bundan korkuyorum," diye yanıtlıyor onu daha da yaklaştırarak. "Bir tane daha yapmayı düşündün mü?"

Gözlerim büyüdü ve geri çekildim. "Tanrım,
hayır." "Neden olmasın?" diye soruyor. Tatlı,
masum küçük Daisy. *O kadar da* masum değil.
"Otuz beş yaşındayım," diye cevap veriyorum, sanki
bu yeterli bir sebepmiş gibi. "Yani? Ronan elli yedi
yaşında," diye itiraz ediyor.

"Evet, ama o hiçbir şey taşımadı ve doğurmadı. Ayrıca, hamile olmak kulüpteki tarzımı gerçekten bozar."

Jack scooter'ıyla geri dönerken üçümüz gülüyoruz. Dizlikleri ve kaskı olmasına rağmen kaldırımdaki her çatlak ya da yoldaki her tümsek beni geriyor. Hâlâ en kötüsünü hayal ediyorum. Ama o gerçekten doğuştan yetenekli, virajları hızla dönüyor ve kaldırımdan atlamayı bile başarıyor.

Saatim bileğimde vızıldıyor ve ben de hatırlatıcıyı görmek için aşağı bakıyorum.
Ayarla.

"Hey, Jack, bir an önce yola çıkmalıyız eğer
film."

Çilli yüzünde meraklı bir ifadeyle bana bakarken scooter'ı gıcırdayarak durdu. "Ne filmi?"

"Oh, sadece *Galaxy Warriors 2*. Onu görmek istiyordun, değil mi?"

Yüzü şaşkınlıkla aydınlanıyor. "Gerçekten mi? PG-13 olduğu için izleyemeyeceğimi söylediğini sanıyordum."

Gülümsememe karşı koyarak omuz silkiyorum. "Artık yedi yaşındasın. Neredeyse on üç oldu."

Scooter'dan atlıyor, kaskını çıkarırken onu yerde bırakıyor ve bana doğru koşarak belimden sarılıyor. "Teşekkür ederim, anne!"

"Rica ederim, dostum," diye cevap veriyorum, kahverengi buklelerini karıştırarak. "Şimdi git scooter'ını al ve Ronan ile Daisy'ye teşekkür ettiğini söyle."

Alır, koşarak alır ve aceleyle "teşekkür ederim" diye bağırırken garaja götürür. Jack hızla eve girerken Ronan kendi kendine gülüyordu. *Galaxy Warriors* tişörtünü giymek için içeri girdiğinden neredeyse eminim.

"Bence iyi bir doğum günü geçiriyor," diyor Ronan. Bana o gururlu gülümsemesini takınıyor ve beni duygusallaştırmadan önce gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Ne düşündüğünü biliyorum. Uzun bir yol kat ettik. Daha doğrusu *ben* korkmuş, beş parasız ve hamileyken bu noktaya *geldim*. Jack mutlu ve güvende, bu da yapamayacağımdan korktuğum tek şeyi başaracağım anlamına geliyor.

"Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Ve hediyeleri getirdiğiniz için. Bunun bizim için anlamı çok büyük."

Ronan'la göz teması kuramıyorum ama o yine de beni kucaklamak için kendine çekiyor. Sonra Julian'ın başını tekrar öpüyorum, Daisy'ye sarılmadan ve Ronan'ın arabasına binmelerini izlemeden önce o tatlı yeni doğan bebek kokusunu içime çekiyorum.

Jack sinemaya giderken yol boyunca heyecanla zıplıyor. Vardığımızda, lobinin bir tarafındaki oyun salonunu gördüğünde gözleri parlıyor.

"Anne, lütfen," diye yalvarıyor, koluma asılıyor. Normalde hayır derdim ya da filmden sonraya kadar beklemesini söylerdim ama bugün onun doğum günü ve çok mutlu görünüyor.

Ben de çantamdan birkaç dolar çıkarıp onun hevesli ellerine tutuşturdum. Kaçmasına izin vermeden önce ellerini tutuyorum ve ona ciddi, geniş gözlerle bakıyorum. Bana bakıyor, hala neredeyse yerinde zıplıyor.

"Seni görebileceğim bir yerde kal. Yabancılarla konuşma. Beş dakikan var."

"Teşekkürler, anne!"

Bununla birlikte, parlak ışıklara ve atari salonunun seslerine doğru koşmaya başladı. Bir makineye bir dolar atıp, neredeyse kendisinden daha büyük olan oyun patlayıcısını eline aldığında, imtiyaz standındaki kuyruktan endişeyle onu izliyorum. Oynarken heyecanlı bir gülümseme takınıyor.

Sırası bittiğinde, ikinci dolarını alıyor ve bir oyun bölmesine atlıyor. Artık onu göremiyorum, ama gözlerimi makineden ayırmıyorum, o oynarken başka kimsenin girip çıkmadığından emin olmak için izliyorum.

"Sıradaki misafire yardım edebilirim," diye sesleniyor biri ve sıranın bana geldiğini görmek için dönüyorum. Çabucak büyük boy patlamış mısır ve soda sipariş ediyorum, birkaç saniyede bir Jack'in video oyununa bakıyorum.

Jack'e toplum içindeyken güvenlik konusunu çok iyi öğrettim. Kimseyle konuşmaması ya da tanımadığı biriyle bir yere gitmemesi gerektiğini biliyor. Ama onun güvende olduğunu bilsem bile toplum içinde rahat edemiyorum. Aklımın hala birinin onu kaçırma ya da ona zarar verme ihtimaline takılı kalmasından nefret ediyorum.

Biyolojik babasının hayatımıza geri dönme ihtimali yok.
-Tanrı'ya şükürler olsun- ama bu korku hala içimde yaşıyor, mantıklı bir nedeni olmasa bile.

Kasiyer siparişimin ödemesini yaparken her saniye daha da endişeleniyorum. Bana toplam tutarı söylediğinde kredi kartımı neredeyse ona doğru itiyorum.

Atari salonuna dönüp baktığımda Jack'i hâlâ göremiyorum ve giderek paranoyaklaşıyorum.

Kasiyer bana kredi kartımı geri verdiğinde, onu arka cebime sokuyorum ve patlamış mısır ile gazozu alıp atari salonuna doğru koşuyorum. Oyun bölmesine doğru attığım her adım korkutucu geliyor. Ama sadece birkaç adım ötede kahkahasını duyduğumda rahat bir nefes alıyorum.

"Seni yeniyorum!" diye heyecanla bağırıyor.

"Sen bilirsin," diye cevap veriyor bir erkek sesi. Makineye yaklaştığımda önce Jack'i görüyorum koltukta, küçük elleri oyunun direksiyonuna sarılmış. Sonra biraz daha eğilip yalnız olmadığını görüyorum. Yanında bir adam oturuyor ama perde araya girdiği için yüzünü göremiyorum.

"Selam anne," diye sesleniyor Jack beni yanında görünce. "Bir dolar daha alabilir miyim?"

"Anladım," diye cevap veriyor adam. Makineye bir fatura daha atmak için öne eğildiğinde, onu tanıdığım için neredeyse patlamış mısırı düşürüyordum. Beni görmemesi için dua ederek ayağa kalkıp bedenimi makineden uzaklaştırırken yüzümdeki kan çekiliyor.

Clay neden oğlumla birlikte video oyun makinesinde
oturuyor? Bu bir tesadüf.

Sakin ol, Eden.

Bu sadece bir tesadüf.

Ama yine de... bu iki dünyanın çarpışması bende kaçma isteği
uyandırıyor. O bir
müşteri ve *oğlumla* birlikte. Bu konuda utanmamam gerektiğini biliyorum,

ama bir sebepten dolayı, istiyorum.

Arkamda, oyunlarını oynamaya devam ediyorlar ve ben şu anda endişeyle sarsılırken, Jack hayatının en iyi zamanını geçiriyor gibi görünüyor. Kahkahaları dolup taşıyor ve Clay'in de onunla birlikte güldüğünü, onu yönlendirdiğini ve cesaretlendirdiğini fark ediyorum.

Bu sesle göğsümde bir şey titriyor. "İkinci

oldum!" Jack bağırıyor.

"İyi iş çıkardın! Sana bu dönüşleri yavaşça yapmanı söylemiştim."

"Teşekkürler," diye cevap veriyor Jack ve ben yine korkudan donup kalıyorum. Clay yüzümü görmeden onu buradan çıkarmaya çalışmalıyım.

"Hadi Jack," diyorum sesimi normalden bir oktav daha yüksek tutarak.

"Hangi filmi izlemeye gidiyorsun?" diye soruyor Clay, emrimi

duymazdan gelerek.

"Jack," diye bağırıyorum.

Clay, "*Galaxy Warriors 2,*" diye cevap veriyor ve

ben irkiliyorum. "Ben de!"

"O zaman yola çıkmalıyız. Sanırım yakında başlayacak."

"Hadi Jack," diye tekrar sesleniyorum. Ellerim oraya uzanıp onu dışarı çekemeyecek kadar dolu, yoksa çekerdim.

Jack kapsülden atlarken, onun da beni takip edeceğini umarak

yürümeye başlıyorum. "Anne, bekle," diye sesleniyor ama ben ona

dönüp bakmıyorum. Onun yerine Jack'in

dörtnala yanıma geldi. "O da filmimizi izleyecek. Bizimle oturabilir mi?"

"Onlar atanmış koltuklar," diye cevap veriyorum.

Clay arkamdan gülüyor. "İçeride görüşürüz, Jack. Zaten kız arkadaşımı beklemem gerekiyor."

Ayaklarım durdu ve baktım. Bu tamamen içgüdüsel, sanki beynim bu bilgiyi işlemeye fırsat bulamadan bedenim tepki veriyor. Ama Clay'in durduğu yere bakmak için başımı çevirirken kendime engel olamıyorum.

Sanırım bir parçam onu sürücü koltuğunda gördüğümde yanılmış olmayı diliyor. Çünkü Clay'in kız arkadaşı yok. Olamaz. Sadece altı ay önce, o benimdi.

Ama bakışlarımı kaldırıp onu orada dururken bulduğumda ve gözlerimiz buluştuğunda, her şey bir anda oluyor.

Hayal kırıklığıyla, arkaya taranmış kahverengi saçları ve yontulmuş elmacık kemikleriyle onun olduğunu fark ediyorum. Yüzünü nerede görsem tanırım.

Sonra gerçekten hayatına devam ettiğini bilmenin

acısını hissediyorum. Ve sonra beni görüyor.

Beni tanıması bir saniyeden fazla sürdü, ki bunu anlayabiliyorum. Beni görmeye alışık olduğu deri ve iç çamaşırı yerine yırtık kot pantolon, siyah botlar ve yıpranmış bir tişört giyiyorum.

Tanıdıkça yüzü düşüyor. Sonra gözleri Jack'e ve tekrar yüzüme kaydı.

Ağzının adımın şeklini almasını izliyorum. "Eden?"

"Annemi tanıyor musun?" Jack bir kolunu bacağıma dolayarak söylüyor. "Umm..." Clay ve ben aynı anda kekeliyoruz.

Genç ve güzel bir esmer Clay'in yanına zıplıyor. "Hazır mısın?" diye soruyor, ardından bakışlarını bana ve Jack'e çeviriyor.

Ona bakmakla o kadar meşgulüm ki tepki veremiyorum. Bu onun kız arkadaşı. Hayatına devam ettiği kız.

Çenesinin hemen üzerinde duran kısa küt bir saç kesimi ve büyük mavi gözleri ve dolgun, pembe dudakları olan badem şeklinde bir yüzü çerçeveleyen küt düz perçemleri vardır.

Jack'e bakarken içimdeki boğucu hayal kırıklığı ve kıskançlığı yutuyorum. "Geç kalacağız."

"Koltuklarınız nerede?" Jack, dikkati hâlâ çiftin üzerindeyken sorar.

Clay telefonuna bir göz atıyor. "*Q* sırası. 9. ve 10. koltuklar," diyor, gergin ve hafif rahatsız görünüyor.

"Hangi sıradayız anne?" Jack sorar.

Keşke onu uzaklaştırabilseydim. Farklı bir sinemada farklı bir filme gitmek. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada, farklı bir eyalette farklı bir şehir düşünüyorum.

Ama Jack'i sürükleyip götüremem. Onu görmezden gelemem ya da sorularını geçiştiremem. Bu insanların kim olduğunu bilmemesi ya da burada durup onlara bakmanın bana ne kadar acı verdiğini bilmemesi onun suçu değil.

Oğluma bakıyorum. "P sırası. Beş ve altı numaralı koltuklar."

"Ah, dostum," diye sızlanıyor Jack. Ona gülümsüyorum. Küçük sosyal kelebeğimin beş dakika içinde hiç tanımadığı insanlarla arkadaş olabilmesini her zaman sevimli bulmuşumdur. Ama kendisine çok az ilgi gösteren bir adama bu kadar çabuk bağlanmasını biraz tedirgin edici buluyorum.

Clay ya da sevgilisiyle göz göze gelmeden, "İçeride görüşürüz," diye mırıldandım.

Patlamış mısırı kolumun altına yerleştirip oğlumun elinden tutuyorum ve onu sinemamızın girişine doğru çekiyorum.

Tüm bu süre boyunca aklım başımdan gitmiyor. *P* sırasındaki koltuklarımıza oturduğumuzda, Clay'in içeri girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum, gözlerimiz bir anlığına buluşuyor.

Neden o? Daha önce kulüpten hiç kimseyle toplum içinde karşılaşmamıştım. Tabii ki, herkes arasından, o olmak zorundaydı.

Kural 4: Soruyu siz soruyorsanız, cevaba da hazır olun.

Yeşim

Ben aptal değilim. Garip bir eski kız arkadaş karşılaşmasını bir mil öteden fark edebilirim.

Film boyunca birbirlerine bakıp durmaları.

belli.

Clay evine giderken garip bir şekilde sessizdi, ben de bu garipliğe doğrudan saldırmaya karar verdim.

"Kimdi o kadın?" Ona doğru dönerek soruyorum.

"Hangi kadın?" diye cevap veriyor ve gözlerimi

deviriyorum.

"Siyah saçlı güzel olan ve küçük çocuk. İkinizin arasında bir gerginlik olduğu açıktı. Onun adını biliyordun."

Başını bana doğru çevirdi. Belli ki o kısmı duymadığımı düşündü ama ben duydum.

"Bebeğim, sakin ol," diyorum, elimi orta konsola uzatıp bacağını okşuyorum. "Ben kıskanç bir tip değilim. Söz veriyorum."

"O zaman ne önemi var?" diye sorarak dikkatini tekrar yola verir.

Koltuğuma yerleşiyorum ve gözlerimi dikip önüme bakıyorum. "Çünkü belli ki kendini kaptırmışsın. O zamandan beri garip davranıyorsun. Tamamen yabancı birinin erkek arkadaşımla geçirdiğim geceyi neden mahvettiğini bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

"Gecemizi mahvettiğini kim söyledi? Ben ona yakalanmadım."

Kaşlarım çatıldı. "Savunmaya geçme. Bundan nefret ediyorum."

Alay ediyor ve yola doğru bakıyor. "Ne yani, sana kirli detayları anlatmamı mı istiyorsun?"

"Kirli detaylar var mı?"

"Kıskanmadığını sanıyordum," diye karşılık veriyor, çarpık bir sırıtışla bana bakarak.

"Şaka mı yapıyorsun? Kıskandın mı?" Gülüyorum. "Tahrik olabilirim."

Arabasını apartmanın otoparkına çekerken başını sallayarak garip bir kıkırdama sesi çıkardı. Arabayı park ettikten sonra bana doğru dönüyor ve başparmağını çenemde gezdiriyor.

"Gerçekten eski sevgilim hakkında konuşarak gecemizi
mahvetmek mi istiyorsun?" "Demek eski sevgilinmiş,"
diye haykırıyorum. "Biliyordum."

Arkasına yaslanıp ellerini saçlarında gezdiriyor. "Teknik olarak
hayır." "Bu da ne demek oluyor?"

Başını bana doğru çeviriyor. "Bu karmaşık olduğu anlamına geliyor."

Sonra kapının koluna uzanıyor ve başka bir şey söylemeden kapıyı açıyor. O dışarı çıktıktan sonra bile hareketsiz bir trans halindeyim. "Hadi bebeğim," diye sesleniyor.

Clay ile beş aydır görüşüyoruz ve bu süre boyunca onunla ilgili her şey çok doğru geldi. Ama benden sakladığını söyleyebileceğim bir yanı var. Bir insanın sadece beş ay sonra görüştüğü kişiye her şeyi açıklaması gerektiğini düşündüğümden değil, ama burada derin, karanlık sırlar istemiyorum.

Sadece onu istiyorum.

Herkese karşı takındığı sahte tavır değil -gerçek Clay saklanmak istediğinde kendine atadığı çekici, zeki, kendinden emin cephe. Aradaki farkı bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum onu.

Babam bana kanayan bir kalp der. Sanırım bunu sevimli bir şekilde söylüyor ama ben bundan nefret ediyorum. Çünkü *önemsiyorum*. Ve şu anda Clay'i önemsiyorum.

O izin verdiği sürece, ben de izin vereceğim.

İsteksizce arabadan inip onunla yüzleşiyorum. Ona her baktığımda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oluyor. Sıcak kahverengi saçları ve büyüleyici yeşil gözleriyle, o şimdiye kadar tanıdığım en yakışıklı adam, ama hepsi bu değil. Maskenin arkasını görüyorum ve kimsenin fark etmediği şeyleri fark ediyorum; gözlerindeki hüzün ya da dokunuşum için çaresiz görünmesi gibi. Sanırım insan temasından mahrum kalmış olmalı.

Yüzümdeki umutsuz ifadeyi görünce omuzları çöktü. Beni arabasına yasladı, elini kollarımda gezdirdi ve alnımdan öptü.

"Yukarı gelmek ister misin?" diye soruyor usulca. İsterim. Her zaman yukarı çıkmak isterim.

Ama kalbimi döktüğüm kişinin bana kalbini dökmediğini hissettiğimde... bu beni savunmasız hissettiriyor. Ve biraz da aptalca.

Yüzümü ona bakacak şekilde kaldırırken parmakları çenemin altındaki noktaya dokunuyor. Zümrüt yeşili gözlerine bakıyorum ve bana karşı gerçekçi olmasını diliyorum.

"Sinemadaki bir kadın hakkında sana bir şey söylemediğim için mi kızgınsın?" Saçmalayan benmişim gibi gülüp geçmeye çalışıyor ve bu beni sinirlendiriyor. Dişlerimi sıkarak kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum.

"Anlamıyorsun," diye mırıldandım.

"Haklısın Jade. Bilmiyorum. Neden bu kadar çok şey bilmek istiyorsun?"

Ona doğru dönüyorum ve kuşkuyla bakıyorum. "Çünkü seni önemsiyorum Clay. Ve bu kadınla ilgili değil. Mesele, onu gördüğünden beri seni rahatsız eden bir şey olması, ama bana açılmak yerine sahte bir gülümseme takınman ve bana *bunun karmaşık olduğunu* söylemen."

Hayal kırıklığı içinde bana sırtını dönerek ellerini saçlarında gezdiriyor. Ne söyleyeceğini bilemez halde çırpınışını izlerken, kollarımı ona dolamak istiyorum.

Bir ilişki içinde olmak zor. Her şey başladığında onu sadece sevebileceğimi ve bunun yeterli olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Çok fazla endişe, hayal kırıklığı ve tercüme sırasında kaybolan duygular var. Her şeyin ötesinde, çok fazla şey verdiğime ya da yeterince vermediğime dair rahatsız edici bir korku var.

Birlikte var olmak çok daha fazlasını gerektirirken bir insanı sevmek gerçekten yeterli midir?

Hâlâ sırtı bana dönük, parmaklarını ensesinde birleştirmiş, yanımızdan geçen yoldaki trafiğe bakıyor.

"Unut gitsin," diye mırıldanıyorum birkaç adım aşağıda park etmiş olan cipime doğru dönerken.

Sinirli, boğuk bir ses çıkarıyor, sanki saçlarını yoluyormuş gibi görünüyor. "Siktir et."

Sonra teslimiyetçi bir tonda bir şeyler mırıldanıyor. "O benim Domme'umdu."

Sesi alçak ama telaşlı, az önce her ne söylediyse... söylemekten açıkça rahatsız.

Duraksıyorum ve şaşkınlıktan kırışmış kaşlarımla ona bakıyorum. "Ne?"

Bana doğru dönerken ağzından öfke dolu, yüksek sesli, ağır bir iç çekiş çıkıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, şu anda bana sahte Clay'i vermediğini fark ediyorum. Gerçekçi davranıyor.

Ona doğru bir adım attım.

Yumrukları sıkılı, acı yüz hatlarına kazınmış. "Bunu sana söylediğime inanamıyorum. Ama seninle sır saklamak istemiyorum."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Tamam..." Fısıldıyorum.

Yumruklarını bırakıp uzaklaşıyor. Karanlık otoparkta yalnızız, önümüzdeki işlek caddede arabalar hareket ediyor. Sessizlikten daha iyi olan rahatlatıcı bir beyaz gürültü yaratıyor. Kendimizi daha az yalnız hissetmemizi sağlıyor.

"O bir Dominatrix. Ona benim Domme'um olması için para ödedim," diyor, konuşurken yere bakıyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

Sonunda başını kaldırıp, "Yani... bir odaya girerdik ve o ne derse onu yapardım," diye cevap verdi.

"Seks gibi mi?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyor bir yöne doğru yürürken, sonra diğer yöne doğru geri dönüyor. "Evet. Sayılır."

"Bir çeşit seks nedir?" Cevap veriyorum.

Kıkırdıyor. "Seks *yaptık* ama ona bunun için para vermedim." Kaşlarım daha da içe doğru kıvrılıyor. "Kafam çok karıştı."

"Evet, ben de öyleydim," diye cevap veriyor kendi kendine gülerek. Güvensizliklerini her zaman mizahla örtbas ediyor gibi görünüyor, ama ben onunla birlikte gülmüyorum.

"Neden?" Başımı sallayarak soruyorum. "Bunun için ona neden para ödeyesin ki?"

Tamamen yenilmiş görünerek ellerini iki yanına bırakıyor ve bana omuz silkiyor. "Bilmiyorum amına koyayım."

"Onunla nerede tanıştınız?"

Boynunun arkasını ovuşturarak yüzünü buruşturuyor. "Bir seks kulübünde."

Şaşkınlıkla ona bakarken gözlerim açılıyor. "*Seks* kulübü mü? O da ne?"

"Şey... insanların seks yapmak için gittikleri bir yer."

"Belli ki," diye cevap veriyorum gözlerimi devirerek. Sonra bakışlarım ona takılıyor, tüm bunları bana itiraf etmek zorunda kaldığı için perişan ve

telaşlı görünüyor. "Sadece bir seks kulübünde olduğun için şok oldum."

Bu kadar endişelendiği şey bu muydu? Onun sapkın geçmişini anlamayacağımdan mı?

Yoksa bu onun hediyesi mi?

Konuşmayı kafamda geri sararken bir şeyi fark ediyorum.

"Öyle miydi?" Ben sordum. "O senin Domme'n *miydi?* Ama artık değil mi? Benim yüzümden mi?"

Gözlerinde samimi bir şeyler var. Sonra bana doğru bir adım atıyor ve beni tekrar arabaya yaslıyor. "Hayır, bebeğim. Sen gelmeden önce benim Domme'um olmayı bıraktı."

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

Yine zorlanıyor, belli ki söylemek istediği her şeyi bir duvarın ardında kilitli tutuyor, her şeyin ortaya dökülmesine izin vermekten korkuyor. Usulca mırıldanıyor, "Daha fazlasını istediğimi fark ettim."

Ağzım bir O şekli alıyor. "Ondan daha fazla mı?"

Gözlerinde bir yumuşaklıkla bana bakıyor. "Herkesten daha fazla." Bu onun için kalbimi sızlatıyor.

"Altı ay önce bunalımda olduğum zamanı hatırlıyor musun?" Başımı salladım.

"İşte bu yüzden. Birinin bana bedava vermesini dilediğim ilgiyi vermesi için bir kadına para ödüyordum."

Ellerim beline dolanıyor ve onu kendime çekerek yüzümü boynuna gömüyorum. "Özür dilerim Clay."

Beni kendine yakın tutuyor, ellerini sırtımda gezdiriyor. Sonra dudaklarını saçlarıma bastırıyor.

"Sorun yok. O sadece işini yapıyordu. Hepsi bu." Sesi çok umutsuz geliyor ve bilmediğim daha fazla şey olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Bir süre ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Yüzüm göğsüne yaslanmışken, zihnim hızla çalışıyor.

Diğer kadın için ribaund muyum? Bu onun için gerçekten sadece bir iş miydi?

Ona benim veremeyeceğim bir şey mi verdi?

"Yukarı gelmek ister misin?" diye tekrar sorar.

İstiyorum, gerçekten istiyorum. Ama aklım karmakarışık ve kafam bu kadar karışıkken seks yapmak istemiyorum.

Kendimi geri çekerek özür dileyen bir ifadeyle ona bakıyorum. "Sakıncası yoksa? Eve gitmeye hazırım."

Yarım bir sırıtışla başını sallıyor. Sonra tekrar alnımdan öperken mırıldanıyor: "Tabii ki bebeğim. Eve döndüğünde bana mesaj at."

Parmak uçlarıma basarak eğiliyor ve ona bir öpücük veriyorum. Öpücüğü derinleştirirken eli boynumun arkasına dolanıyor ve dilini benimkine değdiriyor. Vücudum öpücükten ısınmaya başlıyor, bu yüzden kalmak için çok cazip hale gelmeden önce geri çekiliyorum.

"İyi geceler Clay," diye mırıldanıyorum, arabama
doğru yürürken. "İyi geceler Jade."

Cipime ulaştığımda durdum ve ona doğru döndüm. İzliyordu.
Ben.

"Ne olursa olsun," diyorum, "yürümediğine sevindim. Senden
hoşlanıyorum.
benimle daha iyi."

Ben gülümsediğimde o
da gülümsüyor. "Ben
de," diye cevap veriyor.

Jeep'ime bindikten sonra eve dönüş yolunun tamamı, bunu söylemesinin bir saniye bile uzun sürdüğünü düşünmekle geçti.

Ama belki de bu benim kafamdadır.

Yatağıma kıvrılmış, telefonumda çeşitli web sitelerinde gezinirken arka planda *The Bake Off'un* bir bölümü çalıyor. Kapım çalınıyor ve başımı kaldırdığımda babamın yavaşça içeri baktığını görüyorum.

"Hey, Cupcake," diyor usulca.

"Hey, baba."

"Film nasıldı?" Omuz
silktim. "İyiydi."

"Nettie ile mi gittin?" diye soruyor, en iyi arkadaşımı kastederek. Ağzım dudaklarımın kenarında düğümlenirken gözlerim telefonuma kayıyor.

Yirmi üç yaşında olmam ve hâlâ evde yaşıyor olmam yeterince kötü, ama gecelerimi kiminle geçirdiğim konusunda yalan söylemek zorunda olmam daha da kötü.

"Evet," diye mırıldanıyorum ona bakmadan.

"Hmm," diye başını sallayarak cevap veriyor. "Peki, iyi geceler,
Cupcake. Seni seviyorum." "Seni seviyorum," diye karşılık veriyorum.

Kapıyı kapatırken, düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde az önce durduğu yere boş boş bakıyorum.

Nasıl bu hale geldi?

Kendim için planladığım gelecek asla bu değildi. Beş yıl önce üniversiteye gittim ve ben yokken annem evliliğin artık ona göre olmadığına karar verdi ve gitti. Şimdi zengin erkek arkadaşıyla Avrupa'da gezip tozuyor ve babam burada tek başına kaldı. Mezun olduktan sonra muhtemelen başka bir şey yapabilirdim; kendi evimi alabileceğim bir iş bulabilir, yeni bir yere taşınabilir ve kendi hayatımı kurabilirdim ama onu bu şekilde bırakamazdım.

Babama üniversiteden sonra ne yapacağımı düşünürken onunla kalıp kalamayacağımı sorduğum günü hatırlıyorum. Gözlerinin nasıl parladığını asla unutmayacağım.

Sanırım Clay'le can sıkıntısından takılmaya başladım. Eğitim diplomamla kolayca bir iş bulabilirdim ama babama o kadar odaklanmıştım ki. Üniversite sadece uzak bir anı gibi geliyordu. Liseye birlikte gittiğim herkes hayatına devam ediyordu ve ben geriye doğru kayıyordum.

Clay bir adım öne çıktı.

Başlarda sadece flört ediyorduk. Gerçek olacağını hiç düşünmediğim bir şey.

Onu her zaman tam bir serseri ve kadın avcısı, kendini beğenmiş ve bencil biri olarak görmüştüm. Kulüplere giden ve sadece tek gecelik ilişkilerle ilgilenen bir adam gibi görünüyordu. Hiç uyumlu görünmüyorduk. Ben iyi bir kız olarak ün yapmış bir eğitimciyim - öyle *olmamama* rağmen.

Flört etmek bir süre eğlenceliydi, özellikle de ilişkimizin yasak doğası göz önüne alındığında.

Ama sonra bir şeyler değişti. Ofise geldiğinde zırhı çatlamış gibi kırılmış görünüyordu ve ben de içinde saklanan adamı ilk kez görüyordum. Bu yüzden onunla daha fazla zaman geçirdim, perdenin arkasını görmek için çaresizdim.

Sonra flört duygulara dönüştü.

Ve işte buradayız.

Clay bana çocukmuşum gibi davranmıyor. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum ve sanki en iyi arkadaşımla bir ilişki içindeyim.

Ama şimdi sadece onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum. Neden bana seks kulübünden bahsetmedi? Benim aziz olmadığımı biliyor. Seks kulüplerinden korkmuyorum.

Beni telefonumdaki bu özel aramaya yönlendiren de buydu.

Dominatrix nedir?

Ortaya çıkan her web sitesi tanımı, makale, blog yazısı ve görselle birlikte daha da huzursuz oluyorum.

İstediği *bu* mu?

Ya da daha kötüsü. *İhtiyacı* olan

şey bu. Ama ona bunu veremem.

Dominatrix: Seks sırasında veya bir itaatkarla BDSM ilişkisinde baskın bir rol üstlenen kadın kimliğine sahip bir profesyonel.

Bu hiç mantıklı değil. Clay bana karşı her zaman baskın olmuştur. Benden kontrolü ele almamı istemedi. Yani... bazen ben üstte oluyorum, sanırım. Ama bunun bu anlama geldiğini sanmıyorum.

Ne kadar derine inersem o kadar tahrik oluyorum. Bu sitelerdeki kadınlar seksi ve kendinden emin ve ben onlar olmak mı yoksa onlarla *birlikte* olmak mı istediğimden emin değilim. Birine böyle hükmetmek nasıl bir duygu? Bu tür bir kontrol ve gücü hissetmek.

Bunu yapabilirim. Eğer bu konuda bana açılırsa, belki yapabiliriz.

Gerçi sanırım bu konuda açıldı. Ama sadece biz gördükten sonra.

Onu.

Tanıdık bir yüzün bana baktığını gördüğümde parmaklarım telefonumun ekranında donup kalıyor. Onu bugün sadece birkaç dakikalığına görmüştüm ama bu, yüzünü hafızama kazımam için yeterliydi. Hayatında gördüğün en güzel kadını unutacak değilsin ya.

Ve şimdi de telefonumda.

"Madam Kink'in Batı Yakası Kaçamakları."

Ve işte orada. Tam ilk sayfada, deri kaplı ve baskın görünüyor.

Kural 5: Emerson Grant'e hayır deyin.

Eden

Onu gördüğümde röntgenci salonundan iki adım dışarıdaydım.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kulüp sahibi Emerson Grant'in son zamanlarda inanılmaz derecede sinir bozucu bulduğum bir güven duygusuyla bana doğru ilerleyişini izlerken. Normalde eski dostumla her türlü konuşmayı memnuniyetle karşılarım ama geçen ay beni taciz etmeye başladığından beri bundan korkuyorum.

"Kaçma," diyor soğukkanlı, ukala bir komutla. "Seni dinlemek zorunda değilim," diye cevap veriyorum alaycı bir tavırla.

Başım dik, yanından geçip bara doğru yürüyorum. Geo bakışlarını bardakları yıkadığı lavabodan kaldırıyor ve koca adamı başından savdığımı fark edince gülümsemesini bastırıyor.

Debriyajımı barın üzerine bırakıyorum ve bir tabureye yerleşiyorum. "Votka martini, Geo."

"Tamamdır," diye cevap veriyor. Gözleri omzumun üzerinden Emerson'ın takip ettiğini bildiğim yeri tarıyor.

"Buzlu burbon," diyor ve parmak eklemleriyle tezgâha bir kez vuruyor.

"Çekilmez birisin," diyorum başımı eğip ona bakarak.

Yanımdaki koltuğa oturuyor ve sanki bu onun için çok eğlenceliymiş gibi gülümsüyor. "En azından bana biraz düşündüğünü söyle."

"Yapmak zorunda değilim, Emerson. Sana ilgilenmediğimi söyledim." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişmanlık ve endişeyle midem bulanıyor.

Ama bunu gösteremem. Zırhımda en ufak bir çatlak bile görürse, tüm argümanımı paramparça eder.

"Sana inanmıyorum," diye yanıtlıyor.

Kibirli pislik.

"Teklifiniz için minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama işimden memnunum."

Bana doğru dönüyor, Geo içkilerimizi önümüze koyarken bir dirseğini bara dayıyor. "Bak, çaresiz durumdayım. Elimde kalan tek kişi Garrett ve Mia'yla birlikte bir aile kurmaya çalışmaları an meselesi. Hunter'ı her gün biraz daha kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Maggie gideli neredeyse iki yıl oldu. Ronan'ın bile evde yeni bir bebeği var. Gemiye almak için güvenebileceğim tek kişi sensin."

Bakışlarıyla karşılaşmamaya çalışıyorum. Değer verdiğim insanlardan sır saklamanın acısı göz temasını öldürücü hale getiriyor. Bu yüzden bardağıma bakıyorum ve kendimi tutmaya çalışıyorum.

Emerson'ın Jack'ten haberi yok. Ronan dışında kimse bilmiyor. Bu sözü yıllar önce Salacious'ta çalışmaya ve sahipleriyle işbirliği yapmaya başlamadan önce kendime vermiştim. Onlar flört uygulamasını yönetiyordu, ben de kink blogumu. İlişkinin şu anda olduğu noktaya evrileceğini hiç düşünmemiştim. Yıllar boyunca hiç bahsetmediğim evde kendi çocuğum olduğunu itiraf etmek için çok geç oldu.

Kulüp açıldığında Emerson bilgimden ve popülerliğimden o kadar etkilendi ki bana kendi müşterilerim ve işim için kullanmam için kulüpte özel bir oda teklif etti. Salacious *için* hiç çalışmadım. Sadece Salacious'*ta* çalıştım ve bu da harikaydı. Bana çalışmak için güvenli bir alan sağlıyor ve kulüp için de bol miktarda iş getiriyor.

Ronan itiraf etmem için beni pek çok kez ikna etmeye çalıştı ama Madam Kink *ve* Eden St. Claire olmanın nasıl bir şey olduğunu anladığını sanmıyorum. İki hayatım arasında geçmeye cesaret edemediğim görünmez bir duvar var. O ve Daisy ikisini de gören tek insanlar.

Ta ki iki gece önce sinemaya gidene kadar.

"Yani, çocuklu insanlar seks kulübü sahibi olamaz mı?" Meraklı bir sırıtışla soruyorum. "Tabii ki olabilirler. Ama Garrett'ı fazla zorlamak istemiyorum. Ve
Hunter'ın evde iki bebeği var. Onlarla daha fazla zaman geçirmek istiyor."

"Bana yer açmaya çalıştığın hissine kapılıyorum.
hiç."

Yaklaşıyor ve gözlerimi bardağımdan kaldırıp ona bakmaya zorluyor. "Haklı olabilirsin. İşte seni takımımızda bu kadar çok istiyorum.

Bu kulübü bizimle birlikte yönetmelisin Eden, her gece bu odalarda kıçını yırtarak çalışmamalısın. Ayrıca, benimle paylaşmak için can attığın bazı fikirlerin olduğunu biliyorum."

Gözlerimi devirerek gülüyorum.

"İşin bir kısmını satın alamam, Emerson. O kadar param yok ve Ronan'dan da almayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum," diye yanıtlıyor arkasına yaslanırken. "Ama seni kulüp müdürü olarak işe alabilirim. Bu önemli bir zam olur Eden, ki bunu *hak* ediyorsun."

Bakışlarımı ondan uzaklaştırmaya zorlayarak, yükselmeye başlayan endişemi bastırıyorum. Kulüpte yönetici rolü üstlenmek daha fazla iş ve Jack'ten daha fazla zaman ayırmak anlamına gelecekti. Ama aynı zamanda onun için de daha fazla para anlamına gelecekti. En azından şimdi kendi saatlerimi yaratabilir ve o uyurken çalışabilirim.

Emerson sırtıma ağır bir el koyuyor. İşi kabul etme dürtüsüyle savaşırken çenem geriliyor, çünkü bir yanım bunu gerçekten ama *gerçekten* istiyor.

"Bunu bir düşün," diye mırıldanıyor usulca.

Sonunda gözlerimi onunkilere çevirdim. Yüz ifadesinden benim için duyduğu endişeyi okuyorum. Emerson tüm kariyerim boyunca bana yatırım yaptı. Beni kulübe getirdi çünkü bende bir şey gördü, insanların istediği bir şey. Ona göre ben her zaman şirketi için değerli bir varlık oldum. Bana hiçbir zaman bir çalışan gibi davranmadı.

Başka bir hayatta ya da başka bir dünyada olsam işi kabul ederdim. Ama Emerson'ın neleri tehlikeye attığım hakkında hiçbir fikri yok. Verecek bir *şeyim kalmadı.*

"Yapacağım," diye cevap veriyorum ciddiyetle.

Orantısız bir sırıtışla, viskisini alıp uzaklaşmadan önce başını sallıyor. Bir süre barda oturup teklifini kafamda canlandırmaya çalıştım. Eğer şansım olsaydı burada neleri değiştirirdim? Onların ekibinin bir parçası olmak nasıl hissettirirdi? Sahiplerinden biri gibi. Burası üç yıl önce açıldığından beri bu kulübe yatırım yaptım. Sahiplerine ve buradaki misyonlarına inanıyorum ve başarılı olduğunu görmek istiyorum.

Başarılı da oldu. Ben müşteri çekmesem bile, bu kulüp toplumumuza eksik olan bir şeyi veriyor. Daha önce de kulüplere gitmiştim ama ortam hiçbir zaman benim zevkime uygun olmamıştı. Kendimi hiçbir zaman buradaki kadar güvende hissetmemiştim ve güvenlik her zaman en önemli önceliğim olmuştur.

Charlotte'a o ilk gece söylediğim gibi, bu kulüp asla sadece erkekler için inşa edilmedi. Burası şimdiye kadar bulunduğum yerler arasında beni bu

kadar özgürleştiren ve

olduğu kadar rahat. Burada hayatların değiştiğini gördüm. Ve umutsuzca bunun bir parçası olmak istiyorum, hatta şu anda olduğumdan daha fazla.

Emerson'a değiştireceğim tek bir şey olmadığını, ancak şu anda olduğu gibi korumaktan onur duyacağımı nasıl söyleyebilirim? Salacious Players' Club'ın sonsuza dek burada kalmasını istiyorum.

Burası gerçekten evimden uzaktaki evim.

Birkaç dakikalığına düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, telefonumun alarmı elimde titreyince neredeyse yerimden fırlayacaktım. Hızla çıkarıyorum ve saat on birdeki randevum için ayarlanmış hatırlatıcıyı görüyorum.

Yeni bir müşteriye danışmanlık yapmak için; pek sık yapmadığım bir şey. Hizmetlerimin çoğu biraz daha uygulamalı, ancak ara sıra, benimle bir saat konuşmak için iyi bir miktar para ödemek isteyen biri oluyor. Bu akşamki randevumla ilgili tek bildiğim, yeni bir erkekle çıkan genç bir kadının bazı özel zevkleri olduğu ve bunları nasıl onu memnun et.

Asla sıkıcı bir an olmaz.

Sonraki birkaç dakikayı martinimi bitirmek için ayırıyorum. Sonra Geo'ya veda edip ön taraftaki lobide bulunan hostes standına yöneliyorum. Ona müşterimin adını ve bilgilerini veriyorum, böylece onu içeri alabilecek ve bekleyeceğim yere yönlendirebilecek.

Sonra üst kattaki özel odama çıkıyorum.

Belki de Emerson haklıdır. Belki de sonsuza dek bu şekilde yerde çalışmaktan başka bir şey düşünmeye başlamam gerekiyordur. Bunu özler miydim? Her gece yeni bir müşteriyle tanışma macerasını. Boyun eğdiklerinde hissettiğim gücü. Seksi. Zevki.

Yani, kulüp yöneticisi olsam bile Salacious'ta hâlâ eğlenemeyeceğimi söyleyen bir şey yok.

Yoksa var mı?

Kesinlikle özlerdim. İşimi seviyorum.

Yedi yıl önce Ronan'ın gözlerimi dışarıda beni bekleyen şeylere açtığı o günü hâlâ hatırlayabiliyorum. Hayatımda hiçbir zaman kendimi baskın bir kadın olarak görmedim, ama bir kez tadına bakınca bırakamadım. Bloguma, bilgiye karşı doyumsuz bir iştahı olan, yıldız gözlü, naif bir genç kadın olarak başladım.

Sadece birkaç yıl içinde bir milyondan fazla abonem oldu ve bu işi profesyonel olarak yapmaya resmen hazırdım. Başlangıçta hiç seks yoktu. Bu kadar çok insanın bana para ödeyeceğine inanamıyordum.

Madam. Onlara emirler yağdırmak, her seferinde bir saat boyunca ayak taburem olmalarını sağlamak, çizmelerimi yalamalarını sağlamak ve kırbacımdan kırbaç yemelerini sağlamak.

Öğrenme arzum doymak bilmiyordu. Ronan ve ben birkaç farklı kulübü gezdik. Hatta onun evinde kendi seks partilerimizi bile düzenledik.

Madam Kink olmakta iyiydim ve buna doyamıyordum. Birçok açıdan, seks işçisi olmanın yaşadığım hayattan ve içinde büyüdüğüm dar görüşlü dünyadan son büyük kurtuluş olduğunu düşünüyorum. Sonunda özgürdüm ve kendi hayatımdan sorumluydum. Utanç yoktu. Korku yoktu.

Sonra Salacious açıldı ve her şey daha da güzelleşti. Bu kulüp benim için her şeyi değiştirdi. Sonunda kendimi güvende hissettiğim bir yerim oldu. Burada kimse beni yargılamıyor. İstediğimiz şeyi yapmakta ve olmakta gerçekten özgürüz.

İtibarım hızla arttı ve şimdi bu kulübün benden daha fazla oda davetiyesi olan bir üyesi yok.

Şimdi bu işi kabul edersem aptallık mı etmiş olurum?

Kapı çalınıyor ve beni düşüncelerimden ve anılarımdan uzaklaştırıyor. Odayı geçip kapıya doğru ilerlerken topuklarım mermer zemine çarpıyor.

Açmadan önce omuzlarımı geriye itiyorum ve dar siyah elbisemi düzeltiyorum. Sonra kolu çeviriyorum ve yüzüme Madam Kink ifadesi yerleştiriyorum. Açtıktan sonra karşımda gergin bir şekilde duran genç kadına bakıyorum.

Bir anda yüz ifadem düştü.

"Merhaba," diye kekeliyor kız, dar koridorda bir ileri bir geri bakarak.

Gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum. Dışarıdaki ışık biraz loş, belki de yanılıyorumdur. Ama yemin ederim ki bu, geçen hafta sonu Clay'le gördüğüm kızın aynısı.

Çene hizasında kahverengi saçlar ve küt kaküller pek de unutulacak ya da yaygın bir saç modeli değil. Diz hizasında eteği ve dar beyaz atletiyle hâlâ bir anaokulu öğretmeni gibi giyinmiş olduğundan bahsetmiyorum bile. Aslında onu bu şekilde içeri almalarına bile biraz şaşırdım.

"İçeri gel," diye kekeliyorum, girebilmesi için kapıyı daha geniş açıyorum. Perdelerle kapatılmış VIP odasından gelen grup seks korosu arkasında yankılanıyor. Ben onu yanıma almadan önce sesten ürktüğü belli olan bir bakış atıyor.

Odam sessiz. Başımın üstündeki hoparlörlerden sadece hafif, boğucu bir house müzik çalıyor ve ses geçirmez duvarlar sayesinde bu müzik

Kapının birkaç adım ötesinde neler olup bittiğini.

Kız bana doğru döndüğünde, konuşması gerekenin ben olduğumu fark ediyorum. Ama kızın yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu kesinlikle sinemadaki yüz. Saç modeli olmasa bile, o çilli yanakları ve sevimli düğme burnunu hatırlardım.

O sizi yolunuzda durduracak türden bir kız. Öyle bir güzellik yayıyor ki ya onun gibi *olmak* ya da onu *öpmek* istiyorsunuz... ya da her ikisini birden. Bir değerli taş gibi çarpıcı ve mükemmel.

"Hoş geldiniz..." Tereddütle söyledim. "Ben Madam Kink-"

"Beni hatırlıyor musun?" diye soruyor, hevesle sözümü keserek. Parmakları önünde bükülmüş ve bacakları gerginmiş gibi birbirine bastırılmış. Ağzım garip bir şekilde açılıyor. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

"Muhtemelen geçen gün buluştuğumuzu sana e-postalarımızda söylemeliydim ama bu konuda biraz garip hissettim. Ayrıca, sana söylersem benimle buluşmayabileceğini düşündüm."

Far ışığına tutulmuş bir geyik gibi görünüyor olmalıyım çünkü yüzüme bir kez baktı ve tekrar saçmalamaya başladı.

"Buraya sizi bombalamak için falan gelmedim. Deli değilim, söz veriyorum. Gerçi şu anda biraz deli gibi hissediyorum. Sadece... Bazı şeyleri araştırdım ve blogunuzu buldum."

"Konsültasyon için mi buradasınız?" Yavaşça soruyorum, her şeyi anlamaya çalışıyorum.

"Evet!" diye heyecanla cıvıldıyor. "Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, Clay bana onun ve senin... bilirsin işte."

Tekrar göz kırpıyorum. Oda gariplikle yıkanıyor. Yerdeki koyu kırmızı halı aniden beni yutsa, buna kızmazdım.

Kız tekrar saçmalamaya başlamak için ağzını açtığında elimi uzattım. "Dur," diye emrediyorum.

Ağzından bir ciyaklama bile çıkamadan ağzını kapatıyor. Bir an için elimi uzatıyorum ve tek kelime etmeden ona bakıyorum. Yönümü bulmam gerekiyor ama bu pusu, çok fazla döndükten ve dünya eğildikten sonra hissettiğin gibi hissettiriyor. Düşünebilmek için etrafımdaki her şeyin durmasına ihtiyacım var.

Ona gitmesini söylemeliyim. Fark ettiğim ilk şey bu. Bu açıkça bir çıkar çatışması ve eski bir müşterinin yeni kız arkadaşına kink danışmanlığı vermek için benden çok fazla şey istiyor.

Üzgünüm ama gitmelisin.

Sadece şu kelimeleri söyle, Eden. Bence gitmelisin de.

Belki de gözlerindeki masumiyetten ya da şu anda ne kadar korkmuş göründüğünden. Bu randevuyu alıp buraya g e l m e k ciddi bir cesaret gerektiriyor olmalı. Eğer onu geri çevirirsem, bu küçük düşürücü olur. Asla üstesinden gelemeyeceği bir şey.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış bir halde halımın üzerinde dururken ne kadar değerli göründüğüyle hiçbir ilgisi yok. Dudaklarına bakmam için geçen bir saniyede, onu dudaklarını öperken hayal ediyorum.

Bence gitmelisin.

"Neden oturmuyorsun?" Onun yerine ben söylerim.

Kural 6: Duvarlarınızı yüksek tutun.

Eden

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyorum kaşlarımın arasında bir kırışıkla. Sağ elimde boş bir kadeh kırmızı şarap tutarken, karşımdaki kanepede oturan uysal ve tatlı Jade'e bakıyorum. "Erkek arkadaşının Domme'u olmam için bana para ödediğini öğrendin ve internette biraz araştırma yaptıktan sonra benimle bir görüşme ayarlamaya mı karar verdin? Clay burada olduğunu biliyor mu?"

Boğazını temizledi. Clay'le yaptığı konuşmayı ve gecenin ilerleyen saatlerinde yaptığı küçük araştırmayı anlattığı süre boyunca ne kadar masum göründüğünü anlayamadım. Saf, melek gibi bir masumiyetten bahsetmiyorum. Onun masumiyeti kendine güvenle karışık saflık gibi. Doğrudan gözlerimin içine bakmaktan ve aklından geçenleri söylemekten korkmuyor. Ve ben onu bu yüzden seviyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Ve ona söylemeyi de düşünmüyorum. Sadece anlamak istiyorum."

"Neyi anladın?"

Öne doğru eğiliyor. "Son beş ay içinde bir kez bile benden..." Sanki içselleştirilmiş bir arzunun vücut bulmuş haliymişim gibi bana el sallıyor.

"Dominant," diye onun yerine cevap veriyorum.

Başını salladı. "Evet."

"Bunu söylediğim için üzgünüm, ama hiçbir zaman olmayabilir." Yutkunmak için kendimi zorluyorum, bahsettiğimiz adama karşı gömülü hislerimi bir kenara itiyorum.

"Neden olmasın? Seninleyken hoşlandıysa... benimleyken neden hoşlanmasın?"

İçimi çektim. Bunu ona nasıl açıklayacaktım? Clay'le aramızdaki şey doğal bir şey değildi, en azından onun için. Bu da muhtemelen bunu ondan *asla* istemeyeceği anlamına geliyor. Ona göre ben keşfedebileceği güvenli bir yerdim, ruhuna zehirli bir erkeklik duygusu empoze etmiş olan diğerlerinin yargılamalarından uzakta. Benimleyken, boyun eğmeyi ne kadar çok sevdiğinden utanması gerekmiyordu.

Pek çok insanın, partnerlerinin yerine getiremediği ya da getirmek istemediği ihtiyaçlarını karşılamak için profesyonellere başvurduğundan bahsetmiyorum bile. Bunda yanlış bir şey yok ama daha önce hiç birinin kız arkadaşına bunu açıklamak zorunda kalmamıştım.

Ona bizden ne kadar bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok ama şu anki konuşmasına bakılırsa, ilişkimizle ilgili çok önemli bazı ayrıntıları atladığını varsayıyorum.

Düşündüğümde, Clay ve benim ortak bir noktamız var. Sapkın hayatı onun alter egosu gibi, bu da normal hayatını vanilya olarak sürdüreceği anlamına geliyor.

Cevap vermediğimde, sessizliği doldurmaya hevesli bir şekilde atlıyor.

"Ya bu yüzden beni terk ederse? Nasıl senin gibi olacağımı ya da ona istediğini nasıl vereceğimi bilmiyorum ve bu yüzden onu kaybedeceğim. Bu nasıl adil olur?"

Hayat ne zamandan beri adil?

"Onunla konuşmanı öneririm," diye cevap veriyorum. "Seni terk edeceğine inanmak için hiçbir neden yok çünkü-"

"Ya da bana öğretebilirsin."

Yine donup kaldım. Bu kızın o kadar açık sözlü bir tarzı var ki beni eksenimden şaşırtıyor. İnsanların akıllarından geçen her şeyi söylemesine alışık değilim. Normalde insanlar benden bu kadar açık sözlü olamayacak kadar korkarlar ama bu kız öyle değil.

"Bu benim hizmetlerimden biri değil," diye cevap veriyorum.

Omuzları çöktü. "Lütfen. Çaresizim."

Şarap kadehimden başımı kaldırdığımda onun yuvarlak, masum gözlerini görüyorum ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Çabucak ayağa kalkıp kadehimi köşedeki ıslak bara götürüyorum.

"Dinle. Eğer erkek arkadaşının ihtiyaçlarını karşılamak konusunda gerçekten endişeliysen, *onunla* konuşmalısın. Eğer bir ilişkiye ilgi

duyduğunu ifade ederse

Domme/sub dinamiği, o zaman ikiniz birlikte bu araştırmayı yapabilirsiniz. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer ihtiyaçları konusunda açık olamadığı için sizi terk etmeye istekliyse, onsuz daha iyi olursunuz."

Kendime bir bardak daha doldururken, onun etrafımda dikildiğini hissediyorum. Bir yanım gitmesini diliyor. Bir müşteriyle kız arkadaşı hakkında konuşmak yeterince garip, ama Clay'in... farklı olduğu gerçeği bunu daha da kötüleştiriyor.

Müşterilerimi gerçekten daha iyi incelemeliyim.

"Ama sen onu daha iyi tanıyorsun," diye fısıldıyor ben şarap şişesini yere bırakırken. Kendimi yutkunmaya zorluyorum.

Onu daha iyi tanıyorum. Nasıl karşılık verdiğini biliyorum. Tam pes etmek üzereyken takındığı yakışıklı sırıtışı biliyorum. Dış görünüşümden ruhuma nasıl baktığını biliyorum. Her şey bittiğinde nasıl eridiğini biliyorum. Dünyaya sunduğu adamın ukala ve korunaklı olduğunu biliyorum, ama bu maskaralığın altındaki adam... güzel.

Şarap kadehimi alıp ona doğru dönüyorum. "Üzgünüm ama bilmiyorum. Erkek arkadaşınız bir müşterimdi ve onun mahremiyetini korumak zorundayım, bu yüzden korkarım size yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok."

Güzel yüzü kızgınlaşır, kaşları içe doğru kıstırılır ve ağzı düz bir çizgi haline gelir.

"Bana yardım etmeye daha hevesli olacağını düşünmüştüm." "Neden-"

"Çünkü blogunuzu okudum, sadece sapıkça şeyleri değil. Bir zamanlar senin de benim gibi meraklı ve saf olduğunu görmek için yazılarında yeterince geriye gittim. Gerçek bir rehberlik olmadan öğrenmek isteyen bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Korkmanın, istismar edilmekten korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

"Evet, ama bunu asla bir *erkeği* memnun etmek için yapmadım." Sesim o kadar düz ve acımasız ki neredeyse kendimi tanıyamıyorum.

Bana bakarken yüzünde acı ifadesi beliriyor ama pişmanlığımı belli etmiyorum.

Başka bir şey söylemeden odamdan koşarak çıktı ve dar koridorda çıkışa doğru koşarken kapının çarpmasına izin verdi.

Kendimi dünyanın en büyük kaltağı gibi hissederek koyu kırmızı halının üzerinde öylece kalakaldım. Bunu söylememeliydim. Evet, buraya erkek arkadaşını memnun etmek için yardım istemeye gelmişti, ama aynı zamanda üzerinde hissettiği baskıyı da biliyorum.

onu bu noktaya getirdi. Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu görmesini sağlayarak ona daha fazla yardımcı olabilirdim. Onu istediği bir şeyi yapmaya ikna edebilirdim.

Onun yerine, onu küçük düşürdüm.

Jade ile görüşmem bütün gece aklımdan çıkmadı. Bir sonraki müşterim Lola adında bir kadın olsa bile -gerçek adının bu olmadığından şüpheleniyorum. Kulüp açıldığından beri bana geliyor ve normalde seanslarımızı dört gözle bekliyorum.

Ama kendi kafamın içinden çıkamıyorum. Jade ile yaptığım tüm konuşmayı sürekli tekrarlıyorum. Bakımdan sonra bile, ikimiz de yatağa kıvrılmışken, o sırtındaki kırmızı kırbaç izlerini merhemle kapatırken ve ben ona üzüm ve su verirken, garip bir ruh hali içinde olduğumu anlayabildiğini biliyorum.

Eli kalçamda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Ben yatak başlığına yaslanırken o da bacaklarımın yanına yerleşiyor. Müdavimlerimle geçirdiğim bu samimi anlar en sevdiklerimden bazıları. Birlikte bir yere vardığımız anlamına gelir. Birbirimize karşı rahatlık eşiğini aştık, öyle ki bana yabancı değilmişim gibi dokunabiliyorlar.

"Bundan sonra başka bir seansınız var mı?" diye soruyor usulca.

"Hayır." Sesim duygusuz ve daha fazla açıklama yapmıyorum.

"Kalabilirim..." Eli k a l ç a m ı n üzerinde biraz daha yukarı kayıyor ve karıncalanma hissi uyandırıyor.

Çok cazip. Düşüncelerimi sekse boğmak tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyor.

Parmaklarını kendi parmaklarımla birleştirip tangamın eteklerine doğru sürüklemesine izin veriyorum. Dört ayak üzerine kayıyor, ağızlarımız birkaç santim ayrılana kadar üzerime tırmanıyor. Çok güzel kokuyor, yasemin ve gül gibi. Dalgalı sarı saçlarının yumuşak bukleleri omzuma dokunduğunda, zihnime bunu kabul etmesi için yalvarıyorum.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde bile, sadece birkaç saat önce odamda duran kızın anısıyla savaşıyorum. Ama nafile.

Lola ile seks yapmak dikkatimi dağıtabilir ama bunu istediğimden emin değilim.

Kendimi geri çekiyorum ve gözleri dışında her yere bakıyorum. "Bu gece olmaz," diye mırıldanıyorum soğukça.

Lola arkasına yaslanıp topuklarının üzerinde bacaklarımın arasına diz çöküyor. Üzerinde dantel bir külottan başka bir şey yok ve güneşin öptüğü tenini görünce neredeyse fikrimi değiştirecektim.

Bacağıma biraz daha yumuşak bir şekilde dokunurken hayal kırıklığına uğramış görünüyor, rahatlatıcı olması gerektiğini bildiğim bir şekilde ayak bileğimden dizime doğru yumuşak bir çizgi çiziyor.

Ve öyle.

"Beni istediğin zaman ara," diyor tatlı bir şekilde başını eğerek.

Sonra yataktan kalktı ve beni yine bir sürtük gibi hissettirdi.

Seksi neredeyse hiç geri çevirmem. Özellikle de Lola'nın beynini dağıtmanın benim ekşi ve sıkıntılı ruh halimi kesinlikle değiştireceğini bildiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ama artık tamamen giyinik bir halde yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildiğinde, artık geri dönüş olmadığını biliyorum. "*Oh, fikrimi değiştirdim"* diyemem. Görünüşe göre *havamdayım*.

"Teşekkürler, Madam," diye fısıldıyor ve geri çekiliyor.

Elini tutuyorum, narin dokunuşunun gözeneklerime sızmasına izin veriyorum.

IV.

"Gelecek ay görüşürüz."

Kapıya doğru yürümeden önce bana göz kırptı. Ben normalde
Böyle seanslar. Müşterilerimle kapıya kadar yürümeyi severim. Onlar kendilerini dışarı atarken ben asla yatakta somurtmam.

Lola gittikten sonra hayal kırıklığıyla homurdanıyorum. Sonra sanki işe yarayacakmış gibi yastıklardan birini odanın öbür ucuna fırlatıyorum ama işe yaramıyor.

Eğer bir yıl önce o yakışıklı, siyah saçlı adamın bana içki ısmarlamasına ve benimle küçük bir bahse girmesine izin verdiğim o geceye geri dönebilseydim, yemin ederim bana şans verildiğinde onu geri çevirirdim.

Barın karşısından bana doğru bakıp duruyor ve boş bardağıma bakarken içimden gülüyorum. Taze kan gibi görünüyor, kulüpte yeni ve muhtemelen yaşam tarzında da yeni. Sadece ona bakarak, kendi iyiliği için fazla ukala olduğunu söyleyebilirim. Kendinden o kadar emin ki kulübün en zengin adamına teklif vermeye kalktı. Açıkçası bu gece onun için işe yaramadı, bu yüzden açık artırmadan sonra randevumdan döndükten sonra bile hala yalnız olduğu gerçeği.

Yaklaştığını hissettiğimde, çenemi sıkıyorum.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Kafamı kaldırmıyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Eve gitmek üzereyim." "Ama saat daha bir."

Gözlerimi telefonumdan ayırıp başımı eğiyorum ve ona bakıyorum. Çok yakışıklı ama ilk tahmin ettiğim kadar genç değil. Bu yakınlıktan, yüzündeki ince çatlakları, zamanla aşınmış çizgileri seçebiliyorum, yirmili yaşlarının başındaki taze yüzlü bir bebeğin sahip olamayacağı bir şey.

Bir an için badem şeklindeki gözlerinin karanlık yoğunluğunda kayboluyorum. "Uzun bir gece oldu," diye mırıldanıyorum.

Yüzündeki sırıtışı sıkılaştırmadan önce sadece bir santim geri çekiliyor. "Başka zaman o zaman" diye usulca mırıldanırken yüz ifadesindeki bir şey bocalıyor.

Arkasını dönmeden önce bir an tereddüt ediyor. Gitmesine izin verip geceyi sonlandırmalıyım ama yapmıyorum. İçimden bir ses onun peşinden gitmemi söylüyor.

"Adın ne senin?"

Duraklıyor ve bana doğru dönüyor. "Clay Bradley. Ya seninki?"

Gözlerim yine yüzüne yapışıyor, keskin elmacık kemiklerine ve burnunun dar köprüsüne bir mıknatıs gibi çekiliyor. Ona bazen oğluma baktığım gibi bakıyorum. Sanki gözlerim doyasıya içebilirmiş gibi.

"Burada yenisin," diyorum soru sorma gereği duymadan, isteğini görmezden gelerek.

Başını sallıyor. "Öyleyim. Bu kadar açık mı?"

Yumuşak bir omuz silkmeyle gülümsüyorum. "Buradaki herkesi tanıma eğilimindeyim." "Buranın müdavimi misin?"

"Öyle de denebilir," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Clay bunu oturmak için bir fırsat olarak değerlendiriyor ve bara yaslanıp bana bakıyor. "Peki burada ne yapmaktan hoşlanıyorsun?"

İyi bir flörtçü. Hakkını vermeliyim. Bu barda otururken sayamayacağım kadar çok erkek bana asıldı ama Clay'in doğal ve inkâr edilemez bir cazibesi var. Karizmasında garip bir şekilde gerçek bir şey var.

"Ben bir Dominatrix'im," diye cevap veriyorum, bardan başımı kaldırarak. Cevabım bir cevaptan çok bir meydan okuma gibi geliyor, ama Clay bu kelime karşısında irkilmiyor bile.

Onun yerine gülümsüyor. "Bunu görebiliyorum."

"Pek senin tipin olmadığımı hissediyorum," diye cevap veriyorum, eğilip dudaklarının s a v a ş t ı ğ ı bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum. Dudaklarını yalayarak

yüz ifadesini düzeltip merakla bakıyor. "Bir Domme ile birlikte olmaktan hoşlanmayacağımı mı düşünüyorsun?"

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. "Hoşuna gitmeyeceğini söylemedim. Senin tipin olmadığımı söyledim. Arada fark var."

"Sence hoşuma gider mi?" diye cevap veriyor. Öncekinden biraz daha yakın olduğunu fark ediyorum.

Aramızdaki mesafeyi silip yüzüne sadece birkaç santim mesafeden fısıldıyorum: "Biliyorum, yapardın."

Teknik olarak bunu bilmiyorum. Herkes itaatkâr değildir ve ben asla böyle biriyle profesyonel olarak konuşmam ama flört ediyoruz. Ve beni zorluyor.

Dudaklarımızın yakınlığı onu hiç etkilememiş gibi görünüyor. "Kanıtla o."

"Bu sana pahalıya patlar," diyorum, kendi gözlerimle onun gözlerini bularak. Biz sadece Gülümserken aralarında birkaç santim mesafe var. "Sorun değil."

"Sana söylediğim her şeyi yapmak zorundasın," diye ekliyorum, hâlâ gözlerinin içine bakarak.

"Bu bir sorun değil," diyor tekrar. "Ve seks sözü vermiyorum."

Bu kez dudağının kenarı seğiriyor, sonra orantısız bir sırıtışa dönüşüyor. Sonra uzanıyor ve tüy kadar hafif dokunuşuyla yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Sonra eğilip dudaklarını yüzümün yan tarafına bastırıyor ve "Sorun değil" diye fısıldıyor.

Yemin ederim neredeyse başım dönüyor.

Çabucak kendimi toparlıyorum ki beni ne kadar etkilediğini anlamasın, uzaklaşıp ona sadece işle ilgili bir ifade veriyorum.

"Bir saat için beş elli."

Silahsız bakışları dudaklarıma doğru kayıyor, sanki ona fiyatımı söylediğimi duymamış gibi.

"Bana adını hiç söylemedin," diyor, hâlâ ağzıma bakarak. Dudaklarım aralanıyor ve kendimden emin bir şekilde "Madam Kink" diye cevap veriyorum.

Bir an bile tereddüt etmiyor. Başını sallayarak tekrar eğiliyor. "Hayır, gerçek *adını kastediyorum."*

Gerçek *adım.*

Yabancılara gerçek adımı vermekten hoşlanmam ama bu adam gözlerimin içine Madam Kink'in ötesine bakar gibi bakıyor. Ve başka seçeneğim yok. Daha sonra, ona neden hayır demediğimi ya da gülüp geçmediğimi merak edeceğim. Ama en ölümcül hatayı neden yaptığımı asla tam olarak anlayamayacağım.

Duvarın arkasını görmesine izin verdim. "Eden," diye fısıldıyorum.

Kural #7: Eski sevgilinize mesaj atmayın.

Kil

"Orada dur," diyor yumuşak ama otoriter bir komutla. Odaya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Odanın arka tarafına doğru yürüdüğünü, beni bekletirken birkaç dakika boyunca kendisiyle meşgul olduğunu izliyorum.

Sonunda, bir bardak su doldurduktan ve arkadaki dolaptan koyu mor bir kırbaç çıkardıktan sonra bana doğru yürüdü. Yüz ifadesi boştu. Nedenini açıklayamıyorum ama bu sinirlerimi bozuyor.

Bana bir gülümseme ver. Kaşlarını çat. Herhangi bir şey.

Tatlı ve seksi bir ses tonuyla "Çok güzelsin, değil mi?" diyor. Gözleri beni şaşırtan bir şekilde görünüşümü değerlendiriyor.

"Güzel mi?" Mırıldanıyorum.

"Eminim beni memnun etmek istersin, değil mi?"

"Seni memnun etmeyi çok isterim," diye cevap veriyorum çarpık bir sırıtışla.

Benim çapkın sözlerimi duymazdan geliyor ve yüz ifadesini düz tutarak şöyle diyor: "Senin güvenli sözlerin basit. Trafik ışığı gibi çalışırlar. Yeşil git demek. Sarı yavaşla ya da dur demek. Kırmızı ise dur demektir. Anlaştık mı?"

"Evet," diye omuz silkerek cevap veriyorum. "Madam. Evet, Madam."

Dudaklarımın arasından bir kıs kıs gülme geçiyor. "Evet, Madam."

"Komik bir şey mi var?" diye ciddi bir şekilde cevap veriyor, yaklaşarak. Bu az önce barda flört ettiğim kadın değil. Buraya girer girmez

uzay, her şey değişti. Seviyor muyum yoksa nefret mi ediyorum henüz tam olarak söyleyemiyorum.

"Hayır, Madam," diyorum, gülümsememek için alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak.

"O zaman neden gülüyorsun?" diye sorar, hayal kırıklığına uğramış görünerek. "Bu saygısızlık. Saygısızlık mı ediyorsun?"

"Hayır, Madam," diye tekrarlıyorum, gülümsemem soluyor.

Beni incelerken gözleri kısılıyor. "Seni cezalandırmalı mıyım?"

Ceza fikriyle kasıklarımda bir şeyler kıpırdıyor. Gözlerim anında elindeki kırbaca kayıyor ve kırbacın sırtıma vurulmasının nasıl bir his olabileceğini hayal ediyorum. Dayanabilirim ama bunu istiyor muyum?

Aletim bu fikirden nefret ediyor gibi görünmüyor.

Bu yeni bir şey. "Hayır, Madam," diye cevap

veriyorum, bu sefer daha yumuşak.

"Dizlerinin üzerine çök." Kırbacın ucunu omzuma bastırırken sesi hem tatlı hem de boğucu. Yavaşça yere düşüyorum, dizlerim kalın kırmızı halıya dayanıyor.

Bu açıdan daha da güzel görünüyor.

Yüzümü gömmek istediğim yerden sadece birkaç santim ötede biten dar siyah elbisesiyle seks ve güç yayıyor. Daha önce hiç bu kadar etkilendiğimi söyleyemem.

Birlikte olduğum kadınların çoğu çekingen ve uysal. Liderlik etmeme izin veriyorlar ve memnun etmeye hevesliler.

Ama bu kadında bir şey var.

"Sen iyi bir köpek yavrususun, değil mi?" diye soruyor, parlak siyah topuklu ayakkabısını kaldırıp burnunu göğsüme bastırarak. Tek kelime etmeden topuklu ayakkabılarıma geri dönüyorum, yüzümde bir sırıtışla ona bakmaya devam ediyorum.

"Senin köpeğin olacağım," diye cevap veriyorum alaycı bir şekilde.

"Tsk, tsk," diyor, kırbacı dudaklarıma değdirerek. "Güvenli kelimelerin dışında ağzından çıkması gereken tek kelimeler evet ve Madam. Anlaşıldı mı, tatlım?"

Daha fazla gülümsememek için dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum.

"Evet, Madam."

Ben uyanık bir şekilde tavana bakarken çiseleyen yağmur yatak odamın penceresinin camına vuruyor. Yine kafamın içindeyim. Ve bazen kafam bir hapishane gibi, anıların ve pişmanlığın parmaklıkları ardında kilitli kalıyorum.

Bazen iş. Bazen annem. Ama son zamanlarda, *o*.

Eden. *Madam.*

İkisini bir arada tutamıyorum, sanki bilincimde aynı madalyonun iki yüzü gibi karışmışlar. Her iki durumda da, bir virüs gibi aklıma yapışmış durumda.

Yatağımda dönüyorum, rahat bir pozisyon bulmak için çabalıyorum, bir yandan da düşüncelerimin sessizleşmesi ve biraz dinlenebilmem için yalvarıyorum. Gözlerimi kapatıp karanlık sessizliğin üzerime çökmesine izin veriyorum.

Onu çok mu zorladım?

Doğru şeyi mi yaptım?

Aramızdaki bağ tek taraflı mıydı?

Beni hiç önemsiyor muydu?

Yeterince iyi değil miydim?

"Siktir." İnleyerek diğer tarafa dönüyorum. Dikkatimi dağıtmak için telefonumu elime alıyorum. Jade'e attığım cevapsız bir mesaj hâlâ ekranda bekliyor. Mesajlarımı asla görmezden gelmez ama iki saat önce ona gelmek isteyip istemediğini sorduğumda mesajı okudu ve cevap vermedi.

Eden'ı sinemada gördüğümüzden beri Jade'le aramız bozuk. Domme olayını ona hiç anlatmamalıydım. Önemli değil, o yüzden neden söyledim bilmiyorum. Seks kulübüne gittiğim için korktu mu? Ya da bir kadına seks için para ödediğimden?

Sanırım bir parçam ona panik içinde kink olayını anlattı çünkü ona Eden ile *gerçekte neler olduğunu* söylemek istemedim. Ona üç ay boyunca benim Domme'um olması için para ödediğimi ve sonra ödemeyi kestiğimi ama onunla görüşmeye devam ettiğimi.

"Sen gerçekten çok tatlı bir şeysin. Çok iyi dinliyorsun," diyor ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden bunu şaka yollu bir iğneleme gibi söylediğini anlayabiliyorum. Gururumun bana engel olacağını düşünüyor ama yanılıyor. "Bana doğru sürün, evcil hayvan."

Bunların hepsi bir oyun. Eğer onun istediğini yaparsam, ödüllendirileceğim. Ne kadar kötü olabilir ki?

Ellerimi yere bırakıyorum ve yavaşça ona doğru ilerliyorum. Şimdi odanın karşısında duruyor ve performansımı değerlendirir gibi bana bakıyor.

Yeterince iyi miyim, Madam? Bu hoşunuza gitti mi?

Bunların hiçbirini söylemiyorum çünkü bu kurallara aykırı. Sadece iki

kelime söyleyebileceğimi söyledi: Evet ve Madam.

Bu ve eğer bir şeyi durdurmam gerekirse güvenli kelime sistemi için kırmızı, sarı ve yeşil, ki durdurmayacağım. Bu tanrıça kadının bana yapabileceği hiçbir şey kırmızı dememe neden olamaz.

Yerde bir köpek gibi sürünmek çok saçma geliyor. Ama yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa, bu ona gülünç gelmiyor.

Bu şeyleri gerçekten seviyor olamaz, değil mi? Bu onun için sadece bir iş mi? Ayaklarına ulaştığımda, daha fazla talimat beklerken yukarı bakıyorum.

"Gözler yerde, evcil hayvan," diye tersliyor, bu sefer öncekinden biraz daha soğuk.

Ses tonunun beni incittiğini hissederek bakışlarımı aşağıya çeviriyorum ve ayakkabılarının siyah rugan derisine bakıyorum.

"İşte anlaşma, evcil hayvan. Dediğimi yaparsan seni ödüllendiririm. Belki dudaklarımı sikinin etrafına sararım. Belki de yüzünü bacaklarımın arasına gömmene izin veririm. Her iki durumda da beni memnun ederek istediğini alacaksın."

Yüzümü yukarı doğru yönlendirirken kırbacı çeneme değiyor. "Ve beni memnun etmek istiyorsun, değil mi?" Sesi nazik ve baştan çıkarıcı.

"Evet, Madam," diye kekeliyorum.

"İnsanları memnun etmeyi seviyorsun. Ve tam olarak nasıl olduğunu bilmek hoşuna gidiyor. Değil mi? Çünkü o zaman sana ne kadar iyi olduğunu söyleyeceğim ve bu oral seks yapmaktan daha iyi, değil mi?"

Yani... sakso çekmekten daha iyi bir şey yoktur. Bu yüzden iyi bir çocuk olarak adlandırılmanın rekabet edeceğini sanmıyorum. Ama onun iyiliği için yalan söylüyorum.

"Evet, Madam."

Çenemi bırakıyor ve ben tekrar aşağıya bakıyorum.

"Güzel. Şimdi öp onları."

Yüzüne bakıyorum. Şaka yapıyor olmalı.

"Ne? Neden?" Cevap veriyorum.

Başını öne eğiyor. "Çünkü ben öyle dedim. Basit emirlere itaat edemez misin?"

Yüzümü hafifçe buruşturarak yere bakıyorum. Sonra komutu tekrarlıyor.

"Ayakkabılarımı öp."

Hareket etmiyorum. Bunun amacı ne?

Eğilip ağzını kulağıma yaklaştırdığında, yakınlığından kaynaklanan bir heyecan dalgası hissediyorum.

Sonra fısıldıyor, "Bana tapmanı istiyorum, evcil hayvan. Çok basit ama yapamıyorsun, değil mi? Ben de senin çok iyi bir çocuk olduğunu sanıyordum."

Siktir et.

Başka bir şey düşünmeden vücudumu yere indiriyorum ve dudaklarımı sağ ayakkabısının üstüne bastırıyorum. O daha soramadan sol ayakkabısına geçiyorum ve diz çökme pozisyonuna geri dönmeden önce hızlı bir öpücük veriyorum.

Sinirlenmekle tahrik olmak arasında bir yerdeyim, şimdi duramayacak kadar meraklıyım.

Parmaklarıyla çeneme dokunduğunda gözlerim yerde kalıyor.

Yüzümü tekrar yukarı kaldırırken gülümsüyor. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Bu eski anıları yeniden ziyaret etmek çok yabancı geliyor. O zamanlar farklı biriydim. O beni değiştirdi. Neredeyse kendimi tanıyamayacak hale gelene kadar beyin kimyamı değiştirdi.

Sonra beni kırdı.

Sinemadaki o geceden beri yüzüncü kez, yanındaki çocuğu düşünüyorum; bir araya getirmeye çalıştığım yapbozun yeni bir parçası.

Oğlu.

Eden'ın bir *oğlu* var.

Düşüncesi bile kızgınlık veriyor. Görüştüğümüz sekiz ay boyunca hiç çocuk sahibi olmaktan bahsetmemişti. Bu onun için ne kadar az şey ifade ettiğimi gösteriyordu.

Ben gizliden gizliye onunla bir hayat yaşamayı umarken, onun beni aktif olarak dışında tuttuğu koca bir hayatı vardı.

Neden?

Yatağımın siyah ipek çarşaflarını geriye atıp doğruluyorum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimi saçlarıma gömüyorum. Bu şekilde yaşamaya devam edemem. Başka bir kadından kalan açık yaralarımın acısından beni uzaklaştırması için Jade'i çağırmaya devam edemem.

Bir an için daha iyi olduğumu düşündüm. Hayatıma devam ediyordum. Sonra, hızlı bir karşılaşma ve zamanda en başa geri fırlatılmak gibiydi - ona yeniden aşık olmak.

Şimdi ödüllendiriliyor muyum? *Ona bakarken merak ediyorum. Odanın ortasındaki büyük sandalyeye doğru ilerliyor. Arkasını dönüp sandalyeye oturuyor ve gözlerini tekrar yerde beklediğim bana dikiyor.*

Uzun bir süre sessizce oturup birbirimize bakıyoruz.

"Buraya gel," diyor iddialı bir komutla.

Tereddüt etmeden ona doğru sürünüyorum. Tam ayaklarının dibinde durduğumda, anın beklentiyle gerginleştiğini hissediyorum. Sürünmekten, diz çökmekten ve ayakkabıları öpmekten daha fazlasını istiyorum.

"Daha fazlası için hazır mısın, evcil hayvan?" diye sorar,

öne doğru eğilerek. "Evet, Madam."

"O zaman benim için ayağa kalkmanı istiyorum."

Gözlerimi yüzünden ayırmadan ayağa kalkıyorum. Keskin elmacık kemikleri ve benimkileri bastırmak için can attığım yumuşak, kırmızı dudakları var. O mükemmel dudaklardan dökülen her kelime aletimde bir şimşek çakması gibi. Onları sikimin etrafında sarılmış hissetmek için her şeyi yaparım, ama ben bile bunun olmayacağını biliyorum - bu şekilde değil.

Onu memnun etmek için buradayım. Bunun tek amacı onun *olmak.*

"Dur sana bir bakayım. Kıyafetlerini çıkar." Büyük sandalyede arkasına yaslanıp dirseğini koluna dayıyor ve beklerken bana bakıyor.

Nedense tereddüt ediyorum. Kelimenin tam anlamıyla benden onun için soyunmamı istiyor ve bir şey beni durduruyor.

Ben kıpırdamadan bir an geçtiğinde, "Eğer belirlediğimiz sınırlar konusunda artık rahat değilsen, sorun değil. Sadece söyle ve duralım."

"Hayır, Madam," diye fısıldıyorum. Parmaklarım gömleğime gidiyor, çıkarmadan önce her bir düğmeyi delikten kaydırıyor. Kemerime doğru ilerleyip onu açıyorum ve pantolonumun fermuarını indiriyorum. Titreyerek pantolonumu indiriyorum. Sonra çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Gözleri boxer külotuma kayınca yutkunuyorum. Beni çıplak, açıkta ve savunmasız istiyor.

Onun önünde çıplak olma fikri neden bu kadar zor geliyor bilmiyorum. Ama onun yanıldığını kanıtlamak istiyorum. Bunu yapabilirim.

Hızlı bir hareketle boxer külotumu aşağı çekiyorum ve sikim serbest kalıyor.

Sanki onu inceliyormuş gibi bakıyor.

"Yaklaş," diyor ve ben de ona doğru yaklaşıyorum, böylece sikim tam göğsüne geliyor.

"Mükemmelsin," diye mırıldanıyor, bana bakarak. "Neden gerginsin?"

"Ben... Bilmiyorum."

Uzanıp elini boyuma doluyor ve ben ürperiyorum.

"Bunların hepsi benim için mi?" Ona bakarken sözleri neredeyse göğsümdeki nefesi çalıyor.

"Evet, Madam," diye cevap veriyorum, omurgamdan aşağıya bir elektrik şimşeği fırlıyor.

Okşuyor ve ben sakinliğimi korumaya çalışarak boğuk bir homurtu çıkarıyorum. Aletime dokunduğunda nefes alışverişim ağırlaşıyor, alttan sarkan taşaklarımı incelemek için kaldırıyor. Sonra parmağı kıçımla çuvalım arasındaki yeri sıkıca ovuyor ve durduğum yerde tökezlememe neden oluyor. Yumuşak ellerini tekrar şaftıma getirdiğinde yüzünde eğlenceli bir sırıtma var, beni boşaltmak için yeterli baskı yapmadan beni kızdırmak için okşuyor ve ovuyor.

"Sen gerçekten mükemmelsin. Sana o kadar çok şey yaptırmak istiyorum ki, tatlım.
Bunu ister miydiniz?"

"Evet, Madam." Dokunuşunun verdiği hazza odaklanmaya çalışırken sesim gergin çıkıyor.

"Gelmek ister misin?"

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ve bu aşağılayıcı. "Evet, Madam," diye cevap veriyorum.

Hareketi hızlanıyor ve her darbede daha da ısındığımı hissediyorum. Diğer eliyle taşaklarımı usulca kavrıyor ve hafifçe sıkıyor. Karın kaslarım kasılıyor ve kalbim daha çok çarpıyor. O güzel siyah elbisesinin her yerine boşalmaya tehlikeli bir şekilde yakınım.

Daha önce de oral seks ve el işi yapmıştım ama hiç bu şekilde boşalmamıştım - bir başkasının emri ve kontrolü altında. Tedirgin edici ve garip ama kabullenmeye çalışıyorum.

Taşaklarım sıkılaşırken ve vücudum doruk noktasını beklerken, çuvalımdan çekiştiriyor ve elini bırakıyor. Bir nefes veriyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Gelme," diye emrediyor soğuk ve acımasız bir ses tonuyla. Ne oluyor lan?

Arkasına yaslandı ve bana acımadan baktı. Konuşmasını beklerken nefes nefese ve şok içindeyim.

Sonra "Aferin oğlum" diye fısıldıyor ve içimde bir şeyler değişiyor.
"Bana itaat etmen hoşuma gidiyor, tatlım."

Ve aynen böyle, orgazmdan çok daha fazlasını istiyorum.

Tekrar öne doğru eğiliyor, boyumu eline alıyor ve okşamaya başlıyor, bu sefer daha hızlı ve daha motive. Doruk noktama doğru ilerliyorum. Beni okşadığı, aletimin başını döndürdüğü ve ovduğu için, orgazmım tarafından neredeyse pusuya düşürüldüm.

Daha ne olduğunu anlamadan göğüs dekoltesinin her yerine boşalıyor ve yüksek sesle, boğuk bir iniltiyle boşalıyorum. O kadar hızlı geliyor ki tadını çıkaramıyorum. Onu çekip tadını çıkarmayı tercih ederim.

Nefes nefese orada dururken, hâlâ onun elinde olan sikime bakıyorum. Gözleri hâlâ bir damla dölümün sızdığı sikimin başına odaklandığında yüzündeki ifade neredeyse heyecanlıydı.

Bakışlarımız kilitlendiğinde, hayatımın en mahrem anı gibi hissediyorum. Dilini dışarı sarkıtarak öne eğiliyor ve son damlayı yalıyor. Bu manzara karşısında sesli bir şekilde ürperiyorum.

Beni bıraktıktan sonra elbisesine baktı. "Şu yaptığın
pisliğe bak."

Orgazm sonrası sessiz bir şaşkınlık içindeyim. Döllerimle kaplanmış halde daha da ateşli görünüyordu. Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Rahat bir güvenle büyük sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve sanki ben onun hizmetkârıymışım ve o da kraliçeymiş gibi bana bakıyor.

"Peki, bunu temizlemeyecek misin?"

Ne kullanmam gerektiğini merak ederek odaya bakıyorum ve gözlerim aşağıya, onun yüzüne kaydığında anlıyorum.

Bir şey beni tereddüt ettiriyor - utanç ya da mahcubiyet. Ama sonra sadece o ve ben olduğumuzu hatırlıyorum. Ve burada beni yargılamıyor. Kelimenin tam anlamıyla yapmamı söylüyor.

O andan itibaren bu odada ne kadar özgür olduğumu fark ediyorum.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum ve göğsündeki lekelere bakıyorum. Sonra daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. Dilimi göğsünün yüzeyinde gezdirerek geride bıraktığım tuzlu pisliği yalıyorum.

Ve korkunç değil. Aslında, neredeyse hoşuma gidiyor ve tadı mı, ne kadar kirli olduğu mu, yoksa sadece onu memnun etme eylemi mi bilmiyorum.

Gözlerine baktığımda yüzünde gururu andıran bir ifade beliriyor.

Sonra parmaklarını saçlarıma doluyor ve gülümsüyor. "Aferin
oğlum." Ve işte böyle, bu iki kelime benim felaketim oldu.

Nedense hafızam sürekli o ilk geceye ve o seansta içimde bir şeylerin nasıl değiştiğine dönüyor. Beni nasıl değiştirdiğini ve giderek daha fazla hayal kırıklığına uğradığımı.

Hepsi onun suçu. Beni ona bağımlı yaptı. Onun

onayına.

Onun övgüsü.

Beni nasıl hissettirdiğine bağımlı oldum ve şimdi yoksunluk içinde sıkışmış, iyileşmekte olan bir bağımlı gibiyim.

Bunu ben istemedim. Birileriyle yatmak ve biraz eğlenmek istedim ama o beni kendisine aşık olmam için manipüle etti ve artık asla eski halime dönemeyeceğim.

Sarhoş değilim ve bunun berbat bir fikir olduğunu çok iyi biliyorum ama telefonumu tekrar elime alıyorum, mesajları açıyorum ve bu sefer onun kişisini buluyorum.

Son mesaj altı ay önceydi ve her şeyin bittiği geceden kalma bir başka cevapsız mesaj. Ona söylediğim son şey:

Evet, Madam.

Hayal kırıklığı içinde yeni bir mesaj yazıyorum.

Sana her zaman güvendim ve her zaman itaat ettim. Şimdi bana gitmemi söyle, gideceğim.

Gönder'e basmadan önce geri okumuyorum bile.

Kural #8: Kendi kurallarınızı asla çiğnemeyin.

Eden

Yumuşak saç telleri burnuma çarparak beni uykumdan uyandırıyor. Onları fırçalayıp uzaklaştırmaya çalışıyorum ama kolumda birinin uyuduğunu fark ediyorum. Gözlerimi açtığımda Jack'in dağınık buklelerinin yüzümden sadece birkaç santim uzakta olduğunu görüyorum. Panjurdan sızan ışık mavi, yani saat hâlâ erken ve okula gitmek için uyanmasına daha bir saat var.

Kolumu dikkatlice başının altından çekip komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum. Başka bir sabah olsa, alarm çalana kadar dönüp uyumaya devam ederdim ama bugün kafam dün geceyi hatırlatan şeylerle dolup taşıyor.

Jade.

Clay'in yeni kız arkadaşına tam bir sürtük gibi davrandım. Gerçi b u n a hakkım var, değil mi? En başta bana gelmesi haddini aşmaktı.

Elbette Clay'le ne kadar çok şey paylaştığımız hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun Domme'undan çok daha fazlası olduğumu bilmiyordu. Eğer bilseydi, dün gece farklı geçebilirdi.

Telefon ekranı çok parlak, saate bakarken loş odada gözlerim kamaşıyor.

Ama zamanı göremiyorum. Tek gördüğüm Clay'den gelen yeni bir mesaj.

Birden ayağa fırlıyorum ve bildirime bakıyorum. İlk düşüncem, beni görmeye geldiğini ona söylemiş olabileceğiydi ve o an anladım ki

Uygulamayı kaydırarak açtığımda, ondan ne kadar kalpsiz ve soğuk olabileceğime dair bir mesaj gelecek.

Mesajı okumadan önce onu engellemem gerektiğini bile bile aptalca bir şey yapıp telefonumu açıyorum ve mesajı tarıyorum. Tarih damgası dün gece geç saatlere ait.

> Sana her zaman güvendim ve her zaman itaat ettim. Şimdi bana gitmemi söyle, gideceğim.

Her şey durdu. Saatler gibi gelen bir süre boyunca şok içinde metne bakıyorum.

Beklediğim bu değildi. Jade ile bir ilgisi yok.

Ne oluyor lan?

Clay'den altı aydır haber almamıştım ve birdenbire bana mesaj atmaya başladı. Bir kız arkadaşı var. Neden ona gitmesini söylememe ihtiyaç duyuyor ki?

Hemen şu iki kelimeyle cevap vermeliyim: *Gitme*.

Vermeliyim.

Ama önce düşünmem gerek. Yatağımdan kalktım ve bir zombi gibi kahve yaptım. Tüm bu süre boyunca, ilişkimizin her anını tekrar tekrar yaşıyorum... tabii buna ilişki denebilirse. Onunla işleri çok ileri götürdüm. Kendi kurallarımı çiğnedim ve onun bir müşteriden fazlası olmasına izin verdim. Clay ve ben birbirimizi kulüp dışında bir kez bile görmedik, tabii geçen haftaki o gün hariç.

Bu yüzden mi böyle oldu? Beni tekrar görmek anılarını mı canlandırdı? Benim için kesinlikle öyle.

"Siktir!" Kahve fincanımı sertçe tezgâhın üzerine düşürüp kırarken fısıltıyla bağırıyorum. Dağınıklığa bakarken, beni buraya neyin getirdiğini merak ediyorum. Ben lanet olası Madam Kink'im. Müşterilerime bağlanmam. Clay Bradley gibi adamlara aşık olup takılmam.

Neyim var benim?

Ben kırık fincanın pisliğini temizlerken Jack tökezleyerek yatak odamdan çıkıyor. Kırık seramiklerle dolu faraşı çöp kutusuna atarken beni izlerken gözlerini ovuşturuyor.

"Ne oldu?" diye mırıldanıyor.

"Bir şey yok, dostum. Annem sadece sakarlık yaptı."

Sabahları her zaman yaptığım gibi onu kollarıma almaya çalıştığımda, yerden zar zor kalkmasına kaşlarımı çatıyorum. Çok hızlı büyüyor, hayatı yakalayamadığım bir rüzgâr gibi akıp gidiyor.

Ben de başını öpüyorum ve oturması için masaya bir sandalye çekiyorum. Uykulu bir şekilde üzerine tırmanıyor ve ben sabah çizgi filmlerini açarken odaklanmamış bakışlarla önüne bakıyor.

Önce mısır gevreğini sonra da kahvemi doldururken telefonuma bakıyorum, sanki her an başka bir mesaj gelecekmiş gibi bekliyorum.

Olmuyor. Sabahın geri kalanı kafamın içi dışında her yerde sessiz geçiyor. Jack'i sokağın aşağısındaki otobüs durağına götürürken bile dikkatimin dağınık olduğunu anlayabiliyor. Sürekli beyzbol takımından, hafta sonu izlediğimiz filmden ve sonra da bir video oyunundan bahsediyor.

Atari salonundaki adam lafını duyduğumda duraksıyorum. "Bekle, ne atari adamı?" diye soruyorum.

Küçük, şirin kaşlarını birbirine kenetleyerek bana bakıyor. "Atari salonundaki adam. Sinemadaki. Benimle yarış oyunu oynamıştı."

Yutkunuyorum, sokağın sonuna doğru yürümeye devam ederken bakışlarımı kaçırıyorum. "Ah, evet. Ne olmuş ona?"

"Onu nereden tanıyorsun?" diye soruyor.

"Ne demek istiyorsun? Onu tanımıyorum," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyorum.

"Evet, biliyorsun. Senin adını söyledi, anne." Jack dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor, bir yetişkinden -muhtemelen benden- kaptığı o sevimli küçük çocuk özelliklerinden biri.

"Oh evet."

"Peki, onu nereden tanıyorsun? Belki onu arayabilirsin ve atari salonunda tekrar oyun oynayabiliriz?"

"Hiç sanmıyorum dostum. Onu o kadar iyi tanımıyorum." Yedi yaşındaki çocuğuma yalan söylüyorum.

"Seni tanıyordu. Adının Eden olduğunu biliyordu. O söyledi. Peki sen onu nereden tanıyorsun?"

"İşten, dostum. Bu sadece... yetişkin işi."

Köşeye vardığımızda otobüs henüz gelmemişti ve ben çocuklarıyla bekleyen diğer annelerle göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Her zaman yaptığım gibi güneş gözlüklerimin arkasına saklanıyorum, kimsenin gözlerine bakmayı reddediyorum çünkü

Bu yabancılarla dünyada yapmak istediğim tek bir konuşma bile yok. Bana nasıl baktıklarını hissediyorum - bekar bir anne, genellikle uykusuz ve dün gecenin makyajıyla görünüyor.

"Yetişkin şeyleri ne demek?" diye yüksek sesle soruyor ve ben güneş gözlüklerimin arkasından yüzümü buruşturuyorum. "Bu onun erkek arkadaşın olduğu anlamına mı geliyor?"

Jack'i gruptan ayırıp onunla özel olarak konuşmak için diz çöktüğümde diğer annelerin gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Hayır, o benim erkek arkadaşım değil. Ve böyle şeyleri yüksek sesle soramazsın, dostum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü utanç verici," diye cevap veriyorum sessiz bir kahkaha atarak. "Ah, pardon."

"Sorun değil," diyorum gülümseyerek, alnındaki saçlarını tarayıp oraya bir öpücük konduruyorum. Ayağa kalkmadan önce, "Arkadaşım London'ın annesinin bir erkek arkadaşı var ve onu beyzbol maçlarına götürüyor," diye ekliyor.

Gözlerinin içine bakarken kalbim ağrıyor. "Seni beyzbol maçına götüreceğim. Bunun için bir erkek arkadaşa ihtiyacım yok."

"Biliyorum," diye yumuşakça yanıtlıyor. "Ama benimle atari oyunu oynamıyorsun." "Peki, oynayacağım. Bir dahaki sefere gittiğimizde. Söz veriyorum."

Boğazımda oluşan karıncalanma hissini yutmak zorunda kalıyorum. Otobüs yanaştığında Jack'in alnına bir öpücük daha konduruyorum ve sarılmak için onu kendime doğru çekiyorum. Otobüste yerini bulduğunda camdan dışarı bakıyor ve bana el sallıyor. Yüz ifadesi normalde olduğu kadar coşkulu değil.

Evime dönerken surat asıyordum.

Jack'in hayatında bir erkeğe ihtiyacı yok, bu sadece saçmalık. Ben, Ronan, Daisy ve dadısı Madison var. Hiçbir boşluk yok ve bir erkeğin onun için benden daha iyi bir rol model olabileceğine inanmak için hiçbir neden yok.

Ben onun ailesiyim.

İşe yaramaz sperm donörü babasının beni incittiği gibi onun da incinmeyeceğini bilmek, onu korunaklı tutmaya değer. Eğer onu güvende tutacaksam, çevresini daha da dar tutacağım.

Clay'i bir daha göremeyeceği de kesin. Bunu aşması gerekecek.

Eve döndüğümde mutfak adasında durup telefonuma bakıyorum. Clay'den gelen cevapsız mesaj ekranda bir fener gibi parlıyor.

Bana ulaştığına inanamıyorum.

Bunu yapmak için kız arkadaşının arkasından iş çevirdiğine inanamıyorum.

Jade dün gece haddini aşmış olabilir ama yine de iyi bir insana benziyor ve bunu hak etmiyor.

Cevap vermemeliyim.

Ama sorun da burada yatıyor. Eğer cevap *vermezsem,* o zaman aslında Clay'e gitmesini söylüyor. Ben de *gitme* diye cevap vermeliyim.

Yine de bu iki kelimeyle karşılık verme düşüncesi göğsüme bastırılmış kör bir bıçak gibi geliyor. Onun gitmesini istiyorum, peki neden bunu yazamıyorum?

Cevap vermek yerine telefonumdan uzaklaşıyorum. Duşa girerken zihnimi sakinleştirmek ve başka bir şey düşünmek için elimden geleni yapıyorum ama bu imkânsız. Sürecin her adımında onun adı ve beni bekleyen o lanet mesaj yankılanıyor.

Jade'le karşılaşmamdan dolayı hâlâ üzerimde bir suçluluk duygusu olduğunu söylemeye gerek bile yok ve tüm bu Clay olayından önce onu arayıp özür dilemeyi düşünmüştüm.

Nasıl oldu da hiç denemeden onların ilişkisinin ortasına düştüm?

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyorum. Saçlarımı kuruturken, yüzümü yıkarken ve günlük kıyafetlerimi giyerken resmen öfkeden kuduruyorum. Ona söylemek istediğim her şeyi prova ediyorum - bunun nasıl haddini aştığını, bunu hiç istemediğimi, her zaman işimi yaptığımı ama onun bunu kişiselleştirerek açıkça haddini aştığını.

Ne olduğunu anlamadan telefonumu elime aldım ve ona cevap yazmak yerine Ara tuşuna bastım ve telefon çalmaya başladı.

Neredeyse hemen toparlanıyor.

"Eden." Sesi telaşlı ve ciddi geliyor.

Sadece adımı söyleyen sesi bile söylemeyi planladığım her şeyi silip süpürüyor. Paylaştığımız her hassas anı hatırladıkça öfkem dağılıyor. O bir müşteri olarak başlamış ve onunla görüşmek benim işim olmuşken, bunun hızla başka bir şeye dönüştüğünü hatırlatıyor. Clay'e karşı sağlıksız bir bağımlılık geliştirdim, ona *daha fazla* sahip olmak için hayatımdaki her şeyi bir kenara bıraktım.

"Tanrı aşkına, Eden. Bir şey söyle," diyor çaresiz bir sesle.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Kelimeler dudaklarımdan acınası bir şekilde dökülüyor ama tam olarak böyle hissediyorum.

"Siktir." İnliyor. "O mesajı asla göndermemeliydim. Zor bir gece geçiriyordum."

"Artık bir kız arkadaşın var Clay," diye fısıldıyorum, belki unutmuştur diye hatırlatmak için.

"Evet, biliyorum ve şu anda onun evine gidiyorum. Telefonlarıma cevap vermiyor ve onun için çok endişeleniyorum ama nedense telefonda *seninle konuşuyorum*."

Alnımı tezgâha yaslarken gözlerim irkilerek kapanıyor. Benim yüzümden mi ona cevap vermiyor? O iyi mi? Dün gece kulüpten koşarak çıktığında üzgün görünüyordu. Hay sikeyim.

Cevap vermeyince tekrar konuştu. "Beni gerçekten mahvettin. Bunu biliyor muydun?"

Yine de bir şey demiyorum.

"Burada iyi bir şeyim var Eden. Hayatıma devam edip mutlu olabilirim ama sen buna izin vermiyorsun. Sanki beynimin içinde yaşıyorsun ve s e n s i z yapamıyorum ve bunun nedeni senin benim..."

Sesi, söylemekte zorlandığını bildiğim kelimede kesiliyor: *Madam*.

Clay etiketlere karşı her zaman çok dirençliydi. Ama yaptığımız her şeyi

severdi. "Yoksa?" Sessizce söyledim.

"Ya da sadece seni istediğim için."

Bu konuşma neden bu kadar canımı yakıyor? Neden onunla ilgili her şey benim kontrolümden çıkmış gibi hissettiriyor?

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak, "Sanırım birincisi," diye cevap veriyorum. "Bence sen güvenliği Domme/sub uygulamalarında buldun ve ihtiyacın olan-"

"Saçmalama Eden!" diye bağırıyor telefonda. "Neden bunu yapmak zorundasın? Neden her şeyi bu kadar soğuk ve duygusuz yapmak zorundasın? Yaşadığımız şeyin sadece işinin bir parçası olmadığını neden kabul edemiyorsun? Yaşadığımız şey inanılmazdı."

İleriye, yerdeki bir noktaya bakarken boğazım düğümleniyor, görüşüm bulanıklaşıyor. "Bu benim hatam değil, biliyorsun. Hâlâ aklında olmam benim suçum değil."

"O zaman neden gitmene izin veremiyorum?" diye acı acı cevap verir. Bu sözler bir bıçak gibi keser.

"Gidip kız arkadaşını kontrol etmelisin," diyerek tartışmayı sonlandırıyorum.

"Evet, söylemeliyim," diye yanıtlıyor sesindeki teslimiyet tınısıyla.

Hat bir süre sessiz kaldığında, "Sadece söyle," diye ekliyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne diyeceksin?"

"Bana gitmemi söyle, Eden. İtaat edeceğime söz verdiğim son bir emir. İtaat etmekte her zaman iyiydim, değil mi?"

Boğazımdaki acı artık dayanılmaz bir hal aldı.

"Lütfen söyle Eden. Sana yalvarıyorum. Hayatıma devam edebilmem için senden duymam gerek."

Gözlerimi kırptığımda yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve beni şaşırtıyor. Aceleyle ayağa kalktım ve sildim.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım. Başka bir şey söyleyemeden kırmızı düğmeye basıyorum ve hat kesiliyor.

Kapımı açtığımda Clay'in dışarıda durduğunu görünce takdirle "Geri döndün," diyorum.

Bu gece benimle bir saatini rezerve etti, bu yüzden onu şimdi görmek sürpriz değil, ancak o geceden bu yana sadece üç gün geçtiğini görünce, talebi görünce biraz şaşırdım.

"Evet, Madam," diye itaatkâr bir şekilde cevap verir.

Azı dişlerinin gıcırdamasından bunun onun için zor olduğunu anlayabiliyorum. Boyun eğmek alışık olduğu bir şey değil, en azından yüzeysel olarak. Derinlerde, bunu sevdiğini söyleyebilirim.

"İçeri gel. Kıyafetlerini çıkar. Şimdilik sadece boxer'ına kadar." Sırtımı ona dönerek, odayı geçip iki bardak su doldurduğum ve dediğimi yapmasını beklediğim ıslak bara doğru giderken ona emirlerini veriyorum.

"Evet, Madam," diye mırıldanıyor usulca.

Arkamı döndüğümde, onu yerde diz çökmüş, halıya bakarken bulmak hoş bir sürpriz oldu.

Ne kadar düz bir ifade takınmaya çalışsam da, yüzümde oluşmaya başlayan gülümsemeye engel olamıyorum. Bunu gerçekten seviyor.

"Bugün hiç su içtin mi?" Ona doğru yürürken sordum.

Başını hafifçe kaldırıp bana bakarken kaşları çatıldı. "Um...evet, Madam."

"Al. Bunu iç," diyorum suyu ona uzatırken. Şaşkınlıkla alıyor ve hepsini yudumluyor. "Seni ne zaman kulüpte görsem alkol içiyorsun. Eğer benim olacaksan, o zaman susuz kalmamanı istiyorum. Anladın mı?"

"Sizin mi, Madam?"

Yanına gidip çenesine dokunuyorum ve başını geriye yatırıyorum. "Benim olmak istiyorsun, değil mi?"

Delici yeşil bakışları benimkileri delip geçerken nefesi kesiliyor. "Evet, Madam."

"Güzel. O zaman bana ait olanla ilgilenmeni bekliyorum. Su iç. İyi beslen. Egzersiz yap. Anladın mı?"

Bir sonraki nefes verişinde, yüz ifadesini sakin ve rahat bir şey kaplıyor. Ve o anda Clay'i gerçekten anlamaya başlıyorum. Kendisinden ne beklendiğini bilmeyi seviyor. Kendisine açıklanan kolay görevleri ve övgüyü seviyor.

"Aferin oğlum," diye cevap veriyorum ve gözlerinin ışıldamasına bakılırsa haklıyım. Bardağını alıp uzaklaşıyorum ve ikisini de tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Geçen hafta sadece bir denemeydi, ama eğer geri döneceksen, kuralları ve sınırları konuşmamız gerekiyor. Burada benimleyken bana boyun eğeceksin. Sana ne söylersem onu yapmanı istiyorum. Bazıları cinsel olacak, bazıları olmayacak. Ama bana geldiğin sürece benimsin. Eğer dediklerimi yapmazsan ya da kurallarımdan birini çiğnersen, seni cezalandırırım. Ama dediğimi yapar ve beni memnun edersen, seni ödüllendiririm."

Ona doğru dönerken, gördüğüm manzara karşısında duraksıyorum. Uzun kahverengi saçları alnının üzerinden sarkıyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"İstediğin bu mu, tatlım? Geri dönecek misin?"

Gülümsemesi büyür. "Evet, Madam."

Kural 9: Ona ne istediğinizi söyleyin.

Yeşim

Telefonum bugün onuncu kez komodinin üzerinde çalıyor ama duymazdan geliyorum. Onun yerine, yüzlerce kez izlemiş olmama ve Rory'nin aptalca bir şey söyleyeceğini ya da yapacağını bilmeme rağmen *Gilmore Girls'ün* bu bölümüne odaklanmaya çalışıyorum.

Belki de kurgusal bir karakterin kötü seçimler yapmasını izlemek, kendi kötü seçimlerimi yapmaktan kurtulmak için terapötik bir yöntemdir.

Dün gece gözüme uyku girmedi, hâlâ o seks kulübündeki aşağılanmanın etkisindeydim. *Cesur* olmak ve pişmanlık duymadan bir şeyler yapmak buraya kadarmış.

Pişmanlıklarım var, tamam.

O randevuyu asla almamalıydım. Şehirdeki şık bir seks kulübüne asla gitmemeliydim. Ve sırf erkek arkadaşımı memnun etmek için o güzel kadından bana nasıl Domme olunacağını öğretmesini asla istememeliydim.

Şimdi, Clay'in ne yaptığım hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, hala onunla yüzleşmeyi kendime yediremiyorum. Utanç içimde. Şu anda onu ve onu birlikte düşünmeden ona bakabileceğimi sanmıyorum, asla onun kadar yaşayamayacağımı biliyorum. Ve bunu denemem yanlıştı.

Ben onun gibi değilim. O seks ve gücün vücut bulmuş hali, her yönden kusursuz. Ben ise nasıl seksi ya da özgüvenli olunacağına dair hiçbir fikri olmayan, beceriksiz, saf bir insan memnun ediciyim.

Telefon tekrar çalıyor ve suçluluk duygusu midemi kemiriyor. Onun endişelenmesinden nefret ediyorum, bu yüzden alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak telefonumu açıyorum.

Ama ekranda numarayı gördüğümde Clay olmadığını anladım.

Yerel bir numara ve normalde bu numaraları reddetsem de bugün merak ettim.

Ben de cevap düğmesine bastım. "Alo?" Yavaşça söyledim.

Bir kadın boğazını temizliyor. "Bu Jade mi?"

Ses tanıdık geliyor. Şaşkınlıkla biraz daha dik oturuyorum. "Evet."

"Bu Eden St. Claire. Dün gece tanışmıştık."

Nedense şu anda yatağımın üzerinde *duruyorum*. Telefonu tutmayan elim şimdi dağınık saçlarıma gömülü ve gözlerim ay gibi yuvarlak.

"Ummm..." Kekeliyorum. "Merhaba."

Nefes alıyor. Nefes alış verişi bile kendinden emin.

"Dün gece sana davranış biçimim için arayıp özür dilemek istedim." Nedense gözlerim daha da büyüdü. O devam ederken ben konuşmuyorum.

"Amacım asla kimseyi yaşam tarzından uzaklaştırmak değil ve özgürleştirici ve güçlendirici olması gereken bir şeyden utanmanıza neden olmak benim hatamdı. Hatalıydım. Özür dilerim."

Hâlâ yatağımın üzerinde duruyorum. Rory ve Lorelai arka planda biraz fazla anlamlı bir şekilde sohbet ederken ben *de* söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum.

Hattaki sessizliği doldurmak için tekrar konuşuyor. "Bence ilgini çeken her neyse onun peşinden gitmelisin ama bunu *kendin* için yapmalısın."

"İstiyorum. Söz veriyorum bu benim için." "Güzel," diye yanıtlıyor.

"Bu bana öğreteceğin anlamına mı geliyor?"

Ağzımdan kaçırdım. "Uh, hayır, bekle-"

"Onun için değil. Söz veriyorum. Ben sadece..." Sesim kesiliyor. Dikkatlice yataktan kalkıyorum ve televizyonumun güç düğmesine basıyorum. Sonra şiltenin üzerine oturup düşüncelerimi toparlarken halıya bakıyorum. "Ben insanları memnun eden biriyim. Her şeyi başkalarını mutlu etmek için yapıyormuşum gibi hissediyorum ve artık... böyle olmak istemiyorum."

"Bundan emin değilim..."

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye cevap veriyorum o daha devam edemeden. "Muhtemelen terapiye gitmeliyim, yani bunu da yapabilirim, ama sen de benim için... bir rol model olabilirsin, anlıyor musun? Belki geceleri kulübünüze gelirsem bana daha baskın olmayı öğretebilirsiniz. Bana insanlarla nasıl konuşacağımı öğretirsin. Beni daha çok kendine benzetirsin."

Saçmalıyorum ve devam etmemek için dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum.

Tam beni yine geri çevirmesini ve bunu neden yapamayacağına dair tırnak içinde başka bir *iyi* neden söylemesini beklerken, "Pekala, tamam" dedi.

Kan yanaklarıma hücum ederken ağzım bir karış açık kalıyor. "Bekle, ne?
Ciddi misin?"

"Haftada sadece birkaç gece, sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Bunu bir mentorluk gibi düşün."

"Evet! Mükemmel!" Ciyakladım. "Birikmiş param var, yani sana kesinlikle ödeme yapabilirim."

"Buna gerek kalmayacak."

Dışarıda bir arabanın kapısının çarptığını duyduğumda heyecandan neredeyse yüzüm gülüyordu. Eden protokol ve ifşa etmeme hakkında bir şeyler söylerken, Clay'in garaj yolundan kapıma doğru yürüdüğünü görmek için pencereye koşuyorum.

"Bu akşam saat onda bir açılışım var. Bir saatliğine," diyerek dikkatimi çekti.

"Mükemmel. Teşekkür ederim," diyorum aceleyle.

Aynı anda kapı zili çalıyor ve babamın İngiliz buldogu Chief aşağıda deli gibi havlamaya başlıyor.

"Misafirin var, o yüzden gitmene izin vereceğim," diyor. "Ama
Jade..." "Evet mi?" Sinirlerimi yutarak cevap veriyorum.
"Bu şimdilik aramızda kalsın, tamam mı?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp endişeleniyorum, Clay'in aşağıda beklediğini ve onu karşılamaya gitmem gerektiğini ve zaten bu kadar heyecanlı ve istekliyken bu sırrı ondan saklamam gerektiğini biliyorum.

"Evet, elbette," diye cevaplıyorum
kendimden emin bir şekilde. "Akşam
görüşürüz," diyor.
"Akşama görüşürüz!"

Hat kesiliyor ve çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Bununla ilgili bir şey tam da ihtiyacım olan şey gibi hissettiriyor. Bu beni dışarı

çıkarabilir

rutinimden. Bu beni mezun olduğumdan beri içinde bulunduğum büyüden kurtarabilir. Yeni bir başlangıca ve bana yol gösterecek bir ele ihtiyacım var.

Her ne kadar böyle başlamış olsa da artık mesele Clay değil. Dün geceden beri çektiğim o pişmanlık ve endişe düğümü yok oldu.

Ama her şeyden çok gülümsüyorum çünkü onu tekrar göreceğimi biliyorum ve onun huzurunda olmak bile bir hediye gibi geliyor.

Clay üçüncü kez kapı zilini çaldıktan sonra merdivenlerden hızla iniyorum. Şef aklını kaybediyor, daireler çiziyor ve o kadar çok nefes alıp veriyor ki kalp krizi geçirip sahanlıkta düşüp ölmesinden korkuyorum.

Kapıyı soyarak açtığımda, yüzümde hâlâ Eden'la yaptığım görüşmeden sonra yukarıda takındığım gülümseme vardı. Clay şaşkınlıkla bana bakarken kaşları birbirine çarpıyor.

"Nerelerdeydin? Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?"

"Uyuyordum," diye cevap veriyorum. Eve giriyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Bana kızgın değil misin?" diye sorar.

Omuz silkiyorum. "Hayır. Neden sana kızayım ki?"

Beni duvara doğru iterken çenesi sıkılıyor. Elleri belime kayıyor ve beni kendine o kadar yaklaştırıyor ki gözlerine bakabilmek için sırtımı eğmek zorunda kalıyorum.

"Bilmiyorum. Geçen geceki olay yüzünden. Ve bana cevap vermiyorsun."

Gülümsemem daha da genişliyor. Vay canına. Kendini beğenmiş kadın avcısı, onunla ilk tanıştığımdan beri nasıl da değişmiş. Şimdi endişeleniyor, özlem duyuyor ve güvenceye ihtiyacı var.

"Endişelendiğinde çok tatlı oluyorsun," diyorum kaşlarının arasındaki küçük çizgiye bastırarak.

Kaşları daha da çatılır. "Gerçekten boktan bir gün geçirdim ve dün gece iyi uyuyamadım çünkü senin için endişelendim. *Bizim* için."

Sesindeki samimiyeti hissettiğimde gülümsemem aniden kayboluyor. Kollarımı boynuna dolayarak bedenimi ona yaslıyorum. Gülümsemeden ya da alaycı bir ses tonuyla, "Clay, özür dilerim. Seni endişelendirmek istememiştim. Dürüst olmak gerekirse, benim de aklım başımdaydı ve düşünmek için birkaç güne ihtiyacım vardı."

"Ama biz iyiyiz?"

Yüzünü kendime çekerken başparmağım çenesini okşuyor. "İyiden de iyiyiz. Söz veriyorum."

Sonra onu aşağı çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Öpücüğümüzün içinde eriyor gibi görünüyor ve sadece kucaklaşmamızdan kaynaklanan stresin onun üzerinden akıp gittiğini hissediyorum. Şimdi onu başından savdığım için kendimi gerçekten kötü hissediyorum ama dürüst olmak gerekirse, kafamda bizim için endişelenenin ben olduğumu düşünüyordum. Onun için değil.

İlişkimize bu kadar önem verdiğini bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

"Babam ofiste," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Bu da demek oluyor ki
evde tek başına."

Ağzıma karşı hırlıyor. Sonra elleri kalçalarımdan uyluklarıma doğru kayıyor. Beni yerden kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyorum. Ben onu öpmeye devam ederken o beni merdivenlerden odama taşıyor.

Yatak odama vardığımızda beni yatağa fırlattı. Ama üzerime tırmanmak yerine durup etrafına bakınıyor. "Burası senin yatak odan mı?"

Uzanıp kravatını tutuyorum ve onu üstüme çekiyorum. Cesaretim karşısında gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Çok hevesli," diyor gülerek.

"Seni özledim," diye cevap veriyorum, onu öpmek için kendime çekiyorum ama o direniyor. "Özledin mi? O zaman bana ne istediğini söyle."

Oh harika. Edepsiz konuşmada berbatım. Dudakları boynumu okşarken gözlerimi kapatıyorum ve onun ne söyleyeceğini hayal etmeye çalışıyorum.

"Hadi," diye fısıldıyor, elini bol şortumun eteğine ulaşana kadar kalçamda gezdiriyor.

Sonra aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"İyi bir çocuk ol ve uzan ki boşalana kadar yüzüne binebileyim." Kulağına karşı kelimeleri mırıldanırken sesim normalden daha gür ve derindi.

Hemen donup kalıyor, eli kalçamda duruyor ve yemin ederim aletinin bacağıma doğru seğirdiğini hissedebiliyorum. Sonra ayağa kalkıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Tanrım, Jade. Bu çok ateşliydi." Aceleyle, şortumu bacaklarımdan aşağı yırtıp iç çamaşırımı da çekerken beni öpüyor. Kravatını çözüyor ve gömleğinin düğmelerini açıyor, sonra da onu çıkarıp yanımda sırt üstü dönüyor.

Kollarını etrafıma dolayıp beni üstüne çekerken kıkırdıyorum. Beni öperken kalçalarım gövdesine sürtünüyor, kıçıma şaplak attığında bir hırıltı çıkarıyorum.

"Dudaklarımda senin amının tadıyla işe dönmek istiyorum," diye mırıldanıyor ve bir sıcaklık dalgası omurgamdan aşağıya, doğrudan merkezime doğru ilerliyor.

İşte bu güzel bir edepsiz konuşma.

Bir inilti çıkararak, dizlerim başının iki yanına gelene kadar vücudunu yukarı kaldırıyorum. Kalçalarımı kavrıyor ve yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor.

O yalayıp emerken bir elimle yatak başlığını tutuyorum, sıcaklık ve zevk vücudumda dolaşıyor.

"Evet," diye haykırıyorum. Kalçalarım gıcırdama hareketini sürdürüyor ve zihnimi susturuyorum, klitorisimi hevesle yalayan dilinden başka hiçbir şeye odaklanmıyorum.

Bunun onu ne kadar tahrik ettiğini görmek beni tahrik ediyor.

Beni yutarken inliyor, vücudum yaklaşan doruk noktasıyla daha da gerginleşiyor.

"Durma," diye fısıldıyorum.

Gözlerimi kapattığımda, beni oraya götürecek seksi bir şey düşünüyorum. Onun doyumsuz inlemelerinin ve benim ağır nefes alışlarımın sesleri, beni boşaltmak için kafamda canlandırabileceğim her şeyin fonunu oluşturuyor.

Sonra birden *onu* hayal etmeye başladım. Bu beklenmedik bir şeydi.

Siyah deri giymiş, uzun siyah saçlı ve sutyeninin üstünden taşan göğüsleri olan bir hanımefendi. Sesini duyabiliyorum, boğucu ve emredici. Benimle konuşuyor. Ne kadar iyi yaptığımı söylüyor. Ne kadar seksi göründüğümü söylüyor. Ne kadar kirli olduğumu söylüyor.

Sonra, zihnimde, bana gelmemi söyledi.

Ben de geldim.

Nefes nefese bir inilti çıkarıyorum, bedenim kasılırken, omurgam kıvrılırken ve kaslarım gerilirken ürperiyorum. Zevk her uzvuma yayılıyor, gözlerimin arkasında dalga dalga titreşiyor.

Clay kalçalarıma yumuşak öpücükler kondurmaya, uyarılmamı yalamaya ve sakalının hassas etime sürtünmesiyle titrememe neden olmaya devam ederken başucuma yığılıyorum.

Nefesimi tuttuktan sonra onun yanındaki yatağa yığılıyorum.

"Kahretsin, bu çok ateşliydi," diye mırıldanıyor ve beni kollarına çekerek başımı omzunun kıvrımına yaslıyor. Parmakları çenemi buluyor ve ben ona bakana kadar yukarı kaldırıyor. O konuşmadan önce uzun bir süre birbirimizin gözlerine bakıyoruz, sözlerindeki şefkat dolu sevgi kalbime işliyor.

"Beni çok mutlu ediyorsun Jade. Umarım bunu biliyorsundur."

Ağzımın kenarı nazik bir gülümsemeyle kalkıyor. "Beni de mutlu ediyorsun."

Elini ensemdeki saçlarıma gömüyor ve beni bir öpücük daha için kendine çekiyor. "Ben ciddiyim," diyor uzaklaşırken.

Gülümseyerek kollarımı göğsüne doluyorum. "Sen bile gelemedin."

Gülüyor. "İhtiyacım yok. Seni boşaltmak benim için fazlasıyla yeterli."

Orada uzanırken çıplak tenine karşı kıkırdıyorum ve yine Madam'ı düşünüyorum. Şimdiden zihnime bu kadar sızmış olması çok garip. Ve onu ne kadar çok istediğim de garip.

Kural #10: Bildiğinizi sandığınız her şeyi unutun.

Eden

"Bir akıl hocası mı?" Mia sağ gözüne takma kirpik takarken soruyor.

"Evet, bunu neden kabul ettiğimi sorma bana," diye cevap veriyorum, yanındaki aynada rujumu düzeltirken.

"Bu kızı tanıyor musun?" diye soruyor, gözlerini kırpıştırıyor ve yansımasında kendini kontrol ediyor.

Rujumun kapağını kapatıyorum ve ona cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. Kulüpteki arkadaşlarıma hiçbir şeyden pek bahsetmedim, Clay'den ve geçen yıl neredeyse her gece odama yaptığı sık ziyaretlerden bile.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum. "Karmaşık bir durum."

Dik oturuyor ve bana şüpheyle bakıyor. Kulübün soyunma odasında oturuyoruz, her birimiz gece için hazırlanıyoruz. Mia'nın neredeyse her Cuma gecesi yaptığı gibi bu gece de röntgenci salonunda solo bir performansı var. Kuşkusuz bir kalabalık çekecek çünkü onun işi bu. Kimse Mia gibi seyirci toplayamaz.

"Bunun Clay Bradley ile bir ilgisi olamaz, değil mi?
Bu mu?"

Bir elim makyaj çantamda, donup kalıyorum. "Hayır. Neden o l s u n
ki?" Ben soruyorum
umursamazca.

"Çünkü o gelene kadar seninle işler neredeyse hiç karmaşık değildi."

Yutkunuyorum, yüzümü dengede tutmaya zorluyorum. "Sadece bir müşteriydi ama artık gelmiyor."

Yumuşak bir el koluma dokunuyor ve Mia'nın yuvarlak mavi gözlerine bakmak için dönüyorum. "Bana yalan söylemek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Eğer mahremiyet istiyorsan, anlarım. Ama onun bir müşteriden fazlası olduğunu bilecek kadar gözlemciyim."

Başımı sallarken dişlerimi sıkıyorum. "Yine de fark etmez. Artık her şey bitti." "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Sorun yok. Ben iyiyim."

Ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor. "Eğer konuşmak istersen, ben buradayım. Her şey için. Ciddiyim."

"Teşekkür ederim, Mia."

Sonunda arkasını dönmeden önce birbirimize baktığımız üç saniyelik dayanılmaz bir süre. Kadın arkadaşlıkları konusunda neden bu kadar kötü olduğumu bilmiyorum. Belki de evliyken arkadaşlık kurmama hiç izin verilmediği içindir. Ondan sonra da çok korumacı oldum.

"Bence bu kıza akıl hocalığı yapmayı teklif etmen harika bir şey. Eğer birinin bana Domme/sub yaşam tarzını öğretmesini isteseydim, bu sen olurdun."

Makyaj çantasının fermuarını çekiyor ve oturduğu yerden kalkıyor. Depo dolaplarına doğru yürüyor, kapatmadan önce çantasını içine yerleştiriyor.

"Açıkçası bu kıza ne öğretebileceğime dair hiçbir fikrim yok."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana doğru dönüyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Sen lanet olası Madam Kink'sin. Kelimenin tam anlamıyla en iyilerden öğreniyor."

Gülerek gözlerimi deviriyorum.

"Sadece şu şekilde düşünün" diye ekliyor. "Öğrenirken bilmek istediğin her şeyi ona öğret. Gerisi kendiliğinden gelecektir çünkü sen kendini beğenmiş bir sürtük değilsin."

Tekrar gülüyorum ve ona bakmak için koltuğumda dönüyorum.

İşte o zaman iç çamaşırını fark ediyorum. Kum saati şeklini vurgulayan ve dolgun kalçalarını ve kalın uyluklarını çok seksi gösteren kraliyet mavisi bir tek parça giyiyor.

"Kahretsin Mia," diyorum gözlerimi vücudunda gezdirerek. "Çok seksi görünüyorsun. Çıldıracaklar."

Kızarıyor ve bana tatlı bir gülümseme veriyor. "Teşekkürler. Garrett seçti."

"O zaman sana hala gizli hediyeler gönderiyor?"

"Hayır, *Player428'in var,*" diye yanıtlıyor kendi kendine gülümseyerek.

"Ki bu Garrett."

Gülüyor. "Evet. Ama biliyorsun... Artık evliyiz. Hayatımızın geri kalanında bu kıvılcımı devam ettirmeliyiz."

"Böyle bir sorun yaşayacağını sanmıyorum bebeğim. O adam senin için deli oluyor."

Düşünceli görünerek başını sallıyor. "Teşekkür ederim. Ben de onun için deli oluyorum."

Saçını bitirdikten sonra ona şovunda başarılar diliyorum ve o da soyunma odasından çıkarken el sallayarak veda ediyor. Orada bir süre tek başıma otururken Mia'nın Garrett'la, Charlotte'un Emerson'la, Isabel'in Hunter ve Drake'le, Maggie'nin Beau'yla yaşadıklarını düşünüyorum. Onlara karşı bir parça kızgınlık hissetmemek çok zor.

Onların sahip olduğu şeyi hiç istemedim.

On beş yıl önce aşk için bir şansım vardı. Yanlış adamı seçtim, evliliğe balıklama atladım ve bedelini ödedim. Çok kötü bir adam benim için tüm aşk fikrini mahvetti.

Ama şimdi... Mia benimle Garrett ve kendisi hakkında konuştuğunda farklı hissediyorum. Eskiden çok ilgisizdim; kıskançlığın zerresi bile yoktu.

Peki ne değişti?

Neden şimdi yalnız yaşamayı seçerek harika bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum?

Jack var. Hayatım tatmin edici. Bir ortağa ihtiyacım olduğu fikri çok saçma.

Telefonum saatin neredeyse on olduğunu hatırlatan bir sesle çalıyor. Makyajıma son rötuşları yaptıktan sonra eşyalarımı yerleştirip soyunma odasından çıkıyorum. Resepsiyona uğrayıp hostese o gece için konuklarımın isimlerini veriyorum ve sonra odama gidiyorum.

Jade on dakika erken geldi ve kapımı beş kez hızlıca tıklattı. Onu karşılamak için kapıyı açtığımda, neredeyse yerinde zıplıyor, kulaktan kulağa gülümsüyordu.

"Merhaba," diye heyecanla cıvıldıyor.

"İçeri gel," diye cevap veriyorum.

Odaya girerken "Bunu yaptığınız için çok teşekkür ederim" diyor. Kapıyı arkasından kapattım, ona bir içki ikram etmeyi bekliyordum ama o saçmalamaya devam etti. "Çok meşgul olduğunuzu ve zamanınızın değerli olduğunu biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bunu öğrenebileceğim başka kimse yok. Sizin en iyisi olduğunuzu duydum ve en iyisi olduğunuza inanıyorum. Ve söz veriyorum bunun Clay'le hiçbir ilgisi yok-"

Adını duyunca irkilerek elimi kaldırıyorum ve o da duruyor.

"Özür dilerim. Gergin olduğumda saçmalıyorum," diyor uysalca.

"Fark ettim. İçecek bir şey ister misiniz? Belki sinirlerinizi yatıştırmak için bir kadeh şarap?"

"Evet, lütfen."

Beni ıslak bara kadar takip ediyor ve şişenin tıpasını açıp iki bardak doldurmamı izliyor. "Bütün odalarda böyle bir bar var mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, bardağını ona uzatarak.

"Sadece benim ve Ronan'ın." "Oh."

Kadehi dudaklarına götürüp koyu Merlot'tan bir yudum almasını ilgiyle izliyorum. Bu kızın gerçekten Clay'in tipi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Çok sevimli, saf ve tuhaf bir şekilde sağlıklı. İçimde, gizliden gizliye içinde bir ucube barındıran türden bir sağlıklı olduğuna dair bir his var. Ama Clay'in gerçekten istediği kız bu mu? Güvensizliğinin ötesini görecek birine ihtiyacı var. Saçmalıkları kesip, olduğu gibi söylemekten korkmayan birine. Acımasız bir dürüstlüğe ihtiyacı var, insanları memnun edecek masum birine değil.

Ama sevimli. Hakkını vermeliyim. Bir yanım ne kadar kirlenebileceğini görmek için can atıyor. Yolsuzluk sapkınlığım olduğundan ilk kez şüphelenmiyorum.

Bunun için burada değiliz Eden. Aklını başına topla.

Tam olarak ne yapmak için burada olduğumuzu bildiğimden değil. Bunu neden kabul ettiğimden hâlâ yüzde yüz emin değilim.

Şarap kadehini göğsüne bastırırken meraklı gözlerle odaya bakıyor. "Yani siz... burada insanları bağlıyor musunuz?"

"Bazen."

Gözleri bana doğru açılıyor. "Onlara başka ne yapıyorsun?"

Sorularındaki bir şey beni güldürüyor. Kanepeye doğru ilerliyorum ve onu yanıma oturmaya davet ediyorum. "Neden biraz geri çekilip en baştan başlamıyoruz?"

Koltuğun kenarına tünüyor ve şarabından bir yudum daha alıyor. "Evet, iyi plan."

"Bana bildiğin her şeyi anlat," diyorum bir yudum alırken.

Birkaç dakika saçmalamasına izin verdim. Çoğunlukla ne kadar anladığını daha iyi kavramak için, ama aynı zamanda... onu konuşurken izlemeyi sevdiğim için. Çok hareketli ve hevesli. Jade pek de

Kolayca utanabilen bir kadın ve ben bunu hem sevimli hem de seksi buluyorum.

Bir insanın Jade gibi bir kadınla yapabileceği çok şey var. Meraklı ve istekli, korkusu, utancı ya da yargılaması yok. Her ne kadar baskın olmak istese de, aynı zamanda güzel bir itaatkâr olacağına dair bir his var içimde.

Gevezelik etmeyi bıraktığında, sözünü kesmek için elimi uzattım. "Araştırmanı yapmışsın gibi görünüyor. *Neyi* anlıyorsun ama *nedenini* anlıyor musun?"

Başını sallarken kaşları içe doğru kıvrılıyor. "Hayır."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Hakimiyet kontrolden çok daha fazlasıdır. Bağlantı ve güvenle ilgilidir. Zevk ve ne istediğini bilmekle ilgilidir. Başka birini kontrol etme fikri seni tahrik ediyor mu?"

Alt dudağını ısırıp gülümsemeden önce bir an için bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Evet. Ama her zaman değil."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum.

Koltuğumda arkama yaslanırken Jade'e bakıyorum ve bu kıza ne öğreteceğime karar vermeye çalışıyorum. Blog yazarlığı günlerimin en başından başlayabilir ve öğrendiğim her adımı ona tek tek anlatabilirdim ama nedense bu ona doğru gelmiyor. Mesele yatak odasında nasıl baskın olunacağını öğrenmek istemesi değil. Hayatında daha baskın olmak istiyor.

"Aslında..." Aklıma bir fikir geldi ve ayağa kalktım. O da beni takip ediyor, ayağa fırlıyor ve beklentiyle bana bakıyor. "Hadi kulüpte küçük bir yürüyüşe çıkalım," diyorum.

Yüzünden geçen ifadeyi tarif etmek zor - yarı heyecan, yarı korku. Ve bir kez daha, kendi kendime biraz kıkırdamama neden oluyor.

"Tamam," diyor hevesle, şarap kadehini cam sehpanın üzerine koyarak. Ben de aynısını yapıyorum ve onu kapıya kadar götürüyorum.

Koridora ulaştığımızda yürüyorum, o da beni takip ederken ona bakıyorum. "Yapman gereken ilk şey cinsellik ve utanç hakkında bildiğin her şeyi tamamen unutmak. Erkeklerin kadınlardan daha fazla seks odaklı olduğuna ve seksten hoşlanan ve sekse değer veren her kadının fahişe, sürtük ve benzeri olduğuna inanmaya şartlandırılmış bir dünyada büyüdün. Bu yüzden, ilk dersimiz size güçlenmiş, cinsel bir kadının neye benzediğini gösterecek."

Kural #ll: Kendinizden emin olun.

Yeşim

Kulübün ikinci katındaki loş koridorda Eden'ı takip ederken kalbim bir mil hızla atıyor. Buraya gelmek için yürüdüğüm merdivenlere doğru ilerlerken, sol tarafımda, kalın siyah perdenin hemen ötesinde seks sesleri duyuyorum.

Üst kattaki VIP bardan geçip büyük merdivenlerden aşağı iniyoruz. Tüm yürüyüş boyunca Eden konuşuyor ve ben de her şeyi duymak için arkasından koşturuyorum.

"Baskınlığı anlamanın ilk adımı, istediğinizi talep etme ve onu almanın hakkınız olduğunu bilme güvenini kullanmaktır. Evet, kulağa bencilce geliyor. Öyle olması gerekiyor."

"Tamam," diye kekeliyorum yetişirken.

Kulübün içinde ilerledikçe, söylediklerini dinlemek daha da zorlaşıyor. Birinci kattaki ana odaya giriyoruz. Sol tarafta etrafı müşterilerle çevrili bir bar ve sağ tarafta küçük bir sahne var. Şu anda boş, ama alana dağılmış yüksek bar masalarının etrafında toplanmış daha fazla insan var. Kulübün tamamında hoparlörlerden ağır ritimli yüksek sesli müzik çalıyor.

Yine de ana odada durmuyoruz. Beni diğer taraftaki perdeli koridora kadar götürüyor.

Girişin yanında duran fedaiye hızlıca başını sallayarak, onun için kapıyı açarken içeri giriyor. Ben de hemen peşinden gidip ona bir

gergin bir gülümseme.

Sonra karanlığa gömüldük. Karanlık alanda dikkatle ilerleyen Eden'a yakın duruyorum. Her tarafa dağılmış insanlar var ama her iki taraftaki ışıklı pencereler dikkatimi çekiyor. Sergilenen odalar var ama şu anda boşlar.

Seyircilerin ne izleyeceğini anlamak için içeride insanlara ihtiyacım yok. Duvarlarda asılı yataklar, seks salıncakları ve ipler var.

"İnsanlar sadece izliyor..." Mırıldanıyorum. Sorumu asla bitiremiyorum çünkü bir dakika sonra, belirli bir pencerenin etrafında toplanmış bir kalabalığın arasında duruyoruz.

Sonra nutkum tutuldu.

Odanın içinde, loş mavi ışıklar mekânı okyanus gibi yumuşak bir tona boyarken, güzel, kıvrımlı bir sarışın duruyor. Yavaş ve seksi bir şekilde salınarak dans ediyor, ellerini uzun saçlarına daldırmadan önce kendi vücudunu okşuyor. Kraliyet mavisi bir iç çamaşırı takımı giyiyor, ancak dolgun göğüsleri açıkta ve elleri aşağı indiğinde her birini okşuyor, yüzü hem zevk hem de acıyı ifade ederken sıkıyor ve çimdikliyor.

Hemen, karnımda süzülen uyarılmanın sıcaklığını hissediyorum. Hareket edişinde ve insanların onu pür dikkat izleyişinde bir şeyler var. Gözlerim seyircilerin üzerinde geziniyor, özellikle kadınların onu nasıl izlediklerini, dudaklarını ısırdıklarını ve kalçalarını nasıl sıktıklarını fark ediyorum.

Arka tarafta da birkaç erkek var ama hepsi partnerleriyle birlikte, arka duvara yaslanmış, yüzünde eğlenceli bir sırıtışla onu izleyen biri hariç.

Gözlerim pencerenin diğer tarafındaki bir çifte takılıyor. Adam açıkça kadının arkasına sürtünüyor ve diğer eli kadının siyah deri pantolonunun ön kısmına gömülmüş.

Birden arkamda birinin kulağıma doğru nefes aldığını hissediyorum. "Burada kendinizi cinsel olarak ifade etmekte utanılacak bir şey yok. Bu da kadınların kendilerini yargılamadan zevk aldıkları anlamına gelir."

"Burada mı? Öylece açıkta mı?" Nefes nefese fısıldadım. Birkaç kafa dönüp bana bakıyor, ben de hemen çenemi kapatıyorum.

Odadaki kadın dans etmeyi bırakıp diğer tarafa doğru ilerliyor, bir şey çıkarıp ortadaki pelüş yatağa taşıyor. Hareketleri bir sanatçı gibi akıcı ve büyüleyici.

Alçak platformlu yatağa tırmandıktan sonra sırtüstü uzanıyor ve sarı dalgalarını etrafına yayıyor. Ardından, bacakları pencereye bakacak şekilde dizlerini açarak kendini kalabalığa gösteriyor ve iç çamaşırının açık ve kasıksız olduğunu ortaya çıkarıyor.

Gerildiğimi hissediyorum ama Eden tam arkamda, vücudunu rahatlatıcı bir şekilde benimkine bastırıyor.

Sonra odadaki kadın bize elindekini gösteriyor; şık, pembe bir dildo.

Çenem düştü.

O gitmiyor-

Odadaki kız titreşimli pembe çubuğu klitorisinin üzerinde gezdirirken kalp atışlarım hızlanıyor ve bacaklarımın arasındaki uyarılma alev alev yanan bir cehenneme dönüşüyor. Sırtı kavisleniyor ve müziğin ve camın arkasından duyulabilecek kadar yüksek bir inilti çıkarıyor.

Bir süre kendisiyle dalga geçiyor ve bir anlamda bizimle de dalga geçiyor. Kalabalığa tekrar bakıyorum ve neredeyse herkesin ya kendine ya da partnerine dokunduğunu fark ediyorum. Koridordaki ışık eksikliğinden kaynaklanan bir mahremiyet hissi var ama karanlıkta bile bu hareketin neye benzediğini anlamak kolay.

Sonra tam oyuncağı içine sokup başka bir zevk sesi çıkarırken pencereden geriye bakıyorum.

Ben de zorlukla hareket edebiliyorum ya da gözlerimi ayırabiliyorum.

Hepimiz etrafta dikilmiş, sanki çok normalmiş gibi bu kadının mastürbasyonunu izliyoruz.

Sonra Eden'ın nefesini tekrar yanağımda hissediyorum. "Eğer insanları memnun etmeye çalışacaksan, memnun etmen gereken ilk kişi kendinsin."

"Yapamam," diye fısıldıyorum.

Sıcak eli yumuşak bir şekilde belimde duruyor. Göğüslerini sırtıma bastırıyor, böylece her nefeste göğsünün hareketini hissedebiliyorum. Karnımda biriken uyarılma hissi omurgama kadar ilerliyor.

Yataktaki kızın oyuncağı daha hızlı ve daha sert çalıştırmasını izlerken kendimi Eden'in uzun çerçevesine yaslanırken buluyorum, çığlıkları her hareketle birlikte daha yüksek sesle yükseliyor.

Onu izlemekten ve Eden'ı bu kadar yakın hissetmekten başım dönüyor.

"İstersen kendini memnun edebilirsin." Sesi kulağımın yanında o kadar sessiz ki sanki kafamın içindeymiş gibi.

"Yapamam," diye cevap veriyorum.

Aldığım her nefesi ve kalbimin her atışını sanki vücudum normalde olduğundan daha yüksek sesle atıyormuş gibi hissediyorum.

"Neden olmasın?"

Yanıt olarak başım yavaşça sallanıyor. "Bilmiyorum."

"İstemiyor musun?" diye soruyor. "Şu anda bacaklarının arasında ağrıyan bir ihtiyaç yok mu?"

Birden nefes almak zorlaştı. Yavaşça başımı sallıyorum.

"Utanmış görünüyor mu?" diye soruyor, her an boşalmaya hazır görünen kızı başıyla işaret ederek.

"Hayır."

"Çünkü istediğini alıyor ve bundan utanmıyor. Bu onun *hak ettiği şey.* Yatak odasında istediğinizi istemeden önce, kendinizi nasıl ilk sıraya koyacağınızı öğrenmelisiniz."

Tam o sırada pencerenin arkasındaki kız çığlık çığlığa orgazm oluyor. Etrafımdaki kalabalıktan yumuşak inlemeler ve iç çekişler geliyor ve kendimi bu ana ve bu mekâna o kadar bağlı hissediyorum ki neredeyse hiç hareket edemiyorum. Beden dışı bir deneyim gibi.

Bir an sonra odadaki ışık kararıyor ve etrafımızdaki insanlar pencereden uzaklaşmaya başlıyor ama ben yerime yapışıp kalıyorum. Eden'in istediğimi almak ve başkalarından önce kendimi memnun etmeyi öğrenmekle ilgili sözlerini kafamda tekrarlayıp duruyorum.

Bunu yapabilirim. Daha bugün Clay'e ne istediğimi ifade ettim ama bu benim için zordu, değil mi? Bana oral seks yapmasını ve karşılığında hiçbir şey almadan beni boşaltmasını isteyerek çok fazla şey istediğim için gergindim. Ama bunu onun için yapmayı ne kadar teklif etmiştim? Onu gerçekten kendimden daha mı ön planda tutuyorum?

Eden benden uzaklaşıyor ve ben hemen onun vücudunun sıcaklığını özlüyorum.

"Bu sadece ilk gün, ama sonunda bu konuda rahat olmanı istiyorum. O zaman belki nasıl bir şey olduğunu görmek için bu odalardan birine girebilirsin." Bunu o kadar soğukkanlılıkla söylüyor ki, çıkışa doğru yürürken şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Ben mi? Orada mı?"

"Eninde sonunda," diye cevaplıyor kendinden emin bir şekilde.

"Oraya giriyor musun?" Ana odaya ulaşıp bara doğru ilerlerken soruyorum.

Seksi bir kıkırdamayla karşılık veriyor. "Evet. Her zaman. Bunu güçlendirici buluyorum."

Bara vardığımızda, yumuşak bukleleri ve delici gözleriyle sevimli, bronz tenli bir adam olan barmene bir şeyler söylüyor. Bir süre sonra iki bardak buzlu su getiriyor ve birini bana uzatıyor.

Soğuk sıvı dudaklarıma değene kadar ne kadar kavrulduğumu fark etmiyorum ve sonra aniden onu hüpletiyorum.

"Daha önce hiç birinin önünde mastürbasyon yaptın mı?"

Boğazımdan aşağı inmekte olan suda boğuluyorum ve su yanlış borudan aşağı inerek bardağıma öksürmeme neden oluyor. Tekrar gülüyor, bu sefer yüzüme bulaşan suyu temizlemem için bana bir peçete uzatıyor.

"Buna alışacaksın," diye gülümseyerek yanıtlıyor. "Peki, sen alıştın mı?"

"Öyle değil," diye cevap veriyorum, az önce çıktığımız koridora doğru başımı sallayarak

of.

"Hayır. Öyle değil. Ama bir partnerle. Belki onlar da yaparken?"

"Um... hayır," diyorum, birlikte olduğum insanları düşünerek. Her ne kadar

o kadar düşünmene gerek yok. Böyle bir şeyi hatırlayacağıma eminim.

"Tamam, o zaman bu senin ev ödevin. Partnerinize yapmak istediğiniz şeyin bu olduğunu söyleyin. Bu ona kendini nasıl tatmin ettiğini görme şansı verecek ve aynı zamanda kendini cinsel olarak ifade etme konusunda daha rahat hissetmeni sağlayacaktır."

"Clay'le mi demek istiyorsun?" Bardağındaki sudan bir yudum alırken cevap veriyorum. Clay'in adı geçtiğinde gözlerinin nasıl odaklanmadığını ve çenesinin nasıl kenetlendiğini fark etmeden edemiyorum.

"Evet, elbette." Sesi düzgün ve soğuk. "Ona beni görmeye geleceğinden bahsetmedin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır." Sonra ona şüpheyle bakarken dudağımı çiğniyorum. "Nedenini sormamın sakıncası var mı?"

Yutkunuyor ve omurgasını düzeltiyor. "Çünkü o benim müşterimdi ve bu bir çıkar çatışması."

"Ama ya onu da yanımda getirirsem? O ve ben birlikteyken bana öğretebilirsin-"

"Hayır," diye tersliyor. Sonra derin bir nefes alıyor ve bana sakin bir ifade vermek için kendini zorluyor. "Bu Clay'le ilgili değil, hatırladın mı? Sana onun için nasıl Domme olunacağını öğretmiyorum. Sana daha baskın olmayı öğretiyorum."

"Ah, evet," diye cevap veriyorum, omuzlarımı gevşeterek. "Eğer istemezsen ona söylemem."

Sonra, bir süre sessizce durduğumuzda, ona sormak için can attığım sorunun içimde belirdiğini hissediyorum. Bana gelmeyi bıraktığını söyledi. Ama bunu ondan da duymam gerekiyor.

Bu kadın Clay'e karşı bir şeyler hissediyordu ve Clay ona karşı aynı şeyleri hissetmese de, içimi kemiren bir kıskançlık duygusu hâlâ kemiklerimin derinliklerinde.

"Sen hala..." Mırıldanıyorum. Hiddetli gözleri yüzüme dikildiğinde omuzlarımı dikleştiriyorum.

Kendine güven.

Ne istediğinizi sorun.

"Onunla hâlâ görüşmüyorsun, değil mi? Bir Domme olarak yani."

Kaşları içe doğru kıvrılıyor ve gözleri kısılıyor. "Hayır. Bu bilgi teknik olarak özel olsa da, size onu birkaç aydır görmediğimi söyleyebilirim."

Daha fazlasını sorabilirim ve sormak için can atıyorum ama daha fazla bilgi için ona baskı yaparsam beni dışlayabilir. Buradaki amacım ona daha çok benzemeyi öğrenmek, o zaman Clay de onun için hissettiklerini benim için hissedebilir.

Bu ondan çok benimle ilgili olabilir ama her geçen gün onun kalıcı bir parçam olmasını istediğimi fark ediyorum. Bu da bunu *bizim* için yaptığım anlamına geliyor.

Kural #12: Eski erkek arkadaşınızın şimdiki kız arkadaşına sizi nasıl bağlayacağını öğretmeyin.

Eden

"Hiç birini böyle bağladın mı?" Jade eğitim odasının arkasından biraz fazla yüksek sesle fısıldıyor.

Gözlerimi odanın önündeki Silla'dan ayırmadan başımı sallıyorum. Şu anda çeşitli düğümler gösteriyor ve Yeşim'in buna dikkat etmesini istiyorum ama Silla'nın öğrettiği becerileri kavramak bir yana, kıpırdamadan durmakta bile zorlanıyor.

Jade ipleri elinde tutuyor, kaşları çatık bir şekilde ellerine ve Silla'ya bakıyor, kendi kare düğümünü eğitmeninkiyle karşılaştırıyor.

"Kelepçelere sadık kalmak zorunda kalabilirim," diyor Jade ve ona yardım etmek için uzanırken sessiz bir kahkahayı bastırıyorum.

"Bu ip şu halkadan geçmeli."

"Kahretsin," diye küfrediyor Jade, elindeki ip parçasını masanın üzerine fırlatmadan önce.

"Bu düğümleri çalışın," diyor Silla sınıfa. "Gerektiğinde yardım etmek için geleceğim."

Jade yaptığı düğümleri çözüp tekrar denerken telaşlanıyor.

Ona dönerken yumuşak bir sesle "Sinirlenme," diyorum. "Kontrol sende, unuttun mu?"

"Evet, bu işte pek iyi değilim."

"İşte," diyorum, bileklerimi birlikte tutarak. "Silla'nın sana benim üzerimde gösterdiği gibi basit bir düğüm atmayı dene. Başka birinin üzerinde yapmak daha kolay olabilir."

Jade derin bir nefes alıyor ve perçemlerini gözlerinden uzaklaştırmak için alt dudağını dışarı çıkarıyor. Düzeltilmesi gerekiyor ama kabul ediyorum, bunu yaptığında çok sevimli oluyor.

Jade'le birkaç gün geçirdikten sonra Clay'in onu neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum. Kendine güveniyor ama ukala değil. Sevimli ama aynı zamanda seksi. Zeki ama meraklı ve saf. O yürüyen, konuşan bir paradoks ve onun kişiliğinin tüm karmaşık parçalarını çözmekten sıkılacağımı hiç sanmıyorum.

Tüm bunları söylemek için söylüyorum, ondan hoşlanıyorum.

Beklediğimden ve yapmam gerekenden çok daha fazlası.

Aslında, küçük derslerimizi dört gözle beklemeye başladım. Bu gece sadece dördüncü seansı ama bu kadar keyif almamam gerekiyordu.

İtiraf edeyim, ilk gece onu derinlere attım. Röntgenci odasında herkesin önünde mastürbasyon yapmayı beceremiyorsa, bunun için uygun olmadığını ve muhtemelen geri dönme zahmetine girmeyeceğini düşündüm.

Yanılmışım.

İkinci ve üçüncü gelişinde derslerimizi biraz azalttım. Hatta bilerek sıkıcı bile yapmış olabilirim. Her gece bir saatimi işin kurallarını, sınırlarını ve güvenlik protokollerini açıklayarak geçirdim. Bir kez bile ilgisini kaybetmiş ya da sıkılmış gibi görünmedi.

Aksine, tam tersi bir etki yarattı.

Aktif olarak bırakmasını sağlamaya çalışmıyordum ama derslerimizi de kalması için yeterince cazip hale getirmiyordum.

Ve kendimi dersimizi dört gözle beklerken bulduğum bu geceye kadar, belki de onun bırakmasını hiç istemediğimi fark ettim.

Jade naylon ipi bileğimin etrafına sararken, derin bir konsantrasyon içinde, onun yüzünü ve yaptığı tüm ifadeleri inceliyorum. İlk düğümü atarken gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum.

"Başardım," diyor heyecanla.

"İyi iş," diye yanıtlıyorum. "Şimdi ikinciyi dene."

Çalışırken "İpleri mi yoksa kelepçeleri mi tercih edersin?" diye soruyor.

"Duruma göre değişir. İple bağlama hem bağlayanın hem de tavşanın sabırlı olmasını gerektirir. Herkes bundan hoşlanmaz."

"Öyle mi?" diye soruyor, bana bakarak.

"Bazen. İp esareti, itaatkârınız üzerinde kontrol sahibi olmanızı sağlar. Sadece bileklerini veya ayak bileklerini bağlamak yerine, tüm vücutları üzerindeki kontrolü teslim ederler."

Sanki bu düşünce onu ürpertiyormuş gibi titriyor. "Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Tüm esaret biçimleri büyük ölçüde güven gerektirir," diyorum. "Vücutlarının ne kadarını size teslim ederlerse, size o kadar güvenirler. Bir başkası üzerinde bu düzeyde güce sahip olmak..."

"Onur duydum," diyerek cümlemi bitiriyor. Bakışlarını yüzüme kaldırdığında gözlerimiz buluşuyor. Bir an oyalanıyorlar ve birden Jade'i o rolde hayal ediyorum, kendini ve bedenini bana veriyor. Sonra tam tersini hayal ediyorum - kendimi ona verdiğimi. Ve bu çok sık düşündüğüm bir şey değil.

Kontrolü asla bırakmam.

Ama vücudumun kontrolünü ona verme fikri garip bir şekilde cazip.
Çok inatçı ve hevesli. Biraz eğlenebiliriz.

"Çok iyi," diyor Silla masamızın önünden geçerken ve Jade'i yaptığı iş için takdir ediyor.

Jade usulca "Teşekkür ederim" diye mırıldanırken o anda göz temasını kesiyoruz.

"Çalışmaya devam et," diyor Silla ona, bir sonraki masaya geçerken.

Jade'in hâlâ düğüm atmaya devam ettiği bileklerime bakarken yanaklarım kızarıyor. Sessizlik içinde çalışıyor ve bu sağır edici. Bunu onun da hissetmesi gerektiğini biliyorum çünkü Jade'in hiç konuşmadığını fark ettim. Sessizliğe dayanamıyor.

Ama şimdi konuşmamızdaki boşluğu doldurmak için ne söyleyeceğimi bilemiyorum.
Zihnim bu ani farkındalıkla allak bullak oldu.

Jade'i çok seviyorum.

Eski sevgilimin yeni kız arkadaşına karşı bir şeyler hissetmem çok ama *çok* aptalca olurdu.

Ama bu noktada yapabileceğim pek bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Jack, daha fazla güneş kremine ihtiyacın var," diye sesleniyorum ona, maymun demirlerinden atlayıp bankta oturduğum yere doğru koşarak gelirken.

"Evet anne," diyor önümde dururken. Su şişesini eline alıp höpürdeterek içerken yanakları efordan kan çanağına dönmüştü.

Yanaklarına ve alnına sürmeden önce parmaklarıma bir parça güneş kremi sürdüm.

Oğlum bana benziyor olabilir ama eski sevgilimin soluk tenini miras almış ve güneşte kolayca yanıyor. Bir keresinde onu küçük bir çocukken plaja götürdüğümde kötü bir güneş yanığı olmasına izin verdim ve o kadar çok ağladı ki kalbim kırıldı. Şimdi güneş kremine takıntılı hale geldim ve bu noktada o da buna alıştı.

"Bu gece sinemaya gidebilir miyiz?" diye soruyor ve ben ona şaşkın bir bakış atıyorum.

"Şu anda parktayız ve bu akşam sinemaya gitmek ister misin?"

"Evet, belki atari salonundaki adam da orada olur."

Kalbim sıkışıyor. "Hayır, dostum. Sinemaya gidemeyiz, zaten *atari* salonundaki *adamın da* orada olacağından şüpheliyim," diyorum güneş kremini çantama tıkıştırarak. "Biz sapık değiliz," diye ekliyorum kısık bir sesle.

"Sapık ne demek?" diye soruyor ve bu beni güldürüyor. "Bunu söylediğimi unut, lütfen."

"Onu arayabilir misin?" diye soruyor çaresiz bir sızlanmayla.

"Hayır, dostum. Onu arayamam." Keşke Clay konusunu kapatsa ama iki haftadır neredeyse her gün Clay'den bahsediyor. Onunla bir kez ve sadece beş dakika görüştü.

Clay ve benim birbirimizi *işten* tanıdığımızı fark ettiğinde, onu tekrar görmeyi takıntı haline getirdi.

"Peki, sinemaya gitsek ve belki-" "Jack, kes şunu!" Şak diye söyledim.

Donup kalıyor, şaşkınlıkla bana bakıyor. Yüz ifadesi üzüntüye dönüşürken, suçluluk duygusunun sıcak sızısını hissediyorum.

"Özür dilerim, dostum. Ben sadece..."

"Sorun değil," diye cevap veriyor. Oyun alanına geri dönmek için arkasını dönüyor ve ben ona uzanıyorum, ne kadar üzgün olduğumu hissettirmek için sarılmayı umuyorum, ama elimi fırçalıyor.

Güneş gözlüklerimin arkasına sakladığım gözlerimden yaşlar süzülürken yedek kulübesinden onu izliyorum.

Oğlum yalnız.

Bu düşünce zihnimde bir büyü gibi yankılanıyor ve her seferinde daha fazla acı veriyor.

Ya yeterli değilsem?

Ben bir canavar mıyım? O bir arkadaş istiyor ve ben bunu reddedip duruyorum.

Clay'i Jack için getirsem ne olur? İstesem yapardı.

Jack'in zaten var olduğunu biliyor, o halde neden onu saklamaya çalışsın ki? Tanrım, bunu gerçekten düşünüyor muyum?

Katı sınırlar koyabilirim. Clay'le halka açık bir yerde buluşabiliriz ve ben de onu izlemek için hep orada olurum. Clay'in hayatıma romantik bir şekilde geri dönmesine izin verecek değilim. Ama o güvenebileceğimi bildiğim birkaç erkekten biri.

Jack kumda tek başına oynuyor ve onu izlemek kalbimi kırıyor.

Telefonumu çıkarıyorum ve Clay'le olan mesajlaşmamı buluyorum. *Bu çılgınlık, diye* düşünüyorum kendi kendime.

En iyi kararıma rağmen, basit soruyu yazıyorum ve fikrimi değiştiremeden Gönder'e basıyorum. Mesaj *gönderildi* dediğinde telefonumu çantama geri atıyorum ve az önce bunu yapmamışım gibi davranmaya çalışıyorum.

Bir dakika sonra Jack koşarak geldi. "Acıktım," diye yakınıyor.

"O zaman eve gidip öğle yemeği yiyelim," diye cevap veriyorum, ayağa kalkıp küçük elini tutuyorum. Eve doğru yürürken ona bakıyorum ve o da bana sevgiyle gülümsüyor.

"Buna ne dersin?" diye sordum. "Bu akşam pizza ve oyun oynamak için atari salonuna gideceğiz. Eğer arkadaşın da oradaysa ne âlâ. Olmazsa, seninle oyun oynarım. Tamam mı?"

Bana heyecanla sırıtırken yürüyüşü bir sıçrayışa dönüşüyor.

"Gerçekten mi?" "Evet."

Kolları belime dolanıyor ve bana öyle sıkı sarılıyor ki gözyaşlarımın yeniden akmaya başladığını hissediyorum. "Sen dünyadaki en iyi annesin."

Eğilip buklelerini geriye doğru tarıyorum ve alnından öpüyorum. Sonra yürüyüşümüze devam ederken elini kendi elime alıyorum.

İçten içe, umarım Clay bu gece ortaya çıkar, Jack'in iyiliği için. İçten içe, umarım gelmez, benim için.

Kural #13: İkinci bir şansı boşa harcamayın.

Kil

"Kendine nasıl dokunduğunu göster bana."

Tenim heyecan ve beklentiyle uğulduyor. Onun önünde, çıplak ve sert bir şekilde dururken parmaklarım tenini arzuluyor ama o bana kendime dokunmamı söylüyor.

"Evet, Madam," diye cevap veriyorum ama asıl söylemek istediğim "Lütfen size dokunmama izin verin,".

Artık tek umursadığım şey onun zevki. Onu memnun etmek. Onu gururlandırmak. Övgüsünü duymak. Haftalardır tek istediğim bu. Sanki beynime yeniden bağlanmış gibi.

Sabah, öğle, akşam aklımda Eden var.

Ve onunla görüştüğüm üç hafta boyunca bir kez bile seks yapmadık. İlk seferden beri gelme ayrıcalığına bile sahip olmadım. Kulüpte değil. Ve evde de. Ellerimi kendi aletimden uzak tutmam için bana kesin talimatlar verdi ve ben de itaat ettim.

Nedenini bilmiyorum. Onun bileceği bir şey değil. Belki de meydan okumayı sevdiğim içindir. Ya da bu her neyse, benim için bir anlam ifade etmeye başladığı içindir. Kuralları çiğnemek istemiyorum çünkü kurallar önemli.

Beni eğittiği hissine kapılıyorum. Kendi orgazmımı ipte sallanan bir havuç gibi önümde sallandırıyor. Odaya her girdiğimde, kendi tatminim ona ait oluyor. Ona istediği tüm itaati gösteriyorum. Ve

Şimdi, eğer istediği buysa, hayatımı onu her saat başı boşaltmaya seve seve adayacağım.

Yani bana kendime dokunmamı söylemesi muazzam bir şey.

Elimi sert uzunluğumun etrafına sararken nefesim göğsümde tutuluyor. Yukarı kalkarken sikimin başını sıkıyorum ve gözlerim başımın arkasına doğru kaymaya başlıyor. Ama onları açık tutuyorum ve elime bakarken onu izliyorum, şaftımda yukarı ve aşağı hareket ediyor. Sanki beni inceliyor, nasıl hareket ettiğimi ve beni neyin ürperttiğini ezberliyor.

Sonra dizlerimi titreten o sözleri söylüyor. "Kendini boşalt."

Üç kelimelik komut hareketimi dondurdu. Tereddüt ettiğimi fark edince bakışları yüzüme kaydı. İtaat etmemi beklerken kaşlarını çatıyor.

Elim tekrar hareket etmeye başladığında "Evet, Madam," diyorum.

Okşarken aklımda bir sürü soru ve düşünce var. Bunun amacı ne? Ödüllendiriliyor muyum? Ne için? Onun zevkini ön planda tutmalı mıyım? Ama hayır, her seferinde sorgusuz sualsiz boyun eğmem ve itaat etmem gerekiyor.

-Sarı ya da kırmızı demem gerekmedikçe.

Yüzümü buruşturarak sikime odaklanmaya ve kendimi boşaltmaya çalışıyorum.

O tam burada. Onu hayal etmek zorunda değilim. Peki benim sorunum ne?

Birkaç dakika hızla sikimi okşadıktan sonra paniklemeye başladım. Ya yapamazsam? Ya onu hayal kırıklığına uğratırsam?

"Pet, bana bak."

Okşamamı yavaşlatıyorum ve bakışlarımı yüzüne kaldırıyorum. İfadesi sert ya da hayal kırıklığına uğramış değil, ama dudakları ayrılmış ve gözleri açılmış, neredeyse... tahrik olmuş görünüyor. Kendimi boşaltmak... onu tahrik ediyor mu?

"Devam et," diyor, biraz daha yumuşak bir sesle.

Sonra, yumruğumu hareket ettirmeye başladığımda, kendi elini vücudunun önünden, göğüslerinin üzerinden ve ince siyah külotuna doğru kaydırmasını izliyorum.

Benden sadece birkaç metre ötedeki kadife kırmızı sandalyeye oturarak kumaşı kenara kaydırıyor ve orta parmağını ıslak amının derinliklerine daldırıyor.

Bu manzara karşısında dudaklarımdan bir ses kaçıyor - homurtu ve sızlanma gibi bir şey. Hızlanıyorum ve onu izlerken sikim daha da sertleşiyor. Parmağını çekiyor ve nemini klitorisini okşamak için kullanıyor. Sırtını eğerek benimle birlikte kendini de tatmin ediyor.

Gözlerimiz tekrar buluşuyor ve neredeyse boşalıyorum.

Birdenbire sanki birbirimize bağlandık. Ben tamamen ve koşulsuz olarak onunum. Yüzündeki ifade bana bunu söylüyor.

Ve boşaldığımda, bu onu kendini becerirken ya da klitorisiyle oynarken izlemekten kaynaklanmıyor. Yüzündeki ifade benimle gurur duyduğunu söylüyor. İyi yaptığımı. Bunu hak ettiğimi.

Ofisimdeki masamda oturmuş, e-postalarımı ve yapılacaklar listemi görmezden gelerek bu sabah aldığım kısa mesajı tekrar okuyorum.

Bu akşam yedide boş musun?

Bugün Cumartesi ve ben henüz cevap vermedim. Teknik olarak ofis günü olmasa da zihnimi meşgul etmek için ofise geldim ama işe yaramıyor. Düşünmeden duramıyorum.

Jade'den, annemden ya da patronumdan beklediğim türden bir mesaj, Eden St. Claire'den değil. Artık değil.

Beni kulübe geri çekmeye mi çalışıyor? Beni tekrar seks için mi görmek istiyor?

Ne demem gerekiyor? Jade'le birlikte olduğumu biliyor. Ona ihanet edemem. Yapamam işte.

Ama burası Eden.

Suyun altında, zifiri karanlık uçuruma doğru çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

Jade'i seviyorum. Ona her şeyimi vermek istiyorum ve geçen hafta söylediklerimde ciddiydim. Beni çok mutlu ediyor.

Yine de burada cevabımı yazıyorum.

Evet.

Mesajın vınlama sesi midemi bulandırıyor. Midemi bulandırıyor ve masamın yanındaki küçük çöp kutusuna kusma isteğimle savaşırken telefonumu yüzüstü masaya çarpıyorum.

Benim neyim var böyle? Bunu cidden düşünüyor muyum? Ya benimle seks yapmak isterse? Ya tekrar benim Domme'um olmak isterse? Hayır demek için gerekenlere sahip miyim?

Yok artık.

Koridorda koşan ayakların sesi başımı kaldırmama neden oldu. Jade gülümseyerek kapıdan içeri daldı.

"Burası tamamen bize ait," diyor ışıl ışıl bir gülümsemeyle. Karşılığında sırıtmamak mümkün değil. Yüzünde zerre kadar makyaj yok, sadece bir tutam çil ve yanaklarında hafif bir allık var. Ve eğer onu o mükemmel yuvarlak gözlerine bir şey sürerken yakalasaydım, kullandığı her şeyi çöpe atardım. Jade mükemmel ve hemen dikkatimi dağıtıyor. mesajlarımda beni bekleyen her şeyden.

"O zaman o seksi kıçını buraya getir," diye cevap veriyorum, sandalyemi masadan uzaklaştırarak.

Will hafta sonu için şehir dışında, şehir dışında yaşayan bir müşterisini ziyaret ediyor, bu yüzden tüm ofiste sadece ben ve Jade varız.

Jade çantasını kapının yanındaki sandalyeye bırakıyor ve koşarak yanıma geliyor, kucağıma atlıyor ve beni dudaklarımdan sertçe öpüyor. Üzerinde askıları omuzlarından bağlı kısa bir elbise var. Açık mavi ve beyaz papatyalıydı ve onu bu elbisenin içinde becermek istediğim için kendimi hasta gibi hissediyorum. Tertemiz beyaz spor ayakkabıları da ayağında... nedense.

"Binanın her odasında sevişelim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Kollarını boynuma sararken kıkırdıyor. "Aslında... Benim başka bir fikrim var."

Geri çekilip ona bakarken kaşlarım kalkıyor. "Fikirlerine bayılıyorum."

Alt dudağını ısırarak tekrar gülüyor. Kucağımda kıpırdanırken sikim fermuarımın arkasında çoktan sertleşmişti. Başparmağımla alt dudağını dişlerinin arasından çekip benimkinin arasına sıkıştırıyorum. Isırdığımda biraz inliyor, sonra hızla bırakıyorum ve bıraktığım diş izlerini yalıyorum.

"Senin fikrin ne, bebeğim?"

Biraz daha kıpırdanıyor. Sonra yüzünü boynuma saklıyor. "Tanrım, bunu söyleyebilir miyim bilmiyorum."

Gülümseyerek kısa kahverengi saçlarını okşuyorum. "Geçen sefer bir sorun yaşamamıştın. Ayrıca, her ne olursa olsun, söz veriyorum aşağıda olacağım. Tabii ki

fikir hiç seks yapmamaktır."

Dik oturur ve derin bir nefes alır. "Tamam, bunu yapabilirim."

Gülümsüyorum, çenesini okşuyorum. "Anlat bana."

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Beni izlemeni istiyorum... Ben seni izlerken."

Gülümsemem kayboluyor ve ona göz kırpıyorum.

"Oh, Tanrım. Nefret ediyorsun," diye ağlıyor, benim pek de hevesli olmayan tepkimi fark ederek.

"Hayır, sorun değil. Kulağa... çok ateşli geliyor, bebeğim."

"O zaman neden az önce birbirimizin tırnaklarını boyamamızı önermişim gibi baktın?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Ona bu şekilde tepki verdiğimi nasıl söyleyebilirim çünkü sadece birkaç dakika önce Eden ile aynı senaryoyu hatırladım? Onunla geçirdiğim o güne kadar biriyle mastürbasyon yapmaktan korkardım. Karşılıklı mastürbasyon, sadece bir kişiyle yaşadığım bir yakınlık ve savunmasızlık düzeyi gerektiriyordu.

"Ben sadece... sana dokunabileceğimi umuyordum," diyorum ellerimi kalçalarında gezdirirken.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor, "ama bir yerde duymuştum, eğer birbirimizi kendimize dokunurken izlersek, diğer kişinin bunu nasıl yaptığını daha iyi biliriz. Böylece birbirimizi memnun edebiliriz. Ama bunu yapmak zorunda değiliz."

"Evet, öyle. Haklısınız. Çok sıcak. Aslında..." Onu kucağımdan kaldırıp ayaklarının üzerine koyuyorum. Sonra kolumla masamdaki tüm kâğıtları ve dosyaları süpürüyorum. Daha sonra temizlemek zorunda kalacağım bir karmaşa içinde yere düşüyorlar. Ellerimi Jade'in kollarının altına yerleştiriyorum ve onu önümdeki masanın üzerine kaldırıyorum. "Seni masamda mastürbasyon yaparken izlemek istiyorum, böylece her gün çalışırken bunu hayal edebilirim."

Ofis koltuğuma çöküp arkama yaslanıyorum ve ona bakarken pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını indiriyorum. Jade muzip bir gülümsemeyle alt dudağını ısırıyor.

"Kendine dokun, bebeğim. Seni görmeme izin ver."

"Şey, şimdi gerginim," diye yanıtlıyor, yana bakarak.

Bacaklarının arasına oturmak için sandalyeyi döndürüyorum. Sonra başka biriyle geçirdiğim o geceyi hatırlayarak çenemi sıkıyorum. Düğmeleri açık pantolonuma uzanıp sikimi çıkarıyorum.

Jade'in gözleri bu manzara karşısında büyüyor ve ben kendimi okşarken o da beni izliyor.

Deja vu gibi. Birkaç dakika beni izledikten sonra eteğinin altına uzanıyor, külotunu yana kaydırıyor ve kendine dokunurken bana gösteriyor.

Ama bu sefer farklı olan bir şey var. Bunun farklı bir insan olmasıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey aramızdaki bu dinamikle ilgili. Jade'in benim cesaretlendirmeme ve desteğime ihtiyacı var. *Bana* ihtiyacı var. Bunu onu etkilemek ya da memnun etmek için yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü onun güvendiği kişi olmak istiyorum. Onunla ilgilenecek kişi.

Ben

Eden'ındım.

Jade benim.

Şimdi daha hızlı okşuyorum, başparmağımı ucundan sızan prekum boyunca kaydırıyorum. Ve gözlerimi kendine dokunma şeklinden alamıyorum. Orta parmağı klitorisine şiddetle vuruyor, tırnağı beyaza dönecek kadar sert bastırıyor.

"Uzan, bebeğim. Seni görmeme izin ver."

Masamın yüzeyine yaslanıyor, bacaklarını benim için açarken saçlarının kenardan sarkmasına izin veriyor. Külotunu bacaklarından aşağı çekecek kadar uzun süre sikimi bırakıyorum.

Parmakları amına geri dönüyor ve kalçaları elinin etrafında sıkılıyor. Ayağa kalkarak, o izlerken kendimi okşamaya devam ediyorum. Kendimi ona gülümserken buluyorum, bu kadının ne kadar güzel ve cesur olduğuna hayranlıkla bakıyorum.

Ve bazı nedenlerden dolayı, benim olmak istiyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Sesim gergin bir şekilde soruyorum.

"Mm-hmm," diye yanıtlıyor dudaklarını birbirine bastırarak.

"Tanrım, sen çok mükemmelsin," diyorum, böyle anlarda ortaya çıkıp Jade'in benim için *fazla mükemmel olduğunu* hatırlatan o şeytani sesi bastırarak.

"Sen de öylesin," diye tatlı tatlı yanıtlıyor. "Bunu yapmanı izlemeye bayılıyorum."

"Seni masamın üzerinde boşalırken göreyim bebeğim. Benim kirli, pis kızım. Bana ne kadar edepsiz olabileceğini göster."

Onunla konuşmak işe yarıyor. Ağzı açık kalıyor ve dudaklarından çaresizce bir inilti çıkıyor. Boşalırken amını izliyorum, parmağının altında titreşiyor, uyarılmışlığıyla kayganlaşıyor.

Taşaklarım geriliyor ve aletimin başı, ucunu karnına bastırıp döllerimi üzerine fışkırtmadan birkaç dakika önce şişiyor.

"Siktir, Jade." Bitirirken inledim. "Beni iş yerinde ziyaret etmene bayılıyorum."

Ellerini iki yanına indirip nefesini tutarken gülüyor. Fermuarımı tekrar çektikten sonra aceleyle banyoya girip ıslak bir kağıt havluyla geri dönüyorum. Külotunu tekrar giydirmeden önce onu temizlemek için kullanıyorum ve ağzına bir öpücük yerleştirmek için onu kaldırıyorum.

"Gidip yemek yiyelim, sonra da senin fikrini uygularız," diyor tatlı tatlı.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye yanıtlıyorum onu tekrar öperken.

Tuvalete gitmek için izin istiyor ve ben de ofis koltuğuma geri dönüyorum. Yerden bir vızıltı duyduğumda uzanıp birkaç kâğıdı fırçalıyorum ve telefonumun beni beklediğini görüyorum.

Okudukça endişeyle deliniyorum: Eden'dan Yeni Mesaj

Utancımı yutarak, kaydırarak açıyorum.

> Jack'i bu akşam 5. Cadde'deki atari salonuna götüreceğim.
> Seni görmek istiyordu. Sen de gelmelisin.

Yavaş beynimin Jack'in kim olduğunu anlaması biraz zaman alıyor.

Oğlu.

Eden bana oğlu hakkında mesaj atıyor.

Gerçekten beni görmek istediğini düşündüm ve ne yapmaya hazırdım? İstediği buysa siktir et onu.

Hayır. Bunu yapmazdım. Yapar

mıydım? Ben o adam değilim. Yoksa

öyle miyim?

"Hazır mısın?" diye cıvıldıyor tatlı bir ses kapı aralığından.

Yüzümdeki acımasız ifadeyi siliyorum ve ona gülümsüyorum. "Hazır, benim yaramaz kızım."

Gülümsüyor, elini bana doğru uzatırken yüzü kızarıyor. Onu tutuyorum ve dudaklarımı parmak eklemlerine bastırıyorum.

"Ne kadar çabuk yemek yersek, o kadar çabuk buraya dönebilir ve buradaki her odayı kirletebiliriz."

Kolumu omuzlarına atıyorum ve dudaklarımı başına bastırıyorum. "O zaman acele edelim."

Arabaya doğru ilerlerken o mesajı ve o kadının benim üzerimdeki kontrolünü düşünüyorum. Bunu yapmayı düşünmüş olabilirim.

ama ben yapmadım.

Bu, Jade'e karşı doğru şeyler yapmak için bir şansım olduğu anlamına geliyor ve bu şansı boşa harcamayı düşünmüyorum.

"Sana bunu neden yaptırdığımı anlıyor musun?" diye soruyor bu akşamki seansın bakım sonrası bölümünde ikimiz de kanepesinde otururken. Bunu bana her seferinde yaptırıyor. Son on beş dakika içinde birlikte gevşememiz gerekiyor ve beni bir şeyler yemeye ve su içmeye zorluyor. Bu beni çocuk gibi hissettiriyor ve bundan nefret ediyorum.

Yine de bu bölümde bana dokunmasını çok seviyorum. Sırtımı okşaması ya da elimi tutması. Bunu seksten daha çok istiyorum.

"Hayır, Madam," diye cevap veriyorum, başım kucağında olacak şekilde arkama yaslanıyorum.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

Bir an tereddüt ettim. "Hayır. Ben bir şey yapmadım."

"Bana itaat ettin. Haftalardır sana söylediklerimi yapıyorsun. Kendini ödüllendirmeni izlemem seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Kendine karşı yeterince nazik değilsin, evcil hayvan. Ödül almaktan hoşlanmadığını fark ettim. Hak etmediğini ya da yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun. Bunu anlayabiliyorum. Ama sen benimsin, değil mi?"

Yutkunmak için kendimi zorlamam gerekiyor. Sözleri gerçekle çınlıyor, ama bu bizim sakladığımız ve hakkında konuşmadığımız türden bir gerçek. Çirkin, utanç verici gerçek.

"Evet, Madam," diyorum sesimi çatallaştırmamak için kendimi zorlayarak.

"Benim olana böyle davranmanı istemiyorum. Benim olandan zevk almalısın. Benim olana değer vermelisin. Benim olan hakkında asla kötü düşünme ya da konuşma. Anladın mı?"

Duvardaki bir noktaya bakarken azı dişlerim gıcırdıyor. Gözlerim kapanıyor çünkü acısını hissetmeye başlıyorum.

Dikkatlice cevap veriyorum. "Evet, Madam."

Kural #14: Gardınızı asla düşürmeyin.

Eden

"Bir dolar daha alabilir miyim anne?" Jack koşarak atari salonunun kenarındaki bankta oturduğum yere geliyor.

"Elbette dostum," diye cevap veriyorum, cebimden bir dolar daha çıkarıyorum.

Faturayı alır ve jeton makinesine doğru koşar.

Gözlerim girişi tekrar tarıyor. Saat yediyi on geçiyor ve gelmeyeceğini düşünmeye başlıyorum. Nerede buluşmak istediğimi söyledikten sonra hiç cevap vermedi.

Çocuğumu eğlendirmek için bir müşterimi kullanmam çok yanlıştı, özellikle de o müşterimin çok değer verdiğim biri olduğunu düşünürsek. Hatta belki de sevdiğim biri.

Clay üzerinde hâlâ sahip olduğum gücün farkındayım ve bunun çılgınca olduğunu biliyorum ama oğlum için her şeyi yaparım. Clay'e güveniyorum. Oğluma zarar vermez ve Jack hayatında istediği kadar insan olmasını hak ediyor. Onu güvende tutmak benim işim. Yani bu benim tek seçeneğim.

Jade'e iyilik yapıyorum, o yüzden kendimi kötü hissetmemeliyim. Elbette Clay bu kısmı bilmiyor ve asla da bilmeyecek ama ilişkilerine yardımcı olduğumu bilerek rahatlayabilirim.

"Anne, bak kim geldi!" Jack basketbol makinesinden çığlık atıyor.

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım Clay'in odayı geçip Jack ve benim bulunduğum yere gelmesiyle birleşiyor. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Ben. Sonra oğluma bakıyor ve yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Jack onu yarı yolda karşılamak için koşarken ona el sallıyor.

"Hey, beni hatırladın mı?" Jack heyecanla Clay'in koluna asılıyor.

Gülerek cevap veriyor, "Tabii ki seni hatırlıyorum. Bütün hafta annene atari salonunda buluşabilir miyiz diye sordum." Bana doğru başını sallıyor ve ben de ona sıkı bir gülümsemeyle *teşekkür ediyorum*.

"Gidip oynayabilir miyiz anne?" Jack bana bakarak söylüyor.

"Elbette, dostum." Daha fazla para çıkarmak için elimi cebime atıyorum ama Clay durmam için el sallıyor. "Ben hallederim." Sonra cüzdanından bir yirmilik çıkarıp Jack'e uzatıyor, o da jeton makinesine koşuyor.

Clay bir an yanımda duraksıyor. Ben kollarımı önümde kavuştururken gözlerimiz hararetli ve gergin bir bakışta buluşuyor.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," diye fısıldıyorum.

Soğuk bir ifadeyle, "Bunu senin için yapmıyorum" diyor. Tekrar oğluma bakıyorum ve suçluluk duygumu yutuyorum. "O harika bir çocuk. Keşke onu daha önce tanısaydım."

Bakışlarımı tekrar onun yüzüne çeviriyorum. "Clay-"

"Haydi, adamım!" Jack blaster oyunundan sesleniyor.

Clay, Jack'i takip etmek için benden ayrılırken gülüyor. Clay diğer turuncu tabancayı alırken ona "Benim adım Clay," diyor.

Sonraki bir buçuk saat boyunca o ikisi hiç durmadı. Ben izlerken makineden makineye zıplıyorlar. Tüm bu süre boyunca Clay yedi yaşındaki çocuktan hiç sıkılmış ya da rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Aslında, onunla birlikte gülüyor ve bu içimde çok garip bir his uyandırıyor.

Oğlumla birlikte gördüğüm diğer tek erkek Ronan. O da Jack'i seviyor ama aralarındaki kimya farklı. Ronan ona hiç sahip olmadığı yeğeni gibi davranıyor. Onu şımartıyor ve koruyor ama onunla hiç *oynamıyor.*

Jack'i Clay'le izlerken, bunu düzenlediğim için kendimi daha az suçlu hissetmeye başladım. Belli ki ikisi de iyi vakit geçiriyor.

Oyun oynamayı bitirdikten sonra Jack bana bilet koleksiyonunu göstermek için koşuyor ve onları ceplerinden küçük katlanmış paketler halinde çıkarıyor.

"Gidip sana bir ödül alalım o zaman," diyor Clay, şakacı bir şekilde omzuna vurarak.

Jack karnını ovuşturarak, "Acıktım," diye yakınıyor. "Pizza alabilir miyiz?"

"Evet, bir şeyler yeriz ama eminim Clay'in gitmesi gerekiyordur," diyorum gözlerinin içine bakmadan.

"Pizza kulağa harika geliyor," diye yanıtlıyor Clay ve bir an için bakışlarını yakalamak için başımı kaldırıyorum.

"Gerçekten yapmak zorunda değilsin-"

"Neden siz yemek sipariş etmiyorsunuz, ben de onu biletlerini almaya götüreyim?"

Yemek tezgâhının bulunduğu geniş odanın karşı tarafındaki ödül merkezine göz gezdiriyorum. Jack'i göremeyecek olma fikri omurgamda endişeye yol açıyor.

Sonra Clay koluma dokundu. "Ben ona göz kulak olurum. İyi olacak," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi.

Ayağa kalkarken oğluma "Clay'in yanında kal," dedim.

Biletlerini toplarken ve yanında duran adama başıyla selam verirken onu dinlemiyor bile. "Hadi gidelim!"

Ters yöne gitmeden önce Clay'e bir minnettarlık ifadesi daha gönderiyorum.

Birkaç dakika sonra Jack için bir soda bardağı, Clay ve benim için de bir sürahi birayla masaya dönüyorum. İkisi Jack'in kazandığı şekerleri ayıklıyorlar ve onu çoktan boşalmış paketleri saklamaya çalışırken yakaladığımda Clay'e ters ters bakıyorum.

"Normalde şeker yemeden önce akşam yemeği yeriz."

Clay bir ağız dolusu çikolatayla "Tüh," diye cevap verince Jack deli gibi kıkırdıyor.

Jack içecek istasyonunda soda bardağını doldururken, ben de Clay ve benim için iki bardak bira dolduruyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor bir tane alırken.

"Yani..." Garip sessizliği doldurmak için söylüyorum. "Nasılsın?"

Bakışlarını yüzüme kaldırdığında, bunun sorulacak yanlış bir şey olduğunu anlayabiliyorum. "Daha iyi," diye mırıldanıyor alçak ve öfkeli bir ses tonuyla.

Birama bakıyorum ve utancın üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Daha iyi

kötü olduğu bir zaman olduğunu ima ediyor.

"Umarım sana ondan neden bahsedemediğimi anlamışsındır." "Yine de buradayım," diye mırıldanıyor bardağının kenarından.

"Oğluma öncelik verdiğim için özür dilememi istiyorsan, dilemem." "Ben hiçbir zaman ilk olmayı istemedim," diye küstahça cevap verir.

"Neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikrin yok Clay," diye cevap

veriyorum öfkeyle.

"Haklısın. Bilmiyorum. Çünkü bana söylemezsin, Eden." Adımı bir hakaret gibi ısırarak söylüyor.

"Deneyen bendim-"

"Dr Pepper'ım var!" Jack gazozunu bırakıp yanımdaki banka tırmanırken cıvıldıyor. Hemen ağzımı kapatıyorum ve bir şey duymamış olması için dua ediyorum.

Clay gülümseyerek, "İyi seçim," diyor ve Jack'in yumruğuna vurması için yumruğunu uzatıyor.

Bir süre sonra çalışanlardan biri pizzamızı ve tabaklarımızı getirdi. Üçümüz yemeğe yumuluyoruz ve ikisi tüm yemeği sohbet ederek geçiriyor. Jack, Clay'e okuldan bahsediyor ve sonra onu *Galaxy Warriors* konusuna getiriyor ve Jack durmuyor. Clay'in tüm sohbet boyunca coşku göstererek harika bir iş çıkardığını itiraf etmeliyim. Jack'e asla bir çocuk gibi davranmıyor, onunla eşitmiş gibi konuşuyor ve ben buna bayılıyorum.

Daha pizza bitmeden, bunun tek seferlik bir şey olmayacağını anlamıştım bile. Jack, kendisine ilgi gösteren ve önemsediği şeylerle ilgilenen yetişkin bir adam olan Clay fikrine şimdiden bağlanmaya başladı. Oğlum bunu benden başka nereden bulabilir ki? Ronan kendi ailesiyle çok meşgul ve daha önce de video oyunlarıyla, *Galaxy Warriors'la ilgilenen bir* tip değildi. Jack ne isterse o olacağını bilmeme rağmen.

"Beyzbol takımında mısın?" Clay soruyor.

Jack başını sallıyor, dudakları gazozunun pipetinde. "Evet! Birinci kalede oynuyorum."

"Asla olmaz!" Clay hevesle cevap verir. "Eskiden birinci kalede oynardım!" "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Oyunuma gelmek ister misin? Anne, bir sonraki maçım ne zaman?" Jack tişörtümü çekiştirerek soruyor.

"Clay muhtemelen meşguldür, dostum," diye cevap veriyorum. "Ben meşgul değilim," diye karşı çıkıyor Jack'e göz kırparak.

İç çekerek karşımdaki adama ters ters baktım. "Maçı önümüzdeki Cumartesi saat 1'de."

"Cumartesi saat 1'de. Anladım."

"Limanın yanındaki küçükler ligi sahasında," diye ekliyorum isteksizce. "Orada olacağım."

"Evet," diyor Jack, koltuğunda zıplayarak.

Heyecanını görünce gülümsemeden edemiyorum. Ama itiraf etmeliyim ki... bir yanım acıyor. Çocuğumu sonsuza kadar kendime saklayamayacağımı bilen bir yanım. Doğduğundan beri Jack'in hayatının değişmezi oldum ama bir gün onun bir numarası olmayacağım. Ve bunun gerçekleşmesi muhtemelen uzun zaman alacak olsa da, bunu düşünmek hala acı veriyor.

Ben Madam'ım. Ben de anneyim. Bu iki şey olmadan ben kimim?

Pizza bittikten sonra Clay masayı toplarken Jack de kazancını topluyor ve şekerleri cebine atıyor. Sonra üçümüz çıkışa doğru ilerliyoruz. Clay bizi arabamıza kadar götürüyor, Jack yol boyunca gevezelik ediyor.

Arabamın önünde durduğumuzda "Bu eğlenceliydi,"

diyor. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?" Jack heyecanla

soruyor.

"Çok isterim," diye yanıtlıyor Clay. Sonra ikisi de bana bakıyor ve ben de gülümseyip omuz silkmekten kendimi alamıyorum.

"Tabii, sanırım."

Sonra Jack kollarını Clay'e doluyor, Clay de Jack'e sarılıyor ve onu yerden kaldırıyor. Kucaklaşmalarının ardından Jack arabanın arkasına tırmanarak beni ve Clay'i yalnız bıraktı.

"O harika bir çocuk," diyor

Clay. Başımı salladım.

"Evet, öyle."

"Onunla takılmama izin verdiğin için teşekkürler," diye ekliyor ve göğsümdeki o sıcak his geri geliyor.

"Sadece oğlum için en iyisini istiyorum," diye cevap veriyorum, başımı kaldırıp kendi gözlerimle onun gözlerini buluyorum. Aramızdaki yoğunluk yanıyor, pek çok anı ve hassas an göz açıp kapayıncaya kadar geri dönüyor. Ona karşı olan hislerim hiçbir zaman tam anlamıyla bitmedi ve onunla vakit geçirirken çok dikkatli olmam gerektiğini fark ediyorum, yoksa her şeyi mahvedip yeniden aşık olabilirim.

"Biliyorum Eden," diyor dikkatle geri çekilirken. Bir an düşündükten sonra bana doğru dönüyor. "Artık Jade'le birlikteyim. Onun güvenine ihanet etmeyeceğim. Senin için bile."

Orada biriken acıyı yutarken göğsümde bir bıçak varmış gibi hissediyorum. Jade Clay'e, Clay de Jade'e sahip. Buna saygı duymam gerekiyor. Onlar için mutlu olmalıyım.

Ama bu acıtmıyormuş gibi nasıl davranabilirim?

"Biliyorum Clay. Bunun için seninle gurur duyuyorum," diyorum yere bakarak.

Bir an duraksıyor ve aramızdaki hava rahatsız edici bir hal alıyor.

İkimiz de bir şey söyleyemiyoruz. Olanlar için onu suçlayamam. Suçlayamam.

Şimdi.

Bu yüzden sessizliği ilk ben bozdum. "Gelecek Cumartesi görüşürüz Clay." "Gelecek Cumartesi görüşürüz," diye zayıfça cevap veriyor.

Bakışlarımı kaldırıyorum ve şık kırmızı arabasına binerek uzaklaşmasını izliyorum. Sonra kendi arabama biniyorum ve dikiz aynasından baktığımda Jack'in başını emniyet kemerine yaslamış, gözleri kapalı olduğunu görüyorum.

Eve dönerken Clay'i düşünüyorum. Zihnimde, şu anda tanıdığım versiyonu, oyuncu yanını göstermekten korkmayan coşkulu adam ile daha önce tanıdığım, kendini bulmak için gururunu yutan isteksiz itaatkâr adamı uzlaştırmaya çalışıyorum. Bu adamın katmanları var ve bir zamanlar her birini soyma ayrıcalığına sahiptim. Ağladığı gece oradaydım. Eski yaralarını açtığı ve duygularını bana açtığı gece oradaydım. Yolun her adımında oradaydım.

Su şişesini kaldırıp içmesi için ısrar ederken kendini beğenmiş bir sırıtışla "Bu bakım sonrası saçmalığını seviyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Bu sevip sevmememle ilgili değil. Bu sürecin ayrılmaz bir parçası," diye yanıtlıyorum.

Yatakta oturuyoruz. Sırtını yatak başlığına dayamış, bacaklarını önüne doğru açmış. Gözlerimi yüzünden alamıyorum, duygularını alaycı bir kahkaha ya da iğneleyici bir şakanın ardına nasıl kilitlediğini izliyorum.

"Bana bir ayak taburesi gibi davranmana izin verdim ve sonra kalçalarını kulaklık gibi takmak zorunda kaldım. Ondan sonra neden suya ihtiyacım olduğunu anlamıyorum." Tekrar güler ve bir yudum alır.

Seanslarımızın her biri biter bitmez Clay, her gece açığa çıkarmak için çalıştığımız savunmasız parçasını susturmak zorunda kalarak cephenin arkasına geri dönüyor.

"Herkesin hayatta kalmak için suya ihtiyacı vardır Clay. Ben sadece bana ait olanla ilgileniyorum. Hatırladın mı?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, orada sıcak bir aşinalık var. Sadece bir ay sonra benim yanımda rahat. "Ben de daha fazla kırbaç ve kürek olacağını düşünmüştüm," diyor.

"Ona da eninde sonunda geleceğiz," diye cevap veriyorum, yatakta yanına uzanarak. "Henüz cezalandırılman gerekmedi..."

"Geri geleceğimi varsayıyorsun," diyor, bu da beni güldürüyor çünkü bu bir şakaya dönüştü. "Bir dahaki sefere görüşürüz" diyorum ve o da

"Eğer geri gelirsem." diyor. Ki her gece kaçınılmaz olarak bunu yapıyor.

"Geri dönüyorsun," diye mırıldanıyorum. "Bu yaşam tarzına itiraf etmek istediğinden çok daha fazla ilgi duyuyorsun."

Derin, seksi bir kıkırdama göğsünde yankılanıyor. "Yaşam tarzı mı?"

"Buna ne dersen de Clay, ama bir şey kimliğinin bir parçası haline geldiğinde ve aktif olarak katılmadığında bile hayatının her alanına sızdığında, bu bir yaşam tarzıdır. Ve bunda yanlış bir şey yok."

Su şişesini tekrar yerine koyuyorum ve içerken gülümseyerek başını sallıyor. Yutkunduktan sonra bana doğru dönüyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor ve ben başımı kaldırıp şaşkınlıkla bakıyorum. "Ne olmuş bana?"

"Bu yaşam tarzına nasıl başladın?" diye soruyor masumca, sanki bunun ne kadar istilacı olduğunu görmüyormuş gibi.

Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor ve daha önce hiçbir müşterime karşı hissetmediğim bir şey hissediyorum. Samimi ve güven verici.

Belki de bu yüzden birdenbire bu tür kişisel bilgileri açıklamakta kendimi rahat hissediyorum.

"Umm..." Kekeleyerek doğruldum. "Kötü bir ilişkiden çıktım ve kendimi güçlü hissetmeye ve kontrolü yeniden kazanmaya ihtiyacım vardı. Hayatım boyunca sakladığım bir parçamı keşfetmeme yardımcı oldu."

"Vay canına," diye fısıldıyor, o büyüleyici yeşil gözleri hâlâ yüzüme odaklanmış. "Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Altı yıl," diye
fısıldadım. "Yardımı
oldu mu?"

"Son derece," diye cevap veriyorum, tekrar gözlerinin içine bakarak.

Geriye dönüp baktığımda, aramızda ilk kez gardımın düştüğünü fark ediyorum. Kimsenin sormadığı bir şey sormuştu. İlk kez biri beni gerçekten önemsiyordu. Sanki kendi etrafıma ördüğüm zırhta zayıf bir nokta vardı ve Clay bunu kolayca buldu.

Kural #15: Hayat siyah ve beyaz değildir.

Yeşim

"Utanç verici olacağını düşünmüştüm ama hiç de öyle olmadı. Yani... başka biriyle seks yaparken hiç orgazm olmadım değil, ama başka biriyle bu şekilde mastürbasyon yapmak çok... bilmiyorum... özgürleştiriciydi!"

Yine saçmalıyorum, ama Eden sinirlenmiş görünmek yerine aslında biraz eğlenmiş görünüyor. Kulübün alt katındaki yüksek bar masalarından birinde karşılıklı oturuyoruz. Neredeyse bir saattir sohbet ediyoruz ve bunun onun öğretim planının bir parçası mı yoksa sadece iki arkadaşın içki içip seks hakkında konuşması mı olduğundan emin değilim.

Ben Clay'le dün ofisinde neler yaptığımızı anlatıp dururken o parmağının ucuyla martini bardağının kenarında yavaşça geziniyor. Önündeki içkiye bakarken orantısız bir gülümseme takınıyor.

"Yani seni bunu yapmaya neden teşvik ettiğimi anlıyorsun?" diye soruyor düz bir tonda.

"Sayılır. Yani kendi zevkime öncelik vereceğim, değil mi? Ve istediğimi almaktan bu kadar utanmayı bırakırım."

Küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Keşke her kadına bu kadarını öğretebilseydim."

"Yazmalısın," diyorum votka ve kızılcık suyumdan bir yudum alarak. "Bir kitap yazmalısın! Ya da başkan olmalısın."

Bu onu biraz daha güldürüyor; bu onu gördüğüm en büyük gülümseme olabilir. İlk kez ağzının etrafındaki hafif gülme çizgilerini ve inci gibi beyaz dişlerini gösterecek şekilde sırıttığında ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum. Ön iki dişinde bir parça boşluk var ve nedenini bilmesem de bunun saklamaya çalıştığı bir şey olduğunu şimdi anlıyorum. Eden her haliyle büyüleyici, ama mutlu bir Eden bu dünyanın ötesinde muhteşem.

Beni bakarken yakaladığında, bakışlarımı hızla kaçırıp dikkatimi aşağıya çeviriyorum.

"Peki... sırada ne var?" Başımı kaldırmadan soruyorum.

Nefesini içine çekip yavaşça dışarı verirken bekliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bunu planlamış değildim."

Masaya yaslanıyor ve nihayet bakışlarımı yüzüne doğru çektiğimde bana bakıyor. Bugün normalden daha az gergin görünüyor ve bu kulüp dışındaki hayatının nasıl olduğunu merak etmeme neden oluyor. Burnumu sokmak istemiyorum ama onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Zihninin içine girmek ve onu kimsenin bilmediği kadar iyi tanımak istiyorum.

Bu masada onunla yalnız olmak bile herkese nasip olmayan bir onur gibi geliyor.

"Domme olmanın nesini seviyorsun?" Kollarımı masanın üzerinde kavuşturarak soruyorum.

Başını yana eğiyor ve cevap vermeden önce düşünüyor. "Dürüst olmak gerekirse, eskiden ben de senin gibiydim, insanları memnun eden biriydim. İstediğimi nasıl alacağımı bilmiyordum, bu da başımı bir sürü belaya soktu. Tırnaklarımla kazıyarak kurtulduktan sonra artık böyle yaşamak istemediğime karar verdim. Kendimin daha iyi bir versiyonu olmak istedim."

"Vay canına," diye mırıldandım. Sonra öne doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı. "İtaatkâr ya da özverili olmakta yanlış bir şey yok ama başkalarının saygı göstermesini beklemeden önce kendi sınırlarınızı bilmeniz gerekir."

Ona doğru eğildim, onun pozisyonunu taklit ettim, böylece aramızda sadece birkaç santim vardı, içkilerimizin üzerinde geziniyorduk. "Ya ne istediğini bilmiyorsan? Ya da kim olduğunu? Ya da sınırlarının ne olduğunu? Ya... birini seviyorsan ve ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyorsan?"

Kaşları çatılıyor ve dudakları sıkıca birbirine yapışıyor. Sonra sanki aniden beni anlamış gibi göz açıp kapayıncaya kadar yüzü yumuşuyor.

"Hiç böyle birini sevdin mi?" Çaresizlikle sordum.

Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Evet, yaptım ve yapıyorum." Sonra eli usulca benimkinin üzerine konuyor. "Ama senin ne istediğin ve kim olduğun önemli Jade. Başkasına duyduğun sevgi bunu değiştiremez."

Gözlerimiz buluştuğunda, aramızdaki an yüklü ve yoğun bir şekilde yanıyor. Onun elinin altındaki elim birden uğuldamaya başlıyor ve yavaşça çekiyorum.

İkimiz de düzgün bir şekilde oturduktan sonra birer içki alıp anın geçmesine izin veriyoruz.

"Daha önce uyumsuz sapkınlıkları olan bir çiftle tanıştın mı?" Yudumumu aldıktan sonra soruyorum.

"Oh, tonlarca," diye yanıtlıyor. "Aslında en iyi arkadaşım ve onun karısı. Kadın darbe oyununu seviyor ve adam, kadın ne kadar istese de ona acı vermekten hoşlanmıyor."

"Peki ne yapıyorlar?" Ben soruyorum.

Bu onu gülümsetiyor. "Takviye kuvvetler getiriyorlar."

Takındığı hınzır sırıtışa bakılırsa, *onun* takviye olduğunu varsayıyorum. Eden'ın yatak odasında evli bir çifte katılacağı düşüncesi bile midemi heyecanla kıpırdatıyor. Sadece etki oyunu mu yapıyor, yoksa onlarla seks de yapıyor mu?

Bu votka kızılcık içeceklerinden birkaç tane daha içersem, tam da bu soruları sormaya hazır olabilirim.

"Önemli olan iletişimdir," diyor daha ciddi bir şekilde. "Her zaman."

"Ama ne fark eder ki? Eğer farklı şeyler istiyorsanız, iletişim kurmanın ne faydası olacak?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Çünkü hepimiz aynı şeyi istiyoruz - güvende hissetmek, tatmin olmak ve görülmek. Sadece oraya ulaşmak için farklı yollar kullanırız. Arkadaşımın karısı acıyı seviyorsa ve bunu istiyorsa, o zaman onu gerçekten incitiyor mu, yoksa ona tam olarak istediği şeyi mi veriyor? Eğer bir itaatkârın tek arzusu Dom'unu memnun etmekse, o zaman itaatkâr tam olarak istediğini alıyorsa kontrol gerçekten kimdedir? Bunların hepsi sadece bu kulüpte ve gerçek dünyada var olan dinamiklerdir. Hepimiz aynı şeyin peşindeyiz, ancak bazen bunu elde etmek için etrafımızdakilerle nasıl çalıştığımız konusunda biraz yaratıcı olmamız gerekiyor."

Başımı sallıyorum ama o konuştukça kaşlarımın arasındaki kırışıklık derinleşiyor. Her şey çok bunaltıcı ve kafa karıştırıcı geliyor.

Tam başka bir soru sormak için ağzımı açtığımda telefonu titriyor ve gizlice bakıyor.

"On beş dakika sonra başka bir müşterim var," diye mırıldanıyor usulca. Bunun üzerine midem garip bir takla atıyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum kayıtsızca.

Bana bakarken endişelendiğimi fark etmiş olmalı çünkü ifadesi yumuşuyor. "Bu akşamki ev ödevi için ne istediğini gerçekten düşünmeni istiyorum. Ve sana gönderdiğim uygulamadaki testi çöz."

Tek kelime etmeden başımı salladım. Geçen hafta bana Salacious kink testinin linkini gönderdi ama henüz girmeye fırsat bulamadım. Ya da belki de korkuyorum ve gerçekten istemiyorum. Ne istediğime karar vermek zorunda olmak ürkütücü ve rahatsız edici geliyor.

"Yapacağım," diye cevap veriyorum usulca.

Sonra ayağa kalkıyor ve ben yine midemin garip bir şekilde takla attığını hissediyorum. Masadaki içecekleri işaret ediyor. "Acele etme. Misafirim olarak burada olduğun sürece kulübe tam erişim hakkına sahipsin, bu yüzden acele etmen gerekiyormuş gibi hissetme."

"Tamam, teşekkürler," diye mırıldandım.

Benden ayrılmaya başlarken neredeyse isteksiz görünüyor. Ve onun da midesinde benim hissettiğim aynı burkulma hissini hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Onsuz kulüpte olmaktan korktuğumdan değil, ama son birkaç haftayı Eden'la geçirmek bana güven vermekten çok ona bağımlı hissettirdi.

O yanımdayken kendimi daha iyi hissediyorum. Birlikte olduğumuz her saniyeyi seviyorum ve günümün her anını gerçekten dört gözle bekliyorum.

"İyi olacağım," diye yalan söylüyorum sahte bir gülümsemeyle, omurgamı dikleştirip saçlarımı kulağımın arkasına kıvırıyorum.

"Şu testi çöz," diyor tekrar ve ben de sırıtarak başımı sallıyorum. Sonra onun uzaklaşmasını izliyorum.

Bir süre sonra barmen geldi ve bana bir içki daha teklif etti. Sadece iki tane içmeme izin var, yani bu sonuncusu olacak. İçimdeki gerginliği biraz olsun hafifleteceğini umarak başımı sallıyorum.

"Evet, lütfen."

"Tamamdır," diye yanıtlıyor ve masaya vurup uzaklaşıyor.

Elinde buzlu votka ve kızılcıkla döndüğünde, kink uygulamasını indirmiştim. Testi açmadan önce uzun, soğuk bir yudum alıyorum. İlk sorular kolaydı.

Yirmi üç yaşında.

Cinsel yönelim - heteroseksüel, sanırım.

Cinsiyet-kadın.

Sonra daha özel konulara giriyor ve çoğunlukla kolay başlıyor. Hepsi kendim hakkında kesin olarak bildiğim ve cevaplaması çok zor olmayan şeyler.

Sonra uygulama tam anlamıyla şöyle diyor: *Karar verme konusunda iyisin. Katılıyorum ya da katılmıyorum.*

"Bu çok kaba," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Katılmıyorum.

Karar verme konusunda berbatım. Karara benim yerime başkası karar verirse kolay oluyor... ama bu gerçekten bir karar değil, değil mi?

Seksi partnerinizi ya da kendinizi memnun etmenin bir yolu olarak mı görüyorsunuz?

Uygulamayı kaydırarak kapattım. Bu sorular eve biraz fazla yaklaşıyor.

Bu test beni asla gerçekten anlamayacak. Bir grup soru benim bir insan olarak kim olduğumu nasıl kavrayabilir?

Eden'in dediği gibi - eğer partnerimi memnun etmek beni de memnun ediyorsa, o zaman ikimiz de istediğimizi elde etmiş oluruz, değil mi?

Ama bu tam olarak doğru değil. Clay'le yatakta her zaman tatmin oluyorum. Seks yaptığımız son birkaç seferde ona ne istediğimi söyledim ve ikimiz de orgazm olduk. Yine de buradayım... Onun için nasıl daha iyi olabileceğimi öğrenmeye çalışıyorum.

Sesli bir öfkeyle telefonumu tekrar çıkardım ve sınava geri döndüm. Burada doğru cevaplar yok. Sadece dürüst ol.

İkisi de.

Yatak odasında size hükmedilmesinden hoşlanır mısınız? Bazen.

Yatak odasında birden fazla partnere açık olur muydunuz? Olabilir.

Mastürbasyon yaparken veya seks yaparken başkaları tarafından izlenmek hakkında ne hissediyorsunuz? Nötr.

Tamam, bu işte berbatım.

Tüm cevaplarım çok sıkıcı ve kararsız hissettiriyor. Kırıldım mı? Yani hem kontrollü olma fikrini hem de kontrol edilme fikrini seviyorum. Herkes sevmez mi? Karar verme konusunda berbatım ama partnerimin tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilme ve bunu ona verme fikrini seviyorum. Bu soru nerede?

Hayat siyah ve beyaz değildir ve hepimiz düzgün, küçük reçeteli kutulara sığmayız.

Eğer eşinizin arzularını yerine getiremiyorsanız, bu arzuları başka bir eşte aramasına izin vermeye açık olur muydunuz?

Bu soruyu bir kez, sonra iki kez, sonra üç kez okurken başparmağım seçeneklerin üzerinde geziniyor. Eden'ın arkadaşıyla konuştuğu şey buydu, değil mi? Bu soruyla ilgili bir şey beni hem rahatlatıyor hem de dehşete düşürüyor. Çok basit bir çözüm gibi görünüyor - eğer ben yapamıyorsam bir başkasının partnerimi tatmin etmesine izin vermek.

Sonra Clay'i düşündüm. Eğer onun ihtiyacı olan şey olamazsam, bunu başka bir yerde bulması konusunda ne hissederim? Eden gibi.

Bu düşünce yakıyor. Bana sadık kalmayacağı için değil ama... o zaman bensiz bir şeylere sahip olacakları için. Normalde partnerlerime karşı bu kadar bölgeci değilimdir ama Clay'le her şey farklı görünüyor.

Sona geldiğimde, kendime ve bu teste olan inancımı tamamen kaybettim. Sonuçlar ortaya çıkarken, içkimin kalanını yudumluyorum.

Sonuçlar sayfasında *Switch (Değiştir)* kelimesi geçtiğinde, önce bunun cevapları veya hayat seçimlerimi değiştirmem gerektiği anlamına geldiğini varsayıyorum. Ancak daha sonra verilen bağlantıya tıklıyor ve bu sonuçların ne anlama geldiğini okuyorum.

Switchler ruh hallerine, partner(ler)ine veya duruma göre yatak odasında rol değiştirmeyi tercih ederler. Hem baskın hem de itaatkar rollerden hoşlanırlar ve genellikle diğer anahtarlarla iyi eşleşirler.

Harika. Seks hayatım bile bir karar veremiyor.

Kural #16: Kendinizden kaçamazsınız.

Yeşim

Sınavı bitirdikten sonra telefonumu cebime atıyorum ve yüksek masadan kalkıyorum. Boş bardağımı bara götürüyorum ve barmene el sallıyorum.

Orada durup bir sonraki hamlemi düşünürken sınavımın sonuçları ve Eden'la yaptığım konuşma aklımdan çıkmıyor. Eve gidebilir, belki Clay'i arayabilir ya da onun evine uğrayabilirdim. Onu bugün görmedim ve bu konuda kendimi suçlu hissetmeye başladım. Eden'la olan görüşmelerimden ona bahsetmemek yalan söylemek gibi geliyor.

Ama beni bu kulüpte tutan bir şey de var. Eden tam erişim hakkım olduğunu söyledi ve eğer ev ödevim gerçekten neyi sevdiğime karar vermekse, etrafa bir göz atmamda bir sakınca yok, belki geçen gün gittiğimiz koridorda.

Kendime zihinsel bir moral konuşması yaparak bardan dönüyorum ve kapı yerine röntgenci salonuna yöneliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde kimse beni durdurmuyor, aval aval bakmıyor ya da bu konuda garip hissettirmiyor. Fedai bile perdeyi benim için kenara çekip beni içeri buyur ediyor.

Koridor ana odaya kıyasla tuhaf bir şekilde sessiz ve içeri girer girmez boğuk seks ve zevk sesleri duyuyorum. Buraya son gelişimden farklı olarak, birden fazla oda aydınlatılmış ve sergileniyor. Aslında, bu gece her oda aktif.

Sağımda bir adam kucağında başka bir adama şaplak atıyor. Her tokatta inlerken kıçı kırmızıya boyanıyor. Kendimi bir süre onları izlerken buluyorum.

Birkaç dakika kendimi her birinin yerine koydum. Eğer gerçekten bir değiş tokuşçuysam, o zaman bu iki rolden de keyif alırım, değil mi?

Kendimi sandalyedeki adam olarak hayal ediyorum, birinin kıçının çiğ, kiraz kırmızısı etini okşuyor ve çığlıklarını duymak için daha fazla acı çektiriyorum. Kendimi pek mazoşist olarak görmüyorum ama acı çektirme ve kontrolü elinde tutma fikri beni eşsiz ve heyecan verici bir şekilde tahrik ediyor. Kanıt olarak bacaklarımın arasında biriken sıcaklığı hissediyorum.

Sonra kendimi onun kucağındaki adam olarak hayal ediyorum. Kızışma şeklinden belli ki bu sahneden zevk alıyor. Başımın belaya girmesi ve cezalandırılma fikri de tuhaf bir şekilde tahrik edici ve bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Birkaç dakika sonra ilk odadaki adamlardan uzaklaşıp daha az heyecanlı olan ikinci odaya geçiyorum. Bir adam ve bir kadın yatakta yatıyor ve kadın arkası pencereye dönük bir şekilde adama biniyor.

Bir sonraki odayı görmek için arkamı döndüğümde ayaklarım yerde donup kalıyor. Gördüğüm manzara karşısında şok içinde bakakalıyorum. Büyük siyah bir platform yatağa denizyıldızı gibi bağlanmış bir kadın. Köşedeki sandalyede yarı çıplak bir adam oturuyor ve yataktaki kadının acıdan mı yoksa zevkten mi olduğunu anlayamadığım bir işkenceye maruz kalışını izliyor.

Ağzımın zımpara kağıdı gibi kurumasına ve kalbimin göğsümde hızla çarpmasına neden olan şey işkenceyi yapan kişidir-Eden.

Daha doğrusu, bu gerçekten Madam Kink. Siyah deri giymiş, uzun siyah saçları başının arkasında sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Yatağa bağlanmış kadının üzerine eğilmiş, çıplak bacaklarının arasındaki vibratörle onu tahrik ediyor. Kadın kıvranıyor ve doruk noktasına yaklaşıyor gibi görünürken ağlıyor. Tam zirveye ulaşmak üzereyken Eden oyuncağı çekiyor ve kadının göğüs ucunu parmaklarıyla sertçe sıkıyor.

Eden'ın ona yaklaşmasını, yumuşak elleriyle vücudunu okşamasını ve ağzından "*aferin kızıma"* sözcüklerinin dökülmesini izliyorum.

Midem bulanıyor ve bir an önce hissettiğim uyarılma hissi daha çok iğrenç bir pişmanlık gibi geliyor. Neden bu şekilde tepki verdiğime dair hiçbir fikrim yok. Her zaman Eden'ın çalışmasını izlemek istemişimdir, ama şimdi... bu yanlış geliyor. İhanet gibi, aldatılmak gibi.

Ki bu aptalca. Bu onun işi. Benimle bir ilgisi yok. Tabii ki, başka müşterileri de var. Yani... Ondan bana kendi yöntemlerini öğretmesini istedim. Onu gerçekten bu iş için tutmadım. Neden tutayım ki?

İstemediğim bir şeyi elde edemediğim için kıskanacak değilim.

Duh, Jade.

Yine de onun bu kadına böylesine titiz ve odaklanmış bir ilgi göstermesini izlemek beni çok... sinirlendiriyor. Neyim var benim böyle?

Kesinlikle gitmem gerekiyor. Doğruca Clay'in evine gitmeli ve onunla birlikte olmalıyım çünkü ait olduğum yer orası, burada durup zar zor tanıdığım bu kadının bir seks kulübünde tamamen yabancı biriyle sevişmesini izlemek değil.

Keşke gözlerimi ayırabilseydim.

İzledikçe iki şey oluyor. Daha çok

üzülüyorum.

Ve daha çok tahrik oluyorum.

Aynı anda ikisi birden olunabileceğini bile bilmiyordum ama işte buradayım.

Kalçalarım birbirine o kadar sıkı kenetlenmiş ki klitorisim üzerinde yoğun bir baskı yaratıyor ve beni ilk kez buraya getirdiğinde söylediklerini hatırlayıp duruyorum.

İnsanları memnun eden biri olacaksanız, memnun etmeniz gereken ilk kişi kendinizsiniz.

Eden platformdaki kadına eziyet etmeye devam ederken, vücudumdaki her kas geriliyor. Göğüslerine meme ucu kelepçeleri yerleştiriyor, vücudunda bir tüy gezdiriyor ve göğsüne mum damlatıyor.

Ellerim önümde sıkıca kenetlenmiş durumda. Parmaklarımı hafifçe kalçalarımın arasına kaydırıyorum, daha da fazla baskı yaratmak için onları orada sıkıyorum. Kotumun kalın kot dikişi klitorisime sürtünüyor ve doruk noktama gittikçe yaklaşıyorum.

Hava yoğunlaşıyor ve nefes almak zorlaşıyor. Kulaklarımda kendi nabzımı duyabiliyorum. Ve vücudum yanıyor. Bu şimdiye kadar hissettiğim en tahrik edici şey olabilir, hatta ilk gün sarışın kadını izlemekten bile daha fazla.

Eden hareketleriyle çok büyüleyici. İşinin başında bir sanatçı gibi ve diğer kadına gösterdiği ilgi beni çıldırtsa da bir bakıma sevimli de. Eden işini önemsiyor, bu da onu görmeye gelen her bir kişiyi önemsediği anlamına geliyor. Bununla ilgili bir şey kalbimi kabartıyor. Özellikle de bir an için gözlerimi kapatıp kendimi platformda hayal ettiğimde.

Hayatımda hiçbir zaman bir kadın tarafından bağlanıp defalarca kendinden geçmenin eşiğine getirilmeyi hayal etmemiştim, ama birdenbire işe yarıyor g i b i görünüyor. Özellikle de gücü elinde tutan kadın *kendisiyse*.

"Lütfen," diye bağırıyor platformdaki kadın, bu kez daha yüksek sesle ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Duyamadığım bir şey söylerken Eden ona hınzırca gülümsüyor.

"Sarı," diye sesleniyor kadın.

Eden sabırla başını sallayarak vibratörü bırakıyor ve kadının saçlarını okşuyor. Sonra sandalyedeki adama bir şeyler söylüyor ve adam alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak ayağa kalkıp odayı geçerek onlara doğru geliyor. Gömleksiz, yontulmuş göğüs kasları ve kabarık karın kasları var. Onun eğilip kadını dudaklarından öpüşünü izlemek Clay'i özlememe neden oluyor.

Onun kız arkadaşı ya da karısı olduğunu varsayıyorum. Ona fısıldıyor ve Eden kenarda durup izliyor. Diğer çiftler için yaptığı şey bu mu? Arkadaşı ve karısı için yaptığını söylediği gibi mi? Aşk hayatlarını renklendirmek için kullanılan kiralık bir araç gibi mi?

Bu beni neden rahatsız ediyor?

Bu açıkça onun seçimi ve işi, ancak Eden'in başkalarının ilişkileri için bir piyon gibi kullanıldığı düşüncesi beni öfkelendiriyor ve o odaya girip onu dışarı sürüklemek istiyorum.

İlişkilerini kim renklendiriyor? Kim kulağına cesaret verici sözler fısıldıyor? Kim *onu* kontrol ediyor? Neden buna razı oluyor?

Ne olduğunu anlamadan, camın önünde duruyorum, sadece birkaç santim ötede, herkesten çok daha yakın. Eden başını kaldırıp benimle göz göze geldiğinde donup kalıyorum, yüzümdeki kan çekiliyor.

Beni görebiliyor mu?

Bu camın bir tarafının ayna, diğer tarafının pencere olduğunu düşünmüştüm. Ama gözlerini dikmiş bana bakmasına bakılırsa, sanırım yanılmışım.

Hâlâ hastalıklı bir şekilde tahrik olmuş ve utançla doluyken, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve neredeyse koşarak röntgenci salonundan çıkıyorum. Elim kurabiye kavanozundayken yakalanmış gibi hissederek cipime koşuyor, titreyen parmaklarımla aceleyle çalıştırıyorum. Hiç düşünmeden ana yola çıkıyorum ve evime doğru olan dönüşü tamamen kaçırıyorum.

Ama belki de bunu bilerek yaptım. Çünkü çok geçmeden Clay'in binasının önüne park ettim.

Cipi parka çekip oturuyorum ve dümdüz önüme bakıyorum. Şu anda hiçbir şey mantıklı görünmüyor. Kalbimin kafası karışık ama bedenimden biraz daha az karışık.

İlk olarak, Clay'le seks yaparken Eden'ı düşündüm.

Sonra onun başka bir kadını tatmin edişini izlerken tam anlamıyla mastürbasyon yapmaya başladım.

Bana neler oluyor böyle? Bu kadına olan saplantım ne? Bu aptalca bir soru gibi geliyor. O yürüyen seks ve güzellik. Kendine güveni ve mükemmelliği dünya dışı. Kim ondan etkilenmez ki?

Ama ondan etkileniyor muyum?

Şu anda tüm işaretler evet diyor. Bu

beni biseksüel yapar mı?

Yani... tabii ki üniversitede birkaç kızı öptüm ama sadece sarhoşken. Ve eğer ruh halim uygunsa ara sıra kız kıza porno izliyorum, ama yine de... kim izlemedi ki?

Peki, tamam.

Şimdi her şeyi bu şekilde çerçevelediğimde, oldukça açık geliyor. Belki de öyleyimdir.

Sorun değil.

Madam Kink'le bir bi uyanış kesinlikle paniğe neden olmaz.

Ancak... benim de çılgınca ilgi *duyduğum* biriyle gizlice görüştüğümü ve bunu erkek arkadaşımdan sakladığımı fark etmek paniğe kapılmama neden oluyor. Elbette, kafamdaki düşünceler masum olmaktan çok uzak olsa bile Eden ile aramızdaki şeyleri profesyonel ve platonik tutabilirim.

Ama hile yapıyor muyum? Gerçek anlamda değil tabii ki. Ama bir parçam hala suçluluk hissediyor ve suçluluk varsa, suçlama da vardır.

Telefonum kucağımda çaldığında neredeyse çığlık atacaktım. Elim ayağıma dolaşıyor ve neredeyse düşürüyordum ki ekranda onun adını görünce nefesim kesildi. Titreyen ellerimle aramayı cevaplamak için kaydırıyorum.

"Alo?" Kekeliyorum.

"Jade," diyor sakince. "İyi misin? Kaçıp gittin ve beni endişelendirdin."

Saçmalama, Jade. Sakin ol.

Parmaklarımı alnımda gezdirerek derin bir nefes aldım.

"Evet... uh... hayır. Bilmiyorum. Ben sadece... bir şey beni gerçekten rahatsız etti. Seni onlarla görmek. Ne diyeceğini biliyorum, bu senin işin ve bunu anlıyorum. Ama neden seni böyle kullanmalarına izin veriyorsun? Başkalarının ilişkilerinde bir aksesuardan çok daha iyisin. Neden kendine değil de hep başkalarına odaklanıyorsun?"

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, onları duyuyorum.

Hemen cevap vermiyor, muhtemelen saçma sapan konuşmamı bitirdiğimden emin olmak için.

"Bu benimle mi ilgili... yoksa seninle mi?" diye soruyor usulca.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, sesimde bir titreme. "Ben sadece..." Sesim titriyor. "Dinle, Jade. Keşke burada kalıp her şeyi izleseydin.

Belki işimden memnun olduğumu ve insanlara yardım etmeyi sevdiğimi görürsünüz. Ben bir aksesuar değilim. Ben bir profesyonelim ve işimi gururla yapıyorum."

"Peki neden bu kadar üzgünüm?" Telefona mırıldanıyorum.

Bir an cevap vermedi. Hat uzun süre sessiz kaldı, belki de bu yüzden ağzımdan öyle saçma bir şey kaçırdım ki hemen pişman oldum.

"Bize yardım edin."

"Ne?" diye şaşkınlıkla cevap veriyor.

"Bana ve Clay'e yardım et. Açıkçası, onun ne istediğini benden daha iyi biliyorsun ve ben sana güveniyorum. Eğer diğer çiftlere yardım etmek istiyorsan, o zaman *bize yardım et.*"

"Jade, bunu yapamam."

"Neden olmasın?" İçten içe bildiğimi düşünsem de ısrar ediyorum. "Çünkü Clay zaten benim müşterimdi ve-"

"İşte tam da bu yüzden yapmalısın," diye cevap veriyorum.

"Bir dakika önce başkalarının ilişkilerinde bir aksesuar olmamı istemiyordun, şimdi de seninkinde bir aksesuar olmamı mı istiyorsun?"

"Evet, bunun senin işin olduğunu ve sevdiğini söylemiştin, o yüzden *bana* yardım et."

"Bu gerçekten Clay'le olan ilişkinle mi ilgili?" diye karşılık veriyor ve kaşlarım çatılıyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Eğer Clay'le olan ilişkin hakkında bu kadar endişeliysen, neden *benimle bu kadar* çok zaman geçiriyorsun?"

Dudaklarım kapanıyor ve gözlerimin arkasında biriken yaşlarla savaşarak sessizliğe gömülüyorum. Kendimi yutkunmaya ve burnumdan derin nefesler almaya zorluyorum.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım telefonda. "Jade..."

"Ve haklısın. Seninle görüşmeyi bırakmalıyım." "Jade," diye çaresizlik içinde bağırıyor.

O başka bir şey söyleyemeden kırmızı *aramayı sonlandırma* düğmesine basıp telefonumu kucağıma bırakıyorum. Yumruklarım yanlarımda kenetlenirken başım koltuğa yaslanıyor.

Acıtıyor, muhtemelen olması gerekenden daha fazla. Onunla kavga etmek, onun tarafından aşağılanmak ve ona kızgın olmak acı veriyor.

Anlamadığım nedenlerden ötürü, dünyada kızmak isteyeceğim son kişi o.

Ve haklı olduğunun farkındayım. Başka çiftlere yardım ettiği için kızgın değilim. Kıskançlıktan çatlıyorum çünkü yardım etmesini istediğim tek çift benim.

ve Clay.

Eski bir müşterisi olduğu için bize yardım etmeyeceğini söylüyor, ama belki
ona sordum.

Ama bunca zamandır onunla gizlice görüştüğümü ortaya çıkarmadan ona bunu nasıl yaptıracağım?

Onu görmeyi gerçekten bırakamam. Çok sert konuştum. Öyle demek istemedim. Onu tekrar görmeliyim ama bu sefer bunu bir çift olarak yapmak istiyorum.

Benim için yapmazsa, belki onun için yapar.

Kural #17: İletişim anahtardır.

Kil

Ona dokunmasına izin veriyor. Ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa, ona sahip olduğunu düşünüyor. Ya da onun özel bir parçasına hakkı olduğunu. Bana ait olan bir parçası.

Ve onu buna inandırıyor.

Bana karşı böyle mi davranıyor? Beni onun için özel olduğuma mı inandırıyor? Hiçbir şey ifade etmiyor muyum?

Ben onun müşterisinden daha fazlasıyım. Seanslarımız fiziksel şeylerden daha fazlası. Henüz seks bile yapmadık ve kendime bunun sahip olduğumuz şeyin daha anlamlı olduğuna dair bir işaret olduğunu söylüyorum.

Ama onu sırtında yabancı bir adamın eliyle odasından çıkarken izlerken, kıskançlığın içime işlediğini hissediyorum. Bunca zamandır onun ne yaptığını ve kim olduğunu biliyordum, ama bunu kendi gözlerimle görmek beklediğimden daha sert vurdu.

Parmaklarımın arasında sıkıca tuttuğum soğuk bir bardakla bardan izliyorum.

Altı haftadır. Altı haftadır neredeyse her gece onun *için buraya geliyorum. Onu görmek için harcadığım parayla kredi kartımı ve Audi'min anahtarlarını ona verebilirdim. Onun yanında olma ihtiyacı neredeyse dayanılmaz hale geldi.*

Delirecekmişim gibi hissediyorum. Onunla olmadığım her an, gerçekten dayanabileceğim bu versiyonumdan giderek daha da uzaklaştığımı hissediyorum. Onunlayken, tam olarak olmak istediğim kişi olabiliyorum.

Durmalıyım.

Bu noktada delilik sınırında. Sürekli onu düşünmek, onunla olmadığım zamanlarda kafamın içinde onun sesini duymak, her gece onun bir fantezisi için sikimi okşamak. Tabii bana izin verirse. Bana ne oldu böyle?

Ve bu sadece dinamik ve o odada yaptıklarımızla ilgili değil. Gerçekten çok daha fazlası oldu.

Yanındaki adam ona veda ederken bardan izliyorum, dudaklarını yanağına bastırıyor, sonra elinin altından kayıp merdivenlerden çıkışa doğru ilerliyor. Odasına gitmek için arkasını döndüğünde gözleri yüzüme takılıyor.

Takıntılı bir şekilde yüz ifadesini izliyor, tüm bunların ne anlama geldiğini çözmeyi bekliyorum. Ve şu anda yüzündeki ifadeden çıkarabildiğim tek şey şefkat.

Ağzının yukarı doğru dönmesi ve gözlerinin bir gülümsemeyle kırışması. Bana baktığında, beni gördüğü için neredeyse mutlu görünüyor.

Buna inanırsam aptallık etmiş olurum.

O yaklaşırken bardağımdaki votkanın kalanını hızla içiyorum.

Kollarını bara dayayıp gözlerimin içine bakarken "Erkencisin," diyor.

"Benden hemen önce bir müşterin olduğunu bilmiyordum." Sesim soğuk ve düz. Sesimin kıskanç ve önemsiz çıkmasından nefret ediyorum. Bu ben değilim. Ben bu adam değilim.

Ama onunla her şey benim kontrolüm dışında.

"Kes şunu" diyor, sanki bana zaten emir veriyormuş gibi kesik, otoriter bir tavırla.

"Neyi durdurayım?" Bakışlarına karşılık vermeden soruyorum. "Sadece bir içki içiyorum, bir gözlem yapıyorum."

"Beni takip et," diyor aynı tonda. Bana bakmadan topuklarının üzerinde dönüyor ve koridoru geçerek diğer taraftaki odasına doğru ilerliyor. Bir yanım gerçekten de onu takip etmemeyi düşünüyor. Ona karşı hiçbir zaman inatçı ya da asi olmadım, en azından tam olarak bağlandığımdan beri. Ama şimdi, kendi *kararlarımı verme fikri cazip geliyor.*

Onu takip ediyorum tabii ki. Çünkü...bilmiyorum. Zayıfım, aptalım ya da asla sahip olamayacağım bir kadına sırılsıklam aşığım. Belki de kendine işkence etmeyi seven bir mazoşistim. Fark etmez.

Odasına vardığımızda kapıyı arkamdan kapatıyor ve ben kendimi etrafıma bakarken buluyorum, onun benden önce burada olduğuna dair işaretler arıyorum. Hiçbiri yok.

"Otur," diye bağırıyor, yatağı işaret ederek. Bana bakmayı reddetmesi ve komutlarını duygusuzca yerine getirmesi bana kızgın olduğunu gösteriyor.

Bundan nefret ediyorum.

Ben de oturup dişlerimi sıkarak onu izliyorum.

"Belli ki bugün kendini güvensiz hissediyorsun," diyor açık dizlerimin arasında durup bana bakarak. "Sana ne kadar iyi olduğunu hatırlatmama ihtiyacın var mı?"

Dişlerim daha da gıcırdıyor. Bugün formalite istemiyorum. Maskaralık. Performans.

Bakışlarımı ayırıp, dar elbisesinin siyah kumaşına bakıyorum. "Hayır, Madam."

Parmakları çenemin altına bastırarak yüzümü yukarı doğru yönlendiriyor. Gözlerim onunkilerle buluşmadan önce yüzümü onun dokunuşundan çekiyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve nefesim daralıyor.

Öfkemin yükseldiğini hissederken "Sarı," diye mırıldanıyorum.

Hemen geri çekiliyor ve nefesinin kesildiğini duyuyorum. Az önce güvenli kelimesini kullandım ve daha hiçbir şey yapmadık bile.

"Konuş benimle," diyor usulca. "Bana ne hissettiğini söyle."

"Kendimi..." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sanki bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi. Hepsi bir avuç saçmalıkmış gibi."

"Saçmalık değil," diye yanıtlıyor gözlerim onunkilere kayarken.

"O zaman ne?" Umutsuzca soruyorum. Cevap vermeyince daha da sinirleniyorum. "Sikerim böyle işi."

Yatağın üzerindeki yerimden fırladım ve odayı geçtim. "Ben sadece bir müşteriyim, değil mi? Bu senin işin. Sana burada olman için para ödüyorum, değil mi? Peki neden seni başka biriyle görmek beni delirtiyor?"

"Clay..." diyor yalvaran bir ses tonuyla.

"Her şey aklımı başımdan aldı, Eden. Artık bunu yapamam. Sen benim için bir şey hissetmezken, ben senin için bir şey hissetme düşüncesine katlanamıyorum."

Ona doğru döndüğümde oradaydı ve bu beni şaşırttı. Beklenmedik bir şekilde ellerini yüzümün iki yanına koyuyor ve yoğun bir şekilde gözlerimin içine bakıyor.

Birdenbire, sanki birlikte keşfedilmemiş bir bölgedeymişiz gibi hissediyorum. "Bu iyi mi-"

"Evet," diye çıkıştım. "Güvenli bir kelime kullanmak istememiştim.

Bana dokunabilirsin." "Ama güvenli bir kelime kullandın."

"Aptallığıma verin," diye cevap veriyorum, yere bakarak.

"Hayır, değildi. İhtiyacın olduğunda her zaman güvenli sözcüklerini kullanmanı istiyorum. Bunu söylediğin için seninle gurur duyuyorum."

Başımı kaldırdım ve ona baktım. Neden ona bu şekilde tepki vermek zorundayım? Benimle gurur duyduğunu söylemesi göğsümde garip bir sıcaklık yarattı. Buna bu kadar ihtiyacım olduğu için kendimden nefret ediyorum.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Yeşil," diyorum, ses tonum teslim olmuş gibi.

Yavaşça beni tekrar yatağa çekiyor ve kucağıma tırmanıyor, kalçalarımın iki yanına oturuyor. Ellerim çıplak bacaklarından yukarı ve sırtının alt kısmına doğru kayıyor. Ağırlığını kalçalarıma verdiğinde havanın ciğerlerimi terk ettiğini hissediyorum. Parmakları çenemde ve ensemde geziniyor.

Ona bu kadar yakınken, gözlerinin yoğunluğunda kayboluyorum. İçine girip kendimi onun bedeninin rahatlığına sarmak istiyorum. Denizdeki bir siren tarafından kendi ölümüme çekilmek gibi.

"Ben de hissediyorum Clay," diyor tekrar, bu sefer yumuşak bir

fısıltıyla. "Senin için sadece başka bir müşteri miyim?"

Tereddüt ediyor, gözlerimin arasında çılgınca bir ileri bir geri bakıyor. "Sana söyledim. Sen benimsin."

"Başka kim senin?" Ben soruyorum.

Sessiz tepkisi kalbime bir bıçak gibi saplandı. Gerçek olduğunu bildiğim şeyi duymak istemiyorum. Şu anda, gerçek yokmuş gibi davranmak istiyorum.

"Başka kimin benim olduğu önemli değil," diyor kararlılıkla. "Sen bu odadayken, başka hiçbir şeyin önemi yok. Sen benimsin. Sen mükemmelsin. Sen benim her şeyimsin. *Ve ağzından tek bir güvensizlik kelimesi daha duymak istemiyorum."*

Başka bir kelime söyleyemeden ya da kucaklamamdan geri çekilemeden, yumuşak dudaklarını kendi dudaklarımla yakalayarak mesafeyi kapatıyorum.

Bu bizim ilk öpücüğümüz.

Ve bu her şeyi değiştirir.

Ağızlarımız birlikte açılıyor, ikimiz de birbirimizi açgözlü bir öpücükle yutarken dillerimiz çarpışıyor.

Gittikçe daha tutkulu bir hal alırken vücudu benimkinin içinde eriyor, sanki bu barajı aşmışız ve ikimiz birlikte yüzeyin altına sürükleniyormuşuz

gibi.

"Evet anne," diye mırıldanıyorum telefonda. O devam ederken ayaklarım koşu bandına çarpıyor, şehir kulübünden tanımadığım biri hakkında konuşuyor. Sanki umurumdaymış gibi.

Geç oldu. Saat onu geçti ama annem ona her saat ulaşabilmem gerektiğine inanıyor gibi görünüyor. Koşu bandında kalori yakmak, o aradığında çıldırmamı engelleyen tek şey.

Sesinin inceliğini duyuyorum ve elimde olsa hemen telefonu suratına kapatırdım. "Ve Trina'nın şimdiden iki torunu var ve o sadece iki yaş büyük
benden daha iyi."

"Hı-hı," diye cevap veriyorum. Tabii ki yine torun konusunu açtı.

O devam ettikçe, ben de bir çıkış yolu ya da "*Tamam anne"*
diyebileceğim bir fırsat arıyorum. *Saat gecenin onunu geçti. Gitsem iyi olacak.*

Ama bu şans asla gelmez. Böylece devam edip gidiyor.

Bir kere bile işimi ya da hayatımı sormadı. Ya da beni
He
psi O aradığında neden telefona cevap verdiğimi bilmiyorum.
. Koşu hızımı artırırken omurgamdan aşağı terler akıyor.
Bir an için bu konuşmadan kaçabilirdim. Aklımda sadece annemle yaptığım bu konuşma yok, aynı zamanda Eden ve Jack'le geçirdiğim bu gecenin anısını, onu bir anne olarak görmeyi de aklımdan çıkaramıyorum.

Orada ikisiyle birlikte olmanın rahat ve davetkâr bir yanı vardı. Jack sadece harika bir çocuk değil, Eden da harika bir anne. Ve orada onlarla birlikte olmak aynı anda hem doğru hem de yanlış hissettirdi.

Tüm bunlar ne anlama geliyor?

Tam da annemle telefon görüşmesini hiç bitiremeyecekmişim gibi hissederken, dairemin diğer tarafından aniden bir ses geliyor. Koşu bandımda hemen Dur'a bastım.

Biri kapımı çalıyor.

"Anne, gitmem gerek," diyerek sözünü kesiyorum.

Bana gücenmiş gibi bir tavır takınıyor ama o başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum.

Koşu bandından havluyu alıp oturma odasına doğru k o ş a r k e n omuzlarıma doluyorum.

"Clay, benim." Jade'in sesi kapıdan çılgınca geliyor ve kapıyı yırtıp açmakta tereddüt etmiyorum. Kapımın önündeki paspasın üzerinde durmuş

Yıpranmış ve üzgün, sanki ağlıyormuş gibi.

Kollarıma atılıyor, ben de onu sarıp sarmalıyorum ve onu bu hale getiren şeyin ne olabileceğini düşünüyorum.

Will bizi öğrendi mi? Bunun için onu gerçekten ağlatır mı? Bu benim hatam mı?

"Bebeğim, sorun ne?" diye soruyorum. Yeşim'in bu kadar üzgün olması fikri beni beklediğimden daha fazla rahatsız ediyor.

"Yok bir şey," diye mırıldanıyor boynuma. "Sadece seni görmem gerekiyordu. Seni özledim."

Kucağımdan çekilerek yüzümü tutuyor ve beni açlıkla öpüyor.

Normalde, ben de buna katılırdım. Ama doğru olmayan bir şeyler var. Uzaklaşıp gözlerinin içine baktım. Kan çanağı gibiydiler ve şiştiler.

"Jade, ne oldu?" Kapıyı arkasından kapatıp onu daireme çekerek sordum.

"Hiçbir şey olmadı dedim. Sadece... seni özledim ve seni görmeye ihtiyacım vardı. Birlikte olmak için parmak ucunda dolaşmaktan yoruldum. Neden her şeyi itiraf etmiyoruz? Babama söylemeliyiz."

Gözlerinin içine bakarken kaşlarım çatılıyor, dürüst olduğuna dair bir işaret arıyorum.

"Bu babanla mı ilgili? Bir şey mi oldu?"

Kendini kollarımdan kurtararak oturma odasından odama doğru geçerken oflayıp pufluyor. "Hiçbir şey *olmadı!" diye* bağırıyor.

Buna katlanamıyorum. Bir başkası benden açıkça saklamaya çalışırken onun neye ihtiyacı olduğunu anlamaya çalışmak tam da bu yüzden ilişkilerden nefret ediyorum. Bu şifreli, duygu yüklü roller coaster yorucu ve beni sinirli hissettiriyor.

Tavrımın sabırlı ve endişeli halden sinirli ve öfkeli hale dönüştüğünü fark ettiğinde argümanını değiştiriyor.

"Peki, tamam. Bu... onunla ilgili," diyor, tek kelime dudaklarının arasından bir bomba gibi kayıyor. Çünkü *onun* kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Aklım başımdan giderken yüzüm düşüyor. Jade bu gece onunla görüştüğümü öğrendi mi? Uygunsuz bir şey olduğundan değil. Eski bir Homme ve çocuğuyla garip bir sözde aile birimi gibi davranmayı bir tür aldatma olarak görmüyorsanız tabii.

"Peki ya o?" Dikkatlice sordum.

Jade ellerini saçlarında gezdiriyor. Normalde düzgünce şekillendirilmiş ve düzdür, ama bu gece dağınık. Kakülleri alnına dağılmış.

"Onun senin istediğin kişi olduğunu düşünüp duruyorum. İhtiyacın olan kişi o."

Kaşlarım daha da içe doğru kıvrıldı. Kahretsin, bunu ona asla söylememeliydim. Ne düşünüyordum ki?

"Jade, dur."

Bunun yerine, tipik Jade tarzında, dönmeye devam ediyor. "İkinizi birlikte hayal edip duruyorum ve bu seksle ilgili değil, gerçi bu da beni rahatsız ediyor. Tek düşünebildiğim onun gibi *olmadığım*. Ve asla da olamayacağım. Peki ben senin için gerçekten yeterli miyim?"

Ben usulca "Tanrım" diye mırıldanırken gözlerinden yaşlar boşanıyor.

Sonra onu kollarıma çekiyorum ve ıslak yanaklarından öpüyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp onu görebileceğim bir yerde tutuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Kes şunu. Sana bunu anlattığım için özür dilerim. Uyman gereken bir eski sevgilim olduğunu düşündüğün için üzgünüm. Bebeğim, hiçbir zaman olduğundan daha fazla bir şey olması gerekmiyordu."

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?" diye mırıldanıyor ve kalbim parçalanıyor. "Ona karşı hiçbir şey hissetmedim Jade. Ben sadece bir müşteriydim," diye yalan söylüyorum.

Bunun onu daha iyi hissettirmesi gerekiyordu, ama bunun yerine... neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyor, yüzünü boynuma gömerken yüzü acıyla buruşuyor.

Onu ikna etmek için yeterli olacağını umarak sırtını ovuyorum.

Kollarını belime doluyor, bana sıkıca sarılıyor ve bu güzel bir his. Bu bana cesaret kırıcı bir şeyi fark ettiriyor: Eden'ı bir daha göremeyeceğim. Bunu kendime ya da Jade'e yapmaya devam edemem. Masum bir karşılaşma olabilirdi, ama kalbimde daha fazlası için hazır olduğumu ve bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyorum.

"Bir sınava girdim," diyor Jade kucağımdan çekilirken. "Ha?"

Gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarını yüzünden uzaklaştırarak soruyorum.

"İnternette buldum. Bu bir... kink sınavı gibi."

Uh-oh.

"Bunu neden aldın?" Aklıma gelen pek çok sorudan ilkini soruyorum.

"Çünkü sadece ne yazacağını görmek istedim," diye yanıtlıyor gözlerimin içine bakmadan.

"Ve?"

"Ve... benim bir anahtar olduğumu mu söyledi? Gerçi bunun ne anlama

geldiğini bile bilmiyorum."

Deja vu yaşıyor gibiyim. Eden neredeyse bir yıl önce bana böyle bir test yaptırmıştı. Sonuçların şaşırtıcı olduğu kadar doğrulayıcı olduğunu da hatırlıyorum. Sanki kendimle ilgili sakladığım sırları açığa çıkarmışlardı.

Çünkü ilk sonucum *itaatkârdı*. Ve

ikincim... değiş tokuştu.

"Bu, hem baskın olmaktan hem de-" "Tamam,

tamam, anladım," diyerek sözümü kesti.

Ellerimi kollarının üzerinde gezdiriyorum. "Bunu fazla düşünüyorsun. Sorun yok Jade. *Biz iyiyiz*. İyiden de iyiyiz."

"Ama..." Gözlerinde umut ve masumiyetle bana bakıyor. "Bu, ihtiyacın olan şey olabileceğim anlamına geliyor. Sadece öğrenmeye ihtiyacım var."

Gözlerim iç çekerek kapanıyor. "Hayır,

Jade." "Neden?" diye yalvarıyor.

"Çünkü o hayatın kapısını kapattım. Geri dönmek istemiyorum. Evet, eğlenceliydi ama senin ve benim sahip olduğumuz şey daha iyi."

Aşağıya bakıyor, göğsü hala ağır nefesleriyle hareket ediyor. Ve benden bir şeyler sakladığını hissediyorum. Ya da gerçekten söylemek istediği her şeyi söylemiyor.

"İstediğin bu, değil mi?" Soruyorum.

Bana bakmadan omuz silkiyor. "Belki de öyle. Bilmiyorum."

İşte o an gerçekten dudaklarını öpmek, bu konuşmayı kesmek ve onu yatağıma taşımak istiyorum. Bu, yürümeye hazır olmadığım cazip bir yol.

Çünkü ya gerçekten onu Salacious'a götürmemi istiyorsa? Ya Eden gibi olmaya çalışırsa ve her şey boka sararsa?

"Ya," diye mırıldanıyor usulca, "bana öğretecek biri olsaydı? Ya... bunu yalnız yapmak zorunda olmasaydık?"

Eden'dan bahsettiğini hemen anladım.

Ve o andan itibaren geri dönüş olmadığını anladım.

Kural #18: İyi bir kıza asla güvenme.

Eden

Ben müşterileri öpmem.

Röntgenci salonundaki rastgele insanlar ya da açık artırmada beni kazanan bir randevu, elbette.

Ama müşteriler değil. Bu şekilde değil.

Kontrolüm elimden kayıyor ve bu hiç iyi değil. Ama çok iyi hissettiriyor.

Çok iyi hissediyor.

Kollarımdaki vücudu. Öpüşündeki tutku.

Neyim var benim?

Ne olduğunu anlamadan yataktayız ve ağzı boynumda ve göğsümde izler bırakıyor. Beni sahiplenmek istiyor ve ben de ona izin veriyorum. Garip bir şekilde, bunu yapmasını istiyorum.

Ellerim gömleğinin düğmelerine uzanıyor ve her birini yırtıp açıyorum, tenine dokunmaya açım. Onu hissetmeye ihtiyacım var. Çok geçmeden gömleğini çıkarıyor ve elbisemi omuzlarımdan geçiriyor.

"Tanrım, sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyor ağzımı morartıcı bir öpücüğe boğmadan önce.

"Evet," diyorum nefes nefese. "Benim de sana ihtiyacım var." Kahretsin, ne yapıyorum ben?

Ona ihtiyacım var. Bunu ne kadar uzun zamandır ve ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. O hep farklıydı, değil mi? Onunla ilgili bir şey

onu diğerlerinden ayırıyor. Ve bu açlık gerçek.

Gözümün önündekini görmek için onu anlamam gerekmiyor.

Clay'i başka hiçbir müşteriyi istemediğim şekilde istiyorum. Profesyonel bir çizgiyi aşıyorum ve kuralları çiğniyorum ama umurumda değil.

Külotumu yırtarcasına indirdiğinde, inleyerek bir nefes daha veriyorum. Bacaklarımın arasında nem birikiyor ve en son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlayamıyorum. Anında, dili orada, nemi hevesle yalıyor ve sanki ona aitmişim gibi beni yutuyor. Tam tersi değil.

Kendi çığlıklarımı bastırırken parmaklarım onun saçlarına dolanıyor. Şu anda çığlık atabilirim.

"Becer beni," diyorum, ona doğru uzanıyorum.

Ayağa kalkarak pantolonunun fermuarını indiriyor ve ben de pantolonunu kalçalarından aşağı indirmesine yardım ediyorum. Aleti gururla duruyor, ucunda bir damla prekum bekliyor. Aletinin başındaki o tek damlayı emmek için kendimi öne doğru eğdiğimde dilim dışarı fırlıyor.

Yüksek sesle inliyor, bu ses içimde bir uyarılma şoku yaratıyor. Ben de onu yatağa çekip üstüne çıkıyorum. Ağzımı açgözlülükle şaftının üzerinde aşağı yukarı gezdirirken uzunluğunu tükürükle kaplıyorum.

Sonra ağzımı dudaklarına götürüyorum ve amcığımla aynı hizaya geldiğinde onu öpüyorum, kalçalarımı ona saplanana kadar aşağı itiyorum. Çığlıklarım çaresiz, zevk ve ihtiyaç dolu sesler.

"Sikeyim evet," diyorum
dudaklarına karşı. "Sik beni,"
diye cevap veriyor.

Kalçalarım hızlı bir hareketle gıcırdamaya başladı. Şu anda yavaş başlamak diye bir şey yok. Çok ateşliyiz ve biraz rahatlamaya ihtiyacımız var.

Onu prezervatifsiz becermem yanlış. Herkesin düzenli olarak test yaptırdığını ve haplarımı aksatmadan aldığımı bilsem bile, ona karşı kendimi bu kadar kontrolsüz hissediyorum. Ama pişmanlığım ya da korkum yok. Ona güveniyorum.

Ama daha önemlisi, ona ihtiyacım var.

Ellerimi ellerinin arasına alırken parmaklarım göğsüne gömülüyor.

Ellerinin benim ellerimde kenetlenmiş hissini seviyorum. Daha önce kaç erkek ve kadınla birlikte oldum ve en ufak bir dokunuşta bu bitmek bilmeyen kelebekleri hiç hissetmedim?

O üstte olacak şekilde bizi çevirirken, ellerimiz birbirine kenetli kalıyor. Bu bizi birbirimize yaklaştırıyor ve daha samimi olmamızı sağlıyor. Beni becerdiği gerçeğini boş verin. Parmaklarımızın iç içe geçmesi kalbimin hızlanmasına neden oluyor.

Bacaklarımın arasına daha da hızlı vururken bakışları üzerime dikiliyor. Tutku hissedilir. Kaçamayacağımız bir fırtına gibi.

İstediğimden değil.

"Sen boşalana kadar ben boşalmayacağım," diyor ağır nefeslerinin arasından. "Daha sert sik beni." Haykırırken sesim titriyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Ona hayranım. Hatta muhtemelen takıntılıyım. Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sanki benim için yaratılmış gibi. Her yönden mükemmel, ne kadar kusur arasam da. Hareketlerini seviyorum. Çıkardığı sesleri. Yüzündeki ifadeyi. Hepsi çok samimi, çok gerçek.

Gözlerimiz buluşuyor ve ben hemen bir zevk nehrine doğru sürükleniyorum. Vücudum kasılıyor ve bacaklarım kalçalarının etrafında sıkılıyor. Sanki onu da yanımda götürebilecekmişim gibi ona sarıldığımda bu his vücudumun her santimetresine yayılıyor.

Beni boşalırken görmek onu da boşaltıyor.

O salıverildiğini haykırırken hareketleri yavaşlayarak yoğun bir vuruşa dönüşüyor ve sikinin içimde titrediğini hissediyorum.

Aynı havayı solurken alınlarımız birbirine değiyor. İkimiz de kendimizden geçtikten sonra vücudumun üzerinde gevşeyerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Bana ne oldu böyle? Hayatımın her alanına sızmış gibi görünen bu şey nedir?

Kişisel kurallarım çiğneniyor, onun için müşterileri geri çevirdiğimden bahsetmiyorum bile. Keşke beni daha önce konuşurken gördüğü adamın başka bir Domme'ye yönlendirmem gereken bir adam olduğunu bilseydi.

Ne zaman kendime Clay'le olan ilişkime bir son vermem gerektiğini söylesem, gözlerinin içine bakıyorum, inşa ettiğim cephenin içinden ruhuma nasıl baktığını hissediyorum ve sıçtığımı anlıyorum.

"Boo." Sol kulağımda tatlı, tanıdık bir ses beliriyor ve beni zihnimde bir film makarası gibi oynattığım anıdan koparıyor.

Charlotte oturduğum masadaki boş tabureyi alırken bana gülümsüyor.

"Oh, hey," diye mırıldanıyorum.

"Seni rahatsız ediyor muyum?" diye soruyor endişeyle.

"Hayır," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Sadece düşünüyordum." "Düşüncelerin için bir peni..."

Charlotte ya da *Charlie* ve ben üç yıldır arkadaşız, ancak kulüpte geliştirdiğim her ilişki gibi, çoğunlukla bu şekilde tuttuğum gerçeğinden dolayı kişisel olmayan bir ilişki olarak kaldı. Buradaki herkesin bildiği kadarıyla benim kulüp dışında bir hayatım yok. Bu alanda sadece Madam Kink olarak varım, o kadar.

Charlie'nin durumunda, denemediği için değil.

"Ah... sadece işle ilgili şeyler düşünüyordum," diye cevap veriyorum umursamazca. Bu tam bir yalan değil. Jade ve Clay ve onlarla birlikte içine düştüğüm karmaşa teknik olarak hâlâ iş sayılır. Jade benim danışmanım, Clay ise eski bir müşterim.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor.

Sıkı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz. Yine de teşekkürler."

Sonra bana doğru eğildi. "Bunun seni birlikte gördüğüm şu yeni küçük çırağınla bir ilgisi olamaz, değil mi?"

Kalp atışlarım hızlanırken yüzümün beni ele vermemesi için kendimi zorlamam gerekiyor. Hareketlerim ne kadar açıktı ki herkes birdenbire buradaki her hareketimi fark etti? Mia, Clay'le ne kadar çok birlikte olduğumu fark etti ve şimdi de Charlie beni Jade'le fark etti. Neyim var benim böyle?

"Benim bir çırağım yok," diye kendimden emin bir şekilde yalan söylüyorum.

Charlotte gözlerini devirir. "Hadi ama Eden. O kızın seni nasıl takip ettiğini gördüm. Eğer senin çırağın değilse, belli ki çırağın olmak istiyor."

"O sadece bir müşteri." *Daha fazla yalan*.

"Sen nasıl istersen," diye yanıtlıyor. Tekrar konuşmadan önce sadece bir an sessizlik oluyor. "Biliyorsun... bu kulübün açılış gecesinde, Emerson beni buraya getirdiğinde, kendimi çok yabancı hissettim. Salacious bana o kadar yabancıydı ki başka bir gezegen bile olabilirdi. Ama o gece seninle tanıştım. Ve bu kulübün herkes kadar benim için de inşa edildiğine inanmamı sağlayan *sendin.* Bana hoş karşılandığımı hissettiren *sendin.* Herkese hoş karşılandığını hissettiriyorsun."

Bakışlarım ellerimden onun yüzüne kayıyor. O geceyi çok iyi hatırlıyorum. Kulüp daha açılmadan önce sahipleriyle aynı fikirdeydim. Beni dinleyeceklerini umarak kendi fikirlerimi ve katkılarımı sunmuştum. Bir noktada, ben de boyumu aştığını hissettim.

"Sanırım sadece s ö y l ü y o r u m . . . insanlara ilham veriyorsunuz, istemeseniz bile

için."

Ona bakarken gözlerim kısılıyor. Birden kendimi oyuna getirilmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Charlotte'un bir nedeni var ve bahse girerim kocasının bana kabul etmem için baskı yaptığı işle ilgili.

"Bunu sana kocan mı yaptırdı?"

Alt dudağını ısırıyor ve çenesini ellerinin arasına alarak bana masum bir ifade veriyor - *sahte bir* masum ifade.

"Hayır..." diye yanıtlıyor kirpiklerini kırpıştırarak. "Ama Dom'um yaptı."

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. "Biliyordum. Sanırım seni buraya işi kabul etmem için benimle konuşman için gönderdi."

Omuz silkiyor.

"Belki." "Hain," diye çıkışıyorum.

Bir kahkaha daha attıktan sonra duruşunu düzeltiyor ve bana samimi bir bakış atıyor. "Cidden ama. Emerson'ın seninle konuşmamı söylemesine gerek yoktu. Ben zaten konuşurdum."

Bakışlarımı tekrar yüzüne kaldırıyorum ve katlanmış ellerimi masanın üzerine koyuyorum. "Peki, o zaman devam et, sanırım."

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Başından beri burayı senin işletmen gerekirdi." Sanki aynı anda kocasını da el altından aşağılamıyormuş gibi gayet gerçekçi bir şekilde söylüyor bunu. Ama iltifatın içime işlemesine izin vermiyorum. Çünkü bir önemi yok.

"Emerson'a bunu söylediğini söyleyeceğim," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Hadi söyle. O da benimle aynı fikirde."

"İstediğimi kim söyledi ki?" Başka bir savunmaya yönelerek soruyorum. "İstiyorsun," diye savunuyor.

"Nasıl yani?"

"Neredeyse her gece buradasın. Her etkinliğe geliyorsun. Her bir üyeyi tanıyorsun ve en ufak bir yanlışlık olduğunda bile kıyameti koparıyorsun. Burada *senin* katkın olmadan alınan neredeyse hiçbir karar yok. Burayı zaten sen yönetiyorsun Eden. Emerson sadece *zaten* yaptığın iş için sana uygun bir tazminat ve takdir teklif ediyor."

Başka tarafa bakarken dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum.

"Emerson Grant her zaman kahraman olmak zorunda, değil mi?" Onun duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanıyorum.

Buna kıkırdıyor ama cevap vermiyor. Haklıyım tabii ki.

"Ve *her* üyeyi tanımıyorum," diye ekliyorum.

"Lütfen işi kabul eder misin?" diye yalvarır. "Pozisyonu çoktan oluşturdu. Bu sabah muhasebeciyle görüştük ve her şey hazır."

Şok içinde ona bakarken gözlerim açılıyor. "O mu yaptı?"

"Evet, ama sadece senin için. Başka kimseyi işe almayacak."

"Bu işi kabul etmem için beni manipüle ediyorsun. Bunun farkındasın, değil mi?" "Yani bu bir evet mi?" diye soruyor ışıltılı bir gülümsemeyle.

"*Belki*."

"Benim için yeterince iyi."

"Umarım Dom'un gurur duyuyordur," diye cevap veriyorum.

Yine gözlerini bana dikti. "Ben iyi bir kız değilsem hiçbir şeyim."

Alay ederek omzuna vuruyorum. "Her zaman Emerson Baba'nın dediklerini yapmazsan ne olur? Belki küçük bir ceza sana iyi gelir. Eğer o bu göreve hazır değilse, ben seve seve yaparım."

Gülümseyerek eğiliyor ve fısıldamadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor: "Asla." Zıplayarak uzaklaşırken gülüyorum.

Bu işi gerçekten kabul edemem. Israrlarını ve burada bana verdikleri değeri çok seviyorum ama Jack'ten daha fazla uzak kalamam. Ne kadar tehlikede olduğumu bilmemeleri onların suçu değil.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, Charlotte dönüp heyecanlı sesiyle kulağıma yaklaştığında neredeyse yerimden sıçrayacağım. "Bu arada, alt kattaki barda bir arkadaşın var."

Omurgam dikleşiyor ve iri gözlerle ona doğru dönüyorum. Kim olduğunu soramadan tekrar aceleyle uzaklaşıyor. İkinci kattaki VIP bardan alt kattaki barı göremiyorum, bu yüzden bu *arkadaşın* kadın mı erkek mi olduğunu bilmiyorum

-Kil ya da yeşim.

İkisiyle de günlerdir konuşmadım. Son seansımızı bitirme şeklimiz ve telefonda ona söylediklerim için Jade'den özür dilemeye çalışıyorum ama bir türlü telefon etmeye cesaret edemiyorum.

Beni röntgen salonunda o çiftle görmesini hiç istememiştim ama bunun bir önemi olmamalıydı. Jade ve ben yakın değiliz. Aramızda bir ilişki yok, o yüzden neden umursayayım ki? Sadece telefonda benimle konuşma şekli içime işledi.

Burada, kulüpte çiftlerle yaptığım şeyden utanmıyorum. Ve ben diğer insanların ilişkilerinde bir aksesuar gibi hissediyorum. Yaptığım her şey

burası *benim* seçimim oldu.

Clay'le de konuşmadım. Jack ve onunla geçirdiğim gece güzeldi, çok güzeldi. Ama gelmesini istediğim için utanıyorum. Zayıf bir anımdı ve temel kurallarımdan birini çiğnedim. Ve ben kurallarımı çiğnemem.

En azından ben bilmiyordum... Ta ki onlar gelene kadar.

"Siktir," diye mırıldanıyorum kendi kendime, alnımı ovuşturuyorum ve zihinsel olarak kendimi onlardan biriyle yüzleşmeye hazırlıyorum.

Nasıl oldu da bu çiftin ilişkisine bu kadar bulaştım? Ve kendimi bundan nasıl kurtarabilirim?

Taburemden kalkarak merdivenlerden ana kata doğru ilerliyorum. Parmaklarım tırabzan boyunca usulca kayarken, gözlerimin bu geceki kalabalığın üzerinde gezinmesine izin veriyor, çok istekli ya da umutsuz görünmemeye çalışıyorum.

Mavi takım elbisesi ve uzun kahverengi saçlarıyla göz göze geldiğimde nefesim göğsümde düğümleniyor. Elinin her zamanki cin tonik bardağını dudaklarına doğru kaldırışını izliyorum ve sanki onu altı aydır ilk kez görüyormuşum gibi varlığıyla sarsılıyorum. Öyle olmasa bile.

Clay'i daha geçen hafta gördüm.

Ama seks kulübü Clay'i ile gerçek hayattaki Clay iki farklı insan ve onu burada görmek ciğerlerimin havasının boşaltılması gibi bir şey.

Ona doğru ilerlerken topuklarım yere vuruyor. Sanki biri benden önce davranacakmış gibi acele ediyorum. Başka birinin onu bir odaya götürebileceği düşüncesi bile midemi sıkıştırıyor ve kanımı kaynatıyor.

Sanki yaklaştığımı hissetmiş gibi bana doğru dönüyor, koluna dokunmadan hemen önce gözlerimiz buluşuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kendi rahatım için sesimi fazla sahiplenici çıkararak soruyorum.

"Sakin ol. Sadece seninle konuşmak için buradayım," diye cevap veriyor ses tonunda sert bir ısırıkla.

Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar yaklaşıyorum. "Burada kesinlikle *ondan bahsetmek* yok, anladın mı?"

Jack'ten bahsettiğimi hemen anladı. Kulüpte oğlumdan hiç bahsedilmiyor. Onaylarcasına başını sallarken bakışları yoğun bir şekilde yanıyor.

Topuklarımın üzerinde dönerek tekrar merdivenlere doğru ilerliyorum, onun da beni takip etmesini bekliyorum. Onu arkamda hissetmediğimde durup arkama bakıyorum.

Barın üstündeki masada oturduğu yerden kalkmadı.

"Seninle bir odada yalnız kalamam," diye mırıldanıyor sessizce, ben onun durduğu yere dönerken. "Artık bir kız arkadaşım var."

Gözlerinin içine bakarken yutkunmak için kendimi zorluyorum, aniden son birkaç hafta içinde kız arkadaşını kaç kez benimle aynı odada yalnız bıraktığım hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ediyorum.

Ayrıca bana karşı ne kadar az güvendiğini de fark ediyorum ve bu düşünce beni hem pişmanlık hem de umutla dolduruyor.

"Peki. Burada konuşuruz," diye cevap veriyorum, karşısındaki tabureye oturarak. "Bu ne hakkında?"

Sinirli görünüyorum ve öyle olmak istemiyorum. Ama *sinirliyim*. Belki ona değil ama tüm bu duruma kızgınım. Bu tek adama, bu tek *müşteriye* karşı bu kadar çok şey hissettiğim için kızgınım. Onun ilişkisine karıştığım ve oğlumun hayatının en küçük şekilde bile olsa bir parçası haline geldiği için kızgınım. Her şeyden çok, bir yıl önceki o geceye geri dönebilmeyi ve bardaki genç, ukala takım elbiseli adamla asla sohbet etmemeyi diliyorum.

Hayır, istemiyorum.

Boğazını temizliyor ve gömleğinin yakasını çekiştirerek yerinde kayıyor. "Bana borçlusun," diyor inançla.

Şaşkınlıkla ona bakarken kaşlarım çatılıyor, irkiliyorum. "Affedersiniz?"

Eğilerek elini koluma doluyor, sonra kendini tutup bırakıyor. "Beni mahvettin Eden. Hayatıma devam etmemi imkânsız hale getirdin ve senden gitmemi söylemeni istedim ama yapmadın. Sonra bana umut verdin ve bu haksızlıktı."

"Clay, ben sorumlu değilim-"

"Ve tüm bunlardan sonra sana *yardım ettim,*" diyor. Gözlerimin içine bakıyor ve argümanım dudaklarımdan kayıyor. "Yani şimdi bana borçlusun."

Onun için her şey çok basit, sanki her şeyin takas edilebilecek ve ödenebilecek bir değeri varmış gibi. İşler öyle yürümüyor.

"Ne istiyorsun?" Aklında ne olduğunu duymak için hem tereddütlü hem de heyecanlı bir şekilde usulca soruyorum.

Dudakları kapanıyor ve geri çekiliyor. Gözleri aşağıya doğru kayarken, bir şeyi itiraf etmekten çekiniyormuş gibi konuşuyor. Ve kelimeler nihayet dudaklarından döküldüğünde, nedenini anlıyorum. Çünkü onun iyiliği aslında bir iyilik değil, delilik.

Sesinde fısıltının biraz üzerinde bir törpüyle, "Kız arkadaşım bizi izlemek istiyor," diye mırıldanıyor.

Kural #19: Domme'unuza karşı dürüst olun-acıtsa bile.

Kil

Sanki akıl almaz bir şey önermişim gibi bana bakıyor.

Çünkü ben yaptım.

Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Jade bana sorduğunda ben de aynı tepkiyi vermiştim. Eminim *o* bile bunun çılgınca olduğunu düşünmüştür ama gerçekçi olalım. Bu hiçbirimizin inkar edemeyeceği şeylerden biri.

Eden beni mahvetti. Jade beni seviyor. Ve ben açıkça o kadar berbat durumdayım ki, bunun işe yaramasına ihtiyacım var.

Çünkü fikirlerim tükendi.

"Özür dilerim... ne?" diye kekeleyerek öne doğru eğiliyor. Mat siyah tırnaklı parmakları ön kolunu öyle sıkı kavramış ki iz bırakıyor.

"Demek istediğim... seks yapmamızı izlemek değil," diyorum isteksizce. Eden'la seksten bahsetmek bile eski incitici anıları canlandırıyor. "Demek istediğim... birlikte olduğumuz zamanları izlemek istiyor. Seksten önceki halimizi."

Kolundaki sıkı tutuş yumuşuyor ve biraz geriye yaslanıyor. "Eğitim amaçlı olarak senin üzerindeki hâkimiyetimi göstermemi istiyor."

Böyle konuşmasından nefret ediyorum. Her şeyi çok gayri şahsi ve resmi gösteriyor ama hiçbir zaman öyle olmadı, en azından benim için öyle değildi.

"Tabii, her neyse," diye mırıldanıyorum.

Tereddütle odanın etrafına bakıyor. "O burada mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen. "Ve onu buraya getirmemeyi gerçekten tercih ederim."

Masanın karşısından bana bakarken kaşları içe doğru kıvrılıyor. "Buradan utanıyor gibisin," diyor. "Burada güvende olurdu, biliyorsun."

"Buradan utanmıyorum," diye cevap veriyorum. "Sadece onun buraya gelmesini istemiyorum."

"O bir yetişkin Clay. Bu gerçekten sana bağlı değil."

"Bunun utançla bir ilgisi yok," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. "O zaman ne?"

"Unut gitsin," diyorum.

"Burası benim çalıştığım yer, Clay. Öylece-"

"Onu burada istemiyorum çünkü burası *bizim* yerimizdi, tamam mı?" Sonunda onun bakışlarını kendi bakışlarımla karşılayarak söylüyorum. Bu onu susturdu. "Ama sanırım artık *biz* yoksak ve bizi birlikte izlemek üzereyse, o zaman artık gerçekten bir önemi yok, değil mi?"

Alay ediyor. "Bunu asla kabul etmedim."

Bir an birbirimize bakarken, her şey o kadar yoğun geliyor ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Ne oldu bize böyle? Geçen yıl ona hayatımda hiç kimseye hissetmediğim kadar yakın hissettiğim bir an vardı. Şimdi, sadece... kırılmış hissediyorum.

"Lütfen," diyorum nefesimin altında.

"Gerçekten ciddi olamazsın Clay," diye sertçe cevap veriyor. Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinde yumuşaklık görüyorum.

"Benimle tekrar birlikte olma düşüncesi bu kadar kötü mü?" Acımı gizleme zahmetine girmeden soruyorum.

"Öyle olmadığını biliyorsun," diyor, parfümünü koklayabileceğim kadar yakınıma eğilerek.

Onunla bu şekilde birlikte olmak, kulüp dışında ya da sadece ikimiz varken yatakta birlikte olmaya hiç benzemiyor. Şu anda, o Madam Kink. Yüzü makyajla kaplanmış. Saçları tertemiz ve düz. Tek bir teli bile yerinde değil.

Ama ben gerçek insanı seviyorum. Gözleri o kadar yeşil ve yoğun ki, dolgun kirpikleri ve kalın göz kalemi olmadan daha da güzel. Saçlarının doğal bir şekilde yanlara düşmesine izin veren kadını seviyorum, küçük küçük uçuşan tutamlar yüzünü bir hale gibi çerçeveliyor.

"O zaman nedir?" Daha da yaklaşarak soruyorum. Ateşle oynuyoruz. Kahretsin, tüm bu fikir ateşle oynamaktan daha fazlası. Doğrudan bir cehennemin içine girmek ve oradan canlı çıkmayı beklemek.

"Sanırım biliyorsun," diye fısıldıyor.

"Anladığımı sanmıyorum, o yüzden neden benim için hecelemiyorsun?"

Onunla oynuyorum, biliyorum. Ama eskiden onun için işleri kolaylaştıran versiyonum artık yok. Tam olarak söylemekten korktuğunu *bildiğim* şeyi söylediğini duymak istiyorum. Benimle tekrar birlikte olmasının kötü değil, çok *iyi* olacağını itiraf etmesini istiyorum.

"İkimizin bu şekilde birlikte çalışmasının artık iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Asla dürüst olamadı. Onun sorunu hep buydu. O bir yalancı. Ya da daha doğrusu... ortaya koyduğu kişilik bir yalan. Ve her zaman dürüstlük hakkında vaaz veren biri için bu çileden çıkarıcı. Eden'ın gerçekte kim olduğu her zaman iyi saklanmış bir sır olmuştur. Ve bir saniye bile gerçek olmaktansa hayatındaki herkese yalan söylemeyi tercih ediyor.

"Bir kez, Eden. Jade'e bu seferlik izin ver, sonra gideceğim. Bana söylesen de söylemesen de geri dönmeyeceğim. Seni rahatsız etmeyeceğim ve artık senden saçma sapan iyilikler istemeyeceğim."

"Birlikte başka bir zaman geçirdikten sonra bunu yapabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Bunu daha önce de yaptım," diye cevap veriyorum. Umarım yüzümdeki acıyı görüyordur. Eğer onun için kendimi kanatabilseydim, kanatırdım. Bir fark yaratacağından değil. Yine de çekip giderdi.

"Ayrıca," diye ekliyorum. "Jade yanımda olacak, umarım seni o kadar özlemem."

İfadesinin inceliklerindeki acıyı görmenin iyi hissettirdiğini söyleyebilmeyi isterdim ama öyle değil. Bana ne kadar acı çektirmiş olursa olsun, ona aynı acıyı çektirmekten keyif alamıyorum. Bundan nefret ediyorum. Birbirimizi incitmekten nefret ediyorum ama bu kaçınılmaz geliyor. Ateş söndüğünde aşkımızın bir yere gitmesi gerekiyordu. Sadece öfkeye dönüştü.

"Bir kez," diye mırıldanıyor soğuk bir şekilde, canlı yeşil gözleri yüzümde. "Ona bilmek istediği her şeyi öğreteceğim ve sonra işimiz bitecek."

"Teşekkür ederim," diyorum kravatımı düzelterek. Bu takım elbise çok daraltıcı ve onu yırtıp atmak ve serin havayı boynumda hissetmekten başka bir şey istemiyorum. Beni sıcak ve sinirli hissettiriyor. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem, o kadar çabuk gidebilirim.

"Gelecek hafta sonu boşum," diyor ama ben hemen başımı sallıyorum. "O kadar bekleyemem."

"Tamam. Yarın gece 11'de."

Kendimi yutkunmaya zorluyorum. "Nereye?"

"İşte," diye yanıtlıyor. "Sınırlarınızı ve beklentilerinizi bilmem gerekiyor. O formlar hâlâ sende mi?"

"Hâlâ bende," diyorum. "Ve limitler eskisi gibi."

"Ama seks yok demiştin," diye cevap verince gözlerim tekrar onun yüzüne kaydı. Seks olmayacağını söylemiştim ama ikimiz de onu ilk görmeye başladığımda formlarımda böyle söylemediğimi biliyoruz. O zamanlar sekse *çok* açıktım.

Peki ya şimdi?

Jade bunu görmek istemezdi.

"Önce onunla ben konuşayım," diyorum ve Eden gergin bir şekilde başını sallıyor. Her zaman kendine çok güvenen biri olarak bu gece çok tedirgin görünüyor.

"Ödemeyi de eskisi gibi göndereceğim," diye ekleyince yüzünü buruşturdu.

"Ödeme yok. Bunun için değil."

O zaman bu kişisel bir şey. Bunu yüksek sesle söylemiyorum ama ikimiz de düşünüyoruz. Ve bunun beni nasıl hissettirdiğinden emin değilim. Bunu bir iş gibi görmesini beklerdim.

"Yarın saat 11'de o zaman." Yüksek masadan uzaklaşırken gözlerini üzerimde hissediyorum. Ama henüz gözlerinin içine bakarken kendimi güvende hissetmiyorum. Özellikle de "Ama önce sabah görüşürüz" diye eklediğimde.

Duraklıyor ve sorgulayan bir bakışla bana bakıyor. "Günaydın mı?"

"Beyzbol maçı için," diye cevap veriyorum, yapmamam gereken bir şeyden bahsettiğimi çok iyi bilerek. Çenesi geriliyor ve çenesi meydan okurcasına kalkıyor.

"Buna gerek kalmayacak."

"Beni o davet etti," diyorum. "Ve ikimizin de onu hayal kırıklığına uğratmak isteyeceğini sanmıyorum."

Buna itiraz edemezdi, bu yüzden başka bir şey söylemeden ağır bir iç çekti ve bana sırtını döndü. Onun uzaklaşmasını izlerken, kendimi ona kızmaya zorlamaya çalışıyorum. Hatta ondan nefret etmeye bile çalışıyorum. Ama nafile. Muhtemelen kaderimi kabullenmemin zamanı geldi. Onu sevmekten asla vazgeçemeyebilirim.

"Çok mu sıkı?" diye arkamdan kulağıma fısıldıyor.

Kollarım, derimi kaşındıran ve parmaklarımın basınçtan nabzını atan kalın bir iple arkamdan bağlı. Ama şikayet etmiyorum. Burada onunla

birlikteyim. Nasıl rahatsız olabilirim ki?

Onun yerine başımı sallıyorum. "Hayır, Madam."

"Eğilmenizi sağlayacağım ve ipler gerilebilir, bu yüzden herhangi bir acı veya uyuşma hissederseniz bana söylemenizi istiyorum."

"Evet, Madam."

"Aferin oğlum," diye cevap veriyor, yanağımdaki bir çizgiyi yalayarak sikimin kalçalarımın arasında asılı kaldığı yerde seğirmesine neden oluyor. "Şimdi diz çök."

Karmaşık düğümlerle gövdemdeki ipi bağlamaya devam ederken dediğini yapıyorum. Parmaklarının tenime her küçük dokunuşu beni sakin ve huzurlu hissettiğim bir yere götürüyor. O ipi sıktıkça ben daha da coşkuya kapılıyorum.

Daha önce başka biriyle hiç bu kadar kolay olmamıştı. Ve bazen ona karşı tembellik ettiğimden endişeleniyorum. Sorumluluk sahibi, koruyucu, lider, baskın olmaya alışkınım. Ama onunlayken, bana ne derse yapıyorum ve övgülerini yalayıp yutuyorum. Onu memnun etmek o kadar kolay ki, doyamıyorum.

Ve sonra, eğer gerçekten iyiysem, beni bir orgazmdan veya birkaç onaylama sözünden daha özel hissettiren küçük samimiyet külçeleriyle ödüllendiriyor. Beni içeri alıyor. Artık ilgilendiğim tek ödül onun hayatında olmak.

Sadece onu istiyorum.

Beni bağlamaya devam ederken sessizce çalışıyor, eğilip bağlanana kadar beni katlıyor. Çok geçmeden hiçbir yerimi kıpırdatamaz oldum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, bir disiplin sınavı olabileceği dışında - geçeceğim bir sınav. Parmaklarım uyuştu ve omzum ağrıyor ama buna dayanabilirim.

"Böyle çok güzel görünüyorsun" diyor, parmaklarını usulca kıvrılmış omurgamda gezdirerek. Cevap vermiyorum, ama yine de daha önce bana hiç güzel denmemişti. Yabancı ve tuhaf hissettiriyor.

Bunu ondan duymak hoşuma gitti.

Parmakları omurgamın dibine, bu pozisyonda açıkta kaldığımı bildiğim yere ulaştığında, sıkılaşıyorum. Gözlerim açılıyor ve kalbim daha hızlı atıyor. Bana ne isterse yapmasına hazır olduğumu söylediğimi biliyorum ama bazı şeyler benim için hâlâ çok yeni.

"Seni böyle becermeyi çok isterim," diyor, dokunuşunu belimde ve kıçımın yumuşak kalçalarında gezdirerek.

Gülmeye zorladım. "Beni becermek mi?" Şu anda "evet, Madam, hayır, Madam" kuralını çiğniyorum, ama o aldırmıyor gibi görünüyor.

"Sadece denemek isteyeceğin bir şeyse." "İstediğin bu mu?" Soruyorum ve dokunuşu duruyor.

"Evet, isterim."

"Neden?" Gerçek bir merakla soruyorum. Bu işten onun çıkarı ne?

"Beni her zaman beceriyorsun. Her penetrasyon eylemi belli bir güven seviyesi gerektirir. Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

"İyi. Seni iyi hissettirme fikrinden hoşlandığımdan bahsetmiyorum bile. Ve bence kendini gerçekten çok iyi hissedeceksin."

Sikim yine seğiriyor. Hayal etmeye çalışıyorum, onun kontrolü bu şekilde ele aldığını, roller tersine dönmüş gibi beni becerdiğini hissediyorum, ama yine de tam olarak hayal edemiyorum.

"Peki, sen beni beceriyorsan, seni kim beceriyor?" diye soruyorum. Sesim alçak ve düz. Yüzüm dizlerimin üstüne bastırılmışken, bağlara karşı savaşmak yerine rahatlamak zorundayım.

"Mesele de bu zaten, tatlım," diye fısıldıyor kulağıma. "Her zaman seni becermeyi düşünüyorum. Benim için çok iyi bir çocuk olacağını düşünüyorum ve bence o kadar sert boşalırsın ki tekrar yapmam için bana yalvarırsın."

Sikim acı verecek kadar sertleşirken bir inilti çıkarıyorum. Bunun için fazla yer yok, ama ne kadar çok kayarsam, o kadar çok sürtünme olur. "Evet, lütfen, Madam," diyorum bir inilti ile.

"Seni becermemi ister misin, tatlım?" diye soruyor boğucu, alaycı bir tonda. Kalçama karşı gülümsüyorum. "Evet, Madam."

"O zaman söyle."

"Beni becermenizi istiyorum, Madam," diyorum sesimde nazik bir törpü ile. Küçük tatlı bir kahkaha atıyor. Sonra dudaklarını sırtımda hissediyorum.

Parmakları saçlarımda ve omurgamda geziniyor. Dokunuşu sevgi dolu ve dikkatimi kolumdaki keskin acıdan uzaklaştırıyor.

"Çok mükemmelsin," diyor, bu kez edepsiz konuşmadan daha içtenlikle. Bana böyle şeyler söylediğinde, buna inanıyorum. "Çok mükemmel ve tamamen benimsin."

"Ben seninim," diye cevap veriyorum. Bu işin kolay kısmı. Gerçek hayatımdaki insanlar her gece burada ne yaptığımı bilseler deli olduğumu düşünürlerdi ama bunu umursamayı bıraktım. Burada her şey bu kadar iyi hissettirirken neden umursayayım ki?

O an bir süre yumuşak ve sessiz geçiyor. Sağ kolumun etrafına bağlanmış ipleri salladığını hissedene kadar on beş dakika geçmiş gibi geliyor. Acı şiddetleniyor ve kolumun tamamının uyuştuğunu fark ediyorum. "Elin maviye dönüyor. Acıyor mu?"

"Ben iyiyim," diye sakince cevap veriyorum.

"Soruya cevap ver Clay. Bu elin acıyor mu?"

"Dayanabilirim, Madam."

"Kahretsin Clay," diye bağırıyor çılgınca ve öfkeli bir ses tonuyla.

Sakin an geçti ve şimdi kollarımdan yukarı doğru akanları gevşetene kadar bacaklarımın ve gövdemin etrafındaki düğümleri hızla çekip çözüyor. Bunu yaptığı anda, omzumdan parmaklarıma doğru inen iğneler gibi. Hemen acı içinde irkiliyorum.

"Acırsa bana söylemeni söylemiştim," diye bağırıyor. Şimdi önümde diz çökmüş, elimi ovuşturuyor, her ne kadar uzvunuz uyandığında olduğu gibi ağrısa ve her dokunuş bıçak gibi saplansa da. "Parmaklarında his var mı?"

"Evet..." Kekeliyorum, onları oynatmaya çalışıyorum. Karıncalanma yoğun ve zonklayıcı, ama bunu gizlemeye çalışıyorum.

"Ciddi sinir hasarına uğrayabilirsin Clay. Böyle acıdığında bana söylemelisin."

"Ben iyiyim, Eden."

Başını kaldırıyor ve gözlerimin içine kinle bakıyor. "Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ne yapmak?"

"Benim için sert olmaya çalış. Sırf beni memnun edeceğini düşündüğün için kendine acı mı çektireceksin? Seni incitmek istemiyorum Clay. Seni asla gerçekten incitmek istemiyorum ve bunu asla yapmamam için bana karşı dürüst olacağına güvenmem gerekiyor. Anlıyor musun? Mesele benim için sert ve erkek olman değil. Sana güvenemezsem bunu yapamayız. Birbirimize karşı dürüst olmalıyız."

Belli ki üzgün, gözleri kocaman ve korku dolu. İpten kurtulup kollarımı ona doluyorum ve kendime doğru çekiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum boynuna. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Bir dahaki sefere söyleyeceğim. Bana güvenebilirsin."

"Her şey güven üzerine kurulu Clay. Eğer buna sahip değilsek, hiçbir şeye sahip olamayız."

Onu omuzlarından tutup çekiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bana güvenebilirsin."

Yavaşça sakinleştikten sonra kendini nasıl tuttuğunu fark ediyorum. Sanırım panikle verdiği tepkiyle kendini şaşırttı. Sanırım bu ilişkimizden dolayı şaşıran tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel.

"Sadece seni incitmek istemiyorum," diyor dikkatlice, ellerimi tekrar inceliyor.

Öne doğru eğilip alnımı onunkine bastırıyorum. "Beni asla incitemezsin."

Kural #20: Bırak girsinler.

Eden

Koç yavaşça beyzbol topunu ona doğru fırlatırken Jack kalede durmaktadır ve çok küçük görünmektedir. Küçücük elleriyle sopayı sıkıca kavrayıp öyle sert sallıyor ki neredeyse ayakları yerden kesilecek. Top arkasındaki toprağa düşüyor ve yumuşak bir çarpmayla çitlere çarpıyor.

"Sorun yok, dostum!" Clay yanımdan tezahürat yapıyor. "Sopayla biraz boğul."

Jack bize doğru dönüyor, kafasına büyük gelen kaskı gözlerinin üzerine düşüyor. Ayarladıktan sonra Clay'e gülümsüyor ve küçük tutuşunu sopanın üzerinde daha yukarıya taşıyor.

"İşte bu kadar. İyi iş çıkardın. Şimdi gözünü toptan ayırma."

Jack itaatkâr bir şekilde Clay'e başını sallıyor ve sonra bana gülümsüyor. Kendine olan güveni tazelenmiş bir şekilde tabağa doğru dönmeden önce ona cesaret verici bir ifade veriyorum.

Bir sonraki atışta, topu savuruyor ve topa büyük bir darbe indirerek koça doğru uçuruyor, koç da top onu inciklerine vurmadan önce hızlı bir sıçrayışla kaçıyor. Etrafımızdaki tribünlerde bulunan tüm ebeveynler tezahürat yapmaya başlıyor ve Jack'in koşmaya başlaması gerektiğini anlaması birkaç dakika alıyor.

"Yürü be dostum!" Ayaklarımın üzerinde zıplayıp geniş bir sırıtışla alkışlarken çığlık atıyorum.

Birinci kaleye doğru bir depar atıyor ve gururlu bir sıçrayışla beyaz kareye iniyor. Bize doğru döndüğünde yumruklarını havaya kaldırıyordu. Clay ve ben hâlâ sanki o tek oyunla bütün maçı kazanmış gibi tezahürat yapıyoruz.

"İyi vuruş, Jack!" Clay alkışlıyor.

Clay'e doğru riskli bir bakış atıyorum ve yüzündeki geniş, yakışıklı gülümsemeyi gördüğümde çekiciliğin acısını hissediyorum. Dün gece kulübe gelen adamla aynı kişi değil. Bugün üzerinde dar siyah bir tişört, koyu gri bir jogger ve bembeyaz spor ayakkabılar var. Saçları bir kasketin içinde saklı ve kendimi her zaman pahalı takım elbiseleri seven biri olarak görmüş olsam da, onun üzerindeki bu rahat görünüm beni şaşırtıcı derecede vahşi hissettiriyor.

Dün geceden tek farkı görünüşü değildi. Bu sabah geldiğinde beni gülümseyerek karşıladı; bir gece önce kulüpte karşılaştığım kaş çatma ya da tamamen kaçınma durumuyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Bu geceki planımız hakkında tek kelime etmedik, etmeyeceğiz de. Burada olmaz. O kadarını biliyor. Şimdilik, bu planı kabul etmemiş ve bu gece hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyorum.

Devrenin sonunda otururken Clay, "Harika gidiyor," diyor. Jack, kendisinden sonra vuruş yapan kız topu dış sahaya vurduğunda takımı için bir sayı yapmayı başardı.

"Oynamayı gerçekten seviyor," diye cevap veriyorum içtenlikle. "Belli oluyor."

Konuşurken birbirimize bakmıyoruz ama böyle çok kolay. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"Çocukken... oynar mıydın?" Kişisel bir şey isteme cesaretini göstererek soruyorum.

Boğazını temizliyor. "Evet. Üniversiteye kadar. Sonra ACL'mi yırttım ve her şey bitti."

Nazikçe ona bakıyorum. Gözlerimiz sadece bir saniyeliğine buluşuyor, sonra hızla başka tarafa bakıyoruz.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Dizin için."

Omuz silkiyor. "Sorun değil. Profesyonel falan olmayacaktım. Sadece oynamayı seviyordum."

Ne kadar süre beyzbol oynadığını nasıl bilemedim? Daha önce kendimiz hakkında çok şey paylaştığımızı hissederken, bunların ne kadar gerçek olduğunu merak etmeye başladım.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum sessizce.

"Her zaman. O iyi bir çocuk."

Jack'e gülümseyerek başımı sallıyorum ve onun yedek kulübesindeki diğer çocuklarla gülüşünü izliyorum.

Clay gülümsememi yüzümden silen soruyu sormadan önce sadece birkaç dakika sessizlik oluyor.

"Babası nerede, Eden?"

Dümdüz önüme bakarken donmuş gibi hissediyorum.

"O artık yok," diye fısıldayarak cevap veriyorum. "Jack'ten haberi var mı?"

Başımı ona doğru çeviriyorum ve meraklı bakışlarını soğuk bir parıltıyla karşılıyorum.

Bu konu sınırların dışında. Bunu bilmiyor mu?

Geri adım atmak yerine, etrafımızdaki diğer ebeveynlerin duyamayacağı şekilde yaklaşıyor. "Artık onun hayatının bir parçasıyım Eden. Onu önemsediğimi göremiyor musun? Bu bana bir şey kazandırır mı?"

"Hayır," diye sertçe cevap veriyorum. "Öyle değil." Birden kendimi kafese kapatılmış gibi hissederek tribündeki yerimden fırlıyorum ve çimlere doğru yürüyüp sahanın arka tarafına geçiyorum. Clay yol boyunca tam arkamdaydı.

"Bu doğru. Her zaman *senin* şartlarına göre, değil mi?" diye cevap veriyor, sesi sinirli geliyor ve alaycı bir sırıtış takınıyor.

"Oğlum söz konusu olduğunda öyle," diye karşılık veriyorum. "Çünkü onu seviyorsun, değil mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Elbette." "Bu yüzden onu koruyorsun."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Ona doğru dönerek ve bir noktaya değinmesini bekleyerek soruyorum.

Sonra daha da yaklaşarak neredeyse kulağıma fısıldıyor. "Beni neden sürekli kendinden uzaklaştırdığını anlamaya çalışıyorum Eden. Çünkü benim de tek istediğim seni korumak ve sana göz kulak olmak. Ben buradayken Jack'in babasının burada olmaması-"

"O öldü. Babası öldü."

Bana şaşkınlıkla bakarken dudakları aralanıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Hiçbir fikrim yoktu..."

"Fark etmez," diye cevap veriyorum. "Hayatta olsaydı bile burada olmazdı."

"Jack biliyor mu?"

Ben daha cevap veremeden sahadan bir tezahürat sesi geliyor ve dönüp baktığımda oyunun bittiğini görüyorum. Jack elinde bir topla bize doğru koşuyordu.

ışıltılı bir gülümseme.

Clay yüzündeki ciddi ifadeyi silkeliyor ve heyecanla oğluma dönüyor.

"Geldin!" Jack Clay'in kollarına atılırken ciyaklıyor ve Clay gülerek onu yerden k a l d ı r ı y o r .

"Tabii ki geldim. Sen istedin."

"Vuruşumu gördün mü?" Jack sordu.

Clay, "Dostum, o çizgi atışı harikaydı," diye cevap verince Jack gülüyor.

İlk defa bir maçtan sonra Jack'in koştuğu ilk kişi ben değilim. Beklediğim kadar acıtmadı. Onun yerine, yüzündeki gülümsemenin ve Clay'in yanında ne kadar rahat olduğunun tadını çıkarıyorum.

Clay'e beşlik çaktıktan sonra bana doğru dönüyor ve sık sık yaptığı gibi bacaklarıma sarılıyor. Saçlarını şefkatle karıştırıyorum.

"Aç mısın?" diye sordum.

"Evet, çizburger alabilir miyiz? Clay, çizburger ister misin?"

Gözlerim Clay'inkilere takılıyor ve o da bir an için şaşırmış görünüyor. "Şey... Jade'le buluşmak için planlarım var."

"Jade senin kız arkadaşın mı?" Jack soruyor.

Clay başını sallarken bakışlarımı ayıramıyorum. "Evet,

öyle." "Çizburger sever mi?"

"Umm..." Clay bana bakıyor ve onayımı beklediğini fark ediyorum. Kolaylıkla başımı sallayabilir ve tüm bu olanları durdurabilirdim. Ama Jade'i kulüp dışında bir ortamda görme düşüncesi bana cazip geliyor ve aramızdaki kırgınlığı onarma fırsatı doğduğu için bunu geri çeviremiyorum.

Ben de ona hızlıca bir baş selamı verdim.

Gülümseyerek Jack'e doğru döner. "Dostum, kız çizburgere bayılıyor."

Bu, Jack'in gülmesine ve elini ağzına götürmesine neden oluyor. O pişmanlıkla sırıtırken ben de Clay'e ters ters bakıyorum.

"Özür dilerim."

Sonra üçümüz birlikte otoparka doğru yürüyoruz ve bunun muhtemelen çok kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Oğlumun bağlanacağı bir kişi daha tehlikeli ama onu görmek için o kadar heyecanlıyım ki umursamıyorum.

Bir saat sonra şehirdeki bir hamburgercinin otoparkında duruyoruz. Jade kırmızı cipinden iniyor ve sıcak bir gülümsemeyle bize yaklaşıyor.

Clay sanki birbirimizi tanımıyormuşuz gibi bizi tanıştırırken sadece bir saniyeliğine garip oluyor. Elini sıkmak için elimi uzattığımda Jade çekingen bir şekilde bana bakıyor.

"Memnun oldum," diyorum.

Geçen gece söylediğim kötü şeyler için telefonu yüzüme kapattığından beri konuşmadık.

Yine de bana hala kızgınmış gibi görünmüyor. Aslında, neredeyse tuhaf bir şekilde heyecanlı görünüyor. Tipik Jade tavrıyla dudağını çiğniyor ve yol göstermem için bana bakıyor. Uzattığım elime bakıyorum ama o ipucunu anlayıp bana ayak uyduruyor.

"Memnun oldum," diye yanıtlıyor elimi sıkmadan önce. Cesur bir hareketle ona hızlıca göz kırpıyorum, bu da onun kendi kendine sırıtmasına neden oluyor.

Bu bana artık kızgın olmadığına dair iyi bir işaret. Onunla yalnız konuşma fırsatı bulana kadar emin olamayacağım ama şimdilik bu kadarı yeterli.

"Ve bu da Jack," diye gururla ekliyor Clay. Sanki *kendi* oğluymuş gibi elini oğlumun omzunda tutuşunu hiç kaçırmıyorum. Bu düşünce göğsümde sıcak bir sevgi dalgası yaratıyor ve o kadar yabancı ki keşke onu şişeleyip sonsuza dek saklayabilsem diyorum.

Jade hemen onun hizasına gelecek şekilde diz çöker. "Hey, Jack," diyor. "Beyzbol üniformanı beğendim."

"Teşekkürler, bugün bir vurgun yaptım."

"Kapa çeneni," diye yanıtlıyor şok olmuş gibi yaparak. "Bunu kameraya alan oldu mu?" Bana ve Clay'e bakıyor ama ikimiz de başımızı sallıyoruz. Sonra tekrar oğluma döndü. "Bir dahaki sefere ben de geleceğim ve tüm şarkılarını kaydetmeyi ihmal etmeyeceğim."

Jack kıkırdıyor. "Teşekkürler."

Dördümüz Jack'in en sevdiği hamburgercide bir masa bulduk. Sonra Clay öğle yemeğimizi sipariş etmek için tek başına tezgâha gidiyor ve Jack sanki Clay'den bir saniye bile ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi hızla peşinden gidiyor.

Bir arkadaşı olmasında yanlış bir şey yok, diye düşünüyorum kendi kendime. Bundan daha fazlası olmasına gerek yok.

Jade ve ben masamızda yalnız kaldığımızda, bir saniye bile kaybetmiyorum. "Jade, özür dilerim," diye mırıldanıyorum sessizce.

"Yapma," diye yanıtlıyor beni durdurarak. "Önemli değil."

"Evet, öyle. İnanılmaz derecede amatörce davrandım ve özür dilerim."

Restoranın diğer tarafındaki kuyrukta bekleyen çocuklara doğru döner. Sonra bana doğru döndü. "Teşekkür ederim."

Sadece bir saniyelik garip bir sessizliğe izin verdikten sonra hemen saçmalamaya başlıyor. "Bu garip, değil mi? Sanki birbirimizi tanımıyormuşuz gibi bizi tanıştırmak zorunda kaldığı için biraz kötü hissediyorum. Yani, bu gece ne olacak? Hâlâ birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranmak zorundayız. Bu yanlış hissettiriyor ama aynı zamanda uygunsuz bir şey de yapmadık."

Saçmalamasını durdurmak için elimi kaldırdığımda, yapmıyor.

"Bu arada bu geceyi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Biliyorum sana gelmeliydim ama bana kızgın olduğunu düşündüm ve eğer o sorarsa evet demeye daha meyilli olabileceğini düşündüm."

"Jade, dur," diyorum kahkahamı bastırarak. "Burada bunun hakkında konuşmamıza gerek yok. Aslında, kulüpte olmadığımız zamanlarda kulüp meseleleri hakkında konuşmayız."

"Oh," diye yanıtlıyor, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "O zaman ne hakkında konuşalım?"

Gülmemek için alt dudağımı ısırıyorum. Ben daha cevap veremeden o tekrar başlıyor.

"Kulübün dışında farklı görünüyorsun. Bana sorarsan daha iyi," diyor.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, ki bu benim için anormal bir durum. "Teşekkür ederim, sanırım."

İkimiz de biraz gülüyoruz. "Sen de iyi görünüyorsun," diyorum, oysa kulübe geldiğinde nasıl görünüyorsa aynen öyle görünüyor. Çelik mavisi tek parça bir kazak giymiş ve altında ince bir bralet var. Sadece Jade'in başarabileceği zahmetsiz bir şekilde aynı anda hem sevimli hem de seksi. Gözlerimin onun minyon omuzlarından çevik parmaklarına doğru süzülmesine izin verirken, olabildiğince rahat davranmaya çalışıyorum.

Tek kadın arkadaşım kulüpteki kadınlar ve arkadaşlığımız pek de geleneksel değil. Ben aptal değilim, bu yüzden Jade'in yanında normal davranmanın benim için neden bu kadar zor olduğunu anlıyorum. Sadece bunu bilmesine izin veremem. Jade'i ne kadar istediğimin bir önemi yok. O Clay'in ve bu değişmeyecek. Bu yüzden gözlerimi kaçırıyorum ve tek kelime etmeden onun konuşmasına izin veriyorum.

Clay ve Jack birkaç dakika sonra döndüklerinde elleri milkshake, patates kızartması ve bir tepsi burgerle doluydu. Onlar otururken dördümüz de yemeğimizi yiyor, rahat sohbetin ve zahmetsiz kahkahaların tadını çıkarıyoruz. Biliyorum.

Onlar için kurallarımı bu kadar kolay çiğniyor olmam beni endişelendirmeli ama nedense endişelendirmiyor.

Kural #21: Her zaman evrak işlerini yapın.

Yeşim

Gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Tabii ki heyecanlıyım. Kim olmaz ki?

Sevdiğim adamı başka bir kadınla izlemek üzereyim. Ve bunu ben istedim.

"Jade, ne istediğin konusunda gerçekten açık olmalısın."

"Ugh," diye inliyorum yatağına uzanıp başımı yastığa koyarken. Doldurmam için bana verdiği form bir kenara düşüyor. "Bu çok zor."

"O zaman belki de iptal etmeliyiz," diye cevap veriyor usulca.

Gözlerim açıldı. "Ne? Hayır!"

Tekrar oturana kadar kolumu çekiyor. Sonra formu tekrar kucağıma koydu. "O zaman doldur."

İç dudağımı çiğnerken kalemi kâğıda vuruyorum. Eden ve Jack'le öğle yemeğinden sonra Clay'le onun dairesine döndük çünkü bu gece hakkında konuşmamız gerektiğini söyledi. Gergin görünüyordu ve nedenini anlıyorum. Ama bunu çok az tereddütle kabul etti. Aslında konuyu açtığımda daha çok kavga çıkmasını bekliyordum.

Sonra bu sabah Eden ve oğluyla öğle yemeği yiyeceğimizi bildirmek için bana mesaj attı. Oğlunun beyzbol maçına davet edildiğini söyledi.

Eski eşinin yedi yaşındaki oğluyla aniden bir ilişki kurmasını biraz garip buldum mu? Evet.

Onu tekrar göreceğim için heyecanlandığım için mi tehlike işaretlerini görmezden geldim? Evet, bir aptal gibi.

Haftalardır onunla özel olarak görüştüğüm için konuşacak yerim var mı? Yok.

Beni onunla aldatacak olsaydı, beni onlara katılmaya davet etmez ya da bu gece onları birlikte izlememe izin vermezdi.

Bu da beni şu anki ikilemimize geri getiriyor - bu gece ne yapmaları konusunda rahatım?

Bunu yapmamızın tek nedeni, Clay için tam olarak ne yaptığını görebilmek ve böylece ben de aynısını yapmayı öğrenebilmek. Bunda garip ya da yanlış bir şey yok. Aksine, kulağa tamamen sağlıklı ve normal geliyor.

Ama benim önümde sevişmelerini istersem...

Bu normal *değil, değil mi?*

Yani, neden onlardan bunu yapmalarını isteyeyim

ki? "Dünya'dan Jade'e..."

Çenemin altındaki noktaya dokunup gözlerimiz buluşana kadar kaldırdığında, tamamen kafamın içinde kaybolmuş bir şekilde forma bakıyorum. Endişemi fark ettiğinde alt dudağım dişlerimin arasında yuvarlanıyor.

"İptal etmek istiyor musun?" diye soruyor.

"Eğer bunu bana bir kez daha sorarsan..." Cevap veriyorum.

"Gergin görünüyorsun. Bunun *bizi* kötü bir şekilde etkilemeyeceğinden emin olmak istiyorum."

"Olmayacak," diye cevap veriyorum, başımı yana eğerek. "Bu bize yardım edecek."

"Şu formu doldurmak yerine bana ne yapmamızı istediğini söylesen daha kolay olur mu?" diye soruyor. Gözleri yumuşak ve nazik. Dudaklarıma bir öpücük kondurmak için öne doğru eğilirken kaşları kalkık.

Sorusunu düşünürken yüzümü buruşturuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Sadece bunu iyice düşünmem gerekiyor."

"Buna ne dersin?" Hiçbir uyarıda bulunmadan, sırtım yatak başlığına yaslanana kadar bacaklarımı çekiştiriyor. Sonra önümde yüzüstü uzanıyor. "Cevapladığın her soru için vücudunu öpeceğim."

Sonra dudaklarını bileğime bastırıyor ve yüzümdeki kulaktan kulağa gülümsemeye karşı koyamıyorum.

"Bu çok dikkat dağıtıcı olur ve düşünce sürecime hiç yardımcı olmaz." Yine de, baldırıma doğru ilerlerken dudaklarımdan kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum.

"Emin misin?"

Elimden gelenin en iyisini yaparak forma bakıyorum. Görünüşe göre onu görmeye gelen çiftlere verdiği bir anket. Clay önce benim doldurmamın daha iyi olacağını söyledi, sonra konuşuruz. Yani şimdi erkek arkadaşımı başka bir kadınla izlerken ne kadar rahat olacağıma karar vermem gerekiyor.

Soruların çoğu kolay. *İstenenden Yasak Olana* doğru sıralanmış, Clay ve Eden'ın yapmasını isteyip *istemediğime* karar vermem gereken bir faaliyet listesi var.

Hakimiyet-İstenen.

Darbe oyunu-İstenen.

Kısıtlama-İstenen.

Çıplaklık...boş.

Aşağılama...boş.

Bozulma...oh, Arzu edilen. Bu kötü bir şey mi? Övgü... Arzulanan

Penetrasyon, yani seks demenin kişisel olmayan bir yolu...boş. Oral seks...boş.

"Seni sıralamada göremiyorum..." Clay dudaklarını iç uyluğumun üzerinde gezdirerek alay ediyor.

"Tamam, tamam, hallediyorum," diyorum mızmızlanarak, bu öğelerin birden fazlasında *Arzu Edilen'i* hızla daire içine alırken. Beni başka bir dairenin içinde gördüğünde, külotumun tam ortasına bir öpücük konduruyor. Heyecanla dudağımı ısırırken sıcaklık omurgamdan aşağı akıyor.

Tam parmaklarını lastiğin altından geçirip aşağı çekecekken telefonu çalıyor. İkimiz de aynı anda komodinin üzerindeki telefona bakıyoruz. Bir yanım Eden'ın bu geceki randevumuzu iptal etmek için aradığından endişeleniyor.

Onun yerine ekranda annesinin adı belirir.

Clay'in de gördüğü anda gözlerindeki ışığın nasıl azaldığını fark etmeden edemiyorum. Ağır bir iç çekişle kendini yataktan kaldırıyor.

"Sen bunun üzerinde çalışmaya devam et. Ben hemen döneceğim."

"Tamam," diye mırıldanıyorum sessizce, telefonunu alıp odadan çıkarken.

"Merhaba anne," diye mırıldanıyor koridordan. Sesi oturma odasına kadar taşınıyor ve artık ne dediğini anlayamıyorum.

Clay ailesi hakkında pek konuşmaz. Anne babasının da kendisinin de varlıklı büyüdüğünden bahsetti. Benim hiç bir zaman

ikisiyle de tanışmak. Ve onlar hakkında konuşurken de onlardan pek hoşlanmadığı belli oluyor. O tek çocuk ve ailesiyle güçlü bir ilişkisi yok. Bu çok açık.

Oturma odasında sesini yükseltiyor ve ne hakkında konuştuğunu anlayamasam da, dinlemek için kalemimi kağıdın üzerine koyarak duruyorum.

Sesi perişan geliyor ve ben bu sesi sevmiyorum.

Ondan açılmasını istemeli miyim? Yoksa bu çok mu muhtaç olmak olur? Eğer onlar hakkında konuşmak istiyorsa, bana söyleyecektir, değil mi?

Annesiyle yapacağı görüşme hakkında endişelenmek yerine forma odaklanıyorum. Ve Clay'in şu anda gerçekten ihtiyacı olan şeyin dürüstlük ve açıklık olduğunu fark ediyorum.

Listeye tekrar baktığımda, kendi kendime usulca "Siktir et" diye mırıldanıyorum. Sonra sayfada kalan her bir *Arzulanan'ı* daire içine alıyorum.

Utanmayacağım ya da utanmayacağım. İstediğim bu ve üzgün değilim. Eden ve Clay'i neden birlikte görmek istediğimi açıklayamıyorum. Belki de ondan etkilendiğim kadar ondan da etkilendiğim içindir. Bu iyi... Sanırım. Ve belki de Clay'e duyduğum güvenin bir kanıtıdır. Beni onun için terk etmez. Beni önemsiyor. Biz mutluyuz.

Peki neden bu kadar korkuyorum?

Bir dakika sonra, telaşlı bir şekilde odaya girer. Telefonunu tekrar komodinin üzerine atıyor ve banyoya doğru yürüyor. Sonra kapıyı kapatıyor, ama bunu *hiç* yapmıyor.

Yataktan kalkıp odanın içinde yürüyorum ve yavaşça kapıya vuruyorum. "Clay," diye sesleniyorum usulca.

"Evet," diye mırıldanıyor.

Tam olarak "içeri gel" demiyor ama "siktir git" de demiyor. Kolu çevirdim ve aralıktan ona baktım. Ellerini tezgâha dayamış, başını öne eğmiş.

İnsanların konuşmak istediklerini söyleyebildiğim anlar olduğu gibi gerçekten konuşmak istemedikleri anlar da oluyor. Bu bana annem gittikten sonraki ayları hatırlatıyor; babamı mutfak masasında tek başına oturmuş, dümdüz önüne bakarken, sanki dünya omuzlarına yüklenmiş gibi bakarken buluyordum. Onu konuşmaya zorladığımda susardı. Bana iyi olduğunu söyler ve odayı terk ederdi. Bu yüzden sormamayı çabucak öğrendim. Bunun yerine ona bir fincan kahve yapardım ya da en sevdiği fıstıklı kurabiyelerden pişirirdim. Mutfakta onun etrafında dolaşırken tek kelime etmezdik. Ama bu huzur vericiydi ve sanırım ihtiyacı olan da buydu.

Bu yüzden Clay'den annesi hakkında bilgi ya da neden ona bu kadar sıkıntı verdiğine dair cevaplar istemiyorum. Sadece banyoya girdim ve kollarımı beline doladım.

Bana izin verdiğinde, vücuduyla banyo tezgahı arasındaki boşluğa doğru manevra yapıyorum ve orada durup başını omzuma yaslamasına izin veriyorum. Kısa süre sonra kolları beni sarıyor ve nefesi boynuma değiyor.

Clay daha önce çıktığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Onunla her şey basit ama asla kolay değil. Kalbini koluna takıyor, ama sadece kendi şartlarında. Orada da sırlar var, ama onları ne kadar zorlarsam, elde etme olasılığımın o kadar az olduğunu biliyorum.

"O formu doldurdun mu?" diye boynuma doğru mırıldanıyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum. Formu ve daire içine aldığım her şeyi düşününce endişeden karnıma ağrılar giriyor. Hemen oraya koşmak ve az önce yaptığım her şeyi geri almak istiyorum. Benim ahlaksız ya da sapık olduğumu mu düşünecek? Onu başka biriyle seks yaparken izlemek asla planın bir parçası değildi, ama formu dürüstçe doldurmam gerekiyorsa, ben de öyle yaptım.

Bu, gerçekten yapmaları gerektiği anlamına gelmez.

Yavaşça kucaklaşmamızdan uzaklaşıyor. Sonra gözlerime bakmadan boğazını temizliyor ve kapıya doğru dönüyor. Dudaklarımı çiğneyerek onu takip ediyorum, yatak odasına vardığımızda yatağın üzerindeki formu alıyor.

O okurken endişeyle izliyorum, listede aşağı doğru indikçe kaşları daha da birbirine yapışıyor.

Sonra yutkunup bana doğru bakarken yüzündeki ifade şaşkınlıktan kurtuluyor. "İstediğin bu mu?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bana dürüst olmamı söyledin. Ben sadece... dürüst olmaya çalıştım."

"Tüm bunların bu gece gerçekleşmeyeceğini biliyorsun," diyor gazeteyi göstererek.

"Biliyorum."

"Ama beni başka bir kadınla izlemek... seni tahrik eder miydi?"

İçimin utançtan ısınmaya başladığını hissediyorum. Bu konu hakkında konuşmak neden bu kadar zor?

"Herhangi bir kadın değil," diye cevap verdim ve bunun sinirlerini yatıştıracağını düşündüm. Bunun yerine, listeye ve tekrar bana bakarken gözleri daha da genişledi.

Kağıdı yatağın üzerine atmadan önce kaşlarını ovuşturuyor. Sonunda bakışlarını tekrar yüzüme çevirene kadar işkence dolu bir saat geçirmiş gibi hissediyorum.

"Seni sapık küçük sürtük," diye mırıldanıyor. Tamamen şaşırmış bir halde kollarını kalçalarıma doluyor ve beni yerden kaldırıp yatağa atmadan önce vücudumu kendi vücuduyla kaplıyor.

Ağzı benimkine çarparak iniyor ve beni nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar öpüyor.

"Beni kesinlikle çılgına çeviriyorsun Jade. Bunu biliyor musun?"

"Evet," diyorum nefes nefese. Eteğimi yukarı çekiyor ve bacaklarımın arasına giriyor.

Sonra ayağa kalkıyor ve bana sevgiyle bakıyor. "Ve becermek istediğim tek kişi sensin."

Bu az önce istediğimin tam tersi olabilir, ama yine de kalbimi ısıtmayı başarıyor.

"O zaman sik beni," diye cevap veriyorum nefes nefese.

O da öyle yapıyor, aptallar listesinin en başında.

Kural #22: Kendinizi ikinci kez sorgulamayın.

Yeşim

Saat on bir yavaşça dönüyor. Noel sabahını beklemek gibi.

Clay ve ben kulübe varıyoruz ve kalabalığın arasından Eden'ın odasına giden merdivenlere doğru ilerlemeden önce ön tarafta check-in yapıyoruz. Yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama buraya ilk kez geliyormuşum gibi davranmak zorundayım. Bu yüzden beni yönlendirirken elimi onunkine bağlı tutarak arkasından gidiyorum.

Eden'ın kapısına vardığımızda, hafifçe yüzeye vuruyor. Bir an sonra kapıyı açıyor ve böylece üçümüz yeniden bir araya geliyoruz - *çok* farklı koşullar altında.

"Girin," diyor selamlarken.

Önce Clay içeri giriyor, ben de ona yakın durarak arkasından yürüyorum. Kulübe geldiğim diğer zamanların aksine, bu gece için gerçekten giyinmiştim. Bir çift dar siyah tayt ve siyah dantelli bir sütyen giydim. Eden'ın normalde giydiklerine kıyasla hiçbir şey değil, ama içinde kendimi seksi ve güçlü hissediyorum ve bu da tüm farkı yaratıyor.

"Evrakları doldurdunuz mu?" diye soruyor, beklentiyle bize doğru dönerek. Clay ona öğleden sonra üzerinde çalıştığımız kâğıdı uzatıyor. Gözleri listeyi tararken ağzım kuruyor. Sonra bakışları yavaşça yüzümüze kayıyor, hiç şüphesiz *Arzulanan'ın* beklemediği pek çok seks eylemi için nasıl işaretlendiğini fark ediyor.

"Bunu birlikte mi doldurdunuz?" diye soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyor.

Düşünceli bir ifadeyle kâğıdı alıyor ve odanın içinde yürüyerek barın yanındaki tezgâhın üzerine koyuyor. Sırtı bize dönük bir şekilde, "Bu gece bir gösteri olacak. İkiniz de bunun farkındasınız, değil mi?"

Yani seks yok. Söylediği şey bu, değil mi? "Evet," ikimiz de aynı anda cevap veriyoruz.

Bize doğru döndüğünde, yüzünde o kadar kişiliksiz bir ifade var ki, bunu rahatsız edici buluyorum. Sanki bizi tanımıyormuş gibi. Bizimle yemek yememiş. Sanki yabancıymışız gibi.

Nefret ediyorum.

"Jade, şu sandalyeye otur. Bu gece için röntgenci sensin ama zaman zaman senden de katılmanı isteyebilirim. Bu konuda rahat mısın?"

Başımı sallıyorum, bakışlarımla bir kez olsun buluşmasını istiyorum ki hâlâ *biz* olduğumuzu bileyim. "O zaman otur."

Bana bakmayınca sandalyeye doğru yürüyüp yerime oturuyorum, içimde bir endişe omuriliğime doğru ilerliyor.

Sonra Clay'e baktı. Gerçekten ona baktı ve ben kıskançlık krizine girdim.

"Güvenli kelimeleri hatırlıyor musun?"

"Evet, Madam," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyor. İfadesi okunmuyor ama çenesinde bir tik fark ediyorum ve ne kadar sessiz olduğuna bakılırsa gergin.

"Anlat bana."

"Yeşil git demektir. Sarı yavaşla demektir. Kırmızı dur demektir."

"Çok iyi," diye yanıtlıyor, bir adım geri çekilerek. "Ve bu gece beni memnun etmek istiyorsun, değil mi?"

Ses tonundaki değişikliği duyduğumda ağzım kuruyor. Kuru ve otoriter ama aynı zamanda seksi ve nazik.

"Evet, Madam," diye yanıtlıyor.

"O zaman ne yapacağını biliyorsun," diyor kendinden emin bir şekilde.

Odadaki hava değişiyor. Birdenbire, sanki ben artık yokmuşum gibi. Clay hemen soyunmaya başlıyor, her düğmeyi uzun kollu gömleğinin deliğinden geçiriyor. Gömleği çıkardıktan sonra dağınık bir şekilde katlıyor ve kapının yanındaki kadife taburenin üzerine bırakıyor. Pantolonunu indirişini ve ayakkabılarını tek tek çıkarışını izliyorum.

Bunu muhtemelen daha önce yüzlerce kez yaptığını bilerek onun için soyunmasını izlemenin büyüleyici bir yanı var. Bu

Odanın diğer ucunda olsalar bile aralarındaki yakınlık artık çok açık. Bu dansı daha önce de yapmışlar.

Eden'e dönüp baktığımda, siyah ipek bornozunu çıkardığını ve şimdi göğsünden çaprazlanmış ve göğüs dekoltesini ortaya çıkaran siyah koşum tarzı bir kıyafet giydiğini fark ediyorum. İç çamaşırının alt yarısı, uyluk hizasında çoraplara tutturulan jartiyerli bir tangadan ibaret.

Gündelik tişörtü, spor pantolonu ve beyzbol şapkasıyla öğle yemeği yediğimiz kadından çok farklı. O Eden'dı, bu Madam Kink.

Ağzım açık kaldı ve ona bir balık gibi bakakaldım.

Hayatımda hiç bu kadar kendine güvenen birini görmemiştim, buna seyircilerin önünde mastürbasyon yapan kadın da dahil, sanki sıradan bir iş günüymüş gibi.

Eden seksi bir vücut ve güzel bir yüzden daha fazlasıdır. O bir güç. O bir güneş gibi ve hepimiz onun etrafında dönüyor, ışıltısının tadını çıkarıyoruz. Onun huzurunda olduğumuz için minnettarız.

Vücudumu onunkine bastırmak, göğüslerini göğüslerimde hissetmek için neler vermezdim. Dilimi boynunda ve göğüs dekoltesinde gezdirdiğimi hayal ediyorum. Boşaldığında nasıl sesler çıkardığını ya da dilinin benimkiyle birlikte nasıl hissettireceğini merak ediyorum.

Birden kendimi bacak bacak üstüne atmış buluyorum, ona bakarken gözlerimi ondan alamıyorum. Daha önce bir kadına karşı hiç böyle hissetmemiştim. Çok doğru geliyor.

Göz ucuyla Clay'in üzerinde dar siyah ipek boxer külotundan başka bir şey olmadığını görüyorum.

Eden arkasındaki duvarda asılı duran bir şeye uzanıyor. Ucunda küçük dikdörtgen bir deri parçası olan uzun, siyah, esnek bir çubuk. Adını hatırlamam bir anımı aldı.

İlk emrini verdiğinde yerimde zıpladım.

"Dizlerinin üzerine çök."

Gözlerim Clay'in kendini yavaşça yere bıraktığı yere kayıyor.

"Gözler yerde," diye ekliyor. Komutları çok net ve kendinden emin.

Clay bir sonraki talimatları beklerken koyu kırmızı halıya bakıyor.

"Buraya gel." Parmaklarını yanında şıklatıyor. Sesi bu kez biraz daha yumuşak.

Dört ayak üzerine düşüyor, itaatkâr bir emeklemeyle odayı geçerken yere bakıyor. Kadının ayaklarına ulaştığında ne başını kaldırıyor ne de hareket ediyor. O

sadece bekler.

"Çok iyi dinliyorsun," diyor yumuşak bir övgüyle. "Ödül olarak bana tapabilirsin. Ne yapacağını biliyorsun," diyor ve siyah ince topuklu ayakkabılarından birini ona doğru yaklaştırıyor. "Öp onları."

Clay sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi, dudakları kızın ayakkabısının parlak siyah yüzeyine değene kadar kendini alçaltıyor.

Sandalyede oturup onları izlerken büyüleniyorum. Aralarında güçlü ve samimi bir şey var. Clay ona çok doğal bir şekilde itaat ediyor ve bu zayıflık gibi görünmüyor. Kontrol, sadakat ve adanmışlık gibi görünüyor. Sanki sadece onun için yaşıyor, ona itaat etmek ve onu memnun etmek için.

Eden uzanıp uzun kahverengi saçlarından bir tutam alıyor ve ağzını kulağının yanına yerleştirirken onu yukarı doğru çekiyor. İzlerken nefes almayı tamamen bırakıyorum.

"Görüyorsun ya Jade," diyor bana ve adımın söylenmesiyle canlanıyorum. "Clay bu seanslara kendini pis, kirli bir köpek gibi hissederek gelmeyi seviyor. Ona böyle hitap etmem hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Evet, Madam." diye cevap verirken sesi sert ve boynu gergin.

"Bana iyi biri olabileceğini kanıtlamak istiyor. Değil mi, tatlım?" "Evet, Madam," diye tekrarlıyor.

"Bu bazen onu bir oyuncak gibi kullanmama izin vermen, bazen de ayak taburem olman anlamına geliyor. Ama bu gece, bana acıya nasıl dayanabileceğini göstererek kendini bana kanıtlayacaksın. Kulağa nasıl geliyor, tatlım?"

"Kulağa hoş geliyor, Madam."

Öne doğru eğilmiş, dirseklerimi dizlerime dayamış, tırnağımı çiğnerken gözlerimi onlardan ayıramıyorum. Bu işte nasıl bu kadar iyiler? Hiç mücadele etmiyor ya da rahatsız görünmüyor. Aksine, hiç görmediğim kadar kendine benziyor.

"O zaman haçın üzerine çık," diyor ve ben bunun ne anlama geldiğini anlayamadan dik oturuyorum.

Clay yerden kalkıp itaatkâr bir tavırla duvara sabitlenmiş büyük tahta *X'e* doğru yürürken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Yüzünü duvara dönüyor ve kollarını iki yanında duran kayışlarla buluşacak şekilde açıyor. Ayakları da aynısını yapıyor.

"Jade, şu tarafı bağla," diyor Eden bana soğuk ve otoriter bir emirle.

Hızla yerimden kalkıp sağ kolunu tutuyorum. Deri tokayı bileğine geçirirken yüzüne bakıyorum. Bana bakmasını ne kadar istesem de gözlerini duvardan ayırmıyor.

Kolları ve ayak bilekleri bağlandıktan sonra tekrar yerime doğru ilerliyorum. Bana "Kal," diyor ve ben de onun birkaç adım sağında duruyorum. Benimle birlikte

Kollarım iki yanımda, sinirlerimi belli etmemeye çalışıyorum.

Eden ellerini Clay'in sırtında gezdirerek gerilmiş ve belirginleşmiş kaslara yumuşakça masaj yapıyor. "Bana bir renk ver," diyor ona.

"Yeşil," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden. "Aferin oğlum. Derin nefes al."

Şimdiden terden parlayan sırtını izliyorum, bir ciğer dolusu havayı içine çekerken, kas kordonları hareketle birlikte genişliyor. Onu bu şekilde görmek beklenmedik derecede güzel.

"Bu gece beşerden sadece üç raunt, ama kırbaç kullanacağız." "Evet, Madam."

"Saymanı istiyorum ve bana teşekkür etmeyi unutma."

Kadın bir adım geri çekilmeden önce ona bir kez daha itaat yanıtını veriyor. İlk vuruşu yapmak için elini geri çekmeden önce gözleri benimkilerle buluşuyor. Ağzının köşesi seğirmeden önce bir an birbirimize bakıyoruz ve küçük, narin bir gülümseme hissediyorum. Ben de kendimi gülümsemek isterken buluyorum.

Ama ben bunu yapamadan yüz ifadesi tekrar düz ve ciddi bir hal alıyor. Sonra kırbacı bırakıyor ve Clay'in sırtındaki ete duyulabilir bir *gümbürtüyle* vuruyor. "Bir. Teşekkür ederim, Madam." demeden önce inliyor.

Ona toparlanması için zaman tanımadan, tekrar uçuruyor. "İki. Teşekkür ederim, Madam."

Her vuruşta, bazıları diğerlerinden daha yumuşak veya daha sert, aynı şeyi söylüyor.

"Üç. Teşekkür ederim, Madam."

Kırbacı tezgâhın üzerine bırakıp sırtına doğru yürüdüğünde, elini kızaran derinin üzerinde gezdirdiğinde, beşe kadar çıkmıştı.

"Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldanıyor usulca, parmakları adamın terden sırılsıklam olmuş teninde gezinirken.

"Teşekkür ederim, Madam," diye yanıtlıyor.

"Daha fazlasına ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun? Ne kadar iyi olduğunu kanıtlamak için." "Evet, Madam."

"O zaman bana bir renk ver" diyor, adamın yanına gidip gözlerinin içine bakarak. Vücudu ile haç arasında yaklaşık bir ayak var ve başı öne doğru sarkmış, yüzeye yanlamasına bastırılmış.

"Yeşil, Madam," diye mırıldanıyor.

Başını okşuyor, tırnakları kafa derisine değiyor, saçlarını normalde yaptığı gibi geriye doğru tarıyor. Yardım edemiyorum ama onlardan yayılan samimiyeti hissediyorum, bana boğazımın arkasına dökülmemiş gözyaşları gibi yerleşen o üçüncü tekerlek hissini veriyor.

Bu ikisinin birbirlerinde benim asla sahip olamayacağım bir şeye sahip oldukları giderek daha açık hale geliyor. Bu gece ne kadar çok şey öğrenirsem öğreneyim ya da gelecekte onun için bu rolü ne kadar iyi oynarsam oynayayım, asla *o* olamayacağım.

Yeterli olacak mıyım?

Bu düşünceler kırbaçla sonraki iki tur boyunca beni rahatsız etti. Vuruşlara zorlukla odaklanabiliyorum ya da söylediği ve yaptığı her şeyi zihinsel olarak not alamıyorum çünkü yatak odasında Madam Kink gibi davranabilsem de asla Eden olamayacağım fikriyle dikkatim dağılıyor.

Ve bu onun gerçekten istediği şey olabilir.

Üçüncü setin sonuna geldiğinde uzun, meditatif nefesler alıyor.

"Ne kadar güçlü olduğunu görüyor musun?" diye soruyor, tekrar başını okşayarak. "Artık o kadar da pis bir küçük adam değilsin, değil mi?"

"Hayır, Madam," diye yanıtlıyor sesini törpüleyerek.

"Sen çok iyi bir evcil hayvansın, değil mi? Her zaman hanımını memnun ediyorsun.
Beni çok gururlandırıyor."

Bu sözler başka biri tarafından söylense aptalca ve garip gelirdi ama onun ağzından çıkınca... gerçek. Onu gerçekten *iyi* hissettiriyor ve bunu tavırlarındaki değişimden anlayabiliyorum. Daha güçlü ve kendinden emin görünüyor.

Gözleri adamın vücudunda gezinirken, cezadan yavaşça kurtulmasına izin verirken, boxer külotuna nasıl yerleştiklerini fark ediyorum.

"Beni gururlandırmayı seviyorsun, değil mi evcil hayvanım?" diye soruyor, sorusunda hafif alaycı bir ton var.

"Evet, Madam," diye inliyor.

"Bunu görebiliyorum. Jade, buraya gel."

Adımı söylediğini duyduğumda, Clay'in vücudunun iki yanında durmak için hızla öne çıkıyorum.

Tekrar aşağı bakarken gözlerinde bir muziplik pırıltısı var. "Devam et. Ne kadar sevdiğini hisset."

Clay'in vücuduyla tahta haç arasına bakarken, elini bana doğru uzattığını görüyorum. Elimi yavaşça onunkinin içine sokuyorum ve o da elimi vücuduna götürüyor, avucumu sikinin sert uzunluğuna bastırıyor ve iç çamaşırının önünü kaplıyor.

Her iki elimiz de yavaşça ereksiyonunun etrafını sardığında çaresiz bir inilti çıkarıyor. Parmaklarımı onun etrafında kaydırırken nefesim kesiliyor, onun parmakları benimkilerin üzerine yerleşiyor, böylece ikimiz de aynı anda onun aletini tutuyoruz. Onun sıktığını hissettiğimde ben de aynısını yapıyorum.

Tekrar inliyor ve kalçalarını öne doğru atarak ellerimizden gelen baskıyı hissetmeye çalışıyor.

Bakışlarımı kasıklarından yüzüne doğru kaldırdığımda o kadar çok tahrik oluyorum ki, bir nebze olsun rahatlamak için kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Sonra gözlerim onunkileri buldu.

Ellerimiz onun sikine dolanmışken arkasından birbirimize bakıyoruz.

Ve şu anda daha fazlasını istediğimi biliyorum. Daha fazlasını istiyorum, her ne ise. Onları izlemek, onlarla birlikte olmak ya da herhangi bir şey için daha fazla zaman. Birden sanki olasılıklar sonsuzmuş gibi geliyor, her şeyi yapabilirmişiz gibi.

Acaba o da hissediyor mu?

"Sence yeterince iyi miydi?" diye soruyor, onu tekrar sıkarak. "Ne için yeterince iyi?" Soruyorum, sesim ciyaklamaya benziyor onunkine kıyasla.

"Gelmek için yeterince iyi."

Ağzım kuruyor ve Clay alnını duvara bastırırken boğuk bir homurtu çıkarıyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum dudaklarımı yalamadan önce. Şu anda hemen hemen her sorunun cevabı evet olacakmış gibi hissediyorum.

Bence gelmeyi hak ediyor mu? Evet.

Gelmeyi hak *ettiğimi* düşünüyor muyum? Evet.

Bence hepimiz soyunmalı ve bütün gece birbirimizi boşaltmalı mıyız? Evet, evet, evet.

"Peki onu nasıl boşaltmak istersin?" diye soruyor, gözlerindeki o şeytani pırıltıyla bana tekrar bakarak.

"Umm..." Kekeliyorum, aniden sahne korkum varmış gibi hissediyorum.

Hemen sözümü kesti. "Kendinden emin ve kendinden emin olmalısın. Ne istediğini biliyorsun, bu yüzden baskın olacaksan kekeleme ya da tereddüt etme. Sadece ne istediğini söyle."

Ne istediğimi söyleyeyim mi? Tamam o zaman.

Omuzlarımı geriye iterek, *hâlâ aletini tutarak* Eden'ın gözlerinin içine bakıyorum ve tam olarak ne istediğimi söylüyorum.

"Onu boşaltırken *seni* izlemek istiyorum."

Söylememi beklediği şey bu değildi. Yüzündeki ani şaşkınlığa bakılırsa, hiç de beklediği bir şey değildi.

Ama bu kez küçük bir vuruşla sikini tekrar sıktığına bakılırsa, bu karardan nefret etmediğine de bahse girmeye hazırım.

Kural #23: Bazen gelme hakkını kazanmanız gerekir.

Kil

Jade'in sözleri yüzümdeki kanın çekilmesine neden oldu. Her ikisinin de bir elinin ağrıyan sikime sarılmış olması yeterince kötü, ama şimdi Eden'ın işimi bitirmesini izlemek istiyor.

Bu çok kötü.

Bu çok kötü.

Jade'in ne istediğine dair hiçbir fikri olmaması benim hatam. Ona göre Eden sadece bir Dominatrix ve ben de onun eski müşterilerinden biriyim. Gösteriyi izlemek istiyor. Beni tekrar kalp kırıklığı ateşinin içine attığına dair hiçbir fikri yok.

Eden bunu yapabilecek mi?

Başımı duvardan kaldırıyorum ve Eden'ın bana bakmasını bekliyorum. Baktığında, karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum ve nefesim kesiliyor. Onu başka bir durumda görmek ve sadece birkaç ay önce birbirine aşık olmayan iki rastgele insanmışız gibi davranmak başka bir şey.

Ama şimdi, sanki geriye doğru düşüyormuşuz, bırakmamın aylar sürdüğü eski benliğimize doğru kayıyormuşuz gibi geliyor.

Kimi kandırıyorum ki? Asla gerçekten bırakmadım.

Eden elini şaftımdan çekiyor ve Jade de aynısını yapıyor, beni soğuk ve ağrılı hissettiriyor.

"Bana bir renk ver," diye fısıldıyor ve ben kendimi yutkunmaya zorlayarak gözlerimi kapatıyorum.

Yeşil. Kahrolası *yeşil*. Şu an olduğumdan daha yeşil olamazdım.

Ama çok hevesli görünmek istemediğim için ağzımı açtım ve hırıltılı bir şekilde "Yeşil" dedim.

Nefes alışını duyuyorum. Henüz bana dokunmuyor bile ama parmaklarını tenimde hissedebiliyorum.

Bana diz çökmemi söylediği andan itibaren kalbimin fazla bağlanmasını engellemeye çalıştım. Çok fazla anıyı geri getirdi, ama o yola geri dönemem. Bunu sadece Jade için yapıyorum. Hiçbir anlamı yok.

Ama şimdi kendimi daha sonra acıtacağını bildiğim bir şeye doğru fırlatıyorum. Onun bir dokunuşu için çok daha fazlasını yapardım.

Jade'e "Çöz onu," diyor ve ikisi de beni çarmıhtan çözmek için hızla çalışıyorlar. Sonunda onları tekrar hareket ettirebildiğimde omuzlarımdaki ve kalçalarımdaki kaslar ağrıyor. Kendimi o pozisyonda on beş dakika bile tutmak zorunda kalmak acımasızca ama neyse ki kırbacın acısı dikkatimi dağıtıyordu.

"Yatağa gir, yüz üstü yat." Beni durdurmadan önce yatağa doğru bir adım atıyorum, eli kolumda, sonra ekliyor, "Çıplak."

Bu kelimeyle sikim seğiriyor.

Boxer külotumu hızla yırtıp kapının yanındaki taburenin üzerine atıyorum. Sonra yatağa tırmanıyorum, ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum çünkü beni bağlamak isteyeceğini zaten biliyorum.

Beni zapt etmeyi hep sevmiştir.

Topuklarının yere vuruşuyla sikime bir kan hücumu daha oluyor. Uzun süre dayanamayacağım.

Tam da beklediğim gibi, her bir bileğimi yatağın her bir köşesinde bulunan cırt cırtlı kelepçelere kaldırıyor. Beni kıvranırken görmeyi sevdiği için bacaklarımı bağlı bırakmıyor.

Bu yoldan daha önce de geçtik.

Bu pozisyonda bana yaptığı şeyler. Bazıları tanıdık, ama bazıları çok, *çok* yeni.

Ve hepsini sevdim.

Ellerim bağlandığında, onun ağırlığını yatakta hissediyorum. Kafamı kaldırdığımda onu üzerime tırmanırken buluyorum. Göğsüme biniyor ve oturuyor, ağırlığını alt karnıma bastırılmış sert horozumun üzerine koyuyor.

Göğsümden yükselen acı dolu iniltiye engel olamıyorum.

Ona bakarken gözlerimiz buluşuyor ve her şey ikimize de aynı anda çarpıyor. Sanki aniden geçmişe ışınlanmış gibiyiz. Sanki son altı ay hiç yaşanmamış gibi. Ağırlığı vücudumda. Kıçı ağrıyan aletime karşı sıcak. Tırnakları göğsümü kazıyor.

Boku yedim.

Kalçalarım kalkıyor, ona karşı gıcırdıyor ve o da kendine geliyor. Bir eliyle başımı çevirip beni Jade'le yüzleşmeye zorluyor.

"Gözler hep onun üzerinde. İşte senin kadının. Bu senin Domme'un. Anladın mı?"

Cevabım boğazımda düğümleniyor. Çünkü anlamıyorum. Eden benim Domme'um.

Bakışlarım Jade'le birleşiyor ve onun gözlerinin yoğunluğunu benimkilerde hissetmek göğsüme batıyor.

Jade de benim.

Hayatım boyunca hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Kalbim ve bedenim iki ayrı kadın için anlayamadığım bir şekilde acıyor.

"Gözlerini ondan ayırma, anladın mı tatlım? Bu senin için değil. Bu onun için."

Yutkunuyorum. "Evet, Madam."

"Ve o söyleyene kadar gelmeyeceksin. Seni boşaltırım. O *izin verir* sen gel."

"Evet, Madam," diye tekrar mırıldanıyorum.

"Bunu sadece hak ettiğin için alıyorsun. Acıyı çok iyi karşıladın ve ben seninle gurur duyuyorum. O da seninle gurur duyuyor."

Yeşim gergin bir gülümsemeyle başını sallar. Sandalyesinden düşmeye hazır görünüyor. O kadar öne eğilmiş ki sanki koltuğundan fırlayıp yatakta bana katılacakmış gibi. Kalçalarını birbirine bastırmış ve alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış. Bunun tahrik olduğu anlamına geldiğini biliyorum.

Kendimi ona gülümserken buluyorum - benim tatlı, kirli kızıma.

Jade ve benim aramdaki göz temasında kaybolmuşken, Eden kucağımdan kalkıp kendini aşağıya doğru kaydırdığında neredeyse fark etmiyorum. Sıcak dilinin sikimin başını çevrelediğini hissedene kadar bakışlarından kopamıyorum.

Başımı arkaya atarken gözlerim kapanıyor ve bir dizi küfür savuruyorum. Eden benimle dalga geçmiyor. Hiç tereddüt etmeden beni ağzının arkasına kadar alıyor.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve vücudumdaki her kas beni hızla çalıştırırken geriliyor, beni bir işkence biçimi olarak olabildiğince kenara yaklaştırıyor.

Bu işte çok iyi. Nasıl unutabilirim ki?

"Siktir, siktir, siktir," diye kekeliyorum, izin almadan boğazının arkasına boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

Tekrar ve tekrar, beni kenara sürüklüyor ve hemen geri çekilerek düşmemi engelliyor. Bu dayanılmaz. Ağzı yetenekli ve mükemmel. Her çekişi, yalayışı ve ısırışı beni tam istediği yere götürmek için tam olarak gereken şey. Sanki sikimi benden daha iyi tanıyor. Birkaç dakika içinde terliyorum, nefes nefese kalıyorum ve zevkle acı arasında bir yerde kalıyorum.

Gözlerimi açtığımda çaresiz bir bakışla kız arkadaşıma bakıyorum.

Bırak geleyim. Kelimeyi söyle. Lütfen bebeğim, bana böyle işkence etme.

Ama yüz ifadesine gerçekten dikkat ettiğimde, benim çektiğim eziyete odaklanmadığını fark ediyorum. Eden'ı izliyor.

Sikeyim.

Gözbebekleri büyümüş ve dudakları ağır nefes alışını karşılamak için ayrılmışken, Jade'in bundan gerçekten zevk aldığı açık. Başka bir kadının bana oral seks yapmasını izlemekten tahrik oluyor, ama herhangi bir kadın değil.

Evde bu konuyu açtığında, neden bilmiyorum ama pek inanmamıştım. Bu fikirle sadece flört ettiğini düşünmüştüm ama şu anda flört ediyor gibi görünmüyor.

Görünüşe göre Jade'in benden önce gelme ihtimali yüksek.

Ve onun ne kadar tahrik olduğunu görmek benim *gelmememe* yardımcı o l m u y o r .

durum.

Istırap dolu bir inilti daha çıkarıyorum, sırtım yataktan kalkıyor ve bileklerim bağları o kadar sert çekiyor ki yatağı kıracağımdan eminim.

Eden ağzını sikimden çekip çıkarıyor, ben nefes nefese kalırken tüylerim diken diken oluyor.

Jade'e baktığında yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var. "Ona gerçekten işkence etmek istiyorsun, değil mi? Evcil hayvanının daha fazla dayanacağını sanmıyorum."

"Bitmesi için hazır değilim," diyor muzip bir sırıtışla.

Eden'ın yüzündeki ifade düpedüz şeytani görünüyor. "Eğer ona biraz daha işkence etmek istiyorsan, buraya gel ve bana yardım et."

Hay sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Eden ile tanışmadan önce oral seksin işkence olabileceğini hiç düşünmemiştim. İki kadının sırayla ağızlarıyla beni yutması fikrine bayılırdım ve beni yanlış anlamayın, bunu seviyorum. Ama boşalma ihtiyacı acı verici.

Daha kötü olan tek şey kuralları çiğnemek ve onun hayal kırıklığını hissetmek. Jade gelebileceğimi söyleyene kadar gelemeyeceğimi söyleyen kurallara uymak zorundayım.

Ve ağzı sikimle doluyken bunu nasıl başaracağından tam olarak emin değilim.

Sandalyeden kalkıyor, odayı geçip bacaklarımın yanındaki yatağa tırmanırken heyecanlı görünüyor. Uzandığım yerden başımı kaldırdığımda Eden'ın bakışlarıyla tekrar buluştuğunu görüyorum, aralarında sıcak ve tanıdık bir şeyler geçiyor.

Jade bana doğru dönüp sikimi karnıma yaslandığı yerden kaldırmadan hemen önce Eden, "Üzerine fazla gitme," diyor. Tatlı küçük ağzını zonklayan şaftımın etrafına indirdiğinde gözlerimiz tekrar buluşuyor.

Hemen boşalmak istiyorum. Tam sınırda, taşmaya hazır, ama onu tutmak için vücudumdaki her kası kullanmak zorundayım. Alnım ve ensem terden boncuk boncuk oluyor ve kontrolümü kaybetmemek için her nefese odaklanmak zorunda kalıyorum.

Jade eliyle küçük bir bükülme yapıp sikimin başını sertçe emdiğinde, neredeyse kendimi kaybediyorum. Karnıma kramplar girmeye başlıyor ve taşaklarım o kadar sıkılıyor ki, onları bir daha asla göremeyeceğimden korkuyorum.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvarıyorum.

Sanki ne yapacağını tam olarak biliyormuş gibi, Jade bacaklarımın arasına uzanıyor ve yumuşak küçük elini çuvalımın etrafına sarıyor ve onları vücudumdan uzaklaştırıyor. Aynı anda hem çok iyi hem de çok kötü hissettiriyor.

Sadece rahatlamak istiyorum.

"Lütfen, Madam. Bırakın geleyim. Çok iyiydim."

Jade cevap olarak "İyiydi," diyor.

"O her zaman iyidir," diye ekliyor Eden ve ben onun yeşil gözlerine bakıyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve bunun tek nedeni bu ikisinin bana yaşattığı işkence değil. O böyle şeyler söylediğinde, umut etmekten kendimi alamıyorum. Eminim bunu bir daha yapmayacağız. Bu *çok* iyi.

Jade'in hoşuna gidiyor. Eden da eğleniyor gibi görünüyor.

Tanrı biliyor ya, ağlayacak kadar mutsuz olduğumda bile hoşuma gidiyor.

"Bence ona izin vermeliyiz," diye yanıtlıyor Jade ve ben başımı tekrar geriye atıyorum.

"Lütfen, lütfen, lütfen. Sadece gelmem gerek."

"Devam et. İşini bitir ama göğsüne boşalmasını sağla. Ne kadar pis olduğunu hissetsin," diyor Eden acımasız bir ses tonuyla.

Jade'in dudaklarını kafama yaklaştırıp gülümsediğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. Eden ona beni boşaltmasını söylemiş olsa da, ben daha iyisini biliyorum. Jade bana izin vermeli.

"Artık gelebilirsin, tatlım," diye fısıldıyor Jade tatlı tatlı.

Eden'ın bir yıl önce bana verdiği ismi söylediğini duymak bile omurgamdan aşağıya acı ve heyecan dolu bir heyecan gönderiyor. Bunu duymak hoşuma gidiyor ama ne anlama geldiğinden korkuyorum. Bu gerçekten Eden'ın rolünü üstlendiği anlamına mı geliyor? Artık Eden'ın evcil hayvanı değil miyim? Artık onun değil miyim?

Sikimi dilinin yüzeyine doğru kaydırırken gözlerimi Jade'den ayırmıyorum, boğazının arkasına ulaştığımda yutkunuyor.

Sonra Eden'ın Jade'in başını okşayışını, aşağı yukarı sallanırken neredeyse hareketine rehberlik edişini izliyorum. Yüzünde çarpık bir gülümseme var ve tam gözlerimiz buluştuğu anda kendimi kaybediyorum.

Sıcak, pis döller karın kaslarıma ve göğsüme fışkırırken Jade hızla ağzını kapatıyor. Zevkten umursamayacak kadar saldırıya uğradım. Orgazmın vızıltısı sert ve neredeyse zevk alamayacak kadar yoğun. Ama ne olursa olsun içinde kayboluyorum, vücudumdan derin bir inilti yayılırken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Göğsümü dölle kaplamaya devam ederken asla bitmeyecek gibi görünüyor.

Jade doruk noktam boyunca beni acımasızca okşuyor ve sonunda yatağın içinde eridiğimde duruyor, son damlayı temizlemek için başparmağıyla sikimin başını süpürüyor.

Gözlerimi tam zamanında açtığımda onu üzerimde buluyorum. Başparmağını yaladıktan sonra usulca "Çok iyi" diye mırıldandı.

Bir inilti çıkardım. Tekrar boşalmayı başarabilseydim, boşalırdım.

İkisi de yataktan kalkarken gözlerimi kapatıp bir an için uyukluyorum. Göğsümde sıcak ve yumuşak bir şey hissettiğimde gözlerim kapalıydı, yaptığım pisliği yavaşça temizliyordu. Başka bir çift el bağlarımı çözüyor. Kim olduğunu söyleyemiyorum; bu noktada umurumda değil. İkisi de çok iyi hissettiriyor.

Birkaç dakika sonra yatak tekrar çöküyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimi açtığımda Eden'ı yanımda otururken buluyorum. Geldiğimizde üzerinde olan aynı siyah bornozu giyiyordu.

"Güzel," diye cevap veriyorum uykulu bir şekilde. "Benim için oturabilir misin?"

Kendimi gülümserken buluyorum. Gerçekten eski günlerdeki gibi. O her zaman bakım sonrasını severdi ve dürüst olmak gerekirse ben de öyleydim. İlk başlarda kendimi bu kadar bitkin ve çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Hayatımın en iyi seksinden sonra sıvı alma fikri ve önemli konuşmalar asla istediğim şeyler değildi. Ama çok geçmeden en sevdiğim kısım haline geldi çünkü bu onun ilgisi anlamına geliyordu.

İsteksizce doğrulup sırtımı yatak başlığına dayalı yastıklara dayıyorum.

"Ne yapacağını biliyorsun," diyor ve bana yeşil bir şişe uzatıyor. Ona bakarken kaşlarım çatılıyor. Acaba bunu benim için mi aldı yoksa artık buzdolabında mı saklıyor?

"Jade'e benden bahsederken, "Normalde müşterilerimi bir şeyler yemeye, şekerlerini ve enerjilerini yenilemeye teşvik ederim ama bu seferki inatçıydı. Yemek yemeyi reddetti ama yapabileceğim en iyi şey ona bunları vermekti."

Mağazadan aldığım yeşil smoothie'yi elimde tutuyorum, oyun bittikten sonra yaptığımız tartışmaları anımsıyorum, bana yemek yemem için baskı yapıyordu ama seksten sonra bir şeyler atıştırma fikrinden nefret ediyordum. Bu yüzden bunlarla uzlaştık.

Gülümsememi gizleyerek kapağı açıyorum. Smoothie'yi yudumlarken ikisini izliyorum. Çoğunlukla sessiziz. İkisi de beni hastanedeki bir hastaymışım gibi izliyor ve garip bir şekilde bu hoşuma gidiyor.

Buna alışabilirim ve bu tehlikeli. Tam da ayrılığımızın ardından her şeyin yoluna girmeye başladığını hissettiğim anda huzuru bozduk. Şimdi geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim sevdiğim iki kadına bakıyorum ve eğlenebilsek bile ikisini de elimde tutamayacağımı çok iyi biliyorum.

Kural #24: Her şeyi taşıyabiliyor olmanız ağır olmadıkları anlamına gelmez.

Eden

Bu geceki tüm randevularımı iptal ettim. Bunu hiç yapmam. Ama bunun için çok iyi iki nedenim var.

Bir kere, kendimi kötü hissediyorum. Kendim için koyduğum her kuralı çiğnerken nasıl Madam Kink olabilirim? Sanki sinyal karışmış ve ben artık *nasıl* Madam Kink olacağımı bilmiyorum.

Kendimi

suçluyorum.

Ve onu.

Ama çoğunlukla o.

Eğer Jade o gece kulüpte odama hiç girmemiş olsaydı, bir daha asla girmeyeceğime yemin ettiğim bir yola geri dönmeyecektim. Eğer dün gece bir şekilde kontrolü ele geçirip bana bir daha asla yapmayacağımı söylediğim bir şeyi yaptırmasaydı, burada yatıp her saniyeyi yeniden yaşıyor olmazdım.

Onu özlemezdim.

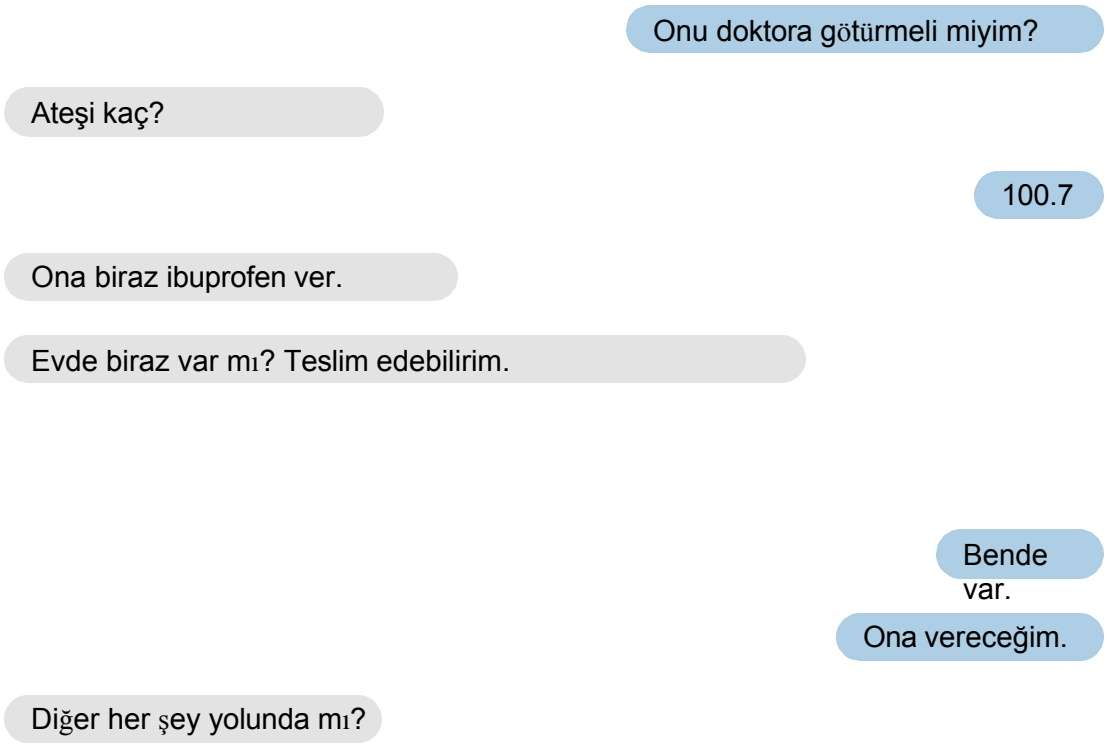
Bu geceyi iptal etmemin bir diğer önemli nedeni de Jack'in bir türlü düşmeyen ateşi. Dün gece eve geldiğimde Madison onu yatağına yatırdığında ateşinin yükseldiğini ama düşürmek için ona biraz ilaç verebildiğini söyledi.

Ama bu sabah uyanır uyanmaz yeniden yanmaya başladı.

Şimdi yanımda uyuyor, yanakları kızarmış ve beni çok rahatsız eden o hızlı şekilde nefes alıyor. Bir an bile yanından ayrılamıyorum.

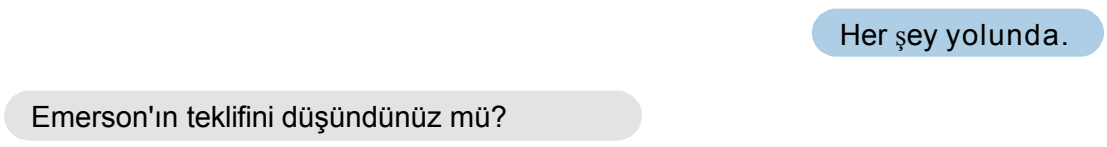
O an. Telefonumda ebeveynlikle ilgili bazı arama sonuçlarına göz atıyor, hafif bir ateş yüzünden kendimi endişelendiriyorum.

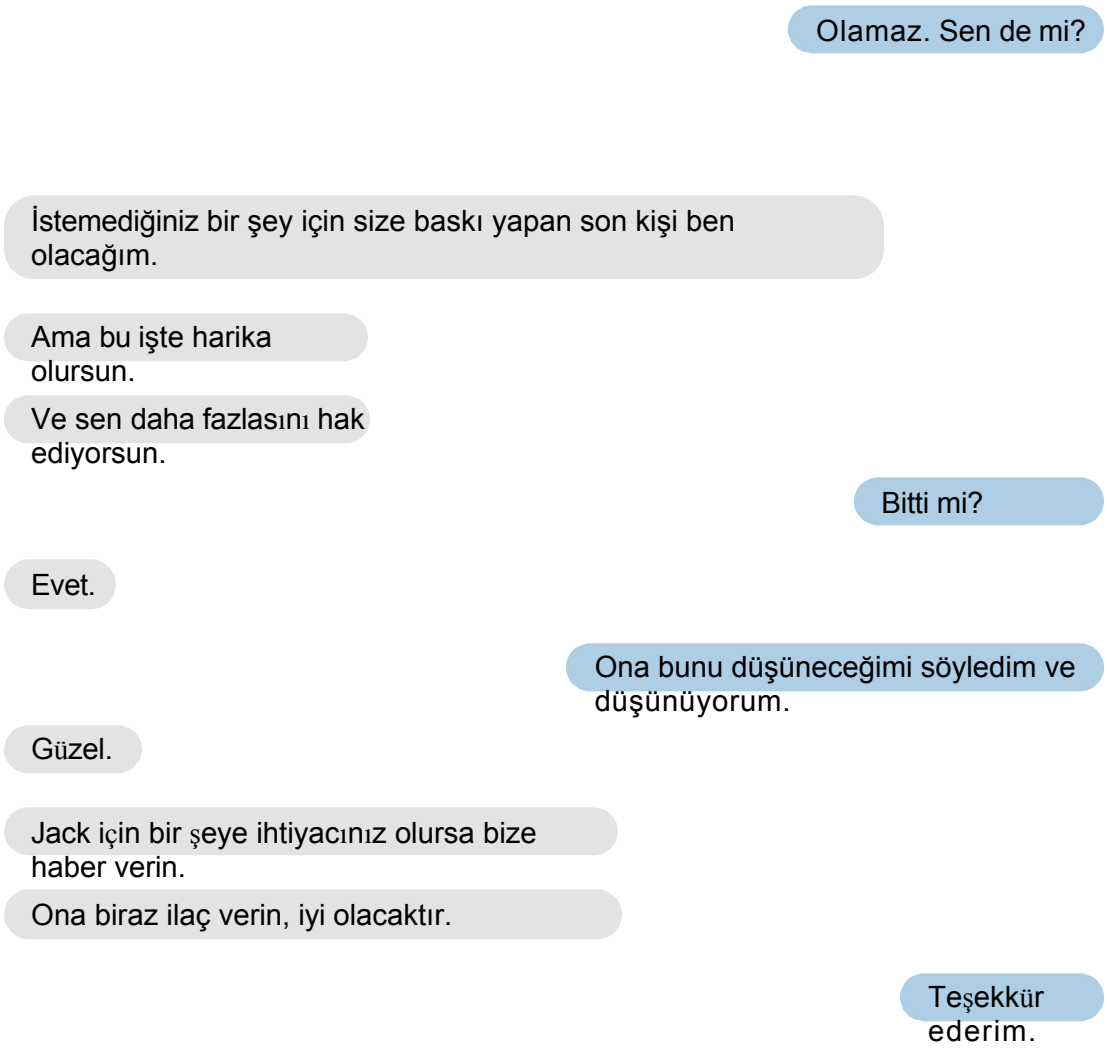
Bana istediğim güvenceyi vermediklerinde Ronan'a mesaj atıyorum.



Sorusuna bakarak dudağımı çiğniyorum. Ronan, bebek Julian doğduğundan beri kulübe neredeyse hiç gelmedi. Dürüst olmak gerekirse, onu özlüyorum. Diğer herkes orada olsa bile, onsuz aynı hissettirmiyor.

Bir parçam Clay ve Jade'le olan durumu anlatmak istiyor. Yapabileceğimi bildiğim halde onunla hiçbir şey paylaşmadım. O sırada Ronan ve Daisy evleniyorlardı ve bir bebek bekliyorlardı. İş yerinde bir müşteriyle yaşadığı dramla onu rahatsız edemezdim.





Jack yanımda kıpırdanmaya başlıyor, ben de elimi alnına bastırıyorum. Dokunulamayacak kadar sıcak.

Gözlerini açtığında gözlerini kısarak bana bakıyor ve "Ateşim var mı?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, parmaklarımla saçlarını geriye doğru tarayarak.

"Daha fazla ilaç almak zorunda mıyım?" Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Korkarım öyle."

Mızmızlanarak elleriyle yüzünü kapatıyor ve saklanmak için yorganın altına giriyor. "İstemiyorum!"

Harika. Bu hiç kolay olmayacak.

Yataktan kalkıp ilaçları sakladığım dolaba doğru yürürken, "Üzgünüm

dostum," diye cevap veriyorum. Uygun miktarı ölçüyorum

ve yatak odasına dönerken dondurucudan bir buzlu şeker kaptım.

Döndüğümde, hoşnutsuz bir ifade ve kızarmış yanaklarla bana bakıyordu.

"İşte anlaşma. Eğer ilacını içersen, bunu alacaksın." Arkamdan mor dondurmayı çıkarıyorum ve gözleri anında parlıyor.

Hemen benimle pazarlık yapmaya çalıştı. "Sadece küçük bir ilaç."

Sert bir bakışla hızlıca başımı sallıyorum. "Hayır. Hepsini içmek zorundasın."

Bu çok uzun sürüyor. Pazarlığımız topyekûn bir savaşa dönüşüyor ve her geçen dakika kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum. O yalvarırken, sızlanırken ve *tüm* ilaçları içmek zorunda kalmayacağı anlamına gelecek herhangi bir anlaşma için pazarlık yaparken yerimde durmak için çok çabalıyorum.

Madam Kink bu saçmalığa katlanmak zorunda değil.

"Ya tüm ilaçlar ya da dondurma yok, Jack!" Ağlayarak kurtulmaya çalıştığında sert bir şekilde söylüyorum. Ayaklarını dramatik bir şekilde tekmeliyor ve savaşı kaybettiğimi hissediyorum. Bağırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ve hemen pişman oluyorum.

Telefonum mutfaktaki tezgahın üzerinde çalıyor ve bu da sinirlerimi daha da bozuyor.

"İyi!" diye bağırıyor, yanaklarından aşağı büyük, acınası gözyaşlarının süzülmesine izin veriyor.

Fikrini değiştirmesinden korktuğum için araya girdim. Hızla ona ilacı veriyorum ve yutmasını izliyorum. Sonra sanki kötü adam *benmişim* gibi kızgın bir ifadeyle bana bakıyor.

Dondurmayı açıp sabırsız bir hışımla ona uzatıyorum. Ona rüşvet verip şımartıyorsam ne olmuş yani? İlacı aldı, değil mi?

Sanki kafamın içinde bana gezegendeki en kötü anne olduğumu hatırlatmaya çalışan sessiz bir eleştirmenle tartışıyor gibiyim.

Hemen memnun görünüyor, ben de televizyonu açıp en sevdiği çizgi filmleri açıyorum. Sonra başını öpüyorum ve onu yatak odamda bırakıyorum, muhtemelen erimiş dondurma suyunu çarşaflarıma bulaştıracak. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada umursamayacak kadar yorgunum.

Ambalajı çöpe attıktan sonra dirseğimi tezgâha dayayıp yüzümü ellerimin arasına alıyorum. Böyle günlerde kendimi sürekli başarısız hissetmemek çok zor. Jack'in hayatında ters giden her şey benim hatam olabilir. Her hastalık, her öfke nöbeti, her kötü davranış, hepsi benim suçum. Ve hep benim suçum olacak.

Kalmış olsaydık daha iyiydi.

Elimdeki tek geçerli argüman bu. Günlük mücadelelerimin en kötüsü sırasında, bekar bir anne olmanın oğlumu o canavarla büyütmekten çok daha iyi olduğunu sürekli hatırlıyorum. Eski kocam bana yumruklarını indirmekten, her hatamda beni azarlamaktan ve kendimi yeryüzündeki en aşağılık pislik gibi hissedene kadar bana kitaptaki en kötü isimleri söylemekten hiç çekinmedi. Jack'e neler yapabileceğini hayal etmeye bile dayanamıyorum.

Saat daha sabahın dokuzu bile değil ve şimdiden zihnim bombardımana tutulmuş gibi hissediyorum. Aynı anda çok fazla şey oluyor -Jack'in ateşi, Ronan'ın işle ilgili mesajları, bekâr bir ebeveyn olmanın getirdiği baskılar ve evet, dün gece yeni kız arkadaşının isteği üzerine Clay'e oral seks yapmak.

Berbat durumdayım.

Ve Emerson benden o kulübü yönetmemi mi istiyor? Bu haliyle hayatımı zor idare ediyorum. Madam Kink her şeyi yoluna koymuş gibi görünebilir ama Eden boğuluyor.

Tezgâha yaslandığım yerden başımı kaldırarak kahve makinesine doğru ilerliyorum. Bu varoluşsal kriz için daha fazla kafeine ihtiyacım olacak.

Bir tencereyi doldurup hazır hale getirdiğimde, telefonum yine tezgahın üzerinde çalıyor. Elime alıp ekrandaki isme bakıyorum ama beni kimin aradığını anlamam biraz uzun sürüyor.

Clay Bradley

Clay beni neden arıyor?

Başparmağımı bir süre telefon ekranının üzerinde gezdirip cevap verip vermeyeceğimi düşünüyorum. Cevaplamamam gerektiğini biliyorum ama yine de kendimi cevap düğmesine basarken buluyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Bunu hiç düşünmemiştim.

"Alo?" Diyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyor hemen. Sanki arabadaymış gibi bir ses geliyor, arka planda beyaz bir gürültü uğulduyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Ses tonumdan merak damlayarak soruyorum.

"Seni kontrol ediyorum." Bunu çok zekice söylüyor ve ciddi olduğunu biliyorum ama yine de gülüyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, sesi kırgın geliyor. "*Beni mi* kontrol *ediyorsun*? Neden?"

"Dün gece çok ağırdı ve korkarım kontrolden çıktı. Sadece bununla nasıl başa çıktığını görmek istiyorum."

Tamam, şimdi güldüğüm için kendimi kötü hissediyorum çünkü bu çok tatlı. "Hayatıma devam ederek üstesinden geliyorum."

Ah, Madam.

Bu yanıtın canını yakmış olmalı çünkü hiçbir şey söylemiyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yüzümü açık olan elime yaslıyorum. "Bu kadar sert konuşmak istememiştim. Özür dilerim. Ben sadece... işimi yapıyordum Clay."

"Tamam," diye mırıldanıyor cevap olarak. Kahretsin, sesi acı geliyor. "Clay, üzgünüm ama-"

"Zahmet etme Eden. Hiçbir şeyin değişmediği ortada. Ben bir müşteriyim. Dün gece sadece bir işti. Anlıyorum. Aradığım için özür dilerim."

Sesindeki küçük öfke çığlık atma isteği uyandırıyor. Bunu yapmaya devam ediyorum. Onu incitmeye devam ediyorum ve sonra acısının sesinden nefret ediyorum. Benim neyim var böyle?

En iyisi bu. Onu incittin, o da Jade ile yoluna devam etti.

Ama bu şekilde bırakamam. Yapamam işte. Çünkü değer verdiğin insanları incitmek o kadar da kolay değilmiş.

"Özür dilerim Clay. Bu kadar soğuk davranmak istememiştim. Sadece... şimdiden stresli bir sabah oldu. Jack hasta ve ben daha kahvemi bile içmedim-" "Jack hasta mı?" diye sorarak sözümü kesti. Sesindeki kızgın ton yerini çılgınca bir endişeye bırakır.

"Evet, sadece ateşim var," diye cevap veriyorum lakayt bir şekilde, kahve fincanına doğru ilerleyip dolaptan bir fincan çıkarırken.

"Onu doktora götürdünüz mü? Belirtileri neler?"

Telefonu kulağımdan çekip şaşkınlıkla ekrana bakarken kaşlarım çatılıyor. Birdenbire sakin rolü oynayan ben oldum.

"Her ateşi çıktığında doktora gitmesine gerek yok. Başka bir belirtisi de yok, yani muhtemelen vücudu bir virüsle savaşıyor. Çocuklar her zaman hastalanır Clay."

"Peki, nasıl hissediyor? Bir şeye ihtiyacı var mı? *Senin bir şeye* ihtiyacın var mı?"

"Yaklaşık altı saat içinde ona bir doz daha ilaç vermem gerekecek ve dondurmalarım da bitti."

"Buzlu dondurma mı istiyorsun? Ateş için mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir sesle. Clay'in çocuklar hakkında bu kadar az şey bilmesi gülünç.

Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp buzdolabından kahve kremasını çıkarırken kıkırdıyorum. "Hayır. Dondurmalar, ilacını içmesi için ona rüşvet olarak verdiğim şeyler. Ama sanırım parlaklıklarını kaybediyorlar çünkü bu sabah *pek işe yaramadı*."

Fincanıma kahve doldururken, Jack hakkında bu kadar rahat konuşurken, ebeveynlik hakkında hiç kimseyle böyle konuşmadığımı kısaca fark ediyorum. Ronan dışında kimseyle.

Neden birdenbire Clay'le bu konuyu konuşmak bu kadar doğal gelmeye başladı? "Bırak onunla ben konuşayım," dedi kesin bir ifadeyle.

"Ne? Hayır," diye çıkıştım.

"İlacını almasını istiyor musun, istemiyor musun?"

İçimi çektim. "Peki. İstiyorsan bir dene."

Başka bir şey söylemeden telefonu yatak odama götürüp Jack'e veriyorum. Popsicle'ı gitmiş ama hâlâ çubuğu emiyor. Dudakları ve çenesi mora boyanmış, çarşafımda da küçük bir leke var.

Başını kaldırıp bana baktığında yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Biri seninle konuşmak istiyor," diyorum.

Yavaşça küçük elini uzatıyor ve telefonu alıyor. Bir an telefonu kulağına götürüp kaybolmuş gibi bakıyor, sonra yüzü aydınlanıyor.

"Clay!"

İzlemesi çok zor. Birbirleriyle telefonda konuşmalarını izlerken göğsüm sıkışmaya başlıyor, ben de arkamı dönüp beni bekleyen kahveme doğru yürüyorum. Ellerimi sıcak fincanın etrafına sararak, sıcaklığın yarışan zihnimi sakinleştirmesine izin veriyorum.

Jack ona çok yaklaşıyor. Bu benim hatam, değil mi? Ve bunun olmasına ne kadar izin verirsem, sonunda o kadar kötü olacak. Ama duramıyorum. Neden duramıyorsun?

Endişelerimin üzerine atılacak bir şey daha mı var?

Jack'in küçük ayakları oturma odasından geçip benim durduğum yere doğru koştuğunda ben tezgâha çökmüş, kahve fincanımın üzerine eğilmiştim.

Gülümseyerek hızlıca telefonumu uzatıyor. Telefonu elime aldığımda görüşmenin bittiğini fark ediyorum ve telefonu tezgâhın üzerine bırakıyorum. Sonra uzandım ve

Jack'in alnı, neyse ki serin ve biraz nemli.

"Clay ne istedi?" Jack'in bir sonraki ilaç dozunu bana zorluk çıkarmadan nasıl alacağını anlatmasını bekleyerek soruyorum çünkü Clay onu bir şekilde ikna etmiş.

Onun yerine bana sırıtarak "Buraya geliyor" diye cevap veriyor. Oğlumun yatak odama geri dönmesini izlerken yüzüm düşüyor.

Yüzümde zerre kadar makyaj olmadan uyumsuz pijamalarımla duruyorum. "Bekle... Ne?"

Kural #25: Madamınız kalmanızı söylediğinde, kalırsınız.

Kil

Adresimi bilmiyorsun.

Mesajına bakıp gülümsüyorum. Adresini bilmediğim doğru ama bana vereceğini de biliyorum.

Eden'ın hayatına girmeye çalışmıyorum, ama ördüğü duvarın ne kadar zayıf olduğunu giderek daha iyi anlıyorum. Sanki altı ay önce ektiğim bir tohum sonunda büyüyor. Derinlerde bir yerde... Sonunda o zaman istediğim şeyi istiyor.

Ama artık çok geç.

Evet, ama onu bana vereceksin.

Hayır, değilim.

Şimdi markete uğrayacağım.

Ne tür buzlu dondurma almalıyım?

Clay.

Sadece bir çeşit alacağım.

Peki ya tıp?

Dur.

Bırak

yardım

edeyim.

Bağlanma

k yok.

Lütfen.

Telefonum birkaç dakika sessiz kaldı. Yerel marketin otoparkında oturmuş onun cevabını bekliyorum. Ona yardım etmek için neden birden bu kadar istekli olduğumu bilmiyorum ama öyleyim. Belki de aylar önce istediğim Eden versiyonu bu olduğu içindir. Ve gerçekten de bunun seksle hiçbir ilgisi yok - bu beni bile şaşırttı.

Eski ben çocukları umursamazdı. Dürüst olmak gerekirse, umursadığım tek çocuk bu. Belki onun çocuğu olduğu içindir ya da bir sebepten dolayı benden gerçekten hoşlanıyor gibi göründüğü içindir. Ama bu ani, açıklanamaz, onun yanında olma ihtiyacı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Hayatımda ilk kez kendimden başka önemsediğim biri var.

1024 E. Barclay Dr.

Telefonumdaki adrese bakarken ağzım geniş bir sırıtışa dönüşüyor. Cevap vermeden hızla arabadan atlayıp mağazaya giriyorum.

Daha dondurulmuş reyondaki buzlu şekerlere ulaşmadan sepet kolumun altında dolmuş oluyor. Bir çocuğun seveceği bir şeye benzeyen her atıştırmalığı alıyorum. Sonra ne olur ne olmaz diye dört farklı marka çocuk ateş düşürücü alıyorum.

Arka cebimde telefonumun çaldığını hissettiğimde üç ağır çantayı arabama yüklüyordum. Bagajı kapattıktan sonra onu çıkardım ve

Jade'in adını ekranda gördüğümde utancın ağırlığını hissediyorum.

Neden kötü hissediyorum? Sadece onun evine, *eski kız arkadaşımın* evine yiyecek götürüyorum. Jade'in sadece eski sevgilim olduğunu düşündüğü ve Eden'la aramızda ne kadar şey geçtiğini bilmediği kıza.

Sikeyim.

"Alo?" Telefona cevap verirken

"Alo?" diyorum. "Selam," diye

cevap veriyor neşeli bir ses tonuyla.

"Babanla günün nasıl geçiyor?" Arabamın sürücü koltuğuna geçerken sordum.

"Güzel. Tekne gezintisi için güzel bir gün. Gelememeniz çok kötü."

"Biliyorum bebeğim. Ama ona söylemek için beklemek isteyen sendin, hatırlıyor musun?"

Huff diye bir ses çıkarır. "Evet, biliyorum. Etrafta gizlice dolaşmayı seviyorum ama aynı zamanda açık havada da birlikte olmak istiyorum. O zaman seni tekneye ve barbeküye davet ederdi. Eğlenceli olurdu."

"Evet...olurdu. Hey, nerede o? Onu sırf beni aramak için denize atmadın, değil mi?"

Telefonda kıkırdıyor. "Hayır. Henüz ayrılmadık. Ben yiyecek bir şeyler alıyorum, o da tekneyi hazırlıyor."

"Dikkatli ol," diyorum.

"Yapacağım," diye yanıtlıyor. Arabayı çalıştırıyorum, Bluetooth aramayı alırken geri vitese takıyorum, böylece telefonumu tutmama gerek kalmıyor. "Bugün ne yapıyorsun?" diye soruyor ve ben duraklıyorum.

Jade'e yalan söylemek istemiyorum. Ona yalan *söyleyemem.* En azından zaten söylediğimden daha fazla değil. Her şey çok iyi gidiyor ve kendimi eskisi gibi bok gibi hisset*miyorum.* Ayrıca, onu aldatmıyorum. Ve onu aldatmayı planlamıyorum. O zaman neden bu kadar korkuyorum?

Park ettiğim yerden çıkmaya devam ederken boğazımı temizliyorum. "Jack hasta."

"Hayır," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

"Onlara biraz yiyecek götüreceğim. Sadece yardım etmek istiyorum."

Hatta bir süre sessizlik oluyor ve cevap vermesini beklerken kendimi irkilirken buluyorum.

Jade bir aziz olabilir ama az önce, yirmi dört saatten kısa bir süre önce sikimi boğazına kadar sokmuş olan kadının evine gideceğimi itiraf ettim. Aklı başında hiç kimse bunu kabul etmez.

"Çok naziksin," diye mırıldanıyor.

"Sen... kızgın değil
misin?" Daha fazla
tereddüt.

"Biraz kıskanç," diye yanıtlıyor zoraki bir kahkahayla. "Ama kızgın değil." Ben cevap vermeyince devam ediyor.

"Sana güveniyorum Clay. Ona da güveniyorum. Ayrıca, dün gece hayatımın en ateşli gecesiydi. Eğer beni aldatırsan, en azından kaydet ve izlememe izin ver."

Dudaklarımdan yüksek sesli bir kahkaha dökülüyor. "Neyin var senin?"

"Dürüst olmak gerekirse... Bilmiyorum." O da gülüyor. Ses sıcak ve Yatıştırıcı, pişmanlık ve utancın soğuk hissini temizliyor.

Böyle zamanlarda Jade gerçekten de sahip olduğum en iyi arkadaş gibi hissediyor. En azından ilişkimiz böyle başladı. Beni güldürüyordu ve onu tanıdığım ilk birkaç yıl boyunca - benim için çok gençken - aktif olarak onu becermeye çalışmıyordum. Onun yanında kendim olmak bana özgürlük hissi veriyordu. Bu beni bir pislik yapabilir ama en azından artık bunu fark edebiliyorum.

Çünkü o artık bunların hepsi ve ben bunu bir kenara atacak kadar aptal değilim.

"Dün gece gerçekten çok sıcaktı," diye ekliyor.

"Öyleydi," diye cevap veriyorum, ikisinin de sırayla dudaklarını şaftımın etrafına sardıkları anıyı hatırlayınca sikim pantolonumun içinde seğiriyor.

"Tek seferlik bir şey olduğunu söylediğini biliyorum..." Sesini alçaltıyor ve ben daha ne ima ettiğini sormadan anlıyorum.

"Ama..." Onu bu düşüncesini tamamlaması için cesaretlendirerek cevap veriyorum.

"Sakın bana bunu tekrar yapmak istemediğini söyleme," diyor suçlayarak.

Tabii ki, bunu tekrar yapmak istiyorum. Kahretsin, yapabilsem bunu hayatımın her günü yapmak isterdim, ama Jade umursamaz. Dikkatli olmazsak bunun nelere yol açabileceğini hiç düşünmüyor gibi görünüyor.

"Eğer Eden bunun bir daha olmayacağını söylediyse, o zaman bir daha olmaz." "O zaman konuş onunla," diyor hevesle.

"Sadece market alışverişini yapıyorum Jade. Oğlu da orada olacak."

Yeşim bir iç çeker. "Biliyorum. Sadece... bunu düşünmeden edemiyorum. Sen v e o b i r l i k t e y k e n, sonra o seni ve beni izlerken..."

"Sertleşmiş bir şekilde araba kullanmak hiç hoş değil, bebeğim."

Ben bol gri eşofmanımın içinde kendimi ayarlamak zorunda kalırken o

kıkırdıyor.

"Tamam, duracağım. Özür dilerim," diye yanıtlıyor.

Sanki yürüyormuş gibi ses çıkarıyor ve ben arabayı sürerken ikimiz de bir süre hiçbir şey söylemiyoruz. Arabamdaki ekranda Eden'in evinin tarifi oynuyor ve huzursuz bir heyecan hissi kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor.

Eden'ın evine gidiyorum. Kız arkadaşım onu bir gece daha birlikte olmaya ikna etmem için beni cesaretlendiriyor. Temkinli olmalıyım ama çok muhtacım ve heyecanlıyım. Ne için... Bilmiyorum bile.

"Biliyorsun... sadece sıcak olduğu için değil," diye ekliyor çünkü benim tatlı Jade'im bir anlık sessizliği kaldıramıyor.

"O zaman ne oldu? Neden tekrar yapmak istiyorsun?"

"Bilemiyorum. İkinizin arasındaki kimya inanılmazdı. Sadece...özeldi."

Ve anlıyorum. Bütün gün yaptığı en mantıklı şey bu. Çünkü ben de anlamıyorum. Sadece tekrar hissetmem gerektiğini biliyorum.

Eden'ın evi çok banliyö. Şehrin göbeğindeki sapıkça bir ininde yaşadığını düşündüğümden değil, ama bunu beklemiyordum. Mükemmel bakımlı bir ön çimenliği, koyu kırmızı bir ön kapısı ve verandanın önündeki çiçek tarhında büyüyen çiçekleri var.

Doğru yerde olduğumdan emin olmak için adresi üç kez kontrol ediyorum.

Arabayı garaj yoluna çekip ona burada olduğumu mesajla bildiriyorum. En azından içeri girmeme izin vermesi için dua ediyorum ama bir yanım da yiyecekleri alıp kapıyı suratıma çarpmasına hazır.

Onun mahremiyetini ihlal *ediyorum*. Başkalarını özel hayatından uzak tutmak için iyi inşa edilmiş sınırlardan oluşan bir kalesi var, ancak ben hepsinin üzerinden buldozerle geçiyorum gibi görünüyor.

Bana ön kapıyı açtığında, gördüğüm manzara karşısında nutkum tutuldu. Ağır çantalar her iki kolumdaki dolaşımı keserken, Eden St. Claire'in yeni favorim olabilecek bir versiyonuna bakıyorum. Sıradan bir sinema salonundaki Eden'dan bile daha iyi.

Uzun siyah saçları gevşek, dağınık bir örgü şeklinde bir omzunun üzerinden dökülüyor. Koyu kırmızı bir kapüşonlu sweatshirt ve bir çift dar siyah tayt giyiyor. Gözleri normalden çok daha parlak görünüyor, şimdi o ağır kirpikler üzerlerine gölge düşürmeden canlı bir yeşil tonu var. Dolgun dudakları

renklerle kaplı değil ve gözlerinin altındaki koyu halkalarla bile o kadar çarpıcı görünüyor ki başka tarafa bakamıyorum.

"İçeri girebilir miyim?" Ben sorarım.

Derin bir nefes alıp kenara çekilmeden önce bana dikkatle bakıyor. Evine girdiğimde, ne kadar rahat ve ev gibi olduğunu hemen fark ediyorum. Benim büyüdüğüm eve hiç benzemiyor. Çocukluğum birçok şehirdeki çeşitli çatı katı süitlerinde geçti ve hiçbir zaman rahat bir yanları olmadı. Zevk ve gösteriş için tasarlanmışlardı, konfor ya da yaşam için değil.

Koridorun sonunda ve solda mutfağı gördüğümde, çantaları oraya taşıyorum ve tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Dondurma alacağını söylemiştin," diyor kollarını kavuşturmuş, devasa yığına bakarak.

"Evet, şey... Hazır oradayken birkaç şey daha alabileceğimi düşündüm."

Ben poşetleri boşaltmakla meşgulken o ilaç kutularını alıyor. "Bunu yapmak zorunda değildin" diye mırıldanırken gözlerini kırpıştırdığını fark ediyorum.

"Yapmadığımı biliyorum," diye cevap veriyorum.

Bakışlarını kaldırıyor ve gözlerindeki nemi fark ediyorum. O kadar yorgun ve bitkin görünüyor ki aniden içimden gelen bir dürtüyle hareket ediyorum. Ne olduğunu anlamadan onu kollarımın arasına alıyorum, yanağını göğsüme yaslayarak sıcak bir şekilde kucaklıyorum.

Elimi sırtının üst kısmında daireler çizerek ovalarken tek kelime etmiyoruz. Birkaç dakika sonra pes edip kollarını belime doluyor ve ona sarılmama izin veriyor. Buna ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Şu anda aklıma geliyor ki, aylarca Eden'in insanları hayatına aldığını ama beni ve sadece beni dışladığını varsaydım. Bu benim kıskançlığımı körükledi. Ama şimdi onun hakkında bildiklerimden anlıyorum ki Eden *kimsenin* hayatına girmesine izin vermiyor. Ve asla yardım kabul etmiyor.

Ne kadar yalnız olduğunu fark etmek kalbimi sızlatıyor.

"Clay!" Evin öbür ucundan heyecanla bağıran Jack'in küçük sesi normalden daha cızırtılı.

Eden ve ben telaşla birbirimizden ayrılırken, onun bana doğru koştuğunu görüyorum. "Hey, dostum!" Kendini kollarıma atarken cevap veriyorum. "Duydum ki
iyi hissetmiyorsun."

"Başım ağrıyor," diyor üzgün bir yüz ifadesiyle.

"Bunun için biraz ilaç getirdim," d i y e cevap veriyorum ve eczacının önerdiği tabletleri almak için dönüyorum.

"Bana başka ne getirdin?" Arkamdaki t e z g â h t a d u r a n yiyeceklere bakıyor.

Flamin' Hot Cheetos paketini kapıyorum ve gülümseyerek havaya kaldırıyorum. "Annem bunları almama asla izin vermez," diye heyecanla cevap veriyor.

"Annen sorun olmaz derse birkaç *tane* alabilirsin ama ilacını içersen." Onu yere yatırdım ve çantayı ulaşamayacağı bir yerde tuttum.

"Yapacağım. Söz veriyorum!"

Jack ve ben aynı anda Eden'a bakıp onun onayını bekliyoruz. "Anne?" Gülmemek için kendimi zor tutarak yalvarıyorum.

"Lütfen," diye yalvarır Jack ellerini birbirine kenetleyerek.

Sırıtarak yumuşuyor. "Bir küçük kase ve ilacını üçte almalısın."

Jack alkışlıyor, heyecanla ayaklarının üzerinde zıplıyor. Kadın atıştırmalıklarını hazırlarken, Jack elimi tutuyor.

"Kalıyorsun, değil mi? Film izleriz, ben de sana odamı gösteririm."

Çok dikkatli bir şekilde Eden'a bakıyorum. Gözlerimiz yüklü bir bakışta buluşuyor. Onun da benimle aynı savaşı verdiğini görebiliyorum; istememiz gerektiğini bildiğimiz bir şeyi istiyoruz.

Sonunda başını salladı. "Kal."

Ve bunu neden bu şekilde ifade ettiğini hemen anladım. "Kalabilirsin" ya da "kalmalısın" değil. Ama bunu bir emir olarak söyledi. Çünkü ondan itaat etmeyeceğim bir emir gelmeyeceğini biliyor.

Kulüpte ilerliyorum, Eden'ın odasının kapısına yumruğumu vururken kravatımı çoktan gevşetmiştim. Avuçlarım ihtiyaçtan kaşınıyor. Buraya gelmeyeli çok uzun bir dört gün oldu.

Kapısını açıyor ve yüzümü görür görmez ifadesi değişiyor. Daha doğrusu halimi.

Saçlarım dağınık, her zamanki gibi arkaya taranmış değil. Gözlerim ağlamaktan şişmiş ve altlarında ağır torbalar var.

"Clay," diyor, bana doğru uzanarak.

"Bugün formaliteleri atlayabilir miyiz?" Odaya girip ceketimi ve kravatımı yırtarcasına çıkarırken soruyorum.

"Her şey yolunda mı?" Yanımda duruyor ama olması gerektiği gibi beni öpmek ve kıyafetlerini yırtmak yerine omzuma dokunuyor ve benimle göz teması kurmaya çalışıyor.

"Sorun yok. Sadece seni özledim," diyorum çılgınca, bir kolumu beline dolayıp vücudunu kendime çekerken ve dudaklarını günlerdir soluduğum ilk temiz havaymış gibi öperken.

Sütyeninin kopçasına uzandığımda beni geri çekiyor. "Yavaş ol. Konuşalım."

"Konuşmak istemiyorum," diye çıkıştım. "Sevişmek istiyorum."

"Yolculuğunda ne oldu? İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor. Kaşları içe doğru kıvrılmış ve ağzı çatılmış. Benim için endişeleniyor.

Bunu sevmeliyim. Eden'dan gördüğüm ilgi ve alaka şu anda hissettiğim tüm yanlışları düzeltmeli ama düzeltmiyor. Sadece yanlış hissediyorum.

İlgi görmüyorum. Kimse beni umursamıyor. Hiçbirine değmiyorum.

Ellerim titriyor ve sanki kendi bedenimin dışından kendimi izliyormuşum gibi hissediyorum. Ne kadar kontrolsüz davrandığımı görüyorum. Bu senaryoda neyin yanlış olduğunu görüyorum ama düzeltemiyorum. Şu anda hissettiğimden daha farklı hissedemiyorum.

"Yolculuğumda hiçbir şey olmadı, tamam mı? Hiçbir şey olmadı. Ailemin lanet yatında dört gün geçirdik ve hiçbir şey olmadı. Kötü bir ruh halinde olduğum için özür dilerim ama seni özledim ve beni gördüğüne sevinmiş gibi davranmıyorsun."

Yüz ifadesi düşüyor ve geriye doğru adım
atıyor. "Yapma bunu," diye mırıldanıyor.

"Ne yapmak?"

"Senden açılmanı ve sorunun ne olduğunu söylemeni istediğimde lanet olası sorunların için beni suçlama. Eğer böyle olmak istiyorsan, gidebilirsin."

Kapıya doğru iki öfkeli adım atıyorum. Parmaklarımı kapı koluna yerleştiriyorum ve gidersem ne olacağını görmek için yeterince uzun süre duruyorum. Arabama binip eve gideceğim, orada somurtacağım, şikayet edeceğim ve kendim için üzüleceğim. Sonra yarın uyanacağım ve hayatıma devam edeceğim; hiçbir şey değişmeyecek.

Kapıyı açmak yerine başımı yüzeye dayayıp derin, ürpertici bir nefes alıyorum.

Bir süre sonra ellerinin omurgamdan aşağı kaydığını hissediyorum, ta ki sıcak eli belime hafif bir baskı uygulayana kadar.

"Lütfen kal. Konuş benimle."

"Söyle, konuşacağım,"

diyorum.

"Sana söylemek istemiyorum Clay. Bu sefer olmaz. Bunu istemelisin."

"Herhangi bir şeyden şikâyet etmeye ne hakkım var? Benim gibi zengin bir çocuk.

Hayatım boyunca hiçbir şey istemedim, öyleyse neden bu kadar üzgünüm?"

"Bu doğru değil," diye yumuşakça yanıtlıyor. "Bir şey istediğini biliyorum." Başımı duvardan çekip yüzümü ona dönüyorum. "Dört gün, Eden. Dört gün boyunca bana bakmadı bile. Babam benimle zar zor konuştu. Ben onların oğluyum. Ve bütün hafta sonunu beni etrafta tutarak geçirdiler.

bana gerçek bir insanmışım gibi davranmadan zengin arkadaşlarıyla birlikte."

Nazikçe sırtımı okşuyor, gözlerimin içine bakıyor ve yaşamak için ihtiyacım varmış gibi onun göz temasını yutuyormuşum gibi hissediyorum.

"Hadi," diye fısıldıyor, elimi tutuyor ve beni yatağa çekiyor. Hiç konuşmadan önce gömleğimi, sonra da pantolonumu çıkardı. Sonra sutyenini açıyor ve iç çamaşırını çıkarıyor, böylece yataktaki örtüleri geri çekip beni de altına çektiğinde ikimiz de çıplak kalıyoruz.

Sonra bedenini benimkinin üzerine örtüyor ve bana bakıyor. Yüzümü okşarken, "Seni gördüğüme her zaman sevindim Clay," diyor. Gözlerimin içine şefkatle bakarken yutkunmak için kendimi zor tutuyorum. "Ve nasıl hissedersen hisset, benimle her zaman konuşabilirsin."

Ellerim onun vücuduna doyamıyor, kalçalarını ve sırtını usulca okşuyor. Bu cinsel bir şey de değil. Ona dokunuyorum çünkü söylediklerimde ciddiydim, onu çok özledim.

Çenemi ellerinin arasına alıyor ve bana bakarken yüzümü sabit tutuyor. "Eğer ailen sana hak ettiğin ilgiyi göstermiyorsa, bu onların *sorunu. Anladın mı?"*

"Evet, Madam," diye mırıldanıyorum.

"Seni görüyorum Clay. Onlar göremese bile ben senin ne kadar mükemmel, nazik ve harika olduğunu görüyorum."

Nefesim titreyerek geliyor. "Evet, Madam."

"Sen benimsin ve şu andan itibaren onları yalnız görmeni istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

Göğsümde kaynayan acı dolu duyguyu yutmak için kendimi zorluyorum. "Evet, Madam."

Sonra eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudaklarım ayrılırken, dili ağzımın içine kayıyor ve benimkini nazikçe okşuyor. Öpüşürken mırıldanıyor ve sikim arzuyla seğiriyor.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Ben de seni özledim," diye cevap veriyorum, beline sarılışımı sıkılaştırarak. "O zaman bana ne kadar özlediğimi göster. Ve beni bir daha asla bırakma."

Onu sırt üstü çevirerek bacaklarının arasına sıkışıyorum, boynu ile omzu arasındaki yarığa doğru inlerken sertleşen sikimi ona sürtüyorum.

"Evet, Madam."

Kural #26: İyi çocuklar bile bazen kuralları çiğner.

Eden

Lavabodaki bulaşıkların sesiyle uyanıyorum ve gözlerim birden açılıyor. Hemen komodinden telefonumu alıp saate bakıyorum, 16:15.

Kahretsin. Jack'in ilacı.

Clay, Jack'le birlikte öğle yemeğinden sonra film izlerken uzanıp biraz kestirmem için ısrar etti. Normalde şekerleme yapmadığım için ona karşı çıkmaya çalıştım. Gün ortasında zihnimi uyuyacak kadar sakinleştirebildiğim pek görülmemiştir ama bugün buna ihtiyacım olmalıydı çünkü üç saatten fazla uyuyamadım.

Yatağımdan fırlayıp oturma odasına koşuyorum. Jack kanepede Örümcek Adam battaniyesinin altında kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı.

Clay mutfağımda duruyor, cezveye su dolduruyor. "İlacına ihtiyacı var," diyorum ve Jack'i kontrol etmek için acele ediyorum.

Clay, "Ona çoktan verdim," diye cevap veriyor ve beni olduğum yerde durduruyor. "Ona ne kadar verdin?" Paniklemiş bir sesle soruyorum.

"Kutunun üzerindeki dozaj çizelgesinde ne kadar yazıyorsa o kadar," diye sakince yanıtlıyor. "Rahatla Eden. O iyi."

Bunu söylediğinde, küçümseyici değil. Cesaret verici.

"Özür dilerim," diyorum iç çekerek, mutfağa doğru yürürken. Kahve makinesini doldururken yanında duruyorum. Kahve makinesinde çok rahatlatıcı bir şey var.

mutfağımda yolunu bulmaya çalışmasını izliyordum. "Jack'e benden ve bakıcısından başka kimse ilaç vermedi. Buna alışmak zor."

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. Sonra yaptığı işe ara verip bana bakıyor. "Annem bana hiç ilaç vermedi. Bir kere bile."

Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Büyürken dadılarım vardı. Kötü olanlar."

O gülümsese de ben gülümsemiyorum. Clay çocukluğuyla ilgili benimle o kadar çok şey paylaştı ki, acısının çoğunu gülmenin ve kaçmanın ardına sakladığını biliyorum.

Belki de bu yüzden yaptığım şeyi yapıyorum. İnsanlara istedikleri iyileşmeyi ve özgürleşmeyi çok fazla açıklama yapmak zorunda kalmadan sağlayabiliyorum.

"Sen gerçekten iyi bir annesin Eden." Sesi yumuşak ve sıcak ve bu iltifat beni beklediğimden daha çok etkiliyor.

"Öyle hissetmiyorum," diye cevap veriyorum.

Alay ederek kahve makinesinin kapağını kapatıyor. "Ciddi misin? Kendim hakkında kötü konuştuğum için beni azarladığın onca zamanın arasında bir de seni dinledim."

Boğazım düğümlenmeye başladı. "Bunun ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Clay." "Bilmediğimi biliyorum. Çünkü bana hiç şans vermedin..."

"Evet, yaptım," diye cevap veriyorum usulca.

"Öyle mi? O zamana kadar artık çok geçti, değil mi?"

"Asla çok geç değildir," diye cevap veriyorum, ona yalvaran bir ifade takınarak.

"Belki de. Ama keşke her şey farklı olsaydı. Keşke seni o zaman da şimdi tanıdığım gibi tanısaydım."

"Asla seni önemsemediğim için olmadığını biliyorsun," diye cevap veriyorum ama bu sadece bana doğru dönmesine neden oluyor.

"Hayır, b i l m i y o r u m . Bunu bilmiyordum. Beni önemsemediğin için olmadığını b i l m i y o r d u m . Senin için bir *hiçmişim* gibi hissettim."

O kadar yakınımda duruyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Sen benim *her şeyimdin,*" diye cevap veriyorum kısık bir sesle.

"O zaman neden?" diye soruyor, o zümrüt yeşili gözleri benimkileri delip geçiyor. Onun yüzünde beni bu kadar rahatlatan şey ne? O keskin elmacık kemikleri ve dolgun dudakları nasıl oluyor da her zaman tüm kurallarımı yıkmama neden oluyor?

Evimin etrafını işaret ettiğinde derin bir nefes alarak kendimi yine aynı kavgaya hazırlıyorum. "Bütün bunları bana ne zaman anlatacaktın?" diye

soruyor.

"Yapamadım... Sonumun daha önce yaptığım gibi olması riskini göze alamadım."

Detaylandırmamı beklerken kaşları birbirine çarpıyor. Ama yapamıyorum.

Bunun yerine, sanki bu konuşmadan kaçabilecekmişim gibi ondan uzaklaşıyorum. Ama gidebileceğim pek fazla yer yok. Jack oturma odasında uyuyor, bu yüzden ayaklarım beni yatak odama götürüyor.

Doğal olarak Clay de

onu takip eder. Büyük

hata.

"Eden, lütfen. Konuş benimle," diye yalvarıyor, sesi yenilmiş gibi

çıkıyor.

Arkamı döndüğümde onu odamda dikilirken buluyorum, kapıyı kapatıp birlikte içeri kapandığımızda, göğsümde bir endişe duygusu oluşuyor. Bu kötü bir şey.

Kendimi bir köşeye çekiyorum, şifonyere yaslanıyorum ve kollarımı kavuşturarak ona bakıyorum.

"Sonun daha önce olduğu gibi olacak derken ne demek istedin?" diye sorar. "Jack'in babasıyla mı demek istiyorsun?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Sana zarar verdi mi?" Bir adım daha yaklaşıyor. "Jack'e zarar verdi mi?" Bunu sorarken sesi karanlık ve tehditkâr bir ton alıyor.

"Jack doğmadan önce ayrıldım," diye cevap veriyorum bakışlarıyla karşılaşmadan. "Jack için olmasaydı, hiç ayrılmayabilirdim."

Derin bir nefes alıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Bu konu hakkında konuşmak neden bu kadar zor? Utanacak bir şeyim olmadığını biliyorum ama yine de... bu çok zor. "Ve evet... beni incitti," diye ekliyorum.

"Siktir, Eden." Ellerini saçlarında gezdiriyor. Normalde olduğu gibi arkaya taranmamış, bu yüzden iki yana düşerek yüzünü çerçeveliyor. "Neden bana söylemedin?"

Bakışlarına karşılık veremeyerek yere bakıyorum. "Bunu henüz anladın mı bilmiyorum Clay," diyorum alaycı bir tavırla. "Ama hayatımla ilgili kişisel detayları insanlarla pek paylaşmam."

"Fark ettim." Bir adım daha yaklaştı. Kalbimin daha hızlı attığını hissedebiliyorum. Bir yatak odasında yalnızız ve bu işin iyi bitmesi için fazla iyi görünüyor. Ona hemen gitmesini söylemem gerekiyor ve ona bu emri verirsem itaat edeceğini çok iyi biliyorum. "Ama ben farklı olduğumu sanıyordum."

Ona bakıyorum. Yüzündeki samimiyet ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

"Sen farklıydın," diye fısıldadım. "Sen farklısın."

"Bunu bana şimdi söyleme," diye cevap veriyor, acı çekmiş gibi görünerek. "Artık sana sahip olamayacağıma göre."

"Bana sahipsin." Sesim artık o kadar kısık ki neredeyse sessiz. Ve söylediğimiz her kelimeyle ve bana doğru attığı her adımla, oda giderek daha fazla şarj oluyor. Sanki sonunda patlayacak olan bir basınç yavaş yavaş artıyor. Ve ikimiz de bunu durdurmak için bir şey yapmıyoruz.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyor. O kadar yakınımda duruyor ki ayaklarımız birbirine değiyor. Kollarımı açıyorum ve arkamdaki şifonyerin kenarına sıkıca tutunuyorum. Bu mesafeden yüzünü görebilmek için boynumu eğmem gerekiyor.

"Ben varım Clay. Her zaman yanında
olacağım." Biraz daha yaklaştı.

"Ama *ona* da sahibim," diye cevap veriyor ve bu hatırlatmayla midem bulanıyor. Zihnimde onun yüzünü görüyorum. O tatlı mavi gözler ve o masum gülümseme. Onu düşünmek kalbimi sızlatıyor, acı verici ama bir o kadar da güzel bir şey.

Yüzünü bana doğru eğiyor ve sanki tek savunmam buymuş gibi kendimi geri çektiğimi hissediyorum, ki öyle değil. Ona gitmesini söylesem gideceğini çok iyi biliyorum. Ama söylemiyorum.

Dudakları kulağıma yakınken, dizlerimin neredeyse bükülmesine neden olan kelimeleri söylüyor.

"O da sana sahip olmak istiyor, biliyorsun. Dün gece bunu gözlerinde
gördüm.
O da seni benim gibi istiyor."

Bu sözleri içime sindirirken nefesim kesiliyor.

"Sen de hissettin, değil mi?" diye mırıldandı yanağıma karşı. "Birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi."

"Ona geleceğini söyledin mi? Yoksa beni bir sır olarak mı saklıyorsun?" Nefesini artık yüzümde hissedemeyeceğim kadar geri çekilerek soruyorum.

Gözlerimin içine bakıyor. "Ona
söyledim." "Peki o ne dedi?" diye
sordum.

"Kıskandığını söyledi," diye sırıtarak yanıtlıyor.

"Beni mi?" Suçluluk duygusunun içime çöktüğünü
hissederek soruyorum.

Sırıtışı daha da genişliyor. Eli kapüşonumun altından geçip parmaklarını belimin derisinde gezdirirken bir nefes alıyorum. Tekrar eğiliyor ve kulağıma fısıldayarak "Benden" diyor.

Sözleri aklıma geldikçe ağzım kuruyor.

"Sana inanmıyorum," diyorum ona bakarak. "Sadece bunu söylüyorsun."

Başını yavaşça sallar. "Hayır, Eden. Seninle üçümüzün tekrar birlikte

olması hakkında konuşmamı istedi."

"Tek seferlik bir şey olacağını söylemiştim," diye mırıldanıyorum zayıfça. Kendi argümanıma ben bile inanmıyorum.

Cevabımı görmezden gelerek tekrar eğiliyor, dudakları boynumun derisi üzerinde geziniyor. Tenime değen her nefes fısıltısında kararlılığımın parçalandığını hissediyorum. "Eğer bırakmamı söylersen, bırakırım. Ne dersen yaparım."

"Yapacağını biliyorum," diye cevap veriyorum, parmaklarımı saçlarına geçirerek. Onu tenimden sadece bir santim uzakta tutarken tırnaklarım kafa derisini çiziyor.

"Bana gitmemi söylemelisin." Dudaklarını benden uzak tutmak için mücadele ediyor ve dürüst olmak gerekirse, ben de öyle.

"İstemiyorum," diye cevap veriyorum
nefes nefese. "O zaman seni öpmemi
söyle."

"Yapmamalıyım."

"O zaman bizi tekrar göreceğini söyle. İkimizi de." Gezinen dudaklarını boynumdan yukarı ve çene çizgim boyunca sürüklüyor.

"Tamam, evet" diye cevap verirken ağızlarımız sadece yumuşak bir nefesle ayrılıyor.
İkinizle de tekrar görüşeceğim."

Ben ona bakarken yoğun bakışları beni yakıyor. Diğer eli yukarı uzanıyor ve çenemden saçlarıma doğru kayıyor, sanki beni öpecekmiş gibi başımı tutuyor.

O eğildiğinde panikliyorum. "Yapma," diye bağırıyorum, tam dudaklarımız birbirine değmek üzereyken.

İyi bir çocuk gibi durdu.

Bir süre öylece duruyor, sanki fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Bir saniye.

İki saniye.

Üç saniye.

"Siktir e t , " diye mırıldanıyor. Sonra dudaklarımı alev alev yanan bir öpücükle yuta r k e n ağzı benimkine çarpıyor.

Onu uzaklaştırabilirdim. Ona durmasını
söyleyebilirim. Söylemem.

Bir elimle saçlarını tutup onu kendime çekiyorum, dilimi onunkine doluyor ve her fırsatta alt dudağını ısırıyorum.

Onun öpücüklerinin ne kadar güzel olduğunu hiç unutmadım. İlişkimiz bittiğinden beri her gün onları yeniden yaşadım. Ağzının bana dış dünyadaki her şeyi unutturması.

Vücudu benimkine sıkıca bastırıyor ve sertleşen sikinin kalçalarıma sürtünme şeklinden bir inilti çıkarıyorum. Birbirimizi yakalayarak, ısırarak ve dokunarak bir tutku cehenneminde kayboluyoruz.

Kalçalarımı sıkıca kavrayarak beni şifonyerimin üzerine kaldırıyor ve bacaklarımın arasına girerek sanki ele geçirilmiş gibi ağzımın içine mırıldanıyor.

"Tanrım, seni özledim," diye mırıldanıyor ve bir yanım paniklemeye başlıyor çünkü kontrolü kaybediyormuşum gibi geliyor. Tekrar bir araya gelmeyeceğiz. Bunu ben kabul etmedim.

Ama bunu durduramıyorum ve durdurmak da istemiyorum. Çünkü gerçek şu ki, onu ben de özledim. Onun dokunuşunun rahatlığını ve aramızdaki yakınlığın sebepsiz yere cinsel bir şey olmanın ötesine geçmesini özledim. Neredeyse ruhani bir şeydi.

"Ben de seni özledim," diye sızlanıyorum.

Sürpriz bir şekilde öpüşmeyi ilk bitiren o oluyor. Nefes nefese çekiliyor ve aynı anda soluk soluğa kalıyoruz.

Alınlarımız birbirine yaslanırken ellerimiz birbirinin bedeninden ayrılmıyor. Bir süre sonra şifonyerin üzerinden kayarak vücudumu onunkine yaslıyorum.

"Ona bundan bahsedecek misin?" Nefes nefese fısıldayarak soruyorum. "Evet," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. "Anlatmak zorundayım."

Belirsizliği yutarak başımı sallıyorum.

Erkek arkadaşıyla bir an yaşadığım için benden nefret edecek mi? Yoksa onun dudakları değil de onunkiler olduğu için gerçekten kıskanacak mı?

"Açıklaması çok daha zor olacak bir şey yapmamam için lütfen şimdi gitmemi söyler misin?" diye şakacı bir şekilde yalvarıyor.

Göğsünü iterken gülümsüyorum. "Çık git buradan."

Kızarmış yanakları ve şişmiş dudaklarıyla darmadağınık bir halde geriye doğru adım attığında, onu tekrar kendime çekip ağzının büyüsüne tekrar kapılmamak elde değil.

"Yarın gece mi?" diye soruyor.

"Olabilir. Jack'in nasıl hissettiğine bağlı. Sana mesaj atarım."

Kapıya doğru geri geri giderken dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. "Oh, ve Eden?"

Beklentiyle çenemi kaldırıyorum.

"Bunu yine kulüpte yapmak istemiyorum. Benim evime gelmeni istiyorum."

Gülümsemem kayboluyor ve olduğum yerde donup kalıyorum. Bana doğru bir adım geri atıyor. "Paniklemeye başlama. Her şey yoluna girecek. Sadece... biz olacağız."

Sonunda başımı salladım. "Tamam."

Tekrar geri çekilirken gülümsüyor. "Jack'e hoşça kal dediğimi söyle. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Yatak odamın kapısını açarken tekrar başımı sallıyorum. Evimin önünden geçip ön kapımdan çıktığını duyduğumda zar zor hareket edebiliyorum.

Az önce ne olduğundan ya da neyi kabul ettiğimden emin değilim. Ama son zamanlarda ortak bir tema gibi görünüyor. O ve Jade söz konusu olduğunda, ben her zaman mutlu ve umutsuz bir şekilde kayboluyorum.

Kural #27: Yasak erkek arkadaşından babana bahsetme.

Yeşim

"Bana soğutucudan bir kola getir, Cupcake," diye sesleniyor babam teknenin dümeninin arkasındaki koltuğundan.

Karşı taraftaki yolcu koltuğunda oturuyorum, ayaklarım soğutucunun üstünde çapraz duruyor ve uzaktaki limana bakıyorum. Karaya geri dönerken güneş batmaya başlıyor.

Ayaklarımı aşağı çekip kapağı açarak iki soğuk kırmızı teneke kutu aldım ve soğutucuyu kapattım.

Babam ve ben ortaokul yıllarımdan beri birlikte tekneyle gezeriz. Annem pek sevmezdi, bu yüzden çoğu zaman sadece o ve ben olurduk. Bir gün sadece ben olmayacağımı düşünmek istiyorum. Belki sevdiğim birini de yanımda getirebilirim. O zaman bir gün bu geleneği çocuklarıma da aktarabilirim.

"Bana böyle hitap etmeyi bırakmalısın," diyorum ve bir tanesini ona uzatıyorum. "Ben yirmi üç yaşındayım, baba."

Bana surat asıyor, kırgın görünüyor. "Sen her zaman benim kekim olacaksın."

Gözlerimi devirerek ve bir kıkırdamayla savaşarak bacaklarımı tekrar soğutucunun üzerine çaprazlıyorum. İlkbahara göre hava sıcak ama yine de serin okyanus rüzgarını tenimden uzak tutmak için hafif bir kapüşonlu giyiyorum.

"Yaşlanıp evlendiğinde bile sana Cupcake diyeceğim."

"Peki ya genç ve evliysem?" İçkimi açarak cevap veriyorum. Evlilikten bahsetmek bile bana Clay'i düşündürüyor. İlişkimizde artık öyle bir noktaya geldim ki, babama açılmak için sürekli bir fırsat kolluyorum. Er ya da geç, ona söylemek zorundayız.

Ve hayır, Clay ile henüz evlenmeyi düşünmüyorum. Sadece birkaç aydır gizlice görüşüyoruz ama içten içe bu ilişkiyi sürdürmeye kararlıyım. Clay'i sonsuza dek sevmek *istiyorum.* Sadece önce aşmamız gereken bazı engeller var.

Seksi bir Dominatrix ve aklımdan her geçtiğinde koltuğumda kıpırdanmama neden olan heyecan verici üçlü buluşmalar gibi engeller.

"Genç yaşta evlenme," diye cevap veriyor babam ses tonundaki acıyla.

İçten içe irkiliyorum. Tamam, belki de evlilik babam için kötü bir konudur,

Annem yirmi beş yılın yeterince uzun olduğuna karar verdi ve iki yıl önce ayrılmaya karar verdi. Tam da ben olmadan hayatlarına geri dönmeye hazırken, annem ona hayatının geri kalanında onunla yalnız kalmak istemediğini söyledi.

Bunun ona ne yaptığını düşünmek kalbimi kırıyor.

Ama babam ve ben her zaman her konuda rahatça konuşabildik, annem ve benden çok daha fazla. Bu yüzden k o n u ş m a m gerekse bile, ağzımdan düşürmüyorum.

"Bütün genç evlilikler kötü değildir," diye cevap veriyorum, gözlerimi kısarak ona bakarken.

"Bunu biliyorum," diye cevap veriyor kaptan koltuğundan huysuzca. "Ama senin yerleştiğini görmek istemiyorum. Bu taahhüdü vermeden önce git dünyayı gör."

Dudağımı ısırarak onu sıkıştırmaya devam ediyorum. Ne için? Bilmiyorum. Onaylama, sanırım. Sanki onu büyük konuşma için hazırlıyormuşum gibi.

Sürpriz, baba. Ben zaten aşığım ve bu senin çırağın ve umarım bir gün iş ortağın olacak. Lütfen onu öldürme.

"Evet... ama ben dünyayı yalnız görmek istemiyorum. Yanımda gerçekten ama gerçekten sevdiğim biriyle hayattaki tüm harika şeyleri deneyimlemek istiyorum."

"Evet... ama önce kendinizi keşfedene kadar birinin sizin için doğru kişi olduğundan emin olamazsınız."

Babam da en az benim kadar, hatta daha fazla inatçıdır. Bu yüzden bu küçük *tartışmalara girdiğimizde,* hiç bitmeme eğiliminde oluyorlar.

"Ama ya gençken biriyle tanışırsam? Otuz yaşıma kadar onları kendimden uzaklaştırmam mı gerekiyor?"

Başını bana doğru çevirdi. "Neden? Biriyle mi tanıştın?"

Oh, kahretsin.

Bakışlarının neredeyse yüzümün yan tarafını deldiğini hissederken, gözlerimi ileriye dikerek hızla başka tarafa bakıyorum.

"Hayır," diye mırıldandım. "Benim sosyal hayatım yok. Ya seninle ya Nettie'yleyim ya da ofisinde Clay'le öğle yemeğine çıkıyorum."

Gördün mü? İşte bu benim işim. Sadece patlamamaları için birkaç tohum ekmeye özen gösteriyorum.

Tepkisini görmek için ona bakıyorum.

Gerçekten cevap vermiyor. Sadece ofluyor. Ki bu garip.

"Bu ne içindi?"

"Yok bir şey. Sadece... Clay gibi adamlar için endişeleniyorum."

Karnımın alt kısmında mide bulandırıcı ve rahatsız edici bir şey filizleniyor. Sözleri asit gibi.

"Clay'in nesi var?" Alacağım cevaptan korkarak mırıldanıyorum.

"Hiçbir şey. Clay'i severim. O harika bir adam. Onu eninde sonunda ortak yapmak için eğittiğimi biliyorsun, ama o çok çekici, Cupcake. Açıkçası işinde iyi olmasını sağlayan da bu. Bir gülümsemeyle her şeyi satabilir ama yaptığı her şeyin bir nedeni vardır."

Hayır. Bu Clay değil.

Bu sadece onun yansıttığı Clay versiyonu. Ama babam bunu bilemezdi ve ben de kesinlikle bilmemeliydim, bu yüzden onu savunamam ve sessiz kalmak acı verici.

Benim sessizliğimde, babam devam ediyor.

"Demek istediğim şu ki, Clay gibi adamlar gözlerinizi kamaştırarak ileride pişman olacağınız bir duruma sürükleyebilirler."

Yine konuşmuyorum ve bu noktada fark ediliyor. Ama boğazımda oluşan yumruyu geçip tek kelime etmem mümkün değil.

Clay beni hiçbir şeye ikna *edemedi.* Keşke bunu söyleyebilseydim. Aslında zorlayan, ikna eden ve büyüleyen bendim.

Hâlâ cevap vermeyince bana doğru döndü. "Her şey yolunda mı, Cupcake? Clay... seninle bir şey denemedi, değil mi?"

En başta Clay'den bahsederek ektiğim tohumları hatırlıyor musun? Şu anda patlıyorlar. Ve bu büyük, aptal bir karmaşa.

Babama yalan söyleyemem. Ve söylemek de istemiyorum.

"Clay bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı. Söz veriyorum." Beyzbol şapkamın altından gözlerimi kısarak ona bakarken gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Aklımın bir köşesinde Clay'in şu anda Eden'la birlikte olduğunu hatırlıyorum. Ve garip olan şu ki, içten içe, bu konuda muhtemelen olmam gerektiği kadar öfkeli değilim.

Neden

kıskanmıyorum?

Gözlerim mi *kamaştı?*

Hayır. Aksine, Clay benimle babam ya da ailesi gibi insanlardan elde edemediği bir bağ kurmaya çalışıyor. Eden'la da aynı şeyin peşinde. Ve bunun ne olduğunu hala tam olarak bilmiyorum, ama oraya doğru gidiyorum. Onu Eden'la gördükçe daha iyi anlıyorum.

Başımı kaldırıp babama baktığımda hâlâ kaşlarının çatık olduğunu fark ediyorum ve yerimden sıçrayıp kolumu babamın geniş omuzlarına doluyorum. Sonra yanına yaslanıyorum ve birlikte suya bakıyoruz, ikimiz de bu hassas anı kucaklamaktan son derece memnunuz.

Onu biraz incittiği belli olan bir konuyu zorladığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum.

"Harika bir gün için teşekkürler baba," diye fısıldıyorum, onu biraz daha sıkarak.

İçten içe babamın beni kaybetmekten korktuğunu biliyorum. Elinde kalan tek şey benim.

Bunun da ötesinde, kendi yaptığı hataları benim de yapmamdan korkuyor.

İçimden bir ses bu senaryoda babamın benden çok Clay'le ilgili olduğunu ve Clay'in anneme yaptığını bana da yapmasından korktuğunu söylüyor. Onu uzun bir ilişkiye sürüklediğini düşünüyor ve bu ilişki asla mükemmel olmadı. Yıllardır sorunları vardı ve hepimiz annemin huzursuzluğunu görebiliyorduk ama ikimiz de bununla yüzleşmek istemiyorduk.

Tamam, belki bunun için de suçluluk duyuyorum.

Belki de ben çocukken kaldı çünkü o giderse benim kalacağımı biliyordu. Ben her zaman babamın oldum, her şeyden önce.

Ama mesele de bu, değil mi? Aşk ve aile hayatı karmaşıktır. Asla mükemmel değildir ve sorunlar gerçekten kaçınılmazdır. Suçluluk, korku ve kızgınlık sadece gölgelerdir; sevgi, güven ve mutluluğun parladığı yerlerin ardındaki kaçınılmaz karanlık noktalardır.

Babam sadece beni korumaya çalışıyor. Bunun için onu seviyorum ama beni korumaya çalıştığı şeyin zaten gerçekleşmekte olduğunu da biliyorum.

Ben

çoktan aşık olmuş, büyülenmiş ve umudun ötesinde gözleri kamaşmış. Ve bu konuda hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok.

"Jack nasıl?" Gecenin ilerleyen saatlerinde telefonumu kulağıma dayamış yatağımda uzanırken soruyorum.

"Daha iyiyim. Sadece ateşim vardı," diye yanıtlıyor. Koşu bandının üzerinde. Konuşurken nefes nefese kalmasından ve arka plandaki ayak seslerinden bunu anlayabiliyorum.

"Peki o nasıl?" Masumca sordum.

"O iyi," diye rahatça cevap veriyor, ama daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum. Bir süre hiçbir şey söylemeyince koşu bandının bip sesini duyuyorum, koşmayı bırakıp telefona doğru nefes alıyor. "Jade, sana bir şey söylemem gerek."

Tüylerim diken diken olurken kendimi yutkunmaya zorluyorum. Bu kötü hissettiriyor ve söylemek üzere olduğu şey için gerginim. En kötü ihtimalle bana birbirlerine deli gibi aşık olduklarını ve beni onun için terk edeceğini söyleyecek.

"Onu öptüm."

Bu üç kelime telefon hattında asılı kalırken ben onları içime sindirmeye çalışıyorum. Bir tür tepki oluşturmak için onları sindirmeye çalışıyorum, ama kırılmış olmalıyım. Çünkü neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum. Bu normal olamaz.

"En azından istediğim gibi kaydettin mi?" Alaycı bir şekilde cevap veriyorum ama o gülmüyor.

Öfkeyle, "Jade, ben ciddiyim." dedi.

Yatağımda doğruldum. "Ben de ciddiyim Clay. Sanırım bu konuda kızgın olmamı bekliyorsun ama değilim. Muhtemelen olmalıyım. Sen benim erkek arkadaşımsın ve başka bir kadını öptün. Belki dün gece paylaştığımız kimya olmasaydı, her şey farklı olurdu."

"Tanrım, bu çok garip." İnliyor.

"Hayır, değil," diye cevap veriyorum. "Çünkü sana güveniyorum. Onunla yatmadın, değil mi?"

"Hayır," diyor nefes verirken.

"Ona tekrar ikimizle birlikte olmak isteyip istemediğini sordun mu?" Umutlarımın kırılmak üzere olduğundan endişelenerek soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor, kelimeyi uzatarak.

"Ve?"

"Yarın gece. Benim evimde," diyor ve çenem düşüyor.

"Senin evin mi?" Cevap veriyorum. "Bu farklı hissettiriyor."

"Öyle." Sesinde bir parça endişe var.

"Yani, ne yapacağımızı konuştunuz mu? Tekrar gösteri yapacak mı, yoksa bu... sadece seks mi?" Tırnağımı tekrar ısırarak soruyorum.

"Ne istiyorsun bebeğim?" diye nazikçe sorar.

"Ne istediğimin gayet açık olduğunu sanıyordum," diye cevap veriyorum, söylemeye hazır olmadığım kelimeleri atlatmaya çalışarak.

"Bunu söylediğini duymam gerek Jade."

Lanet olsun.

Derin bir nefes alarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Bir gösteriden daha fazlasını istiyorum. Bu sefer sadece izlemek istemiyorum. Onunla gerçekten birlikte olmak istiyorum, ikimizle birlikte. Yani... eğer istediği buysa. Sence... istediği bu mu?"

Hattın diğer ucunda soluk soluğa bir kahkaha atıyor. "Bugün onu ne kadar çok istediğini söylediğimde oldukça ilgili göründü."

Çenem tekrar açıldı. "Bunu ona sen mi söyledin?" Çığlık atıyorum.

Biraz daha sert gülüyor. "Evet, güldüm. Ve tepkisine bakılırsa, sanırım o da seninle aynı şeyleri istiyor."

Bu imkansız geliyor. Onun gibi bir kadın benim gibi birini mi istiyor? Ama biz neden bahsediyoruz? Sadece seksten mi? Yoksa daha fazlası mı?

Bugün babamla yaptığım konuşmayı hatırlamadan edemiyorum, acaba bu işe çok mu hızlı atlıyorum diye düşünüyorum. Şu anda kafamın içinde, her şey hakkında endişelenmeme neden oluyor.

Clay ve Eden'ı daha çok mu kıskanmalıyım? Eğer ilişkileri sadece onun Domme olmasıyla ilgiliyse, o zaman endişelenecek bir şeyim yok. Tabii gerçekten daha fazlası yoksa.

Peki benim ona karşı hissettiklerim bu denklemin neresinde?

"Yarın gece, Jade," diye ekliyor Clay. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Derin bir nefes alıyorum ve olabildiğince dürüstçe cevap veriyorum. "Evet. İstediğim bu."

Kural #28: Yeni bir şey denemekten korkmayın.

Eden

"Sakin ol. Seni tutuyorum."

"Siktir." Ben tekrar iterken inliyor. İyi bir sikişti, *demek ki haklıydım. Bunu seviyor.*

İkimiz de yatakta diz çökmüşken, ben onun arkasındayken, sikini tutarken vücudunun benimkine doğru eğilmesini seviyorum. Sıkı bir tutuşla, itişlerimin ritmine göre okşuyorum. Her titremesini hissedebiliyorum. Her spazmı ve titremeyi.

Oyuncak prostatını sıyırıp tekrar inlemesine neden olurken arkasına uzanarak kalçamı kavrıyor. Bu sefer siki parmaklarıma precum sızdırıyor.

"Hoşuna gideceğini söylemiştim," diye
mırıldanıyorum kulağına. "Siktir, durma."

İnliyor. "Daha sert."

Elimi ensesine koyarak onu dört ayak üzerine itiyorum ve kalçalarını kavrayarak straponu daha da içine sokuyorum.

"Gelmek istiyorsun, değil mi?" Alaycı bir tonda soruyorum.

"Evet, Madam."

"O zaman kibarca iste," diyorum bir
hamlede. "Lütfen... boşalabilir miyim?" diye
nefes nefese yalvarıyor.

"Aferin oğlum," diyorum sırtını okşayarak. "Artık gelebilirsin."

"Geliyorum," diye haykırıyor boğuk bir iniltiyle.

Hızla aşağı uzanıyor ve boşalırken kendi sikini okşuyor, ben ona acımasızca vururken yatağı dağıtıyor. Bu manzara karşısında içimi bir gurur kaplıyor.

Ben yaptım.

Yatağa yığılırken "Lanet olsun," diye mırıldanıyor.

Koşum takımını dikkatlice çekip çıkarıyorum ve yere bırakıyorum. Sonra arkasından yatağa girip sırtını okşuyorum.

"Neden bunu denemeden bu kadar uzun zaman geçirdim?" diye soruyor ve beni kollarının arasına çekerken gülüyorum.

"Bilmiyorum ama sonunda bana izin verdiğin için çok mutluyum," diye cevap veriyorum. "Çünkü seni böyle boşalırken izlemeyi seviyorum."

Sırt üstü dönüyor ve beni vücuduna çekiyor, böylece kalçalarına sarılıyorum. Saçlarım yüzümün üzerinde dalgalanıyor ve bir avuç toplayıp yüzümü öpmek için kendine doğru çekiyor. "Yeni şeyler denemek her zaman iyidir" dediğinde ağzına karşı gülümsüyorum.

"Bundan sonra ne denemek istersin?" Göğsüne yaslanıp gözlerinin içine bakarken gülümseyerek soruyorum.

Çok düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Hmm...Bilmiyorum. Daha fazlası olmalı, değil mi?"

Parmağımı çenesindeki çukura bastırıyorum. "Oh, çok daha fazlası var."

Elini saçlarımın arasına sokarak dudaklarımı kendine doğru çekiyor. "Bana her şeyi öğretin, Madam."

"Senin için her şeyi yaparım, tatlım," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Şu anda nefesimi ne kadar tutabileceğimi görmek istiyorum."

Ona şaşkın bir ifade verdiğimde, beni kalçalarımdan tutuyor ve kalçalarım kulaklarının etrafına gelene kadar beni yukarı çekiyor. Ellerim yatak başlığına kenetlenirken yüksek sesli bir kahkaha atıyorum.

"Şimdi otur," diyor, bacaklarımdan tutup beni aşağıya doğru çekiyor.

Klitorisimi doyumsuzca emerken kahkahalarım hızla inlemeye dönüşüyor. Bu hissin içinde rahatlıyorum ve kontrolü ona bırakıyorum. Bu noktada roller ya da doğru ve yanlış hakkında endişelenmiyorum.

Onunlayken düşünmeyi bırakıyorum. Sadece nasıl hissettirdiğine odaklanıyorum. Çünkü onunla her şey çok iyi hissettiriyor.

Ne yapıyorum ben?

Clay'in apartmanının önünde duruyorum, içeri girmeye ve tüm kuralları yıkmaya hazırım.

Bunu yaparsam, kim olacağım? Eden mı yoksa Madam Kink mi?

Sanki aynı rüyayı tekrar tekrar görüyorum ve bir türlü uyanamıyorum.

Ben bir Dominatrix'im. Domme rolünü para için yerine getiriyorum. Samimi, kişisel ilişkiler kurmam. Ben lanet bir iş kadınıyım.

Dışarıda titreyerek durmuyorum çünkü oraya girersem her şeyin değişeceğini biliyorum.

Ben bunu yapmam.

Ben özgüvenin yürüyen, konuşan bir örneğiyim. Ben yedi buçuk yıl önce aynada bana bakan kadınım. Titreyen ve kaçan değil.

Ama işte buradayım. Titriyorum.

Tek yapmam gereken Clay ve Jade'e mesaj atıp bunun profesyonel sınırı aştığını ve yollarımızı ayırmamızın en iyisi olduğunu söylemek. Sonra Salacious'a gidip istekli bir ortak bulabilirim ve her şey eskisi gibi olur. Orada herkes beni seviyor. Bu iki insandan ilgi ya da onay beklemeye ihtiyacım yok. Onlardan gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Ama oraya gidip tekrar gözlerinin içine bakarsam, o zaman geri dönüş yok.

Çünkü bunun nasıl olacağını biliyorum. Üçümüz erotik bir mutluluk ve samimi bir coşku içinde birbirimize dolanacağız. Ve duramayacağız.

Bildiğim bir sonraki şey, müşterileri tekrar iptal edeceğim ve kulüpteki rolümden gittikçe uzaklaşacağım. Tıpkı birkaç ay önce ona bağlandığım gibi onlara da bağlanmış olacağım.

Benim kişisel alanıma rahatça girecekler, oğlumun hayatında bir demirbaş haline gelecekler. Sonra ne olacak?

Benden bıkıp kendi romantik mutluluklarını yaşamaya gidecekler ve Jack ile beni toz içinde bırakacaklar.

Ya da ikisi de benim için savaşana ve ben ikisinin de kalbini kırana kadar onları ayıracağım.

Her iki şekilde de, bu iş kötü
bitecek. Bu yüzden kesinlikle
çekip gitmeliyim. Ama
gitmiyorum.

Otoparkta adımlarımı onun binasının kapısına doğru atıyorum, dışarıdaki zile uzanırken ancak tam bir nefes alabiliyorum. Parmağım *Bradley* yazan beyaz düğmeye bastığında elimin titrediğini fark ediyorum.

Kendini topla Eden.

İlk kez onun evine gidiyorum, ki bu zaten daha önce sahip olduklarımızdan çok daha fazlası. Kapının zilinin çalmasına sadece bir saniye var ve kapıyı açıyorum. Çantamı yanımda tutarak asansöre yaklaşırken topuklarım her adımda tıkırdıyor.

Bunu yapmaya tamamen karar verdiğimde, o heyecan duygusu içime işlemeye başlıyor. Asansörle çıktığım her katta endişem yerini yavaş yavaş beklentiye bırakıyor.

Bu gecenin ne getireceğini bile bilmiyorum. Bunu neden yapmaya başladığımızı neredeyse unuttum.

Bir gösteri olarak başlayan şey bir davete dönüştü.

Asansör kapıları açıldığında ikisi de koridorda bekliyordu. Clay'in dairesinin kapısı açıktı ve birlikte öylece duruyorlardı, gözlerinde bastırılmış bir sırıtma ve sevinçle bana bakıyorlardı.

"Sen geldin," diyor Jade önce, elini bana doğru uzatarak.

Clay'e bakıyorum. "Yapacağımı söyledim." Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve sanki bir esintiyle uçup gideceğimden korkuyormuş gibi beni sıkıca tutuyor.

"İçeri gelin," diyor, Yeşim ve benim birlikte geçmemiz için kapıyı açık tutarak.

Odaya adımımı attığım anda, kontrol duygusunun keskin bir takım elbise gibi omuzlarıma kaydığını hissediyorum. Kendimi Madam Kink rolünü üstlenmeye zorluyorum.

Ama sonra Jade bana tekrar gülümsüyor, parmaklarımı tutuyor ve Clay'in *evinde* olduğumu fark ediyorum, kulüpte değil ve o keskin baskınlık elbisesi kayıyor. Şimdi sadece çıplak ve savunmasız hissediyorum.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor kayıtsızca.

"Evet," diye kontrollü bir şekilde cevap veriyorum, çantamı kapının yanındaki masaya bırakıyorum ve onu fuayeden geçerek sağdaki mutfağa kadar takip ediyorum.

Jade yanımda kalıyor ve onun varlığını rahatlatıcı buluyorum. Ona bakarken, bu gece normalde yapmadığı makyajı yaptığını fark ediyorum. Biraz rimel ve ışıltılı göz farından başka bir şey değil ama zaten çarpıcı olan gözlerini daha da belirginleştiriyor.

"Sınırları ve beklentileri konuşmamız gerekiyor-" diye başlıyorum, herhangi bir normallik hissine tutunmaya çalışıyorum ama Clay yalvaran bir ifadeyle elini kaldırıyor.

"Önce birlikte bir kadeh şarap içebilir miyiz?"

Rahatsızlığımı yutkunarak bastırıyorum. "Evet,"

diye yanıtlıyorum.

"Rahatsız olduğunu biliyorum," diyor şişenin mantarını çevirirken.

"Değilim," diye karşı çıkıyorum, omurgamı dikleştirerek.

"Sorun yok Eden. Sadece söyleyebilirim."

"Rahatsız değilim." Sesim acil bir ton alıyor. "O zaman sorun ne?" Jade soruyor. "Sert görünüyorsun."

Elim hâlâ onunkiyle iç içe geçmiş durumda ama gözlerim onun üzerinde. "Bir an önce protokole geçmek istediğim için kaskatı kesildiğimi ya da rahatsız olduğumu düşünüyorsun ama değilim."

İfadesinde şimdiden bir tartışma var. "Kapıdan daha yeni girdin ve şimdiden *çalışmaya başladın.*"

"Tartışma," diye yalvarıyor Jade tatlı tatlı.

"*Değildim,*" diyorum ona, kızgın ve sinirli hissederek.

"Bunu kulüp dışında yaparsak gerçekten farklı olacağını düşünmüştüm," diye yanıtlıyor, şişenin mantarını öfkeyle çekerek.

İçimdeki sıkı endişe ipi kopuyor ve kelimelerin ağzımdan uçup gitmesine izin veriyorum.

"Sadece heyecanlandım, tamam mı?!"

Oda sessizleşiyor. İkisi de bana bakıyor. İlk konuşan Jade oldu, doğal olarak.

Kendimi daha iyi ve daha az yalnız hissetmemi sağlamak istercesine, "Hepimiz heyecanlıyız," diyor.

Clay sessiz kalıyor. Gözlerimin içine bakıyor, güçlü kaş çizgisi içe doğru katlanarak aralarında hafif bir kırışıklık oluşturuyor. İkimiz de uzun bir süre başka tarafa bakmıyoruz.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım," diye fısıldıyorum bakışlarını tutarak. "Gerçekten mi?" Jade şaşkınlıkla "Gerçekten mi?" diyor.

Başımı salladım. "Hayır, yani... Daha önce hiç böyle birinin evine gelmemiştim. Hiç bir çiftle birlikte olmadım ve *böyle* hissetmedim."

"Ne gibi?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. Bu kadar hassas bir şeyi itiraf etmek için henüz çok erken. Onların yanında kendimi yabancı gibi hissetmiyorum. Ben bu ilişkiye bir eklenti değilim. İlişkinin bir *parçasıyım* ve sadece bir kez birlikte olduktan sonra. Bir kez ve birkaç hafta aralarında gidip geldikten sonra.

"Sadece farklı hissettiriyor," diyorum, aslında söylemek istediğim şeyi gizleyerek.

Parmaklarımı sıkıyor ve beni kendine daha da yakın tutuyor. "Çünkü farklıdır."

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda Clay'in dün bana söylediklerini hatırladım. Jade de en az onun kadar benimle ilgileniyor. Birlikte olduğum çiftlerin çoğu beni kadınlar için bir yenilikmişim gibi hissettiriyor. Beni erkekleriyle denemek ya da izlemek istiyorlar. Jade'in yaptığı gibi beni asla aramıyorlar. Sanki erkekler etrafta olmasaydı bile beni istemeyeceklermiş gibi.

Ama Jade biliyor.

"O şarabı dökecek misin, dökmeyecek misin?" Odadaki gerginliği bozarak soruyorum.

Clay şarap kadehlerinin bulunduğu rafa doğru dönüp üçünü indirirken Jade tatlı bir kıkırdama çıkarıyor. Onları masanın üzerine koyuyor ve her birini doldururken bir sırıtışı ısırıyor.

Bana benimkini uzattığında, elimi Jade'in elinden çekiyorum ve çok büyük bir yudum alıyorum. Bir sahneye çıkmadan önce içmek asla iyi bir fikir değildir, ama kendime aslında olanın bu olmadığını hatırlatmam gerekiyor. Buraya Madam Kink olmak için geldiğimi sanmıyorum.

"Neden buradayım?" Bardağımı yere bırakırken kendimi cesur hissederek soruyorum. Bana bakmadan önce telaşla birbirlerine bakıyorlar.

Onlar konuşamadan ben sorumu netleştiriyorum. "Henüz protokole falan girmek istemediğinizi biliyorum ama bilmem gerek. Ne yapıyoruz biz?"

"*Eğlence için* yanlış cevap mı?" Jade dudağını çiğnemeden önce cevap veriyor. Üzerinde sade, siyah, pamuklu bir elbiseyle adaya yaslanıyor. Kayık yakası ve açıkta kalan omuzlarıyla en ufak bir açıklığı yok. Ama yine de içinde çarpıcı görünüyor.

Şarabımdan büyük bir yudum daha almadan önce "Hayır," diye yanıtlıyorum. "Eğlence iyidir."

Boş bardağımı yere bıraktım ve yeniden doldurmasını bekledim.

"Biz sadece senin *sen* olmanı istiyoruz." Clay'in sözleri bana tanıdık geliyor. O dökerken, kulüpteki odamda olduğu son geceyi hatırlıyorum ve bu sözleri söylemişti -*sadece seni istiyorum.*

Ama neden? Neden ben? Madam Kink değilsem, o zaman cazibesi ne? O zaman ben sadece bir kadınım. Kendi hayatının yanıp sönmesini izleyen, aşkı bulmaktan korkan yalnız ve bekar bir anneyim.

"Bu gece formaliteleri atlayabileceğimizi düşündük," diyor Clay, *ben* ve Jade arasında bir ileri bir geri bakarak. "Ama eğer sınırlar koymakta daha rahatsan..."

"Hayır," diye araya giriyorum. Artık sınır yok. Daha fazla sahne yok. Artık protokol yok.

Artık Madam Kink yok.

"Haklısın," diye ekliyorum. "Bu gece sadece bizimle ilgili olmalı."

Kural #29: Her şeyin bir ilki vardır.

Eden

Şarap şişesini oturma odasına götürüyoruz ve her birimiz bir koltuk buluyoruz. Clay tek başına bir sandalyeye oturuyor, Jade de *benim* yanımda, bana çok yakın.

Ona doğru döndüğümde yüz ifadesindeki hevesi okuyorum. Ağzıma bakarken dudağını ısırıyor. Tahmin etmem gerekirse, bir şeyleri başlatmak için heyecanlı olduğunu söyleyebilirim.

Jade ve ben yalnız kalalı sadece bir hafta oldu. Ama artık her şey farklı. İkimiz de nihayet daha önce sakladığımız arzuyu kabul ediyoruz.

Önceden yasak bölgedeydi. Ama şimdi... kucağıma atlamasına bir saniye kalmış gibi görünüyor.

"Daha önce hiç bir kadınla birlikte oldun mu?" Kayıtsızca sordum. Onunla neye bulaştığımı bilmek istiyorum. Meraklı mı, yoksa yüzündeki şehvet gerçek mi?

Başını iki yana sallıyor. "Üniversitede sarhoşken birkaç arkadaşımı öptüm ama hepsi o kadar."

"Ve... şimdi de denemek mi istiyorsun?" Kendimi yutkunmaya zorluyorum ve onun *denemek* istediği rastgele biri gibi hissetmemeyi umuyorum.

Vurgulayarak başını sallar. "Hayır. Seni istiyorum Eden. Deney yapmıyorum. *Biliyorum.*"

Tanrım, çok cesur.

Kalp atışlarım göğsümde hızlanıyor ve kendime nefes a l m a m gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. O *beni* istiyor.

Ben. Madam Kink değil.

"Seni öpebilir miyim?" Bakışlarımın dudaklarına düşmesine izin vererek soruyorum, dudakları pembeleşmiş ve beni bekliyor.

Cevap vermiyor. Başlıyor.

Bu konuda *deneysel bir* şey yok.

Bana doğru hamle yapıp dudaklarını dudaklarıma bastırırken elleri yüzümün iki yanını kavrıyor. Ve saf, tatlı, beceriksiz Jade tarzında, neredeyse beni kanepeden düşürüyordu.

Alt dudağımı dişlerinin arasında emiyor, ağzımın içine doğru yalayarak ilerlerken inliyorum. Sanki uzun zamandır bunu yapmak için can atıyormuş gibi. Isırdığında, aslında inliyorum ve bu beni şaşırtıyor.

Zar zor havalanırken, ağzı dudaklarımı ve dilimi yutarken beni sıkıca tutuyor. Vücudum ihtiyaç ve heyecanla yanıyor. Ve bu ana kadar onu ne kadar uzun zamandır istediğimi fark etmemiştim, özellikle de bu şekilde.

Zihnimde, buna yol açan çalıntı anlarımızın her birini hatırlıyorum.

Odama geldiği gece.

Röntgenci odasında Mia'yı izlerken nasıl titrediğini. Onu beni

çalışırken izlerken yakaladığımda yüzündeki ifade.

Bununla hiç

kıyaslanamazlar. Sanırım

baskın Jade'i sevdim.

"Tanrım, seni çok istiyorum," diye mırıldanıyorum ağzına doğru.

Sonra kucağıma oturuyor, bacaklarını kalçalarıma doluyor ve ben kontrolü ele almaya çalışmayı bırakıyorum. O bana sürtünürken, ağzını dudaklarımdan boynuma doğru hareket ettirirken tatlı bir teslimiyet içine giriyorum.

Bu gece gerçekten sıfırdan yüze hızlı bir şekilde çıktı.

Ellerim belinin etrafında dolanıyor, kalçalarından omuzlarına kadar vücudunun ince şeklini keşfediyor. Bana doğru yaklaştıkça elbisesi daha da yukarı kayıyor ve kendimi parmaklarımı kumaşın altından geçirerek onun minyon ve mükemmel kıçını sıkarken buluyorum.

Üzerinde bir tanga var ve elimi külotunun beline sarıp aşağı doğru çekerken ağzına doğru inliyorum. Pozisyonu nedeniyle fazla uzağa gitmiyorlar, ama onu kucağımda çıplak tutma fikri içimde bir şimşek çakmasına neden oluyor.

Uzaktan, Clay'in hâlâ odada olduğunu ve sandalyeden beni izlediğini hatırlıyorum. Jade'i bu kanepeye yatırıp her bir santimetrekaresine sahip olmaktan başka bir şey istemesem de, onun da dahil olmasına ihtiyacım var. Onun dokunuşuna da en az onunki kadar ihtiyacım var.

Bunu aynı anda fark etmiş olmalıyız çünkü Jade ve ben aynı anda nefes almak için ayağa kalkıyoruz. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Kollarımda kendini çok iyi hissediyorsun," diyor yüzünde bir sırıtış belirmeden önce.

İçimde sıcak bir şeyler kıpırdıyor.

"Sen de öyle," diye cevap veriyorum, parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve hızlı bir öpücük için onu aşağı çekiyorum.

Biz uzaklaşırken, aynı anda Clay'in koltuğuna yaslandığını görüyoruz. Bizi rahatça izlerken rahatlamış görünüyor. Bir bacağını diğerine dayamış, başını da dayadığı koluna yaslamış.

"Siz ikiniz çok güzelsiniz," diye mırıldanıyor.

"Bize katılmak ister misiniz?" Jade küstahça söylüyor.

Ayağa kalktığında, pantolonunu zorlayan bariz ereksiyonunu göstererek gülümsüyor. "Bebeğim, bunu dünyada kaçırmazdım."

Sonra bize doğru yürüdü ve ben onun kanepede bize katılmasını bekliyordum. Bunun yerine Jade'i kucağımdan çekip alıyor ve kolaylıkla omzuna atıyor. Heyecanlı bir çığlık atıyor, tatlı küçük kıçı onu çok sıkı tuttuğum yerden kırmızı izlerle ortaya çıkıyor.

"Neden bunu yatak odasına götürmüyoruz?" diyor göz kırparak. Sonra bana bir el uzatıyor.

Beni ayağa kaldırırken, "Beni omzunun üzerinden atmayı aklından bile geçirme," diyorum.

Gülerek başını sallar. "Sen yönet o zaman."

Elim hala onunkinde. Ama henüz koridor için hareket etmiyorum. Onun yerine, eğilip onu öptüm.

Her türlü endişe ya da korku izi yok oldu. Öpücüğü tanıdık ve sıcak.

Uzaklaşırken elini tutuyorum ve odasının olduğunu tahmin ettiğim koridora doğru yürüyorum.

"Sağda," dedi ve ben de onu oraya yönlendirdim.

Odanın nasıl onun gibi koktuğunu hemen fark ediyorum. Onun kolonyası. Onun kokusu. Onun özü.

Rahatlatıcı ve tahrik edici. Yüzümü yastıklarına gömmek ve ona ait olan her şey üzerinde hak iddia etmek istiyorum.

Yatağa doğru adım attığımda beni takip ediyor ve Jade'i yatağın üzerine atıyor. Dudağını ısırırken kapüşonlu kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Çok fazla giymişsin," diyorum ellerim kalçalarından yukarı kayarken.

"Sen de öylesin," diye cevap veriyor, elbisesini hızla çıkararak. "Ona yardım et, bebeğim."

"Memnuniyetle." Clay arkama geçerken homurdanıyor.

Jade'in külotunu indirirken Clay'in dudakları açlıkla boynumu emiyor ve bacaklarımın arasında biriken nemi hissedebiliyorum. Tek bir hareketle siyah ipek bluzumu çekiştirerek çıkarıyor ve elleri belime dolanırken ağzı açgözlü keşfini durdurmuyor.

Jade'in külotu yere düşer düşmez bacakları benim için açılıyor ve bu manzara karşısında kendimi toparlamak için bir an durmam gerekiyor. Çıplak, açık ve benim için hazır. Bu kadar utanmaz olmasına bayılıyorum.

Ellerim hevesle kalçalarının iç kısmına doğru kayıyor ve tepeye ulaştığımda başı beklentiyle geriye düşüyor.

"Tanrım, Jade. Ne kadar mükemmel olduğuna bir bak," diyorum üzerine eğilirken mırıldanarak.

Arkamda, Clay dar siyah pantolonumu indirmeye çalışıyor ve pantolonu kalçalarımdan aşağı indirdiği anda dişleri kıçımın hassas etini buluyor. Isırığı karşısında bir çığlık atarak kalçalarımı ona doğru itiyorum.

Ayağa kalktığında, siki yanaklarımın arasına giriyor. O kadar sert ki acı veriyor olmalı.

"İkiniz de mükemmelsiniz," diye fısıldıyor kulağıma.

İltifatı göğsümün derinliklerine çarpıyor ve arkama uzanıp uzun saçlarını okşarken zevkle mırıldanıyorum.

Ama ona dokunmadan bir dakika daha duramam. Patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Kız arkadaşının amını yememin sakıncası yok, değil mi?" Hınzır bir gülümsemeyle sessizce fısıldıyorum.

Bir elini enseme doluyor ve ben bir inilti daha çıkarıyorum. Sonra yüzümü yaklaştırıp dudaklarını kulağıma bastırıyor. "O senin de kız arkadaşın olabilir, biliyor musun?"

O bu sözleri söylediğinde vücudum anında endişeyle ısınıyor. Benim bir kız arkadaşım olamaz, gerçekten. Ya da bir erkek arkadaşım. Ya da herhangi bir şey.

Paniğimi fark etmiş olmalı ki hemen dikkatimi dağıttı.

"Bak seni ne kadar çok istiyor," diyor kulağıma mırıldanarak.

Sonra ben cevap veremeden beni öne doğru itiyor, başım kız arkadaşının bacaklarının arasına gelene kadar kalçalarımdan büküyor.

Kapanmış kirpiklerinin arasından ona bakıyorum ve heyecanlı bir ifade görüyorum. Bu yüzden onu bekletmiyorum, kafamdaki tüm şüpheleri susturuyorum ve dilimi onun ılık, ıslak amında gezdiriyorum.

Dudaklarım klitorisinin etrafına yaklaşırken altımda titriyor, emerken derinden mırıldanıyor.

Bu onu daha çok ürpertiyor.

Dilime karşı verdiği tepkileri hissetmek enfes. İstesem de duramam.

Onu tekrar yalıyorum, bu sefer dilimi derinlere daldırıyorum ve bunu yaptığımda daha da yüksek sesle inliyor.

"Vay anasını," diye haykırıyor soluk soluğa.

Dilimi kıvrımlarında gezdirerek aç bir şekilde klitorisine doğru fiske vuruyorum ve o yine kontrolünü kaybediyor.

"Lütfen durma," diye bağırıyor.

Şimdiden gerildiğini hissediyorum, bu yüzden gülümseyerek geri çekiliyorum. "O kadar hızlı değil, tatlı kızım."

Dirseklerine kadar yükselip bana bakıyor, telaşlı görünüyor. Yüzüme uzanıyor ve ben daha silmeye fırsat bulamadan beni bir öpücük için kendine çekiyor. Dudaklarıma karşı inlemesine bayılıyorum.

Parmakların beni arkamdan sardığını hissettiğimde Jade'in ağzına doğru bağırıyorum.

Sonra Clay'in sıcak dilinin az önce Jade'e yaptığım şeyi bana yaptığını hissediyorum.

Yüzünü arkamdan amıma gömerken açlıktan ölüyordu. Dili klitorisimi okşuyor ve parmaklarımı saçlarından geçirip onu daha yakına çekmek için geriye uzanıyorum.

Jade altımda nefes nefese kalıyor ve ben sırıtarak ona dönüyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırarak, "Bana ne istediğini söyle." diyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve onu ne istediği konusunda daha açık sözlü olmaya teşvik ettiğim kulüpteki derslerimizi hatırladığını biliyorum. Şimdi onu test ediyorum.

"Seni istiyorum," diye tatlı tatlı cevap veriyor.

"Öyle mi? Peki beni nerede istersin?" Bana pis talimatlarını vermesini beklerken ona doğru boğucu bir gülümseme yöneltiyorum.

"Bacaklarımın arasında" diye fısıldıyor, sonra uzanıp alt dudağımı dişlerinin arasında ısırıyor.

"İşte benim kızım," diye cevap veriyorum beni bıraktıktan sonra. Tam o anda Clay iki parmağını içime sokuyor ve ben seksi, ağlamaklı bir homurtu çıkarıyorum. Parmaklarını kuvvetle titreştiriyor ve beni hemen boşaltacağını biliyorum. Ve yüzüm Jade'in bacaklarının arasına gömülüyken boşalmak istiyorum.

"Bunu ne kadar istediğini hissetmek istiyorum Jade," diyorum onu öperken. "Amını yalamamı ne kadar istediğini göster bana."

Hiç tereddüt etmiyor. Benim kızım çok iyi öğreniyor.

Parmakları saçlarımın arasına giriyor ve yüzümü istediği yere doğru iterek ağzımı sırılsıklam amına dayıyor.

Mükemmel.

Bu sefer amacım pasif zevk değil. Boşalmasını sağlamak için klitorisini emiyorum ve o da hemen kıvranmaya başlıyor. Clay'in yaptığını taklit ederek, bir parmağımı içine sokuyorum ve ayak parmaklarının kıvrılmasını sağlamak için yukarı doğru kancalıyorum.

O kadar sıkı ve gergin ki amının duvarlarının etrafımda kenetlendiğini hissedebiliyorum. Sonunda boşaldığında çok iyi olacağını biliyorum ve çıkardığı sesleri duymak için sabırsızlanıyorum.

Kafa derimi sıkıca kavrıyor ama bunun acısı beni sadece kendi orgazmıma yaklaştırıyor. Clay şimdi bana sert davranıyor çünkü bunu ne kadar sevdiğimi biliyor. Vücudum zevkten zonklayana kadar parmakları beni daha sert ve daha sert beceriyor.

Jade'in hassas merkezine karşı o kadar yüksek sesle inliyorum ki, bu onu kendi doruk noktasına getiriyor. Ben boşalırken emişim daha da güçleniyor.

Neredeyse çığlık atacak kadar yoğun bir zevkin içine atılırken vücudu kaskatı kesiliyor. Titriyor ve sarsılıyor ve ben onun geleceğini ondan bile önce hissedebiliyorum.

Tam ağzımı onun zonklayan merkezinden çektiğimde, ıslak, titreşen uyarılması elimi ıslatıyor ve göğsüme iniyor.

"Aman Tanrım!" diye ciyaklarken vücudu kontrolü dışında sarsılmaya devam ediyor.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor Clay arkamdan.

Hâlâ kendi doruk noktamdan aşağı iniyorum, ama Jade'in fışkırtmasını izlemek, onun şaşkınlığından çok, beni başka bir cinsel zevk seline gönderebileceğine yemin ederim.

Yüzü şoktan buruşmuş, ağzı açık kalmış ve yanakları güneş yanığı gibi kızarmış.

"Bu da neydi?" diye haykırıyor, göğüslerimin üzerinde bıraktığı dağınıklığa bakarak.

Parmaklarımı amından çekerken kıkırdıyorum ve ne kadar ıslak olduklarına bakıyorum.

"Anladığım kadarıyla daha önce hiç fışkırtmamışsın."

"Bunu yapabileceğimi bile bilmiyordum" diye haykırıyor soluk soluğa. Sonra ellerini yüzüne kapatıyor ve sanki benden uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi yatağın üzerinde dönüyor.

"Neyin var?" Gülümseyerek soruyorum. "Çok utandım!" diye ciyaklıyor.

"Ah, bebeğim," diye mırıldanıyor Clay yatakta onun yanına kayarken. Bir ara kıyafetlerini çıkarmış olmalı çünkü şu anda tamamen çıplak. "Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi. Bunda utanılacak bir şey yok."

Onu kendine çekiyor ama hâlâ yüzünü ona dönmüyor. Ben de yatağın diğer tarafına tırmanıp onu aramıza alıyorum. Sonra ellerini yüzünden çekiyorum ve dudaklarını büyük bir şefkatle öpüyorum. Bu onu kollarımda eritti.

Clay ve ben birlikte onu usulca okşuyor, sırayla yüzünü, boynunu ve kulaklarını öpüyoruz. Çok geçmeden, artık utanmıyor ve ilgimizin her zerresini yalayıp yutuyordu.

Kural 30: Madamınız her zaman önce gelsin.

Kil

Ben karmaya inanmam. Çünkü karma diye bir şey olsaydı, burada hayatımı, bedenimi ve ruhumu ateşe veren bu iki inanılmaz insanla yatıyor olmamın imkânı yoktu.

Bunu hak edecek ne yaptım? Bu, evrenin bana dağıttığı boktan ebeveynler için bana geri ödeme şekli mi? Yoksa tüm bunlar sonunda ikisinin de benden alınacağı büyük bir tuzak mı?

Bir kalp kırıklığına daha dayanabilir miyim bilmiyorum.

Bu Eden'i yatağımıza alalı sadece ikinci kez oluyor ve onu bırakmanın kolay olmayacağını şimdiden biliyorum. Sanki hep burada olması gerekiyormuş gibi uyum sağlıyor.

Gerçi şu anda ortada Jade var, Eden'ın üzerine fışkırttığı için hâlâ utanç içinde. Dediğim gibi, hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

Jade'e bunu kesinlikle yaptır*amazdım,* ama şimdi yapabileceğini bildiğime göre, deneyeceğimden emin olabilirsiniz.

Elim kalçasından yukarı kayarken, şu anda kız arkadaşımın kulak memesini emen ve onu bir kedi yavrusu gibi miyavlatan Eden'ınkine sürtünüyor.

Evet, asla gitmeyecek. Artık bize yapıştı.

Parmaklarımız birbirine değdiğinde onları kenetliyorum ve dilimi Jade'in ensesinde gezdirirken ona tutunuyorum. Eden'ın inlediğini duyuyorum, bu yüzden ağzımı dudaklarına götürüyorum ve Jade'in üzerinde gezinirken onu sertçe öpüyorum.

Dudaklar, uzuvlar ve tenden oluşan karmakarışık bir karmaşayız, tek bir zevk bedeninde eriyoruz. Her şey o kadar mükemmel ki. İkisi de hissediyor, değil mi? Sadece ben olamam.

"İkinizi izlemek istiyorum." Jade'in küçük sesi ikimizi de durduruyor ve geri çekilip ona bakmadan önce donup kalıyoruz.

"Bizi izlemek ister misin, bebeğim?" Ona hızlı bir öpücük vermek için eğilerek soruyorum.

"Bunu yaparken seni izlemek istiyorum," diye yanıtlıyor

sanki çok açıkmış gibi. "Peki ya sen?" Eden soruyor.

"Az önce *fişkırttım,*" diyor ve üçümüzü de güldüren bu kelimeye vurgu yapıyor. "Ben iyiyim," diye ekliyor. "Ayrıca, ikinizi izlemek benim için yeterli. Sadece görmek istiyorum."

"Emin misin? Kıskanmayacak mısın?" diye sordum.

Başını sallarken Eden'a bakıyor. "Hayır, yapmayacağım. İkiniz de çok seksisiniz ve ikiniz de beni tahrik ediyorsunuz, bu yüzden sizi birlikte izlemek iki kat daha ateşli olur."

Bununla birlikte, oturuyor ve Eden'in üzerine tırmanıyor, onu ortaya koyuyor. Onun yakınlığı karşısında sikim seğiriyor. Parmaklarımı kalçasından aşağı kaydırırken, birden ona dokunmanın, bir anlığına benim olduğuna inanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Eden, Jade'i hedef alan hınzır bir sırıtışla, "Pekâlâ o zaman, *Hanımefendi,*" diyor. "Ne yapmalıyız?"

Siktir, çok ateşliydi.

Ondan beklediğim bir şey olmasa da, sikim baskın bir Jade fikrini seviyor gibi görünüyor. Eden açıkça benim görmediğim bir şeyi görüyor gibi görünüyor. Bu ikisinin, geldiğini görmediğim bir bağı var ve Eden'in ona *Hanımefendi* demesine bakılırsa, bu ikisinin fark ettiğimden daha fazla şey yaşadığına dair sinsi bir şüphe duyuyorum.

Jade Eden'a sırıtırken alt dudağını ısırır. Sonra öne doğru uzanıyor ve Eden'i boğazından kavrıyor, onu daha yakına çekiyor ve dudaklarında bir çizgi yalıyor. Dilini Eden'ın ağzına kaydırdığında, aletimin başından bir boncuk prekum düşüyor.

Lanet olsun.

Jade'in bu yönünü daha önce hiç görmediğime yemin edebilirim. Sanki bir düğmeye basmış gibi, hem sevimli ve ilginç hem de güçlü ve kışkırtıcı olan bu seksi kişiliğe bürünmüş.

Ağzım açık izliyorum ve bu noktada ağzımdan salyalar akarsa hiç şaşırmam. Tahrik olmuş bir şaşkınlıkla bakarken elim tembel tembel boyumu okşuyor.

Jade öpücükten uzaklaşır ve kapüşonlu gözlerle Eden'a bakar.

Jade dudaklarına karşı "Onun sikine bin," diye mırıldanıyor. Eden'ın tereddüt etmesini bekliyorum ama etmiyor.

"Evet, Hanımefendi," diye göz kırparak yanıtlıyor.

Eden bacaklarını kalçalarımın üzerine sarkıtırken gözleri benimkilerle buluşuyor ve ağzımın kenarlarında usulca beliren gülümsemeye karşı koyamıyorum.

Sanki ilişkimizi baştan yaşıyormuşum gibi, ama bu sefer farklı. Burada *daha fazlası* var, belki Jade'in bizimle olmasından, belki de son birkaç haftadır Eden'la kişisel olarak yakınlaştığım için onunla yatakta olmak bana daha gerçekçi geliyor.

Ellerini göğsüme dayayarak zaten nemli olan amını sikime sürtüyor.

"Öp onu," diyor Jade boğucu bir emirle.

Tereddüt etmeden ayağa kalkıyorum ve aynı anda Eden eğiliyor. Patlayıcı bir öpücükle ortada buluşuyoruz. Boynunun arkasını kavrıyorum, dillerimiz yumuşak bir sürtünmeyle birbirine dolanırken onu daha yakına çekiyorum. O bana sürtünmeye devam ederken ben de onun ağzına doğru inliyorum.

"Senin içinde olmaya ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"Bekle," diyor Jade. Eden'ın ağzını kendi ağzına çekerken dizlerinin üzerine oturarak biraz daha yaklaşıyor.

"İçeri girdiğini hissetmek istiyorum."

Hay sikeyim.

Eden kendini yukarı kaldırırken Jade'in eli sikimin etrafını sarıyor. Sonra Jade beni Eden'ın bekleyen amına götürüyor. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar, dudakları ayrılıyor ve Eden kalçalarını indirip beni eve kaydırırken göz bebekleri büyüyor. Jade'in parmakları hep oradaydı, her şeyi hissediyordu.

Sanki ikisini de beceriyormuşum gibi hissediyorum.

Şimdiden boşalabilirmişim gibi de geliyor. Bu his bunaltıcı.

"Fuuuuuuck." Eden zonklayan sikimin üzerine sonuna kadar otururken inliyorum. Jade parmaklarını Eden'ın klitorisine götürüyor ve hala birbirlerine bakıyorlar.

Aralarındaki bağ çok seksi ve aynı zamanda çok güzel. Ama kendimi hiç de üçüncü teker gibi hissetmiyorum. Her ikisinin de

Sanki hepimiz birbirimize bağlıyız ve bir bütün olarak hareket ediyoruz ve hayatımda hiç böyle bir şey hissetmedim.

Eden hemen sikime sürtünmeye başladı. Kalçalarının hareketi beni büyülüyor, ıslak sıcaklığıyla sikimi boğarken mükemmel bir ritimle dönüyor ve kıvrılıyor.

Evet... Uzun süre dayanamayacağım.

Birkaç dakika sonra kendimi kaybedecekmişim gibi hissediyorum.

"Kahretsin, dur," diye bağırıyorum, Eden'ın kalçalarını tutarak onu sabit tutuyorum. Yükümü çok erken boşaltmamak için yavaş, ağır nefesler alırken ikisi de bana bakıyor.

Eden Jade'i bir fışkırtıcıya, beni de iki pompalı bir mankafaya dönüştürdü.

Buna *Eden etkisi* diyeceğiz.

"Henüz boşalmaya hazır değilim," diye mırıldanıyorum his azalırken. "Sadece yavaş git."

Eden tekrar hareket etmeye başladığında tırnakları göğüs kaslarıma batıyor, bu sefer daha kontrollü, kolay hareketlerle. Sonra eğilip dudaklarını kulağıma bastırıyor ve alçak bir fısıltıyla konuşuyor. "İyi bir küçük evcil hayvan ol ve önce Madam'ın gelmesine izin ver."

"Bu hiç yardımcı olmuyor," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. Evcil hayvan kelimesini tekrar duymak bile içimde bir şeyleri tetikliyor ve aletimin patlamasını engellemek çok zor oluyor.

Tekrar ayağa kalkmadan önce usulca kıkırdıyor. Tekrar gıcırdatmaya başladığında, Jade'in parmaklarının Eden'in klitorisini sıkı dairesel hareketlerle ovarken sikimi fırçaladığını hissediyorum.

O ne kadar hızlı hareket ederse, Eden o kadar hızlı öğütüyor ve ben de tüm enerjimi uçurumun kenarından kaymadan bu mutluluk verici hissi yaşamaya odaklamak zorunda kalıyorum. Eden'ın gözlerinin içine bakıyorum, kendi doruk noktasını kovalarken zevkin onu ele geçirmesini izliyorum.

"Kahretsin," diyorum nefes nefese onun kendi orgazmına giderek yaklaşmasını izlerken. "Sikime gel, Eden."

Jade'in parmakları daha hızlı hareket ediyor, dudakları Eden'in omzunda ve kulağını kemirene kadar boynunda geziniyor. Eden inliyor ve yüzündeki acı dolu ifadeden boşalmak üzere olduğunu anlayabiliyorum.

"Hadi, bebeğim. Neredeyse vardın. Kullan beni. Aynen böyle," diyorum.

Kalçaları şimdi hızlı, yuvarlanan bir ritimle çok sert gıcırdıyor. Sikimin üzerinde kendini o kadar sert beceriyor ki, kontrolümü kaybedip zevkten başım dönüyor. Kalçalarına sıkıca tutunarak, bir kükreme ile yukarı doğru itiyorum.

boşalıyor, onu dolduruyor. Amcığı aletimin etrafında sıkılaşıyor ve tırnakları etime daha derin kazıyor.

"Ben... geliyorum," diye çığlık atıyor.

"Aman Tanrım, evet," diyor Jade, Eden'ı orgazmı boyunca okşarken bir mırıltıyla.

Hepimiz bir ağızdan inleyip ağlarken oda seks sesleriyle yankılanıyor. Aynı anda hem çok kirli hem de cennet gibi. Keşke bu an sonsuza dek sürse.

Eden öne doğru düşüyor, boynumun kıvrımına doğru nefes alırken vücudunu benimkinin üzerine örtüyor. Jade yanıma uzanıyor ve dudaklarını bulmak için başımı çeviriyorum, yaklaşırken onu şiddetle öpüyorum.

Nefeslerimizi tuttuğumuz birkaç dakikanın ardından Eden kendini sikimden kaldırıyor ve hep birlikte aşağıya bakarak döllerimin kalçalarının içine damlamasını izliyoruz.

"Neden bu kadar sıcak?" Jade masumca sorar.

"Çünkü bu onu sahiplendiğim anlamına geliyor," diye cevap veriyorum, orantısız bir sırıtma ve göz kırpmayla Eden'ın gözlerinin içine bakarak. Dün onun odasında bana hala ona sahip olduğumu söylediği anı hatırlıyorum. Ona her zaman sahip olacağımı. Ve bunun bana ne kadar umut verdiğini kavradı mı bilmiyorum.

Eden karşılığında tam olarak gülümsemiyor ama ağzının kenarında bir seğirme var.

"O artık bizim," diye ekliyor Jade, kollarını gövdemin etrafına sararken sırıtışı tüm yüzüne yayılıyor.

Eden'ı karşı tarafıma çekiyorum ve o da başını omzuma yaslıyor, böylece üçümüz birbirimize sarılmış oluyoruz. Jade'in parmakları benimkilerle birleşti.

Bu işe yarayabilir.

Şu anda kafamda çınlayan tek düşünce bu. Şüphe ve endişe hakimiyet için savaşıyor, ancak en yüksek sesle bağıran tek düşünce bu.

Bu gerçekten işe yarayabilir.

Tabii Eden izin verirse. Ve bu, biliyorum, zor kısmı olacak.

Kural #31: Erkek arkadaşınızın eski sevgilisine aşık oluyorsanız, bunu ona söylemeniz en iyisidir.

Yeşim

"Hey, Cupcake, bu dosyayı Clay'e götürür müsün? Tabelanın olduğu yeri imzalamasını söyle."

"Elbette baba," diye cevap veriyorum ofisinin kapısından. Telefonunu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırmış, gerçekten rahatsız görünüyor ama beni dinlemeyi ve bir Bluetooth alıcı almayı reddediyor.

Odayı geçip elinden dosyayı alıyorum ve ben dönüp kapıya yönelmeden önce bana bir gülümseme fırlatıyor.

Şirkete biraz para kazandırmak için son geçici personelini değiştirmemeye karar verdi, ben de onun yerine onlara yardım ediyorum. Zaten yapacak fazla işim olmadığı için beni meşgul ediyor.

İş arkadaşının beni kirletmesine izin verdiğim bir gecenin ardından her sabah ofise gelmem biraz garip. Ve bu sabah, iş arkadaşının ve iş arkadaşının eski Domme'unun aynı anda beni kirlettiği bir geceden sonra.

Oh, zavallı ben.

Dün gece hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Sonsuza kadar hatırlanacak bir gece. Ve sadece ateşli, seksi ve çok, çok, çok kirli olduğu için değil. Aynı zamanda... garip bir şekilde romantikti. Başka bir insana bu kadar bağlı olmak bir şeydir ama *iki* başka insana bu kadar bağlı olmak bu dünyanın dışındadır.

Keşke ikimiz de Clay'de kalabilseydik. Seks yapmaktan daha çok, onların arasında uyumayı, vücutlarını yanımda hissetmeyi çok isterdim.

Bütün gece benimle kalacak, ertesi gün uyanıp güne birlikte başlayacaktık. Ama Eden'in dadısını rahatlatması gerekiyordu ve ben de babamın evde bensiz uyanmasını istemiyordum. Bu yüzden birkaç saat daha yatakta sarılıp gülüştükten sonra ayrıldık.

Sonra eve gittim ve sihirli değneğimle her şeyi yeniden yaşadım. Kendimi tekrar *fışkırtmayı* bile denedim ama şansım yaver gitmedi. Görünüşe göre, bu sihirli numarayı sadece Eden biliyor.

Clay'in ofis kapısı kapalıydı, ben de sessizce açıp kapı aralığından ona gülümsüyorum. Bir müşterisiyle Zoom görüşmesi yapıyor ve hisse senetleri, getiriler ve tahviller hakkında konuşuyor ama söylediği hiçbir şeyi yakalamaya çalışmıyorum. Bunun yerine, odaya giriyorum ve bilgisayarının arkasındaki masasına doğru yürüyorum, konuşurken gözlerini dikmiş bakıyor.

Yüzünde soğuk ve ciddi bir ifade var ama ağzının kenarındaki küçük bir seğirmeyi görebiliyorum. Sonra bir elimle bluzumun önünü çekiştirerek sol göğsümü ortaya çıkarıyorum ve bilgisayar ekranının üzerine koyuyorum.

"Bence bu hesap için en iyi hareket tarzımız, uzun vadeli büyüme ve istikrar sağlamak için daha az riskli bir şey olacaktır," diyor öne doğru eğilip parmaklarının arasında meme ucumu sıkıştırırken.

Sessiz bir çığlık atarak ağzımı açıyorum ama o soğukkanlı ve profesyonel ifadesini koruyor.

Konuşmaya devam ediyor, sadece birkaç saniyede bir göğüslerime bakıyor ve pek bir tepki vermiyor.

Eteğimi kaldırıp kıçımı masasına dayamayı bile denedim. Ama o hala ürkmüyor.

Sonunda müşterileriyle vedalaşıyor ve bilgisayarını kapatıyor. Sonra bana hınzırca sırıtmadan önce açık kapıya bir göz atıyor.

"Seni küçük yaramaz," diyor sessizce. Sonra bana yaklaşmamı işaret ediyor ve ben de masasının üzerine eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Babam bunu imzalamanız gerektiğini söyledi," diyerek dosyayı masasına bırakıyorum.

"*Baban* sana Zimmerman'larla görüşmem sırasında beni azdırmanı da söyledi mi?"

"Hayır, o sadece benden bir ikramdı."

Gülümseyerek sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Böyle zamanlarda keşke onu daha çok öpebilsem ve ilişkimizi daha çok gösterebilsem diyorum. Öpüşmelerimizi sessizlik içinde saklamak zorunda kalmamak güzel olurdu.

"Yani... Eden bana mesaj attı," diyorum dikkatlice. Dosyadan başını kaldırıp baktı. "Öyle mi?" "Beni alışverişe götürmek istiyor."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Alışveriş mi? Bu onun yapacağı bir şey değil." "Domme kıyafetlerim için. Tarzımı bulmam gerektiğini söyledi."

Bu kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Ben de gelebilir miyim?"

Ona orantısız bir sırıtma vererek başımı sallıyorum. "Erkeklere izin yok. Ayrıca, birlikte vakit geçireceğimiz için heyecanlıyım, sadece ikimiz."

Bundan memnun görünüyor ve başıyla beni onaylıyor. Sonra ifadesi ciddileşiyor. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor sessizce.

Dün geceden bahsettiğini hemen anladım.

"Harika hissediyorum. Dünyanın zirvesinde. Her zamankinden daha iyi. Ya sen?"

Bir an düşünür. Sonra çarpık gülümsemesi büyür. "Evet, ben de kendimi oldukça iyi hissediyorum."

"*Sence* nasıl hissediyordur?" Kimsenin bizi duymadığından emin olmak için gözlerim kapıya doğru bakarken soruyorum. Babamın ağır bir yürüyüşü var, bu yüzden gelip gelmediğini anlayacağız. Ayrıca, uzaktan telefonla konuştuğunu hâlâ duyabiliyorum.

Clay'in gülümsemesi kaybolur. "Onun duygularını hiçbir zaman iyi çözemedim." "Ama mutlu görünüyordu, Clay. Gerçekten mutlu görünüyordu."

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" diyor, memnun görünerek. "Duh," diye inleyerek cevap veriyorum.

Gülerek masasından kalkıp bana doğru yürüdüğünü duyuyorum. "Bebeğim, buraya gel."

Ellerimi ellerinin arasında tutuyor, gözleri dikkatle kapıyı izliyor. "Bence o da senden gerçekten hoşlanıyor."

Bu fikir kalbimi kabartıyor ama bir şey söylemiyorum çünkü bu çok tuhaf. Clay benim erkek arkadaşım. Eden onun eski sevgilisi. Az önce ona karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf ettim.

Biz ne yapıyoruz ki?

Kollarını bedenime doluyor ve beni göğsüne çekiyor. "Sadece seni korumak istiyorum," diye mırıldanıyor dudaklarını başıma dayayarak.

"Beni neyden koruyacaksın?"

Ben soruyorum. "Fazla bağlanmaktan."

Sonra geri çekiliyor ve bana bakıyor. "Dün geceyi gerçeğe dönüştürme

fikrini ne kadar sevsem de, fazla heyecanlanmama izin veremem. Bu

Eden için sadece bir iş. Dün gece evime gelmesini sağlamak bile bir mucizeydi."

"Dün gece onun için sadece bir iş değildi," diyorum.

"Evet, ama ne öneriyorsun? Bana hemen şimdi ne istediğini söyle."

Hiç tereddüt etmedim. "Başka biriyle görüşmesini istemiyorum. Onu *bizimle* istiyorum.

O *bize* ait."

"Birkaç geceden sonra böyle mi hissediyorsun?" Kafası karışmış görünüyor ve ben de hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Clay'e Eden'la ne kadar zamandır görüştüğümü ya da bana ne kadar çok şey öğrettiğini söyleyemiyorum. Ona göre, o ve ben daha yeni tanıştık.

Ama bana göre... Şimdiden aşık olmuşum gibi hissediyorum.

"Evet," diye yanıtlıyorum sabırsızlıkla. "Sadece birkaç geceden sonra, senin ona değer verdiğini, benim ona değer verdiğimi ve onun da bize değer verdiğini çok güçlü bir şekilde hissediyorum, öyleyse neden en azından denemeyelim ki?"

Düşünceli bir şekilde bana bakarken bir an için sessizleşiyor. Neredeyse bir şeyi itiraf edecekmiş gibi görünüyor ama bunun yerine dilini ısırıyor. "Eden'ın ilişkileri var mı bilmiyorum bebeğim."

Şaşkınlıkla ona bakarken alnım kırışıyor. "Neden olmasın?"

Omuz silkiyor. "Jack yüzünden sanırım."

"Ama biz onu zaten tanıyoruz," diye cevap veriyorum. "Sence başka bir şey mi var?"

Bakışları ciddileşiyor ve şimdi gerçekten paylaşmadığı bir şey olduğunu ya da belki de benim bilmediğim bir şey bildiğini söyleyebilirim.

"Bu onun anlatacağı bir hikaye," diye yanıtlıyor.

Yüzüm somurtmaya başladı. "Duvarlarının aşılmaz olduğuna inanmıyorum. Sadece başkalarını içeri almakta zorlandığını düşünüyorum ama bize güvenmeyi öğreniyor. Bizi içeri alacaktır."

Beni kollarımdan tutuyor ve korkunç bir ifadeyle bana bakarken geri çekiyor. "Ne önerdiğinin farkında mısın Jade? Bu konuda ciddi misin? Onu ilişkimize dahil etme konusunda? İyilik için mi? Sadece seks için değil."

Cevabım hiç düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. "Evet!"

Kollarımı ovalarken şakacı bir gülümseme takınıyor. "Lütfen bunu düşün.

Bu ciddi bir şey, bebeğim. Aceleye getirilecek bir şey değil."

"Acele ettiğimizi sanmıyorum," diye cevap veriyorum. "Hepimiz birlikte çok iyiyiz. Sadece doğru hissettiriyor. Bunu açıklayamam."

"Yani, babana benimle çıktığını söylemenin yanı sıra, onunla çıktığını da itiraf mı edeceksin?"

Omuz silkiyorum. "Bir taşla iki kuş."

Clay gülerek, "Kalp krizi geçirecek," diye yanıtlıyor.

Ellerini ellerimin arasına aldım ve yerimde durdum. "Clay, ben ciddiyim. Onu kaybetmek istemiyorum."

Eğilip alnımdan öpüyor. "O zaman ağırdan almamız gerekecek."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. Yavaşlık istediğim son şey.

Ama tam tartışmaya hazırlanırken, koridorda babamın ağır adımlarını duyuyoruz. Clay aceleyle masasına atlıyor ve imzalamayı bitirmek için dosyaları çıkarıyor. Not edilen satıra hızlıca bir şeyler karaladıktan sonra bana geri atıyor ve ben de tam zamanında kapıya doğru dönüp koridordaki babama uzatıyorum.

Dosyayı ona sunarken bakışlarının benimle Clay'in ofisi arasında gidip geldiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. "Selam baba," diye gülümseyerek cıvıldıyorum. "Ben de bunu sana geri getiriyordum."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sorar.

Boğazımı temizliyorum, endişe omurgamda geziniyor.

Ama ben cevap veremeden Clay kapıda belirdi. "Kusura bakma Will. Bay ve Bayan Zimmerman'la bir toplantıdaydım."

Babam içten bir kıkırdamadan önce bilerek başını sallıyor. "Ah, bu mantıklı."

"Acıktınız mı? Clay ve ben gidip öğle yemeği yiyebilir miyiz?" Ayaklarımın üzerinde zıplayarak soruyorum.

Babam kaşlarını çattı. "Bugün teslim ettiririz. Sandviçler kulağa hoş geliyor."

Bizden uzaklaşırken, babamın gidişini izlerken solgun ve endişeli görünen Clay'e bakıyorum. Eğer bu bir gösterge ise, babamın bir şeylerden şüphelendiğini söyleyebilirim.

Ve geçen gün teknede onunla yaptığı konuşmadan sonra, Clay'in beni *etkilediğinden* şüpheleniyor. Babamın böyle düşünmesinden nefret ediyorum. Geçmişte ne yapmış olursa olsun Clay bana asla kötü bir şey yapmadı.

Bu da babamı yola getirmem gerektiği anlamına geliyor.

Ama şu an en iyi zaman mı? Clay ve ben ilişkimize üçüncü bir kişiyi eklemeyi ciddi ciddi konuşuyoruz. Benim stresime ihtiyacımız var mı?

babamın gazabına mı uğrayacağım? Babamla aramız bozulursa ve Tanrı korusun Clay işini kaybederse, Eden'la aramızdaki her şey mahvolur mu?

Yoksa her şeyi tamamen mahvedecek mi?

Kural 32: Küçük anlar diye bir şey yoktur.

Eden

Ben berbat bir Domme'um.

Eskiden öyle değildim. Eskiden en iyi olduğum ve her şeyi kitabına göre yaptığım için kendimle gurur duyardım. Ama bu adam beni sağa sola savuruyor. Sanki farklı bir şey isteyen iç sesimle savaşıyorum.

Belki yorgunum. Belki de çok fazla şey üstleniyorum. Ya da onu çok fazla görüyorum.

Artık her gece geliyor. Her gece. Gece. Ve hala yeterli değil. Artık ondan ücret almıyorum ve aylardır başka biriyle yatmadım. Hâlâ müşterilerim var ve işime devam ediyorum ama yakınlık artık tek bir kişiye ait.

Yanımda uyuyor, kollarını başının altında kavuşturmuş, göğsü şiltenin üzerinde. Böyle bir tanrı gibi görünüyor. Zeytin teni, yontulmuş kasları ve kusursuz saçlarıyla çok mükemmel.

Ama bu onun görünüşüyle ilgili değil. Hiçbir zaman da olmadı. Eskiden Clay gibi yakışıklı erkeklerden nefret ederdim. Çok çekici olduklarını bilen ve bunu güç elde etmek için kullanan erkeklerden. Belki de boyun eğmenin nasıl bir şey olduğunu hissedene kadar denedi.

Artık o benim.

Avucumun içinde bir tüy. Narin, kırılgan ve yumuşak. Onu saklamak istiyorum.

Gözlerimi onun huzur içinde yattığı yerden ayırmaya zorlarken boğazımda bir duygu birikiyor. Bu benim başıma geliyor olamaz. Birçok kez

Yıllardır bu işi yapıyorum, hiç birlikte olduğum kişiye bu kadar bağlanmak zorunda hissetmiş miydim?

Neden

şimdi?

Neden o?

O sadece bir erkek. Ukala, tatlı, itaatkâr, seksi, çekici bir erkek. Onun gibi yüzlercesiyle çalıştım.

Hiç mantıklı gelmiyor. Ona her baktığımda kalbimin boğazımda düğümlenmesinin anlaşılabilir bir nedeni yok. Ya da öyle olmadığını bildiğim halde neden bu kadar mükemmel göründüğünün.

Tüm mantıklı düşünceler pencereden dışarı çıkmış gibi görünüyor. Yapmam gerektiğini düşündüğüm hiçbir şeyi yapamıyorum.

Yolunu

kesin.

Bırakın

gitsin.

Uzaklaş.

Yapamam, yapamam, yapamam.

Sanki şu anda yataktan çıkıp aramıza biraz mesafe koymalıymışım gibi. Bunun yerine, kendimi yatağa yaslayıp, parmaklarımı saçlarında gezdirerek uzun kahverengi telleri yüzünden uzaklaştırırken, onun yanına hizalanıyorum.

Dokunuşumla kıpırdanıyor ve uyandığında bir sırıtışı ısırıyorum.

İnleyerek ve gerinerek bana bakıyor. "Ne zamandır baygınım?" diye soruyor sesini törpüleyerek.

"Yaklaşık bir saat," diye cevap veriyorum usulca.

"İğnelenmek seni gerçekten çok etkiliyor, değil mi?"

Kıkırdıyorum, kızarırken yanaklarının kızarmasını

izliyorum.

"İlk seferin olduğu için yoğun bir deneyim." "Evet... yoğun," diye

yanıtlıyor.

Çıldırabileceğine dair herhangi bir işaret için yüz hatlarını izliyorum. Bazı heteroseksüel erkeklerin kıçları hakkında öyle bir damgaları var ki, sanki kıçlarında çok kutsal bir şey varmış da dokunulmak ya da içine girilmek onları kimyasal ve kozmik bir şekilde değiştiriyormuş gibi.

Yaşadıklarına tanık olduğum akıl erdirici orgazmları saymazsanız, yok.

O sadece bir göt.

Pegging hiçbir zaman bununla ilgili değildi zaten. Bizim için, teslimiyetle ilgiliydi. Güven. Bağlantı. Ve bir zamanlar korktuğunuz bir şeyden artık korkmamanın özgürlüğü.

Ve bunu deneyimlediğim tüm erkekler arasında Clay'in açık ara favorim olması hiç de şaşırtıcı değil. Sevimli bir şekilde gergindi, onu hazırlarken prostatını ilk kez sıyırdığımda titriyordu. Gözleri tüm zaman boyunca benimkilere dikilmişti. Sanki bakışlarım ona ihtiyacı olan rahatlığı sağlıyordu, sanki ihtiyacı olan şey bendim.

"Nasıl hissediyorsun?" Bu gece yüzüncü kez soruyorum.

Yan dönüp beni kollarına çekerken kaşları hafifçe çatılıyor. Derin düşüncelere dalmış durumda ama yanıtını aceleye getirmiyorum. Yanağımın koluna yerleşmesine izin veriyorum ve onunla rahatlamanın verdiği hissin tadını çıkarıyorum, rolleri değiştiriyorum, böylece artık baskın olan ben olmak zorunda kalmıyorum.

"İyi hissediyorum," diye fısıldıyor. Eli kolumu okşuyor ve bacağım onun bacağına dolanıyor. Rahat ve sessiziz. Sonra tekrar konuşuyor. "Daha önce hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim Eden. Dürüst olacağım... Bu beni biraz korkutuyor."

Kalbim her kelimede daha çok çarpıyor çünkü ben de hissediyorum ama ne kadar çok olduğunu görmesine izin vermekten çok korkuyorum. Başımı ona doğru eğiyorum. "Neden?"

Dönüyor. "Başka birine karşı bu kadar savunmasız olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Hiç bu açıdan deneyimledin mi?"

Başım tekrar koluna düşüyor. "Evet, tabii ki."

"Peki, birlikte olduğunuz kişiye aşık olduğunuzu hissettiniz mi?"

Sesinde göğsümü sızlatan yaralı bir ton var. Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Aşk mı?

Hayır, hayır,

hayır. "Hayır.

Clay..."

Elini kaldırdı. "Lütfen bir şey söyleme. Kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkındayım ama ben böyle hissediyorum Eden. Seninleyken kelimelere nasıl döküleceğini bilmediğim duygular yaşıyorum. Bazen seni çok az tanıyormuşum gibi hissediyorum ve sen benim hakkımdaki her mahrem detayı biliyorsun. Ama ne olursa olsun, geri gelmeye devam ediyorum."

Bakışları benimkileri buluyor ve sanki birdenbire orada huzur bulan benmişim gibi ona yapışıyorum. Daha önce hiç kimseyle bu kadar uyum içinde hissetmemiştim, sanki sonsuza dek onun gözlerine bakabilirmişim gibi, ikiz alevim bana bakıyor.

"Sana bağımlıyım," diye fısıldıyor.

Kalbim göğsümden söküldü ve bu konuşma daha da ilerlerse geri

dönemeyeceğimiz bir yere gidecekmiş gibi hissediyorum.

Bir müşteriyle romantik bir ilişkiye başlayamam. Yapamam işte.

"Sesin aptalca gelmiyor," diye fısıldıyorum, başparmağımı yanağına sürterek. "Bu tek taraflı gibi geliyorsa özür dilerim ama benim özel hayatım-"

"Biliyorum, biliyorum," diyor sözümü keserek. "Sorun değil. Anlıyorum. Senden alabileceğim tek şey bu küçük anlarsa, o zaman bunu alacağım."

Bu benim için yeterince iyi değil. O sarılmış pozisyonumuzda rahatlamaya çalışırken bile içimi bir şeyler kemirmeye devam ediyor.

"Bunlar küçük anlar değil," diye cevap veriyorum, yüzüm şimdi onun omzundayken. Ellerim göbeğine dolanıyor, parmaklarım her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyormuş gibi gövdesi boyunca uzanan kas çıkıntılarını izliyor. "Bunlar çok büyük anlar Clay, ikimiz için de."

Dudakları başımın yan tarafına bastırıyor. "Bununla yaşayabilirim."

"Satıldı! Arkadaki adama iki bin dolara!"

Saç örgülü ve okul üniformalı kızın sahneden zıplayarak inişini ve kulübün arka tarafına doğru yürüyerek kendisiyle bir saatliğine randevulaşan adamla buluşmasını bardan izliyorum. Kız adamın kucağına düşerken aralarında bariz bir kimya var ve heyecanla birbirlerine gülümsüyorlar.

Kulüpteki açık artırma gecelerini seviyorum ya da en azından eskiden severdim.

Oyunun heyecanı, yeni bir şeyin vaadi, zenginlik ve güç gösterisi.

Her hafta o açık artırma bloğuna çıkar ve kalabalıktaki insanların benimle sadece bir saat geçirmek için binlerce dolar harcamasını izlerdim. Bunun onaylanma ihtiyacımı körüklemediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ben de insanım. Tabii ki ilgiyi sevdim.

Ama bundan da öte, yeni birini tanımayı seviyordum. Onların farklı arzularını ve sapkınlıklarını öğrenmeyi seviyordum. Sonra bunları yerine getirmeyi, sadece benim bildiğim gizli bir kod gibi onları nasıl değiştireceğini izlemeyi *gerçekten çok* sevdim.

Daha sonra, hayatlarını daha eğlenceli ve teşvik edici hale getirecek kendileri hakkında yeni bir bilgi ile donanmış olarak, bu ihtiyaçlarını başka biriyle karşılamak için onları neşeli yollarına gönderirdim.

Bunu özlüyorum.

Neredeyse bir yıldır müzayede bloğuna çıkmamıştım. Daisy'nin şimdiki kocasına bir milyon dolar teklif ettiği geceydi.

arkadaşının sonsuza dek yaşayacağı kişiyi bulması.

Clay o gece oradaydı. Ve aramızdaki şeyler henüz çok yeniyken, bu ani aşk arzusu ve ona olan yeni keşfettiğim karasevdamın bir kasırga gibi çarpıştığı bir an vardı.

O geceden sonra ona aşık olmak bir tesadüf değildi. Belki de kaderdi. Bilemiyorum.

Hayatımda ilk kez kendimi yeni bir şeye açtığımı biliyorum.

Ve şimdi bana bak. Hayatım karmakarışık. Bir ilişkinin içine çekiliyorum ve artık neden çekip gitmem gerektiğine dair bir argüman bulamıyorum. Geçen geceyle ilgili bir şey tüm mantıklı gerekçeleri beynimden sildi.

"Neden yukarıda değilsin?" diyor tanıdık, derin bir ses arkamdan.

Döndüğümde Ronan'ın bar taburesine oturmuş bana gülümsediğini görüyorum. "Artık bunları yapmıyorum," diye cevap veriyorum. "Bunu biliyorsun."

Geo'ya el sallamadan önce başını sallıyor, o da her zamanki içkisini hazırlamaya başlarken onu onaylıyor.

"Evet, bunu biliyorum. Keşke *nedenini* bilseydim."

"Bu gizli bir bilgi," diye sırıtarak cevap veriyorum. "Burada ne yapıyorsun?

Daisy nerede?"

"Bu gece barda sahne alacak, seni burada bulabileceğimi düşündüm, o yüzden biraz erken çıktım," diyor içkisi önündeki barda sunulurken.

"Seni görmek güzel," diyorum bardağımı kaldırarak. O da kendi bardağını benimkiyle tokuşturuyor ve ikimiz de birer kadeh içiyoruz.

"Seni görmek her zaman güzel," diye yanıtlıyor. "Jack kendini daha iyi hissediyor o zaman?" Etrafımızdaki kimsenin duymaması için bunu sessizce söylüyor. Oğlumun varlığını sonsuza dek bir sır olarak saklamaya karar verdiğimde buna saygı duydu. İki farklı hayat yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hiçbir zaman anlayamayabilir ama bir erkek olarak bu seçimi yapmak zorunda kalmadı.

İnsanlar anne olduğumu öğrenince, Dominatrix imajımı tehdit ediyor. Kuralları ben koymuyorum. Bu işler böyle. Ben de herkes kadar adaletsiz olduğunu düşünüyorum.

Yaptığım neredeyse her seçimde Jack'in güvenliğinin beni motive ettiğinden bahsetmiyorum bile.

"O iyi. Sadece yirmi dört saatlik bir şeydi."

"İyi," diye yanıtlıyor ve konuyu kapatıyor. "Peki *sen* nasılsın*?"*

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi düşünürken gözlerim masadaki içkiye kayıyor.

Bir süre cevap vermeyince sorgulamasını iki katına çıkarıyor. "Biliyorsun... her şeyi sır olarak saklamana gerek yok, özellikle de mutluluğunu. Bir başkasıyla paylaştığın an yanmayacak."

"Nereden biliyorsun?" Ona doğru alaycı bir bakışla soruyorum. "Mutluluk sadece aptalca kararlar almamızı sağlayan bir hiledir."

Gülüyor. "Peki son zamanlarda hangi aptalca kararı verdin?" Omzuma vuruyor ve birden onunla bu konuda konuşmak için çok çaresiz hissediyorum. Ya da *herhangi biriyle,* gerçekten.

"*Onunla* yeniden görüşmeye başladım," diyorum, Ronan'ın ayrıntıları bilmese bile *onun* kim olduğunu tam olarak bileceğini bilerek. Geçen yıl davranışlarımdaki değişikliği herkes fark etmişti. Neredeyse her gece farklı biriyle röntgen salonunda açıkça seks yapmaktan, insanlar fark etmeden her gece yalnızca *bir* kişiyle görüşmeye geçemezsiniz.

"Ahh... *o,*" diye yanıtlıyor

Ronan. "Ve kız arkadaşı," diye

ekliyorum.

Ronan neredeyse viskisini yudumluyordu.

Yüzünü silerken şakacı bir tonla "Tabii ki öylesin," diye cevap veriyor. "Ciddi misin?"

"Bilmiyorum. Sanırım öyle olmaya başlıyor."

Büyük bir iç çekiyor ve sanki yıllardır yapmak istediği bir tartışmayı yapmaya hazırlanıyor gibi görünüyor. Ki eminim durum budur. Ronan ilişkilere ve duygularıma daha açık olmam için beni nazikçe dürtüyordu, ama ben bunu hep görmezden geldim çünkü o böyle bir adam. Kalbini her zaman koluna takmıştır, kolları ihtiyacı olan herkes için sürekli açıktır.

Ben tam tersiyim.

"Devam et," diye mırıldandım. "Söyle."

"Tek düşündüğüm, eğer ciddi olduğunu söylüyorsan, öyle olmalı. Ve eğer bu adam ve kız arkadaşı yine açık artırma gecesine katılmamana neden oluyorsa, o zaman bunu istediğin için yapıyorsundur."

"Bunların hiçbiri mantıklı değil," diye itiraz ediyorum. Ona doğru dönerek sesimi alçaltıyorum, çünkü aniden her şeyi döktüğümü hissediyorum. Ronan'ın üzerimde her zaman böyle bir etkisi olmuştur, belki de güvenli olduğu içindir ve her zaman da öyle olmuştur. Ama

Kafamdaki her şeyi dile getirmeye başladığım an, onların gerçek olduğu andır.

"Keşke bu ikisinin üzerimde *neden bu* kadar etkili olduğunu anlayabilseydim. Son yedi yılda tonlarca insanla birlikte oldum, daha uyumlu olmayı beklediğim insanlarla. Ama birdenbire kendini beğenmiş zengin bir çocuk ve şeker kadar tatlı saf bir kız tüm hayatımı değiştirmeme neden oldu. Neden mi? Keşke anlayabilseydim."

Ronan az önce ifade ettiğim her şeyi sindirmek için bir an bekliyor ama sonunda yüzünde bir gülümseme beliriyor ve ağzından bir kahkaha dökülüyor. Elini dizime koyuyor ve gururlu bir ifadeyle, "Eden, aşkın ne olduğunu sanıyorsun? Eğer mantıklı olsaydı, vergi ya da hava durumu gibi bir şey olurdu. Ama öyle değil. İşte bu yüzden şarkılar, sanat ve edebiyat var - çünkü hepimiz asla ve asla mantıklı olmayan bir şeyi anlamlandırmaya çalışıyoruz."

Şaşkınlıkla gözlerimin arkasından yaşlar fışkırıyor ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Ben şarabımı bitirirken elini şefkatle sırtıma koyuyor. "Tahmin etmem gerekirse, anlamlandırmaya çalıştığımdan değil ama..."

Ona doğru dönüp düşüncelerini duymayı bekliyorum.

"Bana öyle geliyor ki Clay ile sandığınızdan çok daha fazla ortak yönünüz var."

Adını duyunca gözlerim açılıyor ve başka kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakınıyorum.

"Nasıl yani?" Ben soruyorum.

"İkiniz de kendinizin en savunmasız yanlarını saklıyorsunuz. İkimiz de onun da en az bizim kadar yalnız olduğunu bildiğimiz halde o kendini beğenmiş gibi davranıyor."

O kadar haklı ki acıtıyor. Gözlerimi kırpıştırırken gözyaşlarım acıyor.

"Kıza gelince... Onu tanımıyorum ama naif ve tatlı olması bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyor."

"Ben asla tatlı olmadım," diye çıkışıyorum, öfke dolu bir bakışla ona doğru dönüyorum. Bu sadece onun gülümsemesine neden oluyor.

"Kendine bunu söylemeye devam et."

Geo ikinci kadeh şarabımı önüme koyduğunda ona sıcak bir bakış attım ve sessizce "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

O gittikten sonra Ronan'ın söylediklerini düşünüyorum. Belki de doğrudur. Belki de Jade ve Clay'e bağlanıyorum çünkü onlarda kendimden parçalar görüyorum. Ya da belki onlara aşık oluyorum çünkü

benzer özellikler. Her ikisiyle de daha önce hissettiğim her şeyin ötesinde ortak bir deneyim ve ilişki kurulabilirlik var.

Ya da Ronan'ın dediği gibi, mantıklı gelmiyor ve asla da gelmeyecek. Belki onlara karşı hissettiklerim mantığa veya akla meydan okuyor, ama bu hislerimi daha az gerçek yapmıyor.

"Seni suçluyorum," diye mırıldanıyorum bardağımın üzerinden usulca. "Ben mi? Ben ne yaptım?" Ronan soruyor.

"Açık artırmada Clay'in Daisy'yi kazanmasına izin verseydin bunların hiçbiri olmayacaktı."

Bu da onun sıcak gülümsemesinin göz açıp kapayıncaya kadar yoğun bir kaş çatmaya dönüşmesine neden oluyor ve bu da beni güldürüyor. Onu suçluyorum ama bunun için değil. Onu suçluyorum çünkü Daisy ile aşkı bulduğunu görmek zırhımda en ufak bir çatlağa neden oldu. Aşk fikrine izin vermek için yeterliydi.

Oradan baraj patladı ve sular sel olup aktı.

"Bir ilişkim olsun istemiyorum," diye mırıldanıyorum yüzümü ona dönerken. "Sadece senin kadar yaşlanana kadar Madam Kink olmaya devam etmek istiyorum."

"Hey şimdi," diye yanıtlıyor. Çoğunlukla kırlaşmış saçları ve ince çizgileriyle, artık hiç öyle davranmasa da, yaşı konusunda onunla alay etmekten hoşlanıyorum. Elli yedi yaşında, yeni bir gelini ve yeni bir bebeği var ve hala yirmi bir yaşında gibi kulübe gidiyor.

"Madam Kink olmaya devam edemeyeceğinizi kim söyledi?" diye yanıtlıyor. "Pek çok seks işçisinin kararlı ilişkileri var."

"İnsanlar beni hâlâ isteyecek mi?" Güvensizliğimden nefret ederek soruyorum.

Ronan alay ediyor. "Eden, sen sen olmaya devam ettiğin sürece insanlar seni hep isteyecek. Bu senin yaşınla, flört durumunla ya da ev hayatınla ilgili değil. Kafanda Eden ve Madam Kink'in iki farklı insan olduğunu düşünüyorsun ama değiller. Eden, Salacious alter egosu kadar seksi ve kendinden emin. Anne olmak ya da bir ilişki içinde olmak bunu değiştirmeyecek.

"Hatta," diye ekliyor öne doğru eğilerek, "bence Eden'ın da kulüpte çalışmasına izin vermenin zamanı geldi."

"Bu da ne demek oluyor?" Başımı eğerek soruyorum.

"Bu, sahip olduğunuzu bildiğim yönetim becerilerini iyi bir şekilde kullanabileceğiniz ve Emerson'un size teklif ettiği işi kabul edebileceğiniz anlamına geliyor."

Alay ediyorum. "Hangi yönetim becerileri?"

"Kendi başına çocuk büyütmek, evini idare etmek, tam zamanlı bir işte çalışmak, bir blog işletmek için gereken beceriler."

"Psh," diye cevap veriyorum.

"Tamam. Beni dinleme. Sadece söylüyorum... gerekenlere sahipsin ve artık Dominatrix olmak istemiyorsan bu işi almak bazı sorunlarını çözebilir."

Bunu hala istiyorum.

Ama o işi ben de istiyorum.

Bardan dışarı bakıyorum, aklımda bir sürü düşünce ve soru dönüyor. Birkaç dakika sonra Ronan'ın kolunu omzuma doladığını hissediyorum. Kendimi onun rahatlatıcı kucağına doğru eğilirken buluyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyor başıma doğru. Bu sözler anında sakinleştirici bir yağmur gibi üzerime çöküyor. Beni buna inandırmak için her zaman böyle bir yolu var ve daha önce hiç yanılmadı.

Kural #33: Kendinizi seksi hissettiğinizde, seksisinizdir.

Yeşim

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum soyunma odasından.

"Sen aptal değilsin," diye yanıtlıyor Eden bıkkın bir iç çekişle. "Bir bakayım o."

Perdeyi kaydırarak açtığımda, gözleri beni tararken sinirlerimi gizlemeye çalışıyorum. vücudumun üzerinde.

Her tarafım siyah deriyle kaplı. Belimi sıkıca saran siyah ve kırmızı dar bir korse var ve var olmayan göğüs dekolteme hiçbir şey yapmıyor. Onun altında, kıvrımsız kalçalarımı ezici hissettiren bir çift dar siyah deri pantolon var.

"Gördün mü?" Hayal kırıklığı içinde kollarımı indirerek söylüyorum.

Kadife koltuktan kalktı ve bana doğru yürüdü. "Şey... bu sıcak ve kesinlikle aptalca değil."

"Ama?" Cevap veriyorum.

"Sen değilsin."

Gözlerimiz buluşuyor ve bu temasla göğsümde bir şeylerin çırpındığını hissediyorum.

Şu anda *Metresimin* görünüşünü bulmak için sadece ikimiz alışverişe çıktık. Clay'deki gecemizden sonra beni aradı ve görünüşünü *bulmanın* Domme olarak başladığında yaptığı bir şey olduğunu açıkladı. Baskın rolde kendini seksi ve güçlü hissetmesinin büyük bir parçasıydı.

"Herkesin kendini seksi hissetmek için deri giymesi gerekmiyor," diye yanıtlıyor. "Bakmaya devam etmek ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor. Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

Kendini benimle birlikte kabine kapatıyor ve perdeyi kapatıyor, böylece ikimiz de küçük alanda ayakta duruyoruz. Sırtımı ona dönüyorum, ayna önümde, o arkadaki şerit kayışları gevşetmeye başlarken.

Eden'la yalnız kalmak artık farklı, en azından benim için öyle. Artık seks yaptığımıza göre, kendimi aşık bir kız gibi hissetmiyorum. O beni istiyor.

Seni öpebilir miyim?

Geçen gece söylediği o tek cümle beni uzaya gönderdi. Ve o zamandan beri bunu düşünüyorum.

Eğer kendimi kontrol edebilseydim, o anda beni öpmesine izin verirdim. Ama hayır. Azgın bir ergen gibi üzerine atlamak zorunda kaldım. Bana ne oldu bilmiyorum. Onu daha önce hiç kimseyi istemediğim bir şekilde istedim.

"Ona söylemeli miyiz?" Küçük derslerimizi bir sır olarak sakladığımız gerçeğini düşünerek soruyorum.

"İstiyor musun?" diye soruyor bakışlarıma karşılık vermeden.

"Bilmiyorum. Kendimize ait özel bir şeye sahip olmayı sevmem kötü bir şey mi?"

"Hayır, kimseye zarar vermiyor" derken odaklanmamış bir bakışla bakıyor.

Rahatladım. Clay'e yalan söylemek istediğimden değil, ama Eden'la romantik olmasa da ortak bir geçmişleri olduğunu düşünürsek, kendimi zaten biraz yabancı hissediyorum. Şimdi, o ve benim... bir geçmişimiz var.

"Ya Domme tarzımı bulamazsam?" Sızlanıyorum. "Cidden bunu aptal eteklerim ve bluzlarımla yapmaya çalışmaya devam edebilir miyim?"

Korsemi göğsümden kayacak kadar gevşetiyor. "Evet," diye açıkça cevap veriyor. "Bu senin seçimin. Senin tarzın. Kendine ait olsun ve seni ne seksi hissettiriyorsa onu giy. Eğer hissedersen, bu belli olur. Ve altınız da bunu hissedecektir."

Kafasını kaldırdığında gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. Korsenin düşmesine izin verdiğimde göğüslerim ortaya çıkıyor ve küçük soyunma odasındaki hava yoğunlaşıyor.

Göğüslerimin şehvetli olduğu söylenemez. Cılız *A* kupları, onun yanında durmaya başlayana kadar beni hiç rahatsız etmeyen bir şey.

daha dolgun, daha seksi göğüsler.

"Dik dur," diyor. Omuzlarım yükselirken parmakları belimde geziniyor. Bakışları belden yukarısı çıplak olan bedenimi tararken sessizce duruyoruz. Sonra tüy kadar hafif dokunuşu sırtımdan omzuma ve sağ koluma doğru ilerliyor.

"Çok zarifsin," diye fısıldıyor. "Aynaya baktığında ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?"

Şimdiye kadar gözlerim sadece onun üzerindeydi, bu yüzden yansımadaki iki kadından daha küçük, daha solgun, daha uysal olana bakana kadar onları hareket ettiriyorum.

"Evet," diyorum çenemi biraz daha yukarı kaldırarak. "Güzel," diye yanıtlıyor yumuşak bir gülümsemeyle.

Eli omzumdan aşağıya doğru kayıyor, göğsümün ve sonra karnımın yüzeyini tozluyor.

"Aynadaki kadınla mücadele ederdim," diyor. "Sanki yalanlar yansıtıyor gibiydi. O güzel, cesur ve seksiydi - benim olmadığım her şeyi."

Ona bakarken gözlerim açılıyor. Şu anda ciddi mi?

"Aynadaki kadın bendim ama zihnim bunu görmeyi reddetti."

"Neden?" Şaşkınlıkla sordum. Eden hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Bunu görmemesi nasıl mümkün olabilir?

Aynadaki bir şeye odaklanmadan bakarken gözleri hüzünleniyor. "Ne kadar değersiz, aptal ve çirkin olduğun sana yeterince söylenirse, buna inanmaya başlarsın."

"Bunu sana kim söyledi?" Elini elimde tutarak fısıldıyorum. "Önce babam. Sonra kocam."

Aynada ona bakarken kanım buza dönüşüyor. "Kocan mı? Ne tür bir koca bunu yapar?"

"Kötü biriydi," diye açıkça yanıtlıyor. "Ayrıca şu anda bahsetmek istemediğim pek çok başka korkunç şey de yaptı. Ama bazı yaralar diğerlerinden daha uzun sürüyor diyelim."

Gözlerini benimkilere çevirdiğinde, oradaki samimiyet ve aşinalık kalbimin kabarmasına neden oluyor. Elini biraz daha sıkarken Clay'in dün Eden'ın sırları ve henüz bilmediğimiz hikâyeleri olduğuna dair söylediklerini düşünüyorum.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim," diyorum dikkatle.

Gözleri uzaklara dalarken tepkisi tereddütlü oluyor ve derin bir nefes alıyor. "Bunu kimseye söylemedim."

Aynadan yüzümü çevirerek Eden'a bakıyorum. Ellerimi yavaşça yüzünün iki yanına koyarken emin değilim. "Şu anda saçmalamamak için kendimi gerçekten zor tutacağım ama bana anlattığına sevindim. Benimle her şeyi paylaştığın için onur duyuyorum çünkü... Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Bir arkadaş olarak değil, ya da sanırım *sadece* bir arkadaş olarak değil. Ve tüm bunların çok çılgınca göründüğünü biliyorum - belki sana değil ama bana çılgınca geliyor, ama *iyi anlamda çılgınca.*"

Bakışları dudaklarıma doğru kayarken ağzının kenarından hafif bir gülümseme geçiyor.

Ama bir sonraki adımın ne olacağını bilmenin garipliği içinde saçmalarken dudaklarım kıpırdamayı bırakmıyor.

"Ve seni Clay'le görmekten hoşlanmam çılgınca, değil mi? Çünkü sanırım Clay'i seviyorum, bu da çılgınca çünkü sadece birkaç ay oldu. Ama aynı zamanda seni istiyorum. Bunu söylemem garip mi?"

"Jade," diyor yanağıma dokunarak.

"Ne?"

"Saçmalıyorsun," diye yanıtlıyor bana doğru

eğilerek. "Özür dilerim-" diye mırıldanıyorum

dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce.

Öpücük yumuşak - birkaç gece önce onu yumrukladığımdan çok daha yumuşak. Dili dudaklarımın arasından kayarak benimkini okşarken parmakları nazikçe çenemi tutuyor. Gırtlaktan gelen bir inilti içimde yankılanırken onun kollarında eriyorum.

Eden benden biraz daha uzun, bu yüzden ayak parmaklarımın üzerinde yukarı doğru uzanmak zorundayım. Öpüşmemiz giderek daha aç ve tutkulu bir hal alıyor ama asla kontrolden çıkmıyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve karnımda sıcak bir şeyler birikiyor.

Onun yanında kendimi çok *güvende* hissediyorum. Ve sadece gerçek anlamda değil. Bana aklımdan geçenleri söyleyebileceğimi ya da istediğimi ifade edebileceğimi hissettiriyor ve bana gülmüyor ya da beni geri çevirmiyor. Bedenimden çok daha fazlasını uyandırıyor ve onunla tanımlayamadığım şeyleri arzuluyorum.

İki adımda beni aynaya yaslıyor ve elini boynumdan başlayarak omzumun üzerinden, sonra da çıplak gövdemin yanından geçirerek vücudumu boydan boya gezdiriyor. Bir elini kıçımın altından geçirerek sol bacağımı yukarı çekiyor ve kendini daha da yaklaştırıyor.

Bir inilti daha çıkarıyorum ve onun dudaklarıma gülümsediğini hissediyorum.

Öpücükleri ağzımdan çeneme doğru süzülürken, "Bizi buradan attıracağım," diye fısıldıyorum.

"Hayır, öyleyim."

Dudakları boynuma ulaştığında, emiyor ve ısırıyor ve dizlerim güçsüzleşmeye başlıyor. Eğer bunu bir daha yaparsa, kendimi tutamayacağım ve kesinlikle buradan atılacağız.

Eli deri pantolonumun beline doğru kayarken, ensesine sıkıca tutunuyorum çünkü ellerini oraya koyarsa bacaklarım beni tutamayacak. Parmakları öndeki düğmenin hemen altındaki hassas teni okşuyor.

"Bunların düğmelerini açabilir miyim?" diye fısıldıyor. Ağzım kuruyor ve "mm-hmm" ile inleme arasında bir sesle cevap veriyorum.

Parmakları pantolonumun düğmesini hafifçe açıyor ve eli gövdemden aşağı kayarken ve parmakları klitorisimi okşarken çaresizce ona yapışıyorum.

Tanrım, onun dokunuşu neden bu kadar iyi hissettiriyor? Herkesinkinden daha iyi. Sihir gibi.

"Bakalım ne kadar sessiz olabiliyorsun?" diye yumuşak bir sesle cevap verirken eli daha derine kayıyor ve parmağının giriş yerimde biriken nemin içinden süzüldüğünü hissediyorum.

Parmağını içime bastırdığında bir çığlık atıyorum ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak çığlıklarımı bastırıyor.

Parmağını yavaş ve işkenceli bir hızda itiyor ve ben tüm vücudumun ihtiyaç ve zevk tarafından parçalandığını hissediyorum. O benim felaketim. Hayatımın geri kalanı için tamamen bittim.

"Arka cebime uzan," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Telefonumu çıkar ve bunu erkek arkadaşın için kaydet."

Dediğini yapıp arka cebinden telefonunu çıkarırken ellerim titriyor. Kamera uygulamasını açıp bize odaklandığımda, o sertçe itiyor ve ben de doruk noktama doğru yükseliyorum.

Dudağımı ısırmak ve gözlerimi sıkmak zorunda kalıyorum, bedenimi o kadar sert orgazm ederken ona umutsuzca tutunuyorum ki yıldızları görüyorum.

Bunu kaydetme konusunda berbat bir iş çıkarıyorum ama sonunda gözlerimi açtığımda Eden telefon ekranına bakıyor, sanki beni boşaltmasını izliyor.

"Vay anasını," diye fısıldıyorum başım aynaya yaslanırken.

Tam o sırada perdenin dışından biri yüksek sesle boğazını temizliyor.

Eden yavaşça elini pantolonumdan çekiyor ve gözlerimin içine bakıyor. Ayak seslerinin geri çekildiğini duyana kadar garip bir sessizlik içinde bekliyoruz. Sonra ikimiz birlikte sessiz kahkahalar atıyoruz.

Kısık bir fısıltıyla, "Buradan çıkmalıyız," diyorum.

"İyi ama biz başka bir dükkana gidiyoruz," diye yanıtlıyor. "Bugün bir şey alacaksın. İçinde kendini seksi hissedeceğin bir şey."

"Sanırım şimdi bu pantolonları almamız gerekiyor" diye cevap veriyorum ve ağzıma bir öpücük kondurmadan önce tekrar gülüyor.

"Tamam, ben bu videoyu Clay'e gönderirken sen de giyin."

Perdeyi açıp dışarı çıkarken kolumla göğüslerimi örtüyorum. Deri pantolonumu çıkarıp yerine evden getirdiğim siyah pamuklu eteğimi giydikten sonra ayaklarımın üzerinde sallanıyormuşum gibi hissediyorum, başım dönüyor ve ondan başka hiçbir şeyle sarhoş olmuyorum.

###

Bir sonraki iç çamaşırı-slash-seks-oyuncak mağazasında Eden beni koridorlarda gezdiriyor. Hayvanat bahçesindeki bir çocuk gibi etrafı seyretmekle meşgul olduğumdan gerçek bir alışveriş yapamıyorum.

"Neyin işe yarayabileceğine dair bazı fikirlerim var. Sana birkaç şey seçeceğim ve onları denemeni istiyorum," diyor bana bakmadan.

"Tamam," diyorum mağazada arka taraftaki soyunma odalarına doğru ilerlerken. Oraya varmadan önce, cezalandırma oyuncakları duvarında huşu içinde duruyorum - kürekler, kırbaçlar, kırbaçlar. Parmaklarım derinin üzerinde geziniyor.

Birkaç dakika sonra Eden kolları giysilerle dolu olarak yaklaşıyor.

"Clay'in üzerinde kullandığın şey bu mu?" Siyah kırbaca dokunarak soruyorum. "Evet," diye yanıtlıyor.

"Bu şeyi gerçekten seviyor mu?" diye soruyorum. "İhtiyacı olduğunda," diye açıkça yanıtlıyor.

"İhtiyacı var mı?" Merakla ona bakarak soruyorum.

"Çok sık değildi," diye yanıtlıyor, giysileri diğer koluna geçirirken. "Clay her zaman çok itaatkârdı, ama herkes zaman zaman başarısız olur."

"Bunu hak edecek ne yaptı?" Ben soruyorum.

"Bir keresinde izinsiz geldi. Başka bir sefer de arkadaşımla kaba bir şekilde konuştu."

"Yani sen... onu yendin mi?"

Bana kırılmış gibi bakıyor. "Rızaya dayalı bir şeydi. Ben onun sınırlarını biliyordum, o da güvenli kelimelerini biliyordu."

Tam o sırada çalışanlardan biri Eden'ın yanına gelir ve giysiler için elini uzatır. "Eğer hala giyinmek istiyorsan bunları senin için soyunma odasına koyabilirim.

alışveriş."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor Eden yığını uzatırken. "Bunlar onun için."

İşçi önce bana sonra Eden'a bakıyor, yüzünde merak ifadesi var. Onun emir eri olduğumu düşünüyor olabilir, bu da beni sıcak ve heyecanlı hissettiriyor.

Eden'a dönüp bakıyor ve "Hazır olduğunda dördüncü odada olacaklar" diyor.

Eden başını sallar ve kadın uzaklaşır.

Yalnız kaldığımızda Eden beni kendine çekiyor. "Clay hakkında anlaman gereken şey, onun itaat etmeyi ve memnun etmeyi sevdiğidir. Çok fazla ilgi ya da övgü görmeden büyüdü, bu yüzden kendisinden tam olarak ne beklendiğini bildiği ve böylece ödüllendirilebileceği bir ortamda başarılı olur.

"Cezalandırılmak onun yanlışlarını düzeltmek gibi bir şey. Hata yaptığında onu cezalandırırdım ve bu onun için övgü kadar iyi bir şeydi. Bu yine de bir ilgiydi ve tüm hatalarını neredeyse yok ederdi," diyor bana bakmadan önce. "Bu mantıklı mı?"

Eden hakkında tartıştığımız o geceyi düşünerek başımı sallıyorum. Aralarında gerçekte neler olup bittiğini itiraf etmekten çok korkuyordu ve şimdi çok daha mantıklı geliyor. Sadece beni onunla mutlu edecek her şeyi yapmak ya da söylemek istiyordu, bu yüzden eski Domme'u hakkında daha fazla şey sormam muhtemelen onu şaşırttı.

"Çok mantıklı," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "İstersen beni cezalandırabilirsin."

Şok içinde ona bakarken gözlerim büyüyor. "Ben mi? Seni cezalandırmak mı? Ne için?"

"Ne istersen. Ya da hiçbir şey. Birini cezalandırmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek ister misin?"

Birden nefes almak zorlaştı. Kendimi yutkunmaya zorluyorum ve dilimin ucunda hayır demek var ama demiyorum.

Merak *ediyorum*. Bu yüzden fazla düşünmeden başımı salladım. "Evet, öyle."

Eden gülümseyerek "Güzel," diye yanıtlıyor. "Erkek arkadaşına mesaj at ve ona bu gece benimle kulübe geleceğini söyle."

Dediğini yapıp telefonumu çıkarıyorum ve Clay'e bir mesaj yazıyorum.

Bu gece Eden'la kulübe gideceğim.

Onu cezalandırmama izin verecek.

Ya da bana nasıl yapılacağını öğretirsin, sanırım.

Bilmiyorum ama heyecanlıyım.

İşim bittiğinde kıyafetlerimin beklediği soyunma odasına gidiyorum. Asılı olan seçim öncekinden farklı. Daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum ama hiçbiri siyah değil.

Koyu yeşil bir korse, parlak pembe bir etek, kraliyet mavisi bir elbise, parlak sarı bir sütyen ve külot seti ve ışıldaması için pullu ve taşlı koyu mor bir iç çamaşırı etek ve gömlek kombinasyonu var.

"Doğru soyunma odasında mıyım?" Her bir parçaya bakarak soruyorum.

Perdenin diğer tarafından Eden kıkırdıyor. "Farklı bir şey denememiz gerektiğini düşündüm. Beğendin mi?"

Önce mor kıyafeti inceleyerek alt dudağımı ısırıyorum. "Beğendim."

"Güzel, dene bakalım."

Tam mor eteğimi bacaklarımdan yukarı çekerken, telefonum çantamdan çalıyor. Açtım ve Clay'den bir mesaj gördüm.

Onu cezalandırmak mı?

İzleyebilir miyim?

"Clay izleyip izleyemeyeceğini soruyor," diyorum mor bluzu alıp giymeye hazırlanırken.

"Hmm... Ona hayır de. Dikkatini dağıtacak o olmadan bana odaklanmanı istiyorum."

Yazıyorum.

Hayır dedi.

Dikkatimi dağıtacaksın. Özür dilerim.

Telefonumu yere atıyorum ve aynada kendimi inceliyorum. Bir gülümsemenin yanaklarımı çektiğini hissediyorum. Bu rengi gerçekten seviyorum ve içinde o kadar da sade ve cılız görünmüyorum.

Perdeyi açtığımda Eden telefonunda bir şeyler yazıyordu. Kafasını kaldırdığında ağzı açık kalıyor.

"Sikeyim evet," diye mırıldanıyor.

"Beğendin mi?" Sevimsiz bir sırıtışla soruyorum. "*Beğendin mi*?" diye cevaplıyor.

"Evet... ama doğru görünüm bu mu? Kendimi seksi hissediyorum ama sen böyle giyinmezsin. Ya da izlediğim porno filmlerdeki Dominatrislerden herhangi biri."

Gözleri genişlerken başını öne eğiyor. "Tamam, buna geri döneceğiz. Ama şimdilik, bunun nasıl hissettiğinle ilgili olduğunu hatırlamanı istiyorum ve eğer içinde baskın hissediyorsan, baskın davranmakta rahat olacaksın."

Elimi kalçama koyuyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi siliyorum. "Dizlerinin üzerine çök ve bana doğru sürün."

Eden telefonunu küçük masanın üzerine koyarken gülümsemesini bastırıyor. "Evet, Hanımefendi."

Sonra yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor ve bana doğru seksi bir şekilde sürünüyor. Ayaklarıma ulaştığında başını okşuyorum. Eğilip onu alnından öpüyorum.

"Aferin kızıma."

Tam o sırada, daha önce bize yardım eden çalışan köşeyi dönüyor ve Eden'ı önümde diz çökmüş halde görüyor.

"Başka bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim hanımlar?" diye kekeliyor. Eden kıkırdıyor.

Dik duruyorum ve omuzlarımı geriye doğru bastırıyorum.

"Hayır. Biz iyiyiz." Sonra tekrar Eden'a bakıyorum.

"Koltuğuna dön o zaman."

Ayağa kalkıp sandalyesine doğru yürüyor ve ben de bir sonraki kıyafeti denemek için kabine geri dönmeden önce ona göz kırpıyorum.

"Şu anda bana mesaj atıyor," diye sesleniyor Eden perdenin dışından. "Uh-oh," diye cevap veriyorum. "Ne diyor?"

"Bu gece seni kendime almamdan memnun değil," diyor ama yüzündeki hınzır gülümsemeyi duyabiliyorum.

Yeşil korse ve çorapları denerken "Biliyor musun... grup sohbetine ihtiyacımız var," diyorum. Altta sadece külot ve jartiyer kemeri var, bu

yüzden kendimi çok açıkta hissediyorum ama yine de gerçekten sıcak.

Ayrıca yeşil ve benim *adım* Jade.

Perdeyi açtığımda beni yeni bir kıyafetle izlerken memnun görünüyordu.

"Evet. Onu alıyoruz."

Heyecandan dudağımı ısırıyorum ama belki de tereddütümü fark ediyordur. Bunların hepsini karşılayamam. Babamın acil durum fonuna girmeden olmaz, ki bu da pek uygun değil.

Eden empatik bir ifadeyle ayağa kalkar. "Bunlar benim ikramım. Hepsini senin için alıyorum ve sen de itiraz etmeden alacaksın. Anlaşıldı mı?"

Benimle ayak ayak üstüne atarken, göğsümde oluşan sıcaklığı yutkunarak bastırıyorum.

"Evet, Madam," diye fısıldıyorum.

Sonra öne doğru eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Aferin kızıma," diye mırıldandı.

Hızlı öpüşmemizden sonra uzaklaşıyor ve telefonunun ışığının yandığını görüyorum. "İkinizin konuştuğu şey hakkında endişelenmeli miyim?" diye soruyorum.

Arkasını dönüp sandalyesine dönerken sırıtışı daha da muzipleşiyor. Konuşurken yazmaya devam ediyor. "Bu videoyu tekrar tekrar izlediği için artık iyi olacağını söyledi."

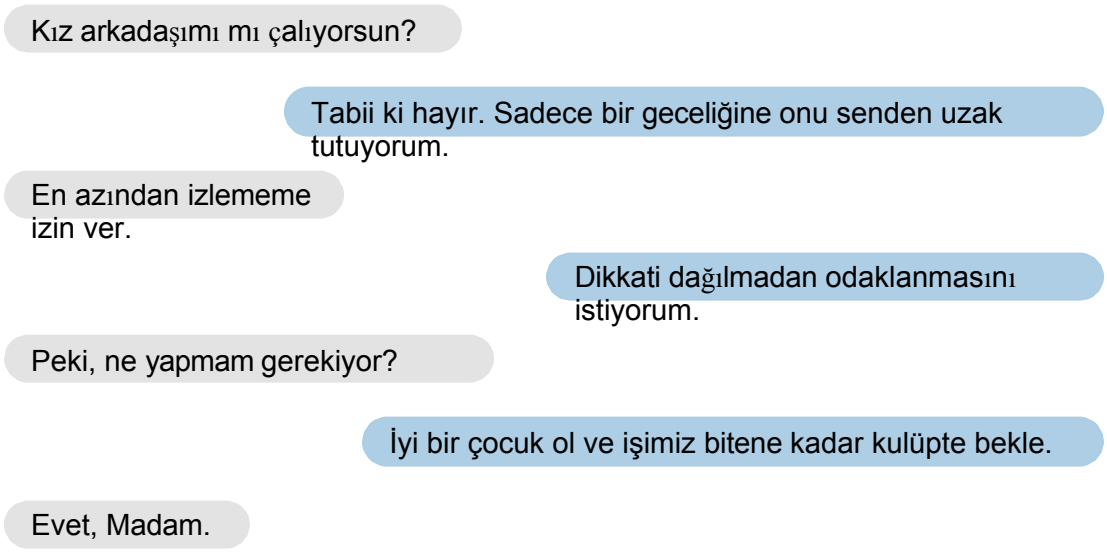
Aynadaki yansımama bakarken kıkırdıyorum. Öyle görünmesem bile bu kıyafetin içinde kendimi bir Domme gibi hissediyorum. Eden'a emretme şeklim kendimi iyi hissettirdi.

Bu kıyafetle ilgili bir şey bana o gece röntgenci salonundaki güzel sarışın kadını hatırlatıyor. Ve kendime bir süre daha bakarken, son zamanlarda çok düşündüğüm bir şey için hazır olabileceğimi fark ediyorum.

Çılgınca da olabilir, şaşırtıcı da.

Kural 34: Ona kime ait olduğunu göster.

Eden



Bir yanım kötü hissediyor çünkü Clay'in ne kadar güvensiz olabileceğini biliyorum ama söylediklerimde ciddiydim. Jade'in güvenli bir alanda pratik yapmak için bir geceye ihtiyacı var.

Ama daha az pratik nedenlerle onunla baş başa bir gece geçirmek için sabırsızlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Alışverişten sonra onu bırakabilmek için evinin önüne geldiğimizde, garaj yolunda bir araba ve içinden inen bir adam fark ediyorum.

"Oh kahretsin. Babam eve geldi."

"Bu bir sorun mu?" Jade'in anında gerildiğini fark ederek soruyorum. "Clay hakkında bir şey söyleme," diye mırıldandı çabucak.

"Neden?" Kaldırımda dururken sordum.

Babası bize gelişigüzel el sallıyor ve ben onu bırakıp gittiğim için kendimi kötü hissediyorum, bu yüzden sürücü tarafındaki kapımı açıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Jade sessizce, aynı anda dışarı çıkarken. "Hey, Cupcake," diyor Jade'e ve ben de bu sevimli lakaba gülümsüyorum. "Merhaba," diyorum kibarca sürücü tarafından.

Babası kırk yaşlarında görünüyor. Grimsi siyah sakalı ve kalın kaşları olan iri yarı bir adam. Gözlerinin bana döndüğünü ve orada kaldığını hemen fark ediyorum.

"Arkadaşın kim?" diye soruyor.

Arabanın önünden geçip ona doğru yürürken Jade yüzünü buruşturuyor. "Ben Eden. Jade'in bir arkadaşıyım."

Elini uzatıyor, ben de aynısını yapıyorum ve onun geniş kavrayışının benimkini sıkı bir sarsıntıyla yutmasına izin veriyorum.

"Will Penner," diye yanıtlıyor. "Memnun oldum." "Ben de memnun oldum."

Jade o kadar rahatsız görünüyor ki bu beni gülümsetiyor. Ailesiyle tanışacağım için bu kadar gergin mi? Garaj yolunda dolaptan çıkmak zorunda değil ki.

"Siz kızlar neler yaptınız?" diye soruyor ellerini ceplerine sokarak.

"Sadece biraz alışveriş yapıyorduk," diye cevap veriyorum, Jade'in elindeki gizli siyah çantayı göstererek.

"Güzel," diyor memnun bir gülümsemeyle. "Bana içeriyi göstermen gerekecek, Cupcake."

Jade inliyor. "Tamam, teşekkürler Eden." Benden kurtulmak istercesine bana el sallıyor ve ben de ona şaşkın bir ifade gönderiyorum.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Will soruyor.

"Baba, Eden'ın gerçekten gitmesi gerekiyor. Oğlu birazdan otobüsten inecek," diyerek sözünü kesiyor Jade.

"Ortak bir arkadaş," diyorum ona kibarca sırıtarak.

Gözleri bir süre daha bende kalıyor ve Jade onun kolunu çekiştirmeye başlıyor.

Gülerek bana bakıyor. "Hoşça kal Eden. Seninle tanışmak güzeldi."

"Memnun oldum," diye tekrarlıyorum arabama dönerken. "Sonra görüşürüz Jade," diye sesleniyorum ona, evine girmeden önce.

Saat 11'i geçene kadar kulübe gitmedim. Jack'i yatırdıktan sonra Madison gelmeden önce duş almak ve hazırlanmak da dahil olmak üzere yapmam gereken milyonlarca şey vardı.

Jade'i bıraktığımdan beri bu gece için endişeliyim. Normalde itaatkâr bir role girmekten hoşlanmam ama onun için seve seve *gireceğim*.

Jade alışılmadık biri. Ona daha iddialı ve bağımsız olması için akıl hocalığı yaptığımı düşündüğüm tüm bu süre boyunca, sonunda onun bunların hepsi olduğunu fark ettim. Bunu kendi yöntemiyle yapıyor. Tatlı bir baskınlık gibi. Kendini tutuyor, istediğini talep ediyor ve kendini ilk sıraya koymaktan korkmuyor, tüm bunları yaparken de sakızdan bir prenses gibi görünüyor.

Çok ateşli.

Barda oturmuş yeni bir peçete listesi hazırlıyordum ki başımı kaldırdığımda Geo'nun bana gülümsediğini gördüm.

Her gece aynı şeyi sipariş etmediğim için "Kırmızı şarap?" diye soruyor. Her şey müşterilerime ve planlarıma bağlı. Bazen içerim, bazen içmem.

"Bu gece olmaz," diye cevap veriyorum. "Sadece limonlu bir soda. Teşekkürler, Geo." "Elbette," diyor içkimi hazırlarken.

Bardağı doldururken gözleri benden ayrılmıyor. "Havada bir değişiklik var."

"Değişiklik mi?" Bunu duymaktan pek hoşlanmadığım için soruyorum. Bir şeylerin değişmesinden nefret ediyorum.

"Evet. Önce Maggie gitti. Şimdi Emerson kendi ofisinde çalışıyor. Başka birinin devreye girmesi an meselesi, değil mi?"

Kollarımı barın üzerine koyuyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Seni bu işe Emerson mu soktu?"

Gülerek kaşlarını çatıyor. "Hayır. Beni neyle suçluyorsun?"

Yüz ifademi sakinleştiriyorum. Gerçekten bilmiyor. "O... bana bir iş teklif etti," diyorum dikkatlice.

Bu, Geo'nun parlak dolgun dudaklarının geniş bir gülümsemeye dönüşmesine neden oluyor. "Tabii ki sordu. Başka kime sorabilir ki?"

"Kabul edip etmeyeceğimi bilmiyorum," diye cevap veriyorum.

Ciddiyetle başını salladı ve arkasındaki tezgâha yaslandı. "Eninde sonunda birini getirmeleri gerekecek."

Bana hissettirdiği gerginliği yutuyorum ama o haklı. Charlotte bu pozisyonu beni düşünerek oluşturduklarını söyledi ama gerçekçi olalım. Eğer ben olmazsam, başka biri olacak. Sonra da burayı bir yabancının yönetmesine mahkûm olacağım.

"Belki de işi kabul etmelisin," diyorum dikkatleri başka yöne çekmek için.

Ben.

Geo yumuşak bir kıkırdama çıkarır. "Ben öyle değilim. Günün sonuna kadar buradan çıkacağım.

yıl."

Şok içinde ona bakarken başımı kaldırıyorum. "Ne? Nereye gidiyorsun?"

Geo açıldığından beri Salacious'un baş barmeniydi. Burası onsuz aynı olmayacak ve onun ayrılacağını düşünmek içimi acıtıyor. Omuz silkiyor.

"Hayatım boyunca burada yaşadım. Yeni bir şey için hazırım. Emerson, nereye gitmeye karar verirsem vereyim başka bir kulüpte yeni bir iş bulmama yardım edeceğini söyledi. Belki Nashville ya da New Orleans."

Elimi uzatıp onunkinin üzerine koyuyorum. Geo son üç yılda gerçekten kendine has biri haline geldi. Eskiden ortama uyum sağlamaya çalışan bir adamken, şimdi öne çıkmak için doğmuş güzel bir insana dönüşmesini izledim.

"Seni özleyeceğim," diyorum, gözlerim nemleniyor.

"Ziyarete geleceğim," diye yanıtlıyor. "Sahibi sen olduğunda."

Gülümseyerek gözlerimi deviriyorum ve elimi çekiyorum.

"İyi denemeydi."

"Kimse burayı senin kadar iyi bilemez Eden. Sahibi ol ya da olma, Salacious her zaman sana aitti."

Arkasını dönüp başka birinin içkisini hazırlamaya başladı ve ben de bu sözlerin yerleşmesine izin verdim. Burayı gerçekten başka birinin devraldığını görebilir miyim? Emerson, Garrett ve Hunter buranın sahipleri olarak kalsalar bile daha fazla yardıma ihtiyaçları olacak ve benim için biçilen rolü bir başkasının üstlenmesini izleyebilir miyim bilmiyorum. Ya bu yeni kişi rolü değiştirirse? Ya o kadar sevmezsem ve ayrılmak zorunda kalırsam?

O zaman ne yapacağım?

Düşüncelerime dalmışken Mia'nın yaklaşıp dirseklerini yanımdaki bara dayadığını neredeyse fark etmiyorum.

"O peri kızıyla iyi iş çıkardın."

Peçete listemden başımı kaldırıp çatık kaşlarla ona bakıyorum. "Ne?"

Gülümserken vücudunu bana doğru çeviriyor. "Seni takip eden şu küçük şirin perçem. Onu öldürüyor."

Jade mi? Ne için öldürüyorsun?

Mia şaşkınlığımı hissetmiş olmalı çünkü gülüyor. "Şu anda röntgenci salonunda. Sanırım işimin peşinde."

"Röntgenci salonunda mı?"

Bunların hiçbiri mantıklı değil. Jade'i saatler önce evinde bıraktım ve otuz dakika içinde onunla burada buluşmam gerekiyordu. Kafası karışmış olmalı.

"Evet. Çok şirin mor bir kıyafet giymiş, kalabalık topluyor. Gidip izlemelisin."

Peçetemi barın üzerine bırakırken yanaklarım ısınmaya başlıyor. "O bir *Oda mı*?!"

Bar taburesinden sıçrayıp röntgenci salonuna doğru koşarken Mia'nın cevabını duymuyorum bile.

Ağır siyah perdeyi araladığım anda, sağdaki üçüncü pencerenin etrafında toplanan küçük insan kalabalığını görüyorum. Tanrı'dan Mia'nın kafasının karışmış olmasını ve içeride başka biriyle birlikte olanın *benim* Jade'im olmamasını umarak koridorda ilerliyorum.

Yapmazdı.

O ve Clay bana haber vermeden oraya girmezler, değil mi?

Üçüncü pencereye ulaştığımda, onun tanıdık bob saç kesimini ve bugün yeni aldığımız mor payetli kıyafetini görünce çığlık atarak duruyorum. İçim rahatladı, içeride yalnızdı.

Camın benim tarafımdaki insanlara gergin bir şekilde gülümsediğini gördüğümde çenem düşüyor. Kıçını sallıyor ve omzunun üzerinden gülümsüyor.

Halüsinasyon görüyor olmalıyım.

Keşke halüsinasyon görüyor olsaydım. Ne yapıyor *lan* bu?

Orada şok içinde durmuş, kendi tepkimi inceliyordum. Sayısız kadını röntgenci odalarına girmeleri için cesaretlendirdim. Hatta birkaçını kendim bile götürdüm. Ama bu nedense farklı hissettiriyor. Bu manzara beni heyecanlandırmıyor ya da tahrik etmiyor. Öfkeliyim.

Çünkü bu Jade.

Jade'*im*.

Kalabalığın arasından geçip onun bulunduğu odanın kapısına doğru ilerlerken kanım kaynıyor. Dikkat çekmeyen siyah bir kapı ve kilidini açmak için anahtar kartımı kullanıyorum, hareket ederken ellerimin nasıl titrediğini fark ediyorum.

Kapı açıldığında sıçradı ve şok içinde bana baktı.

"Eden?"

Tek kelime etmeden onu bileğinden yakaladım ve çıkışa doğru çektim. "Ne yapıyorsun lan sen?" Öfkeden köpürerek söylüyorum.

Beni şaşırtarak elini çekti. Çenesini dik tutarak gözlerimin içine bakıyor ve cesurca "Hayır" diyor.

Kalbimin daha hızlı çarptığını hissediyorum. Odaya girip kapının arkamdan çarpmasına izin verdim.

"Sen benim Domme'um değilsin," diyor ama bana kızmış gibi değil. Kavga etmediğimizi biliyorum. Sadece bir gerçeği ifade ediyor. Ben onun Domme'si *değilim.*

Tabii ki, mantıklı beynim bunların hiçbirini işlemiyor.

Ve şu anda bırakın başkasını kontrol edebilmeyi, kendimi bile tamamen kontrol edemez halde hissediyorum.

Beden dışı bir deneyim gibi hissettiriyor. Bu ilkel, derin ihtiyaç... bir şey yapmak. Bu şey ona bağırmak mı, onu incitmek mi, onu tutmak mı, onu korumak mı, yoksa onu becermek mi tam olarak bilmiyorum.

Ya da yukarıdakilerin hepsi,

belki de. Ne olursa olsun,

patlıyorum.

Ne yaptığımı fark edemeden elim boğazına dolanıyor ve onu boş duvara doğru itiyorum. Yüzüm onunkine yakın ve gözleri ya dehşetten ya da şaşkınlıktan kocaman.

"Haklısın. Ben senin Domme'un değilim, ama sen *benimsin* ve *benim olanı* herkesin görmesi için sergilemenden hoşlanmıyorum."

Şaşkınlığı, sadece sevimli bir yaramazlık olarak tanımlayabileceğim bir ifadeye dönüşüyor. Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış geniş bir gülümseme ve kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor.

Sonra kalçalarının öne doğru bastırdığını, benimkilere sürtündüğünü hissediyorum ve boştaki elimle onu duvara doğru itiyorum.

Benimle tartışmadan kollarını kaldırıyor ve boynunu tutuşumu kırıyor. Sonra yatağa çarpana kadar beni geriye doğru itiyor ve avuçlarını göğsüme dayayarak beni yatağa yapıştırıyor. Kollarımız mücadele ediyor, kontrol için savaşıyor. Bileklerimi tuttuğunda, onları başımın üzerine doğru zorluyor ve üstüme tırmanıyor.

Hınzırca bir kahkaha atarak, yüzü benimkinin sadece bir santim üstüne gelene kadar eğiliyor.

"İşte burada yanılıyorsunuz, *Madam,"* diyor, azı dişlerimi gıcırdatan alaycı bir tonda unvanımı kullanarak. Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkarıyorum.

"Tamamen benimsin," diyor gülümseyerek.

Belki mücadeleden, belki de buradan ne kadar lezzetli göründüğünden, ama bacaklarımın arasında uyarılmanın etkilerini hissediyorum.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, dilini ağzıma sokmaya zorluyor. Ona karşı sinirli ve öfkeli olduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Ağzımın içinde inliyor, kendini kalçalarıma sürtüyor ve beni çıldırtıyor.

Yanıyorum.

Gücümü ve cüssemi kullanarak onu yatağa yüzüstü yatırmayı başardım. Üstüne çıktığımda bir çığlık atıyor, onu yerinde tutmak için dizimi sırtında kullanıyorum. Kaçmak için mücadele ediyor, ancak basit bir dantel tangadan başka bir şey ortaya çıkarmak için küçük mor eteğinin eteklerini kaldırdığım anda vücudu durur ve mücadelesi ölür.

"Onlara bir gösteri mi yapmak istiyorsun? O zaman onlara lanet bir gösteri yapalım," diyorum hırıltılı bir sesle.

Nefes nefese yatağa uzanmış, kızı pencerenin diğer tarafındaki kalabalığa sergileniyor.

Sağ elim kızının yanağını usulca okşuyor, parmaklarımla sıkıp yoğururken içimdeki ateş daha da harlanıyor. Sonra elimi kaldırıyorum ve yumuşak beyaz etine sert bir tokat indiriyorum.

Sarsılıyor ve narin bir mızıltı çıkarıyor.

"Ne kadar yaramaz bir kız olduğunu görsünler," diyorum, sesim hâlâ öfkeyle karışık, diğer yanağına sert bir şaplak atarken. Bu sefer çığlığı biraz daha yüksekti.

Ama artık benimle savaşmıyor.

"Onlara amını mı gösterecektin?" Kızını tekrar tokatlayarak sordum.

İnlemeleri inlemeye dönüşüyor.

"*Benim* iznim olmadan," diye ekliyorum bir sonrakine.

Tekrar yaptığımda "Evet," diye haykırıyor. Kızı kırmızının güzel bir tonuna dönüşüyor ve ellerimi ondan uzak tutamıyorum, ağrıyan yanağını sıkıyor ve çimdikliyorum.

Yüzüm kulağına yaklaşana kadar eğildim. Terliyor, nefes nefese kalıyor ve yatağın üzerinde kıvranıyor. "O zaman neden onlara gerçek bir gösteri yapmıyoruz?" Boğucu bir ses tonuyla soruyorum. "Ne kadar muhtaç olduğunu görsünler. Merhamet dileyene kadar seni sikmemi izlesinler."

Yatağa doğru inliyor.

Yukarı kaldırıp, mükemmel küçük kıçına bakıyorum. Sonra tangasının ipini çekiştiriyorum, nemli amını ortaya çıkarmak için yana doğru çekiyorum.

Vücudum bir cehennem gibi ve ona o kadar ihtiyacım var ki bir dakika daha dayanamıyorum. Bu yüzden orta parmağımı kıvrımlarında gezdiriyorum, girişiyle dalga geçiyorum ve camın diğer tarafındaki izleyicilere gülümsüyorum.

"Kızımın ne kadar mükemmel olduğuna bakın," diyorum, beni duyamasalar da. "Seni mükemmel küçük mücevherim gibi gösteriyorum."

Sonra parmağımı içine sokuyorum ve yüzü yatağa dönük bir şekilde inlerken kıçını kaldırıp elimle buluşuyor.

Onu iyi hissettirmek beni daha da çıldırtıyor. Kıçını biraz daha yukarı kaldırıp arkasına geçiyorum, onu daha hızlı ve daha sert sikerken kendimi kalçasına sürtüyorum. İkinci bir parmak ekliyorum ve sesi daha da yükseliyor. Miyavlıyor ve inliyor, parmaklarıyla çarşafları sıkıca yumrukluyor.

"Daha ister misin?" Ben soruyorum.

"Evet, Madam," diye mırıldanıyor.

Parmaklarımı amından çekerek, eğilip dişlerimi kıçının yanağına geçirmeden önce parmaklarımın uzunluğunu yalıyorum.

Çığlık atarak yerinden fırlıyor. Omuzlarımdan tutarak beni sırtüstü çeviriyor ve ağzımın içine inleyerek beni sertçe öpüyor. Çekildikten sonra parmaklarımı zorla ağzına sokuyorum ve onları açgözlülükle emiyor.

"İşte benim kızım," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

"Ben senin kızın değilim," diye karşılık veriyor, yüz ifadesi benimkini yansıtıyor. Sonra vücudumdan aşağı sürünüyor ve parmaklarını deri pantolonumun paçasının altına sokuyor. Aceleyle pantolonu indiriyor ve belden aşağım çıplak kalana kadar durmuyor. Doğrulup bluzumu yırttım. Sonra baktım kendini bacaklarımın arasına indirirken ona bakıyorum.

Kahretsin, bunu daha önce hiç yaptı mı? Gergin mi?

Alt dudağını ısırarak, gözlerinde açlıkla bana bakıyor. Sonra öne doğru dalıyor, ağzını klitorisimin etrafına doluyor ve öyle sert yalayıp emiyor ki neredeyse çığlık atacağım.

"Siktir," diye bağırıyorum, sırtüstü düşüyorum ve parmaklarımı saçlarıma geçiriyorum.

Gerginse ya da ne yapacağını bilmiyorsa, bunu kesinlikle belli etmez.

Dili klitorisimi okşuyor, emme ve alıştırma arasında gidip geliyor ve zaten tahrik olmuş halimle, kontrolümü kaybetmeme yetiyor.

Yukarı doğru eğilerek ona bakıyorum. "Tanrım, Jade. Şu haline bak."

Başının arkasını tutup kendimi ağzına doğru sürtüyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Şu anda kendimi yarı Madam, yarı Eden gibi hissederek söylüyorum.

"Dilime boşaldığını hissetmek istiyorum," diye mırıldanıyor zonklayan amıma karşı.

"Bunu yapmaya devam et, ben de yapacağım."

Bir elimi başına dayıyorum, inlemelerinin bana karşı titreşen seslerini seviyorum.

Bacaklarım titremeye başlarken "Siktir!" diye haykırıyorum. "Jade... beni yapacaksın-"

Klitorisime saldırmaya devam ediyor, vücudumdaki her sinir ucu zevkle patlarken içime bir parmak kaydırıyor. Bacaklarım titriyor ve omurgam kamburlaşıyor, başını bacaklarımın arasında tutarak orgazmımı atlatıyorum.

Bana çarpıyor, dalga dalga.

Sonunda tekrar nefes alabildiğimde gözlerimi açıyorum ve başımı kaldırıp halinden oldukça memnun görünen Jade'e bakıyorum. Aşağı uzanıp onu ensesinden tutuyorum ve ağzımı onunkine çarpmak için kendime çekiyorum.

Öpüşmemiz doyumsuz ve hararetliydi ve hâlâ kıyafetlerini çıkarmak için üstünlük mücadelesi veriyorduk. Sonunda çıplak kaldığında, onu yatağa itiyorum ve oyuncakların duvara dayalı raflarda saklandığı yere gitmek için odadan çıkıyorum.

Bulabildiğim en küçük, en ince vibratörü alıp ona geri götürüyorum.

Üzerine tırmanırken gülümseyerek, onu çeviriyorum. "Nasıl olduğunu kanıtlama zamanı
benimsin."

Kural #35: Madam Kink sizi kıstırdığında, onunla savaşmayın.

Yeşim

O vibratörle klitorisime en ufak bir dokunuş bile çok fazla. Eden elini ağzımın üzerine koyduğunda bir çığlık atıyorum.

"Sessiz ol. Erkek arkadaşının sana burada ne yaptığımı bilmesini istemeyiz."

Vibe'ı tekrar tenime dokundururken avucunun içine gülümsüyorum. Kulüpteki neredeyse herkes muhtemelen o pencereden bizi izliyor, ama etrafta gizlice dolaşma ve bu sırrı saklama fikri beni azdırıyor.

Eden'la geçirdiğimiz her an nasıl bu kadar yoğun, ateşli ve mükemmel olabiliyor? Ondan mı kaynaklanıyor? *Bize mi* öyle geliyor?

Beni ne kadar tahrik ettiğini ve aynı zamanda ne kadar zorladığını biliyor mu bilmiyorum. Onunla tanışmadan önce *asla* bu kadar cesur olamazdım.

Tamam... bu tam olarak doğru olmayabilir. Bazen Clay'in koridorun sonunda babamla beni becermesine izin veriyorum.

Ama Eden'la birlikte olduğumda sanki dengimi bulmuş gibiyim. Onunla dövüşmeme ve onu itip *kakmama* izin veriyor, o da aynısını bana yapıyor ve bu çok ateşli.

Bacaklarımın üstüne oturmuş, vibratörle beni tahrik ediyor. Tam orgazmımın başladığını hissettiğimde vibratörü çekiyor. Eline karşı boğuk bir çığlık attım.

Sonra bacaklarını hareket ettiriyor, sağ bacağıma biniyor ve sol bacağımı yukarı kaldırarak bana yer açıyor. Amının sıcaklığını benimkine karşı hissedene kadar bir an için kafam karışıyor. Bedenim çaresiz bir sesle sarsılıyor, bu sefer daha yumuşak ve tiz. Cennet gibi hissettiriyor.

Zorla, bir eliyle bileklerimi tutuyor, böylece daha sert ve daha sert öğütürken ona karşı çaresizim. Kendini bana doğru bastırırken gözlerimin içine bakıyor, klitorislerimiz birbirine sürtünerek yoğun, güzel bir sürtünme yaratıyor. Birbirimize bakarken diğer elini ağzımdan çekip eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Boğazımda yükselen duyguyu yutmak zorunda kalıyorum.

Boynunun arkasını tutup onu daha derinden öpmek istiyorum, *daha fazlasına* ihtiyacım var. Ama hareket edemiyorum. Onun merhametine kalmışım, emrinin kölesiyim. Kalçalarım onun etrafında titrerken o da kalçalarını sallamaya devam ediyor. Bacaklarımız ve kollarımız seksi bir şekilde birbirine dolanıyor ve sanki bir bütünmüşüz gibi hissediyorum.

Geri çekilip gözlerimin içine bir kez daha baktıktan sonra ayağa kalkıyor ve yatağın üzerindeki bir şeye uzanıyor. Vibratörün burada olduğunu neredeyse unutuyordum. Ta ki aramızda sıkıştığını hissedene kadar, o kadar yoğun bir his ki tekrar çığlık atmama neden oluyor.

Almadan önce beni kızdırmak için orada tutuyor, bu yüzden serbest düşüyormuşum gibi hissediyorum, zevk ve acı arasında bir yerde geziniyorum.

"Bana benim olduğunu söyle, ben de boşalmana izin vereyim," diyor, hâlâ yavaşça bana sürtünüyor.

Vibratörü elime almak için çaresizce onun tutuşuna karşı mücadele ediyorum, ama o benden daha güçlü.

"Siktir," diye bağırıyorum. Çaresizim. Tüm vücudum ihtiyaçla uğulduyor ve sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Peki," diye mırıldandım. "Ben seninim."

Gülümsüyor. "Bir daha iznim olmadan bana ait olanı gösterecek misin?"

Azı dişlerim gıcırdıyor ve çaresizce onunla tartışmak istiyorum. İtaatkâr *olabilirim*. Şu anda, umutsuzca onu benim yapmak istiyorum. Ama boşalmak istiyorsam bunu yapamam.

"Hayır."

Başını öne eğiyor. "Hayır..."

Gülümsememi engellemek için mücadele ediyorum. "Hayır, Madam,"

diyorum inatla.

"Aferin kızıma," diye cevap veriyor ve bunu sadece beni çıldırtmak için yaptığını biliyorum.

Deli ya da azgın... Hangisi olduğundan emin değilim.

Vibratörü vücutlarımızın birleştiği yere yerleştirerek beni yine uçurumun kenarına sürüklüyor. Ancak bu sefer geri çekilmiyor ve ben uçurumdan aşağı uçuyorum, çözülürken başımı geriye atıyorum.

Bacaklarındaki titremeye ve dudaklarından çıkan iniltiye bakılırsa, o da benimle birlikte. Birbirimize o kadar sıkı sarılmış durumdayız ki kaslarım ağrıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Doruğa ulaştıktan sonra kollarımı serbest bırakıyor ve kollarım yanlarıma düşüyor.

Sonra üstüme yığıldı.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, kalp atışlarımın kafatasımın içinde attığını hissediyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor yüzünü boynuma bastırarak. Yukarı kalktığında gözlerimiz tekrar buluşuyor.

Acaba o da bunu hissediyor mu? Umarım sadece ben hissetmiyorumdur ama gerçekten Eden'ın kimsenin göremediği bir parçasını gördüğümü hissediyorum. Clay dışında kimse.

Biz onun güvenli alanı olduk. Onu her zaman koruyup kollayacağız ama o bunu biliyor mu? Bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyor mu?

Gözlerimiz yanan bir bakışta buluşuyor ve bu doğru zamanmış gibi geliyor.

İşte benim açılışım.

Bana ne istediğim konusunda açık ve cesur olmayı öğreten o değil miydi? "Eden, ben-"

Gözleri bir anda panikle doluyor. "Gitmeliyiz," diyor ve hızla sözümü kesiyor.

Gafil avlanmış gibi hissediyorum, ağzım şaşkınlıktan açık kalıyor.

Ne söyleyeceğimi bilmediği için mi yoksa bildiği için mi bilmiyorum.

Tek kelime etmeden yataktan kalkmasına ve bana bakmadan kıyafetlerini giymeye başlamasına bakılırsa, bunu yaptığı için olduğunu varsayıyorum.

Eden hala duygularından kaçıyor mu? Aşktan ve bağlılıktan? Bir ilişki içinde olmak gerçekten bu kadar korkutucu mu? Anlamıyorum ve belki de birkaç dakika önceki küçük seks kavgamızdan dolayı hala ateşliyim, ama her şeyi halının altına süpürmesine izin vermekten bıktım.

Yataktan kalkıp kolunu tutuyorum ve onu kendime doğru çeviriyorum. "Gözlerimin içine bakabilir misin lütfen? Söyleyecek bir şeyim var."

Bana şaşkınlıkla bakarken kaşları çatılıyor. Sonra duvara doğru yürüdü

ve pencere duvarını opak hale getiren bir düğmeye bastı, böylece insanlar

-Bu ana kadar var olduğunu unuttuğum kişi artık bizi göremiyor.

Sonra güvenle bana doğru döndü. "Sana bakıyorum."

Ama ses tonu tamamen yanlış. Şimdiden savunmaya geçti ve ben daha hiçbir şey söylemedim.

Birdenbire doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum çünkü dürüst olmak gerekirse az önce ne söylemek üzere olduğumu tam olarak bilmiyorum. Sadece nasıl hissettiğimi bilmesini istedim, ama nasıl hissediyorum?

Ona aşık mıyım? Bu çok mu fazla? Çok mu erken?

Yoksa sadece ondan gerçekten hoşlandığımı bilmesini mi istiyorum?

Onu ilişkimizde istiyorum. Hayır, bu doğru değil. Bu artık benim ve Clay'in ilişkisi olmaz. Bu *bizim ilişkimiz,* yani üçümüzün.

Saçmalıyorum... kafamın içinde.

"Jade..." Eden koluma dokunarak söylüyor.

"Seni istiyorum," dedim aşk acısı çeken bir Neandertal gibi. Bunun ne faydası var?

Gülümsüyor. "Beni yakaladın."

Yüzümü buruşturarak başımı sallıyorum. "Hayır, yani... Ben seni *istiyorum.* Biz seni istiyoruz. Akıl hocam ya da arkadaşım olarak değil. Sanırım seni seviyorum..."

Sanki aramızdaki zemine bir bomba bırakmışım gibi hissediyorum. Bizi baskı ve beklentiyle boğuyor ve bir an için bunu söylememiş olmayı diliyorum.

Ama bu doğru, değil mi? Onu seviyorum. Onu düşünmeden duramıyorum. Onun mutluluğunu kendiminkinden daha çok istiyorum ve daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığım şekilde ona ihtiyacım var.

"Jade," diyor tekrar. "Giyinelim ve konuşmaya gidelim." Ona bakarken çenem açık kalıyor. "Beni geri mi çeviriyorsun?" Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Hayır. Kapatmıyorum-"

"O zaman ne hakkında konuşmamız gerekiyor? Beni ya istiyorsun ya da istemiyorsun."

"O kadar basit değil," diye savunuyor.

"Evet, öyle." Sütyenimi yatak direğinden kaptığım gibi sarsak ve öfkeli hareketlerle çekip takıyorum.

"Jade, sakin olur musun?"

"Hayır," diye tersliyorum, ona doğru dönerek. "Gidip konuşmak istiyorsun, böylece bana ilişki kurmadığını ve Clay ile benim senin için müşteriden başka bir şey olmadığımızı söyleyebilirsin."

"Kelimeleri ağzıma tıkma," diye cevap veriyor öfkeyle.

"O zaman kelimeleri kendi ağzınıza alın. Bir şeyler söyle. Herhangi bir şey. Duygularınızdan kaçmayı bırakın. Bizden kaçmayı bırak."

"Hiçbir şeyden kaçmıyorum."

"Evet, öylesin. Duygusal olarak dokunulmaz olduğun için sana aşık olmanın ne kadar korkutucu olduğunu biliyor musun? Sanki kalbin bir kafesin içinde, peki ne için? Jack'i korumak için mi?"

"Jade," diye tersliyor oğlundan bahsedince, ama ben durmuyorum.

"Gerçekten bekar kalmanın ve hayatın boyunca aşktan kaçmanın onu güvende tutacağını mı düşünüyorsun?"

Bana yaklaşırken gözleri nemleniyor. Onu görmek için başımı kaldırmak zorunda kalan bir çocuk gibi hissediyorum, ama zaten kendimi durduramayacak kadar sıcak ve sinirliyim.

"Jack ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diyor. Sözcükleri kesik kesik ve sesi sanki her an kendini kaybedecekmiş gibi kısık. "Neler yaşadığımızı bilmiyorsun."

"Çünkü bana söylemeyeceksin," diye itiraz ediyorum. Onun ilk kez duygusallaştığını görmek içimdeki her şeyi eritiyor. Buna karşı hiçbir silahım yok.

Arkasını dönüyor, odanın köşesine doğru yürüyor ve gözyaşlarını gizlice silerken başını öne eğiyor. "Bu o kadar kolay değil Jade."

"Özür dilerim-" diyorum, ona doğru bir adım atmıştım ki pencereden gelen tık sesi sözümü kesti. Neredeyse kulüpte bir röntgenci odasında olduğumuzu unutuyordum, burası bir tartışma ya da hassas bir konuşma yapmak için uygun bir yer değildi.

Olabildiğince çabuk giyiniyoruz ama kapıya ilk uzanan Eden oluyor. Diğer tarafta bekleyen biri olmasını beklemiyorum ve kesinlikle Clay olmasını da beklemiyorum.

Aramızda bir ileri bir geri bakarken Eden ve ben donup kalmıştık.

Bütün bunları gördü mü?

Bunların hepsini *duydu* mu?

Yüzlerimizdeki ham duyguyu görünce iki elini de uzatıyor, biri ona diğeri bana. Sonra usulca, "Hadi buradan gidelim." dedi.

Kural 36: Bazen sadece dinlemenize ihtiyacı vardır.

Kil

"Bunun ne kadarını gördün?" Jade ayak parmaklarını çimlere gömerken soruyor.

Onları konuşmak için en sevdiğim tenha gözetleme noktalarından birine götürdüm. Burası, aşağıdaki suyun üzerinde kayalık bir uçuruma çıkan yolun kenarında bir yer. Yatak olmadan yalnız kalmak için mükemmel bir yer gibi geldi. Bu ikisini yatağa götürmeyi ne kadar sevsem de, şu anda seksin dikkatimizi dağıtmasına ihtiyacımız yok.

Yol boyunca hiçbirimiz tek kelime etmedik, bunun özellikle Jade için zor olduğunu biliyorum.

Arabamın bagajından bir battaniye çıkarıp omuzlarına örtüyorum, ikisi birlikte çoğu insanın bank olarak kullandığı devrilmiş bir kütüğün üzerinde oturuyorlar. "Her şeyi gördüm."

"Ah," diye yanıtlıyor Jade, yüzüme doğru bir bakış atma riskini alarak. Ona kızgın olabileceğime dair bir işaret arıyor olmalı, ki değilim. Aslında, bensiz eğlenmelerine sevindim. Bunu duymak beni ne kadar kıskandırsa da, yaşadıkları anın benim röntgenci bakışlarımla değil, kendileriyle ilgili olması gerekiyordu.

Yine de... eğer durum buysa, bunu röntgenci odasında yapmak doğru bir seçim olmayabilir.

Eden ve Jade birlikte elektrik gibiydiler. Beklediğimden çok daha fazlası. Onlarda hiçbir şey yumuşak ya da tatlı değildir. Bu tam bir savaştı ve görünüşe göre ikisi de kazandı.

Eden'ın yanındaki ahşap kütüğe otururken, "Şu anda bunu konuşmamıza gerek yok," diye cevap veriyorum.

Ben daha çok seksten *sonra* duyduklarımla ilgileniyorum. Jade duygularını itiraf etti ve Eden onu itti. Yoksa itti mi? Sanki söylemek istediği daha çok şey varmış gibi geldi ve ikimizin de bunu duymaya hazır olduğumuzu biliyorum.

Jade ve ben Eden'a bakıyoruz. Başını dik tutuyor, dalgalar aşağıdaki kayalara çarparken bakışlarını sudan ayırmıyor. Çenesi yukarı kalkık ve gözleri makyajsız, ağladığı için olduğunu tahmin ediyorum. Arabada burnunu çektiğini duyabiliyordum. Bunu duymak kalbimi parçalara ayırdı.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Eden. Bu onun dudaklarından duyduğum ilk özür olabilir.

"Özür dilemek zorunda değilsin," diyorum tereddüt etmeden. Çünkü o özür dilemiyor. Hiçbir şey için değil. Ne Kasım ayında aramızda olanlar için ne de bu gece Jade'le olanlar için.

"Evet, biliyorum," diye sessizce yanıtlıyor. "Herkesi dışarı itebileceğimi düşünmüştüm ama aynı anda sizi de içeri çektiğimi fark ettim. Ve bu ikiniz için de adil değildi."

"Sadece anlamak istiyorum," diye mırıldanıyorum usulca. Elim sırtında ve aldığı her titreyen nefeste içimde bir şeylerin parçalandığını hissediyorum. Onun acısından nefret ediyorum. Keşke onu alıp götürebilsem ve onun yerine taşıyabilsem. Güçlü olduğunu biliyorum ama güçlü olmak zorunda olmasından nefret ediyorum.

"Bu konuda konuşmaya hazırım," diyor ay ışığında çimlere bakarak. "Ama sadece ikiniz. Başka kimse bilmemeli."

"Elbette," diye cevap veriyorum, ona doğru eğilerek. Sonra parmaklarımı çenesine bastırıyorum ve bakışlarını yüzüme çekiyorum. "Hey," diye fısıldıyorum. "Biziz. Sorun yok."

"Bize hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," diyor Jade, Eden'ın dikkatini diğer tarafa çekerek.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Eden.

"Ama yapabilirsin... hazır olduğunda," diye ekliyor Jade.

"Ben hazırım," diyor Eden, bakışlarını tekrar suya çevirerek. Gözlerim bir an için Jade'inkilerle buluşuyor ve ikimiz de kollarımızı Eden'a dolayarak onu aramızda tutuyoruz.

Eden burnundan derin bir nefes alıyor ve dudaklarından bırakıyor. Sonra başlıyor.

"Jack'in babasıyla neredeyse yedi yıl evli kaldım. İkimiz de aynı küçük kasabadan geliyorduk ve l i s e d e n hemen sonra birlikte ayrıldık. I

Onunla evlenmeyi bir çıkış yolu olarak gördüm," diyor ve yanağının içini çiğnemek ve kendini toparlamak için ara veriyor.

Sonra devam ediyor. "Onu sevdiğim ve onun da beni sevdiğini düşündüğüm zamanlar oldu ama hiçbir zaman bu kadar basit olmadı. Kasabamızdan ayrılıp kendi başımıza kaldığımızda, istersem onu terk etmenin daha kolay olacağını düşündüm."

Aramızdaki hava o kadar sessiz ki Jade'in Eden'ı izlerken yavaşça nefes aldığını duyabiliyorum. Eden konuştukça midem sıkışıyor ve rahatsız oluyorum. Bunların hiçbirini duymak istemeyeceğimi zaten biliyorum.

"İşler giderek kötüleşti. Kabusa dönüştüğü tek bir günü bile tam olarak belirleyemiyorum. Yavaş yavaş, zamanla, itişmeler tokatlara dönüştü. Tokat yumruklara dönüştü. Saçımdan çekmek ya da bileğimden tutmak yerine, öleceğimi düşünene kadar beni boğmaya ya da merdivenlerden aşağı atmaya başladı."

Boğazımda safra birikiyor ve o konuşurken kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Her zaman özür dilerdi elbette. Ayaklarına kapanır ve onu affetmem için yalvarırdı. Ben de affettim... bir dahaki sefere kadar. Ve her zaman bir sonraki sefer vardı."

Yüz ifadesi sertleşiyor, anıları yeniden canlandıkça öfke ve kızgınlık ortaya dökülüyor.

"Başımıza gelen her şey hep benim suçumdu. Bir iş bulamadı ve çalışmamı istemedi çünkü bu bana para ve bağımsızlık hissi verebilirdi. Tabii ki bunu söylemedi. Sadece benimle ilgileneceğine söz verdi ve ben bunu şövalyece buldum. Bir şekilde, her zaman onu affetmemi ve tekrar sevmemi sağlayacak bir yol bulurdu. Bana iyi davrandığında, bu bir merhamet gösterisiydi. Sanki beni saçlarımdan tutup koridorda sürüklememesi ve ayaklarımı yerden kesmemesi kahramanca bir şeymiş gibi." Alay ediyor. "Bunun için ona teşekkür etmemi istedi."

Burun deliklerim alevleniyor ve sözleri üzerime çökerken yüzüm ısınıyor. Zihnimin bunu hayal etmesini engelleyemiyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu görüyorum - Eden, yalnız, korkmuş ve onu sevmesi ve koruması gereken tek kişiden acı çekiyor.

Jade'in gözlerindeki yaşlar ay ışığında parıldarken, bir tanesi kenardan kayarak yanağından aşağı süzülüyor. Gözyaşını silmiyor. Hareket bile etmiyor.

"Doğum kontrol haplarımı kullanmakta her zaman çok iyiydim çünkü bu konuda bana çok baskı yapıyordu. Hamile kalmamı hiç istemezdi. Başka birine bakacak paramız olmadığı için bunu yaptığını iddia ediyordu ama bence

Çünkü sevecek birini bulacağımdan korkuyordu. O bebeği ondan daha çok seveceğimden.

"İsteyerek yapmadım ama pembe haplarım bitmişti, ben de her ay atladığım için biriktirdiğim beyazları aldım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Aptalcaydı çünkü hamile kalmak istemiyordum. Sonra o kadar uzun sürdü ki ona söylemeye dayanamadım. Kolayca kliniğe gidip daha fazlasını ücretsiz alabilirdim ama yapmadım.

"Bunu yaptığımda artık çok geçti. Çoktan hamile kalmıştım."

"Eden," diye fısıldıyor Jade başını Eden'ın omzuna yaslarken ve benimkinin altındaki ellerinin onu daha da sıktığını hissediyorum.

Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Kaçamayacağın bir durumda olmak. Böyle bir canavarla sıkışıp kalmak ve şimdi kendi hayatından çok başka bir hayat için endişelenmek.

Öldüğüne memnunum. Eğer ölmeseydi, onu seve seve öldürürdüm.

"Çok boktan bir motelde yaklaşık üç hafta kalabilecek kadar param vardı ama elimdeki tek şey buydu. Eğer öğrenirse, ne istediğime bakmaksızın hamileliğimi sonlandırmamı isteyeceğini biliyordum."

Gözleri yaşlarla nemleniyor ve tekrar konuştuğunda sesi titriyor. "Jack benim hayatımı kurtardı. Kendimi hiçbir zaman terk edecek kadar önemsemedim ama onu önemsedim."

"Bu doğru değil," diyorum çenesini yüzüme doğru çekerek. "Sen kendini kurtardın Eden. Ve onu da kurtardın. Kendini küçük düşürme. Bunu *sen* yaptın."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken başını salladığında hüzünlü yüzü bana küçük bir gülümseme oluşturuyor. Onları silmek için başparmağımı uzattım.

"Belki de artık kendini o kadar yalnız hissetmediğin içindir," diye ekliyor Jade onu karşıdan tutarak. "Neden olduğu önemli değil. Önemli olan tek şey bunu yapmış olman."

Eden burnunu çekiyor ve yüzünü silmek için kollarına örttüğü battaniyeyi kullanıyor. "Ondan sonra Ronan'la tanıştım ve Jack doğana kadar bana kalacak bir yer verdi. Onu korumak için Jack'i sır olarak sakladım. Uzaklaştırma emri çıkarttırdım ve sonra ortadan kayboldum. Birkaç yıl önce biraz araştırma yaptım ve alkollü araç kullanırken geçirdiği bir kazada öldüğünü öğrendim."

"Bekle... Eden St. Claire senin gerçek adın mı?" Jade başını Eden'ın omzundan kaldırarak soruyor.

Eden gülümser. "Artık öyle. Ben buyum. Artık o kadın değilim. Kim olduğum önemli. Buna inanıyorum, ama onun öldüğünü düşünmek hoşuma gidiyor.

yaşıyorum. Eden St. Claire olarak doğmamış olabilirim ama Eden St. Claire olarak *yeniden doğdum.*"

Zihnim allak bullak oldu.

Doğum adı da dahil olmak üzere onunla ilgili her şeyi öğrenmek için can atsam da, bu bilgiyi kendine sakladığını bilmek içimi garip bir rahatlama duygusuyla dolduruyor. Bu onun saklaması gereken bir şey. Sanki geçmişteki benliğini güvende tutuyor gibi... bunu hak ediyor.

"Seni seviyoruz Eden. Adın ne olursa olsun ya da başına ne gelmiş olursa olsun," diyor Jade ve elini uzatıyor. Eden onu sıkıca kavrıyor ve gülümsemesi büyürken sıkıca tutuyor.

"Bize anlattığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, dudaklarımı başının yanına bastırarak.

"Uzun zamandır sadece Jack ve ben vardık. Etrafına birilerini getirmekten çok korkuyordum. Sadece onu güvende tutmak istedim."

"Ve sen harika bir iş çıkardın Eden. Bunu gerekçelendirmene gerek yok," diyor Jade.

"O haklı," diye cevap verdim. "Bunu çok uzun zamandır tek başına taşıyorsun ve yapabileceğini biliyoruz. Ama bunun ne kadar ağır olduğunu da biliyoruz." Yüzünü kendime çeviriyorum ve onu alnından usulca öpüyorum. "Ama artık biraz ara verebilirsin. Biz senin yanındayız."

Bir sonraki nefes verişinde kollarımın arasında eriyor ve onu daha sıkı kavrıyorum. Jade gözlerimin içine bakıp gülümsediğinde hala kollarını onun etrafında sıkıyor. Yumuşak, hüzünlü bir gülümseme. Ama sanırım o da benimle aynı şeyi hissediyor.

Bu şekilde olduğu için minnettarım. Eden'la aramızdaki ilişkinin ilk seferinde yürümemesine ve Jade'le tekrar bir araya gelmemize sevindim. Artık her şey doğru geliyor. Daha önce olduğumuzdan daha bütünüz.

Ve artık işlerin nasıl gittiğinin suçluluğunu taşımak zorunda değilim.

"Yarın eğlenceli bir şeyler yapmalıyız. Bence bundan sonra eğlenceyi hak ediyoruz," diyor Jade gözlerini silerek.

Hüzünlü bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Katılıyorum."

Jade heyecanla, "Jack'i bir lunaparka götürelim," diyor. Eden başını kaldırıp ona bakıyor. "Lunapark mı?" "Evet, gezintileri seviyor, değil mi?"

Eden omuz silkiyor. "Hiç gitmedik."

Jade'in çenesi düşer. "O zaman onu almak zorundayız!"

"Bu senin için sorun olur mu?" diye sordum.

Eden oturuyor ve bana doğru dönüyor. Yorgun görünüyor ama yıpranmış ve bitkin değil. Yenilenmiş görünüyor. Sanki çok şey atlatmış ve diğer taraftan çıkmış gibi.

Sonra gözlerimin içine bakıyor ve bir yıl önce tanıştığım o sert, kendinden emin insanı görüyorum. Ve kalbim onun için biraz daha sert atıyor.

"Evet. Bunu gerçekten çok isterim."

Kural #37: Manzaranın tadını çıkarın.

Eden

Jack kahkahalarla çığlık atıyor ve muhtemelen parkın diğer tarafından duyuluyor. O ve Clay, benim ve Jade'in hoşuna gitmeyecek kadar çok dönen bir gezintiye çıktılar. O yüzden Jade'le ben aletin çıkışına yakın bir bankta oturup oğlumun eğlenme sesinin tadını çıkarıyoruz.

Bu sabah uyandığımda sadece okulu asıp Thunder Kingdom'a gitmekle kalmayıp Clay ve Jade'le birlikte gideceğimiz haberini alınca çok sevindi.

Yüzündeki gülümseme her şeye değerdi. Neredeyse otoparktan içeri kadar zıpladı ve geldiğimizden beri gülümsemeyi bırakmadı.

Bunu hatırlayacaktır.

Bu beni hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren bir düşünce. Clay ve Jade ile işler yolunda gitmezse -bu her ne anlama geliyorsa- Jack hayatının geri kalanında ona bir anlığına bir aile verdiğime dair bu anılara sahip olacak.

Jade uzanıyor ve ellerini benimkilerin üzerine koyuyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Omurgam dikleşiyor ve çocukların hâlâ dönmeye devam ettiği yere bakıyorum.

Yutkunuyorum. "Evet, ben iyiyim."

"Çok fazla olduğunu tahmin edebiliyorum," diye yanıtlıyor. "Çocuğunuzun etrafına yeni insanlar getirmek. Bir sürü korku, endişe ve... kıskançlık."

Kesik bir kahkaha attım. Tam üstüne bastı.

Jack benim yerime hep başkasını istediğinde nasıl hissedeceğim? O kadar ağır ki beynimi zor sarıyorum. Yine de zihnimi endişeye boğuyor.

"Evet, çok fazla," diye cevap veriyorum. "Ama onu gerçekten ne kadar süre kendime saklayabilirim?"

"Sen tanıdığım en özverili insansın," diyor. "Annem beni asla ilk sıraya koymazdı."

Başımı kaldırdım. "Bu doğru olamaz."

Omuz silkiyor. "Belki daha gençken, ama liseden mezun olur olmaz, işinin bittiğini açıkça belirtti. Ve öylece gitti."

İçimi çektim. "Anne olmak çok zor," diyorum. "Gerçekten de verebileceğinizden daha fazlasını istiyor. Tatmin edici ama aynı zamanda yorucu. Ve ne kadar çabalarsanız çabalayın, yol boyunca kaçınılmaz olarak kendinize dair bir duyguyu kaybediyorsunuz."

Yanağını çiğnerken ve yanımızdan geçen ailelere bakarken çenesinin sıkışmasını izliyorum.

Elimi tekrar onun elinin üzerine koyup sıkıyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Eminim annen seni çok seviyordur."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Havayı yumuşatmaya çalışarak, "Belli ki baban seviyor," diye cevap veriyorum.

"Evet," diyor gülümseyerek. "Babamla hep yakın olmuşumdur." "Clay hakkında ne düşünüyor?" diye soruyorum.

Gülümsemesi kayboluyor ve hemen başka tarafa bakıyor. Bu sorudan kaçışındaki bir şey beni geriyor. Bu iyiye işaret değil.

"Uhh..." diyor bacağını kaşırken.

Tam o sırada Jack ve Clay, Jack'in geniş bir gülümsemeyle zıplayarak binek çıkışından çıkıyorlar.

"Bu çok eğlenceliydi!" Sonra da döngüden geçmiş gibi görünen Clay'e bakıyor. "Tekrar binebilir miyiz?" Jack bir çığlık atıyor.

Clay yüzünü buruşturuyor, bu da Jade ve beni güldürüyor. "Neden biraz daha yavaş bir şeyler yapmıyoruz dostum?" diyor yüzünü buruşturarak.

Ayağa kalkıp Clay'e gülümsedim. "Sorun nedir? Spin-o-Matic'te bir tur daha atmayı kaldıramıyor musun?"

Gülümsüyor ve omzuyla bana vuruyor. Dördümüz asfalt patikadan bir sonraki gezintiye doğru ilerliyoruz.

"Dönme dolap!" Jack ilerideki devasa aracı gördüğünde heyecanla "Dönme dolap" diyor.

Clay, "Mükemmel," diye yanıtlıyor ve biz yine gülüyoruz.

"Biraz yeşil görünüyorsun bebeğim," diyor Jade ona takılarak. Bir kahkaha atıyorum, alt dudağımı ısırıyorum ve onun tepkisini bekliyorum.

Jack'le birlikte yürüdüğü yerden ona ters ters bakarken gözleri Jade'in kolunun iç tarafında duran elimi bulmak için aşağıya dalıyor. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Sonra öne doğru dönüyor ve oğlumun elini kendi elinin içine alıyor. "Dönme dolaba," diye sesleniyor.

"Dönme dolaba," diye yankılanıyor geri kalanımız.

Sıra kısa ama yine de binmeden önce yaklaşık yirmi dakika beklememiz gerekiyor. Tabii ki bu süre zarfında Jack tüm dikkatleri üzerine çekiyor, o ana kadar günün en sevdiği kısımlarından ve eve gitmeden önce yapmak istediği her şeyden bahsediyor.

"Doğum günümde buraya tekrar gelebilir miyiz?" Jack heyecanla sorar. Clay gülerek, "Daha yeni doğum günü yaptın," diye cevap verir.

"Biliyorum. Ama bir *sonraki* doğum günüm."

Gülümseyerek saçlarını karıştırıyorum. "Evet, dostum. Doğum gününde tekrar gelebiliriz."

"Hepimiz," diye ekliyor. "*Hepimizin* geri gelmesini istiyorum."

Clay'e bakarken gözlerimiz buluşuyor ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Gelecek çok uzak ve uzun geliyor ama geleceğimizin olasılıkları onu çok heyecan verici kılıyor. Doğum günleri, tatiller, tatiller. Gerçekten birlikte o kadar uzağı görebilir miyiz? Bunun gibi mi?

"Elbette dostum," diye yanıtlıyor Clay, Jack'e göz kırparak. "*Hepimiz* geri döneceğiz."

Dönme dolap sırası bize geldiğinde, dördümüz birlikte bir bölmeye tırmanıyoruz. Clay ve ben yan yana duruyoruz, Jade ve Jack de diğer tarafta.

Kocaman sevimsiz bir gülümsemeyle kızın elini tutuyor, kız ona gülümserken heyecanla sıkıyor. Onları birlikte görmek göğsümün içini ısıtıyor.

En son ne zaman birine bu ikisine güvendiğim kadar güvendiğimi hatırlamıyorum. Dün gece bunun bir kanıtıydı. Onlara her şeyi anlattım.

ve bir kez olsun sırlarımı açıklayacaklarından ya da gerçeği öğrendikten sonra hakkımda farklı düşüneceklerinden endişelenmedim.

Ve şimdi, oğlumu onlara emanet ediyorum. Sadece güvenliğini değil, kalbini de. O da benim gibi onlara aşık oluyor. Bizi terk ederlerse, kalbi kırılan tek kişi ben olmayacağım.

Ama dönme dolap en tepeye ulaştığında ve Jack korkuyla Jade'in kolunun altına girdiğinde, Jade'in onu sıkıca tutuşunu, koltuk sallandığında onu rahatlatışını izliyorum.

"Şuradaki sıcak hava balonuna bak. Görüyor musun?" diye sorarak onu korkusundan uzaklaştırır.

Gözleri sıkıca kapanmış ve yavaşça açıyor.

"Şurada da hız treni var," diye yanıtlıyor parkı göstererek. "Ve işte park yeri. Bakalım annemin arabasını bulabilecek miyiz?" İkisi park yerini tararken birbirlerine sarılırlar.

Clay'in elleri kucağında duruyor ve parmaklarının usulca benimkilere dokunduğunu hissettiğimde, onları görmek için aşağı bakıyorum. Elini tutmayı o kadar çok istiyorum ki ama Jack ne düşünür? Buradaki protokol nedir? Bu uygunsuz olur mu? Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum.

Oğlumun göreceği tek şey iki kişi arasında bir sevgi gösterisi olacaktır. Bunun garip ya da tuhaf olduğunu düşünmesinin tek nedeni, bunu o şekilde yapmamızdır. Ama yine de parmaklarımı Clay'inkilerle birleştirmeye cesaret edemiyorum.

Bu yüzden başımı omzuna yaslıyorum ve parmak ekleminin benimkini okşamasıyla rahatlıyorum.

Jack fark etmedi bile. Bana doğru bakıyor ve yolculuktan sonra patlamış mısır alıp alamayacağımızı soruyor ve Clay'in omzundaki başımdan hiç bahsetmiyor.

Evin önüne geldiğimizde Clay, "Dışarıda," dedi. Sürücü koltuğundan arkamı döndüğümde Jack'in arka koltukta sızdığını görüyorum. Üçümüz de onu g ö r ü n c e kıkırdıyoruz, başı geriye eğik ve ağzı açık.

"Bugün çok eğlendi," diyor Jade yanımda. "Evet, eğlendi," diye cevap veriyorum.

Arabadan indiğimde Clay, Clay'in omzunda salyaları akan Jack'i taşıyordu bile. Ön kapıya koştum, kilidi açtım.

ve Jack'i odasına kadar taşıyan Clay için açar.

Onu takip ediyorum, oğlumu yatağına yerleştirmesini ve her bir spor ayakkabısını özenle çıkarmasını izliyorum. Sonra kapı aralığından, yorganı kaldırıp onu nazikçe yatırmasını sessizce izliyorum. Clay parmaklarını Jack'in saçlarında gezdirip alnına bir öpücük kondurmak için eğildiğinde kalbim neredeyse duracak.

Sanki biri odadaki havayı emmiş gibi. Göğsüm sıkışıyor ve gözlerim yaşarma tehdidiyle doluyor. O anda, onu sevdiğini anladım. Bu, *beni sevdiğini* öğrenmek kadar önemli bir keşif, hatta daha fazlası. Artık geri dönüş yok. Onları ayırmak ya da Clay'i Jack'in hayatından çıkarmak yok, sonuçları ya da kalp ağrısı olmadan olmaz.

Ama bu korku geçti çünkü Clay'in bunu asla yapmayacağını şimdi anlıyorum. Oğluma nasıl baktığını görüyorum ve onu asla terk etmeyeceğini biliyorum.

Clay arkasını dönüp beni kapı aralığından izlerken bulunca yanıma geliyor ve bir şey söylememi bekliyor. Ama ben konuşmadım. Sadece uzanıp onu kucaklamak için kendime çektim, yüzümü omzuna yasladım ve ona sıkıca sarıldım.

"Teşekkür ederim," diye
fısıldıyorum. "Ne için?"
diye soruyor. "Her şey
için," diye yanıtlıyorum.

Kolları beni daha sıkı sarıyor. "Bunu sadece onun için yapmıyorum, biliyor musun?"

İçimdeki duyguyu bastırıyorum. "Biliyorum."

Bir süre sonra kucaklaşmayı bırakıyorum. Koridordan çıkıp oturma odasına doğru yürürken ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Sonra girişte duraklıyoruz ve ikimiz de Jade'in kanepeye kıvrılmış, derin bir uykuya dalmış olduğunu fark ediyoruz.

Onu kanepeden kaldırmak için yürüdüğünde bir kahkaha atıyorum. Bir an için ikisinden de kalmalarını istemeyi düşünüyorum. Ama bunun çok erken olabileceğini ben bile biliyorum. Jack'in bizi birlikte görmesi bir şey, ama sabah yatağıma girip orada iki kişi daha bulması başka bir şey.

Bunu yavaşça tanıtmamız gerektiğini biliyorum. Ve insanları içeri taşımaya başlamadan önce onunla ciddi bir konuşma yapmam gerekiyor.

Her seferinde bir adım, Eden.

Clay, Jade'i dikkatlice uykusundan uyandırır ve onu kanepeden kaldırırken yanağından öper.

"Yürüyebilirim," diyor halsiz bir şekilde.

"Yapabileceğini biliyorum," diye yanıtlıyor. "Ama sana sarılmak hoşuma gidiyor." Kadın ona ters ters bakar. "Beni yere bırak."

Bir kahkaha atarak onu ayağa kaldırır.

"Eğlenceli bir gün için teşekkürler," diyor kollarını bana dolayarak. Onu sıkıca sarıyorum.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Clay bana bakmadan önce, "Onu eve götüreceğim," diyor. Ve bunu bana bir nedenle söylediğini anlıyorum. Çünkü birlikte yalnız olmalarını kıskanmamdan korkuyor.

"Bu hafta kulüpte görüşürüz çocuklar. Jade'in hâlâ darbeli oyun dersine ihtiyacı var."

Jade'in gözleri büyür. "Sabırsızlanıyorum. Onun üzerinde pratik yapabilir miyiz?"

"Ben ne yaptım ki?" Ellerini kaldırıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyor. Onları kapıya kadar geçirirken yine gülüyorum. Garaj yoluna vardıklarında,

Neredeyse arabasına varmak üzereyken bir şey söyleme ihtiyacı hissediyorum. Sanki söylemezsem patlayacakmışım gibi.

"Jack'le konuşacağım," diye ağzımdan kaçırıyorum. İkisi de dönüp beklentiyle bana bakıyorlar. "Belki bir dahaki sefere geceyi burada geçirirsiniz. Önce onunla konuşmam gerek."

Jade'in dudakları bir nefesle aralanırken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yani, gerçekten... bunu denemek istiyor musun?"

"Evet. Biliyorum."

Clay gülümsemesini bastırıyor ama ön kapıya geri dönüp öpmek için yüzümü yakalayan Jade oluyor. Ağzımın içinde inliyor. "Aman Tanrım, çok heyecanlıyım," diyor uzaklaştıktan sonra.

İçimde pek çok şey hissetmeme rağmen kendimi gülümsemeye zorluyorum. Heyecan, korku ve bunların arasındaki her şey. Ona baktığımda, endişemi fark etmiş gibi görünüyor.

Bu çok zor. Her şeyiyle. Ve ne kadar istersem isteyeyim, bu değişmeyecek.

Kalbim ikisi için de çarpıyor ve ikisini de çok önemsiyorum.

Ama Clay ve benim hâlâ aşmamız gereken şeyler var mı? Çünkü şu anda o da benim kadar korkmuş görünüyor.

Jade ve benim onsuz ne kadar zamandır görüştüğümüzü hiçbir zaman tam olarak açıklamadığımızdan bahsetmiyorum bile.

Sırlarla bir ilişkiye başlayamayız, değil mi?

Elbette onları atlatacağız. Birbirimizi yeterince önemsiyoruz. Bunu başaracağız.

Kural #38: Şüpheye düştüğünüzde, deneyimli birine danışın.

Eden

"Şunu keser misin? Çalışmaya çalışıyorum." "Sorun ne? Bu dikkatini mi dağıtıyor?"

Hunter'ın kulübün arka tarafındaki ofisinin kapısı yarı açık, ama yaklaştığımda Drake'le tartıştıklarını duyuyorum, bu yüzden durup kapıya hafifçe vuruyorum.

"Tak, tak," diyorum başımı köşeden uzatırken dikkatlice.

"İçeri gel," diye sesleniyor Hunter. Masasında oturuyor ve Drake muzip bir sırıtışla ondan uzaklaşıyor.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyorum dikkatlice, bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor.

Hunter, "Bölmüyorsun," diye cevap verdikten sonra tekrar kocasına bakıyor. "Drake sadece iş günümü daha da zorlaştırmaya çalışıyordu."

"Başarıyla," diye yanıtlıyor Drake. Sonra kapıya doğru ilerler. "Şimdi çalışmana izin vereceğim."

Elimi kaldırdım. "Aslında ben ikinizle de konuşmayı umuyordum."

Merakla bana bakarken kaşları hep birlikte kalkıyor. "Bu... kişisel bir şey," diye ekliyorum, bu da yüzlerindeki ifadeyi daha da yoğunlaştırıyor.

Kapıyı arkamdan kapatarak Hunter'ın masasının önündeki boş sandalyeye doğru ilerlerken derin bir nefes alıyorum. Bir zamanlar ortak kullanılan ofis, kulüpte çalışan tek kişi olduğu için Hunter'a tahsis edilmişti

Artık. İkiz kızlarının bir dizi bebeklik fotoğrafı masanın etrafına saçılmış.

Garrett ve Emerson çoğunlukla evden çalışmayı benimsemiş olsalar da sık sık kulübün etrafında dolaşıp ufak tefek işleri hallederken bulunabiliyorlar. Bu da büyük ofisteki diğer masayı boş bırakıyor ve ekibin yeni üyesini bekliyor.

Evet, ne kadar boş olduğunu fark ettim. Ve cezbedici.

"İlişkiniz hakkında bazı sorularım var," diyorum, kendimi tamamen yabancısı olduğum bir ortamda hissederek.

"Ne tür sorular?" Hunter kollarını masaya dayayıp öne doğru eğilerek soruyor.

"Ben... biriyle görüşüyorum," diyorum. Tanrım, bu çok rahatsız edici. Hayatımla ilgili küçük bir kişisel detayı vermek bile markette çıplak dolaşmak gibi geliyor.

İkisinin de daha fazla bilgi beklediği belli olduğunda, "İki... birileri" diye ekliyorum.

"Ahh..." Drake cevap veriyor, şimdi ne demek istediğimle açıkça ilgileniyor. "Ve çoklu bir ilişki içinde olmak konusunda bizim tavsiyemizi mi istiyorsun?" Hunter cevaplar, her zaman pragmatik. "Evet."

"İkisinden de mi hoşlanıyorsun?" Drake soruyor. Başımı sallıyorum.

"Birbirlerinden hoşlanıyorlar mı?" "Çıkıyorlar."

Bir an için yüzünü buruşturduğunu fark ettiğime yemin edebilirim. "Bu kötü bir şey mi?" diye soruyorum.

Hunter devreye giriyor. "Hayır. Fena değil."

"Kendini üçüncü teker gibi hissediyorsun," diyor Drake, tam olarak bir soru değil, daha çok bir ifade. Elbette bunun nasıl bir his olduğunu biliyor. Daha iki yıl önce en iyi arkadaşının Hunter'ın karısı Isabel ile olan evliliğine katılmıştı.

"Kendimi üçüncü teker gibi hissetmeye alıştım. Bunu nasıl bırakabilirim?"

"Muhtemelen siz bunu onlardan daha fazla hissediyorsunuz. Drake bize katıldığında bu konuda çok konuştuk. Çoğu zaman bilmeden yaptığımız şeylerden kaynaklanıyordu, bu yüzden iletişim çok önemli. Isabel ve ben bu davranışın farkına vardığımızda, bunu bıraktık."

"İletişim her zaman çok önemlidir, değil mi?" Rahatsız bir sırıtışla cevap veriyorum.

Hunter kaşlarını çatarak, "Ne yazık ki," diye cevap veriyor. Konuşmayı hiç sevmezdi, bu yüzden onun da benim kadar çok engeli olduğunu tahmin ediyorum.

Drake, "Her biriyle tek başınıza da zaman geçirdiğinizden emin olun" diye ekliyor. "Ve sonra üçünüz birlikte daha da fazla zaman geçirin. Bu ilgilenilmesi gereken büyük bir ilişki."

"Hiç kıskandığın oluyor mu?" Kendilerini rahat hissetmeyebilecekleri bir solucan konservesi açmaktan korkarak soruyorum.

"Kıskanmak doğru kelime değil," diye yanıtlıyor Hunter. "Drake ve Isabel'in sahip olduğu şey, Isabel ve benim sahip olduğumdan ya da Drake ve benim birlikte sahip olduğumuzdan farklı. Bunu asla kıskanmıyorum. Aslında, sahip oldukları şeyleri görmek hoşuma gidiyor. Sadece farklı, daha iyi ya da daha kötü değil."

Drake, "Bizim de herkesle aynı ilişki sorunlarımız var," diye ekliyor.

"İlişkiler konusunda pek iyi değilim," diye cevap veriyorum alnımı ovuşturarak. Drake yüksek sesle gülüyor. "Benden daha kötü olamazsın."

"Peki ilişkisizlikten iki kişilik bir ilişkiye nasıl geçilir?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Siktir, bilmiyorum. Biz sadece... birbirimizi çok seviyoruz. Birbirimizin sinirlerini bozuyoruz, kavga ediyoruz, sevişiyoruz, gülüyoruz ve ertesi gün hepsini tekrar yapıyoruz."

"Sorabilir miyim..." Hunter diyor ki. Kaşları çatık ve yüzündeki samimiyeti takdir ediyorum. Her zaman en iyi Hunter'a bağlanmışımdır. Ciddi ve açık sözlüdür. Az konuşan bir adam, asla lafı dolandırmaz ya da işleri karmaşık hale getirmez.

İlişkim hakkında daha fazla soru sorma isteğini başımla onaylıyorum. "Ciddi bir şey mi?"

"Hayır," diye çok hızlı cevap veriyorum. "Yani... evet. Birazcık."

Değil mi? Sonsuza kadar Jade ve Clay ile birlikte olmayı planlamıyorum. Öyle mi? Sadece eğleniyoruz.

Çok ciddi olamaz. Sadece çıkıyoruz. Bir daha asla evlenmeyeceğim. Hayatımın geri kalanında asla başka birine bu kadar bağımlı olmayacağım. Üç hafta boyunca bir motelde yaşamak insanı değiştirir.

Yani, hayır. Bu ciddiyet seviyesinde değil.

Her ne kadar onlara karşı hislerim ciddi olsa da. İkisini de çok önemsiyorum. Göğsüm o kadar dolu ve neredeyse acı verici hissediyor ki

Onlar. Bazen Jack'e baktığımda hissettiğim gibi. Aynı anda hem şaşırtıcı hem de korkutucu.

Ama Jade ve Clay'in birlikteliği yeni başladı. Jade ile sadece birkaç hafta önce tanıştım. Şimdiden nasıl söz verebiliriz ki?

Ancak Jack'in doğumundan bu yana hiçbir şeyin hayatımı tamamen altüst etmemiş olması açısından önemli bir duygu ve bu kesinlikle çok ciddi.

"Bundan emin misin?" Drake bu kadar basit bir soru karşısında sersemlediğimi fark edince yüzünde kurnaz bir sırıtışla soruyor.

Hunter'ın ifadesi sempatik. Elbette bu iyiye işaret olamaz.

Bu da tek bir anlama gelebilir. Jade ve Clay arasındaki şeyler kabul etmek istediğimden çok daha ciddi.

Sikeyim.

"İyi misin?" Hunter soruyor ama konuşmak için ağzımı açtığımda arkamdan gelen neşeli bir sesle sözüm kesiliyor.

"Hunter, VIP numaralarını az önce gönderdim-" Garrett beni Hunter'ın ofisindeki sandalyelerden birinde otururken görünce durdu. "Hey... Madam." Bana göz kırptı ve muzipçe gülümsedi.

"Hey, Garrett," diye el sallayarak cevap veriyorum.

"Geçen gün röntgenci salonunda oldukça iyi bir performans sergiledik," diyor kayıtsızca.

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Geçen yıl da benzer bir konuşma yaptığını hatırlıyorum."

Sol elini kaldırıyor, altın bant ofis ışığında parlıyor. "Benim için iyi oldu."

Hunter ve Drake, Jade ve Clay ile aramızdaki ilişkinin ne kadar önemli olabileceğini anlamam için beni köşeye sıkıştırmışken buna cevap verme zahmetine girmiyorum.

Ofise giriyor ve yanımdaki diğer boş sandalyeye oturuyor. "Ee... yeni ofisini mi kontrol ediyorsun?"

Arkadaki boş masaya doğru bakarken gülümsememi gizlemek için dudaklarımı sıkıca bastırıyorum. "Ben pek ofis tipi değilim..."

Garrett eğilir. "Ama..."

Bunu düşündükçe içimi kaplayan heyecana karşı koyamıyorum. "Ama zaten burada çok fazla kalacağımı sanmıyorum, değil mi? Eminim dışarıda daha çok çalışıyor olacağım."

Hunter masasına vuruyor. "Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" Artık gülümsememi saklayamıyorum. "Hâlâ düşünüyorum."

Garrett kendini beğenmiş bir sırıtışla, "Emerson'a mesaj atıyorum," diyor.

Drake, Hunter'ın arkasında durduğu yerden, elini sandalyesinin arkasına dayayarak, "Bunu kabul etmelisin, E," diye cevap veriyor. "Sana burada ihtiyacımız var."

"Bir parti vermeliyiz," diyor Garrett, ben Drake'e cevap veremeden.

"Parti mi?" Ben soruyorum.

"Aynen öyle."

"Yıldönümü partisi," diye yanıtlıyor Hunter. "On yedisinde üç yıl olacak. Kulübü ve Eden'ın yeni pozisyonunu kutlayacağız."

Garrett, "VIP katını gece için herkese açacağız," diye ekliyor. "Tüm oda kiralama ücretlerinden feragat edeceğiz. Mia'nın daha önce yaptığımız gibi büyük bir performans için röntgenci odalarını doldurabileceğini biliyorum."

Odadaki enerji elektrik gibi. Çocuklar ileri geri konuşuyor, parti için büyük planlardan ve daha fazla üye çekmenin yollarından bahsediyorlar.

Sürpriz bir şekilde, bayıldım.

Uzun zamandır kendimi onların yanında biraz yabancı gibi hissediyordum. Evet, yıllardır buradayım. Ve evet, her zaman hoş karşılandım ve takdir edildim ama hiçbir zaman *onlardan biri gibi* hissetmedim. Bana işimi yürütmem için bir oda verdiklerinde bile. Bir sahip ya da kurucu değildim. Onların özel partilerine ve buluşmalarına davet edilmedim.

Ve ben o kadar önemsiz ya da umutsuz değilim. Ama kararların alındığı odada olma fikrini seviyorum. Kullanmayı düşünmesem bile o ofis fikri hoşuma gidiyor.

"Sen mi alıyorsun?" Emerson'ın arkamdan gelen sesi beni sessiz düşüncelerimden uyandırıyor.

Emerson Grant odaya girdiğinde öfkeyle, "Sizin evden çalıştığınızı sanıyordum," diyorum.

Sandalyemden kalkıp ona döndüğümde ofisteki diğer adamlar sessizleşiyor. Cevabımı beklerken yüzünde umut dolu bir ifade vardı.

"İşi kabul edecek misin?" diye

tekrar soruyor. Yutkunuyorum.

"Salacious'un bana ihtiyacı olursa, ben buradayım. Evet. Tabii ki."

Elini sıkmam için bana uzatırken yüzü gururlu bir sırıtışa dönüşüyor.

"Çok sevindim," diyor.

Ben Emerson'a bakarken arkamdaki adamlar yine heyecanla konuşmaya başladılar.

Ani bir duygu seline kapıldım.

Ronan'dan hemen sonra, Emerson bana yeni bir başlangıç yapmamda yardımcı olan tek kişiydi ve bunu o bile bilmiyordu. Emerson Grant bana bir şans verdi. Bende kimsenin göremediği bir şey gördü.

Keşke ona bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyebilseydim.

Sonra aklıma üzücü bir düşünce geldi. Onlara Jack'ten bahsetmem gerekecek. Yıllardır bu sırrı onlardan sakladığımı söylemem gerekecek.

Her seferinde bir şey, diyorum kendime, yükselen endişemi hızla yatıştırıyorum.

Şimdilik kutlayabilirim. Az önce ülkenin en büyük seks kulübünde büyük bir pozisyon aldım.

Ve şu anda yapmak istediğim tek şey, benim için en önemli olan iki kişiye bunu söylemek.

Kural #39: Bazen kontrolü kaybetmek sorun değildir.

Kil

Eden'dan bu gece kulüpte bir kutlama yapmak istediğine dair mesaj aldığımda, bunun iyi bir gece olacağı anlamına geldiğini biliyordum. Şimdi her şey farklı hissediyorum. Kulüpteyiz ama hâlâ Eden'ın gerçekten bizim olduğunu hissediyorum. İki dünyanın da en iyisi gibi hissediyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" Jade heyecanla sorar.

Eden onun karşısındaki büyük sandalyede oturuyor ve elinde bir kadeh kırmızı şarap tutuyor. "Bu, kulüpte yönetici olacağım anlamına geliyor."

"Sahiplerinden biri gibi," diye sırıtarak cevap veriyorum. Omuz silkiyor. "Ben buranın sahibi değilim."

"Öyle de olabilirsin," diyorum.

Jade'e dönüp ona, Emerson'a ve Garrett'a neler olduğunu tam olarak açıklamadan önce bakışları bir süre yüzümde kalıyor. O konuşurken, ne kadar gurur duyduğumu düşünüyorum. *Onun* olduğu için ne kadar gurur duyduğumu.

Daha önce olanlar için, onun gitmesine izin verdiğim için aptalın tekiydim.

"Peki neden dışarıda kutlama yapmıyorsunuz?" Jade coşkuyla soruyor.

Eden onun eline uzanıyor ve parmak eklemlerinin arkasını usulca okşuyor. Sonra gözleri benimkileri buluyor ve "Çünkü bu anı seninle paylaşmak istedim" diyor. Dikkatini Jade'e çeviriyor. "İkinizle de."

Jade'in gözleri yumuşar ve öne doğru eğilip Eden'in ağzını umutsuz bir öpücükle hevesle yakalarken şefkatle dolar. Birbirleriyle inlerler

Dudaklar kaynaştı.

Aletim pantolonumun içinde seğiriyor ve onları birlikte izlerken kendimi ayarlamak için yer değiştiriyorum. Çok sevdiğim bu iki çarpıcı, güzel, zeki kadın. Ve ikisi de benim.

Birdenbire, ne kadar şanslı olduğumu kabul etmeye cesaret ettiğimde kendini gösteren o yükselen suçluluk duygusuyla gafil avlandım.

Ben bunu hak etmiyorum.

Eden ile olan ilişkim hakkında Jade'e yalan söyledim. Jade ile olan ilişkimi babasından saklıyordum.

Ne tür bir adamım ben?

"Clay."

Gözlerimi kırpıştırarak karanlık düşünceler sarmalından kurtuluyorum ve Eden ile Jade'in yatakta bana umutla baktıklarını görüyorum.

"İyi misin?" Eden yüzünde bir endişe ifadesiyle soruyor.

"Evet," diyorum, sandalyeden kalkıp onlarla buluşmak için yatağa doğru yürürken utançtan sıyrılıyorum. İkisi de dizlerinin üzerine çökmüş, birbirlerine bakarken Eden Jade'in boynunda bir iz bırakarak öpüyor. Eden'ın başının arkasını okşuyorum ve parmaklarımı Jade'inkilerle birleştiriyorum.

Eden dudağını ısırırken bir an için geri çekiliyor ve ikimize de bakıyor. "Düşünüyordum da..." diyor.

İçimden bir heyecan geçiyor. Aklına fikir gelmesine bayılıyorum.

"İkinizi izlemeyi çok isterim," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde.

"Bizi izlemek mi?" Tepkisini görmek için Jade'e bakarken gülümseyerek soruyorum. "Ama ben hepimizin bir arada olmasını istiyorum," diyor Jade Eden'a doğru uzanırken. "Oh, olacağız," diye yanıtlıyor Eden. "Evimize ekleyeceğim birkaç oyuncak var. karışımı."

Kalbim daha hızlı atıyor. "Ne tür oyuncaklar?"

Eden yataktan kalkıp duvardaki oyuncak dolabına giderken Jade ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Bunları alt kattaki dükkandan aldım, sadece bu gece için," diyor.

Arkasını döndüğünde onları hemen tanıdım. Şey... Ben onlardan *birini tanıdım.*

Ucunda yuvarlak bir kısmı olan şık siyah silikon bir tıkaç. Prostatıma sürtünmesinin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum, özellikle de elindeki kumandayı kullanarak açtığında.

Diğer oyuncağı tanımıyorum.

İkisini de tutarak bize doğru yürüyor. "Clay'in seni sikerken *bunu takmasını* istiyorum," diyor, tıkacı kaldırarak. "Bunu ben kontrol edeceğim."

"Buna ne dersin?" Jade heyecanla Eden'in diğer elindeki mor U şeklindeki silikon oyuncağa bakarak soruyor.

Öne doğru eğiliyor, yüzü Jade'inkinden sadece birkaç santim uzakta. Dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra geri çekiliyor ve fısıldıyor: "Ben izlerken bunu giyeceğim."

"Ve onu kontrol edebiliyorum," diye yanıtlıyor Jade, cümlesini bitirirken.

"Bu dahice," diyorum. Sadece bu düşünce bile sikimi pantolonumun içinde zorluyor. Üçümüz de birbirimize bağlı ve kontrollü olacağız.

Dayanamayıp elimi Eden'ın saçlarına gömüyorum ve ağzını kendime çekiyorum, o gömleğimin düğmelerini karıştırırken ben de onu açlıkla öpüyorum. Göz ucuyla Jade'in hızla soyunduğunu ve sonra Eden'ın kıyafetlerine uzandığını görüyorum. Bu gece sadece basit, dar bir elbise giyiyor, Jade arkadan fermuarı indirdiğinde Eden'ın elbisesi yere düşüyor.

Öpücüğümü geri çekerek bana gülümsüyor. "Önce sen."

Dudaklarımı yalıyorum ve pantolonumun fermuarına uzanıyorum, hızla çözüyorum ve boxer'larımla birlikte ayak bileklerime kadar indiriyorum. "Jade, yatağın yanındaki çekmecede kayganlaştırıcı var," diyorum gözlerimi Eden'ınkilerden ayırmadan.

Kayganlaştırıcı ve göt oyunlarından bahsetmenin bile artık beni etkilemediğini görmesini istiyorum. Ben eskiden olduğum adam değilim.

Pantolonumu tekmeleyerek kollarımı Eden'in beline doluyor ve onu yatağa taşıyorum. Yatağa uzandığımda üzerime çöküyor ve ağzımı tutkuyla yalayıp yutuyor. Elim yine onun saçlarında yerini buluyor. Yüzünü daha yakına çekiyorum, uzun koyu renk saç tellerinin beni çevrelemesine, yüzümü ve boynumu gıdıklamasına izin veriyorum.

Dudaklarım ağzından çene çizgisinden boynuna doğru kayıyor, narin tenini emiyor ve kemiriyor. Göğsümün içinde kalbim y e r i n d e n fırlamak istiyor. Tek düşünebildiğim onu ne kadar çok sevdiğim, her öpücüğün ona bir bildiri olduğu.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Arkasına uzanarak sütyeninin kopçasını buluyorum ve hızla açıyorum. Sıyırıp çıkardıktan sonra yere atıyorum ve göğüslerini ağzıma götürüp her bir yumuşak tümseği hırıldayarak yutuyorum.

Yüzüm göğüslerine gömülürken, Jade'den kayganlaştırıcı şişesine uzanıyor. Karşılıklı öpüşüyorlar ve bacaklarım beklentiyle açılıyor.

Jade'le öpüştükten sonra Eden vücudumda geziniyor, göğsümü ve karın kaslarımı öpüyor. Eli sert uzunluğumun etrafına sarıldığında ve

O okşadıkça ben kısık, hırıltılı bir inilti
çıkarıyordum. "Siktir, evet." Nefes
nefese kaldım.

Taşaklarımdan ucuna kadar sikimi yaladığında, tekrar haykırıyorum.

Ama sonra beni orada bıraktı. Dizlerinin üzerinde bacaklarımın arasına oturarak şişenin kapağını açıyor ve parmaklarına bir miktar jel sürüyor. Sonra bacaklarımdan birini tutup kaldırıyor ve kayganlaştırıcıyı dar deliğimin etrafına sürmesi için yer açıyor.

Başımı arkaya atarak tıslıyorum.

Jade yatakta oturmuş Eden'ı izliyor. Alt dudağı dişlerinin arasında ve Eden'ın parmakları içimde ilerlerken, gerilirken ve itilirken dikkatle onlara bakıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Jade tatlı bir fısıltıyla sorar.

"Sikeyim evet." İnledim. O anda Eden parmaklarını tam doğru yere koyuyor ve prostatıma vuruyor. Sanki yıldırım çarpmış gibi hissediyorum.

"O hazır," diyor Eden hınzır bir gülümsemeyle. Popo tıkacını yağladıktan sonra yavaşça yerine kaydırıyor.

Bunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutuyordum. Bu kadar dolu olmak ve zevkin kıyısında gezinmek. Bunun gibi başka bir his yok. Ve o daha kumandayı bile açmadı.

Tıkaç yerindeyken kendimi yavaş, derin nefesler almaya zorlarken elim tembelce sikimi okşuyor. Bu hissin sonsuza dek sürmesini istiyorum.

Jades eğilip Eden'i dudaklarından öperken, "Sıra sende," diyor. Jade mor oyuncağı elinde tutuyor. Eden'i kalçalarından yakalıyor ve yatağın kenarına sürüklüyor.

Tembelce yatak başlığına yaslanıyorum, tıkaç prostatıma tekrar çarptığında irkiliyorum.

Sonra Jade'in yerde Eden'ın bacaklarının arasında diz çöktüğünü ve ona bakarken bacaklarını yavaşça açtığını izliyorum. Jade'in başını okşarken Eden'ın dudakları aralanıyor.

Gözlerimi Jade'den alamıyorum, Eden'in iç uyluklarına masaj yapmasını, başparmağını Eden'in yumuşak kıvrımlarında gezdirene kadar ellerini yukarı kaydırmasını izliyorum.

Jade'in eğilip dilini Eden'in amcığı boyunca sürüklediğini ve onun arkasına yaslanıp bir koluyla kendini desteklediğini gördüğümde göğsümden bir inilti yükseliyor.

"Yap bebeğim. Sok şunu," diye mırıldanıyorum boğuk bir ses tonuyla.

Jade arkasına yaslanır ve oyuncağı yerine yerleştirirken Eden'la göz teması kurar. Eden bir inilti çıkarır ve oyuncak yerine oturduğunda ona gülümser.

"Kumandaları al," diyor.

Jade ikisini de yatağın üzerinden alıyor ve meraklı bir ifadeyle onlara bakıyor. Başparmağını bir tanesinin üzerine bastırdığında, sanki içimdeki rüzgârı dışarı atmış gibi oluyorum. Duvarları sarsacak kadar yüksek sesle inlerken vücudumun her noktasından elektrik çarpıyor.

Jade kumandaya tekrar dokunurken, "Bu onun fişi için olmalı," diyor. Titreşim duruyor ve ben şimdiden boşalmamak için derin bir nefes alıyorum.

Eden, Jade'i kendisine doğru çekip boynunu öperken baştan çıkarıcı bir şekilde, "Kötü küçük kız," diyor. "Bunun bedelini sana ödetecek."

Evet, öyleyim.

Eden uzaktan kumandalardan birini alır ve duvarın yanındaki büyük kırmızı sandalyeye oturur. Tamamen çıplak, bacak bacak üstüne atmış ve saçları omuzlarına dökülmüş halde bir tanrıça gibi görünüyor. Jade onu izliyor, Onun yüzünde de benim yüzümdeki ifadenin aynısı vardı. *Arzu*.

"Buraya gel," diye mırıldanıyorum Jade'e karanlık bir şekilde.

Bana doğru sürünürken dudağını ısırıyor. O kadar gerginim ki bir saniye daha dayanamıyorum. Elimi saçlarına gömüp ağzını kendime çekiyorum ve onu öperken alt dudağını ısırıyorum. Ağzıma karşı mırıldanıyor ve öpücüğün içinde gülümsediğini hissediyorum.

Jade'i tekrar ellerime almak evimdeymişim gibi hissettiriyor. Ona tüm dikkatimi vermeyeli birkaç gün oldu ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Her ne kadar onunla zaman geçirebilmeyi dilesem de, şu anda kendimi vahşi bir adam gibi hissediyorum.

Onu kafa derisinden tutarak ağzını benimkinden uzaklaştırıyorum ve dudaklarını tam sikime doğrultuyorum. Hiç tereddüt etmeden beni boğazının arkasına kadar yutuyor. Başı aşağı yukarı sallanırken çıkardığı yutkunma ve öğürme seslerine bayılıyorum.

Birden kıçımdaki titreşim beni şaşırtıyor. Kalçalarım itiliyor ve başımı yatak başlığına çarparak inliyorum.

Eden da yüksek sesle inliyor, yani o benim oyuncağımı açarken Jade de onunkini açıyor.

Fiş çıkınca nefesimi toplamaya çalışıyorum. Jade sikimi bıraktı ve bana hınzırca gülümsedi.

Kontrolümü kaybettiğimi hissederek ona doğru daldım. Dizlerimin üzerine tırmanarak onu önüme katlıyorum ve kıçı havadayken bir çığlık atıyor.

Sikim onun içine gömülmeden bir saniye daha duramam. Aletimin başını onun amcığıyla hizalarken Eden'a bakıyorum. Dili dışarı fırlıyor ve alt dudağının üzerinde geziniyor, ben de sikimi Jade'in içine sokarken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Parmaklarıyla yatağın üzerindeki çarşafları kavrayarak haykırıyor.

"Onun da bunu hissetmesini istiyorum bebeğim. Hissetmesine izin ver," diyorum, Jade'in kalçalarını tutup tekrar sertçe itiyorum.

Jade elinde kumandayı sıkıyor. Tam o anda Eden ağlayarak başını geriye atar. Yavaşça koltuğunun kenarına doğru kayarken parmakları sandalyenin kollarını kavrıyor. Bacakları açık, bu yüzden mor vibratörü klitorisine karşı titreşirken görebiliyoruz.

Neyin geldiğini biliyorum. Bir an sonra, kendi titreşimlerimi hissediyorum. Jade'i daha da sert sikmemi sağlıyor.

"Siktir, siktir, siktir," diyorum homurdanarak, boşalma dürtüsüyle savaşırken. Ama onlardan önce boşalmayacağım.

Jade yüzünü yatağa yaslayarak "Daha sert," diyor.

Titreşim o noktadan sonra asla kaybolmuyor. Ben itişlerimi hızlandırdıkça oyuncağın şiddeti de artıyor. Eden için de aynı şey geçerli olmalı çünkü sandalyeden izlerken kendini zor tutuyor.

"Benim için onun kıçını tokatla," diyor nefes nefese.

"Memnuniyetle," diye cevap verdim. Elimi geri çekerek, gürültülü bir çatırtıyla Jade'in kıçına çarpmasına izin verdim.

Yüksek sesle inliyor, ben de tekrar yapıyorum.

"Şimdi saçını çek," diye ekliyor Eden. Sandalyesinde kıvranıyor, gözleri yatakta bize yapışmış.

Jade'e doğru uzanarak onu kafa derisinden yakalıyorum ve arkadan ona vurmaya devam ederken onu yukarı doğru sürüklüyorum. Diğer elim önünden aşağı kayıyor ve klitorisini parmaklarımın arasına sıkıştırarak çığlık atmasını sağlıyorum.

"Aynen öyle," diyor Eden gülümseyerek.

Jade'in kulağına, "Boşaldığını hissetmeme izin ver bebeğim," diyorum. Ben içinde hareket ederken o koluma tutunuyor. Parmağım klitorisine şiddetle sürtünüyor ve çıkardığı sesler ve vücudunun kollarımda gerilme şekli beni teşvik ediyor.

"Durma," diyor ciyaklayarak.

Eden ve ben zar zor dayanıyoruz. Hareket edişinden ve nefes alışının kesik kesik sesinden anlayabiliyorum. Ve titreşimli bir popo tıkacım var

prostatımı fırçalıyor, bu da kontrolümü kaybetmemi zorlaştırıyor.

Jade'in kaslarının sıkıştığını hissettiğimde ve geldiğini bildiğimde, orgazmını sürdürmek için parmaklarımı klitorisinde hareket ettirmeye devam ediyorum. Ve sonunda zevkinin zirvesine ulaştığını anladığımda, bırakıyorum.

"Geliyorum bebeğim," diye mırıldanıyorum kulağına. Onun içinde kükreyen bir sesle boşalırken sikim sarsılıyor. Başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar hissedebiliyorum.

Eden sandalyede tiz bir ses çıkarıyor ve kalçalarının orgazm boyunca titremesini izliyorum. Bacaklarını birbirine bastırmış ve başı geriye doğru sarkıyor.

O kadar gürültülüyüz ki sanki tüm binanın duvarlarını yıkacakmışız gibi ses çıkarıyoruz. Başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir zevk. Ve sanki bu doruk hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor.

Hiç istemediğimden değil.

Sonunda tekrar nefes alabildiğimizde, hiçbirimiz kıpırdamıyoruz. Nefes alışlarının sesinin ve ikisinin de ne kadar güzel göründüğünün tadını çıkarıyorum. Göğüsleri hava almak için kabarırken tenleri terden parlıyor. Yüz ifadeleri rahatlamış ve doygun. Ve bunun bir parçası olduğum için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum.

Tehditkâr suçluluk ve utanç düşünceleri içeri sızmaya çalıştığında, onları uzaklaştırıyorum.

Şu anda tek odak noktam onlar.

Kural 40: Kontrolü kaybettiğinizde kötü şeyler olur.

Eden

Havada bir değişiklik var.

Kulübün dışında hava ısıran bir soğuğa bürünmüş durumda ama burada sıcak ve rahatız.

Ama Clay huzursuz görünüyor.

Son bir ay içinde nasıl değiştiğini fark etmemek için aptal olmak gerekir.

Onu kim suçlayabilir ki?

Onu korunaklı ve gözlerden uzak tuttum.

Başını okşarken başını uyluğuma yaslıyor ve zaman içinde gözlerindeki ışığın yavaş yavaş sönmesini izlediğim gerçeğini görmezden geliyorum.

Hiçbir övgü bunu değiştirmeyecektir.

Yataktan kalkıp kıyafetlerine uzandığında, bakışlarının benimkilere ulaşmadığını fark ediyorum.

"Erken saatte bir toplantım var," diye mırıldanıyor sessizce, sırtı bana dönükken. "Yarın dönecek misin?" İşleri hafif tutmaya çalışarak soruyorum.

Normal.

Cevap vermiyor.

"Clay..."

Birden bana doğru döndü. "Ne yapıyoruz biz?"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Boxer külotundan başka bir şey giymeden pantolonunu yatağın üzerine fırlattı. Öfkeliydi ve korkudan gerildiğimi hissediyordum.

"Sekiz ay. Sekiz aydır buraya geliyorum ve aramızdaki şeyin gerçek olduğunu kabul edeceğin günü bekliyorum ama o gün hiç gelmiyor. Hep aynı şey, tekrar ve tekrar ve tekrar. Bu daha ne kadar sürebilir?" diye soruyor, perişan bir halde. "Neyiz biz Eden?"

Ağzım kuruyor ve konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Beni hiç önemsiyor musun?" Yüzündeki acı ve korku içimi parçalıyor ama bu patlamadan öylesine gafil avlanmış hissediyorum ki hiçbir şeye cevap veremiyorum.

Bir şey söyle, Eden. *Kafamın içinde bir ses bana bağırıyor ama ne yaparsam yapayım konuşamıyorum.*

"Elbette," diye mırıldanıyorum
zayıfça. "Yoksa senin için
sadece bir müşteri miyim?"

"Müşteri değilsin," diyorum, Clay'in artık bana ödeme yapmadığı gerçeğini ima ederek, ama şu anda bahsettiği şeyin bu olmadığını biliyorum. Nedense kendimi o kadar kaptırmışım ki asıl söylemek istediklerimi seslendiremiyorum.

Seni seviyorum.
Seni
önemsiyorum.
Sana ihtiyacım
var.

Sırtını bana dönerek odanın karşı tarafına doğru yürüyor. Ve ben daha o konuşmadan sözlerinin yaklaşan kıyametini hissediyorum.

Yataktan kalkıp sandalyenin üzerine örttüğüm bornozu üzerime geçiriyorum ve ona doğru yürüyorum. Ama parmaklarım sırtına dokunduğu anda, "Bunu daha fazla yapamayacağım" diyor.

Kalbim midemin çukuruna düşüyor.

"Ne? Neden?"

Bana döndüğünde gözleri kızarmış ve azı dişleri sıkılmıştı. "Bu gece benimle eve gelmeni istesem ne derdin?"

Soru beni o kadar şaşırttı ki tereddüt ettim. "Bu gece mi?"

"Evet, bu gece. Benimle eve gel. Yatağımda uyu. Yarın sabah benimle uyan ve sadece gerçek ol. Benim Madam'ım değil."

"Clay... Bu gece olmaz."

Oflayıp pufluyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

"Peki. O zaman yarın. Ya da ertesi gün. Gelecek hafta. Lanet olsun Eden, anlamıyor musun?"

"Hayır, anlamıyorum. Anlamama yardım et Clay," diye yalvarıyorum.

Ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım. Onunla ilgileniyorum. Onu övüyorum. Sevildiğini ve istendiğini hissettiriyorum ama istediği şey benim verebileceğim bir şey değil.

Yüzüme uzanıyor, beni çenemden tutuyor ve yanağımı okşuyor. "Bana seninim dedin. Bana senin için her şey olduğumu söyledin ama sonra ilişkimizi bu odada saklı tuttun ve artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum Eden. Sadece sana aşık olduğumu biliyorum ama sen de aynı şeyi hissediyor musun bilmiyorum. Ya da tüm bunlar sadece bir oyun mu?"

"Sana söyledim, sen benimsin Clay. Öylesin," diye kekeledim.

"Madam Kink'ten bahsetmiyorum," diyor usulca. Gözleri yalvarıyor ve içimdeki tüm şüpheleri silmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum. "Sadece seni istiyorum Eden."

Hemen hayatımı Eden olarak düşündüm. Evimi. Oğlumu. Bu hayat, onun beni her gün gördüğü hayatla tam bir tezat oluşturuyor. Eden'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok ve içten içe biliyorum ki gerçeği öğrendiğinde onu asla istemeyecek.

Ve birileri zarar görmeden bunu anlamasını sağlamamın hiçbir yolu yok.

"Yapamam..." Sesim titreyerek söylüyorum.

Ellerini yüzümden çekti. Yerin benden u z a k l a ş t ı ğ ı n ı *hissetmek gibi.*

Ve aynen böyle, bana doğru bakarken gözlerinden sevgi ve şefkatin süzülüşünü izliyorum.

"Gitmem gerek," diye mırıldanıyor, sesi acı dolu.

"Clay, bekle," diyorum ama durmuyor.

Beni geçip pantolonuna uzandı ve sırtı bana dönükken pantolonunu çekti.

Tanrı aşkına. Bir şey söyle, Eden.

"Karmaşık bir durum. Bu odanın dışında ne olduğu önemli değil," diyorum ama sanki duygusuz bir şey söylüyormuşum gibi geliyor. Hâlâ Madam gibi konuşuyorum. "Buradayken sen benim her şeyimsin Clay."

Tabureden tişörtünü kaptığı gibi kafasına geçirirken cevap vermiyor. O kapıya doğru uzanırken, ben de bildiğim tek şeyi yapıyorum.

"Dur. O kapıdan çıkma."

Duraklıyor, parmakları kapının koluna dayanıyor. İyi bir çocuk gibi itaat ediyor. Ve bir an için her şeyin yoluna gireceğini hissediyorum.

Sonra başını hafifçe bana doğru çevirerek usulca "Hayır" diye mırıldandı.

Parmaklarının kolu çevirişini ve kapının çarparak kapanmasına izin vererek odadan çıkışını izliyorum.

Ve bir anda yalnız kaldım.

Gözlerimi açıyorum ve karanlık pencereden dışarı bakıyorum. Yanımdaki boş yastıklara uzanıp telefonumdan saati kontrol ediyorum, *sabah 3:45*.

Hiçbir arama ya da mesaj almadığım için telefonumu bırakıyorum ve tekrar uykuya dalmak için arkamı dönüyorum. Tabii ki nafile. Zihnim hâlâ Clay'in rüyalarıma girdiği o gecenin anısına odaklanmış durumda. Günlerdir o geceyi düşünmemiştim.

Bir zamanlar beni her gece ayakta tutardı. Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımın suçluluğu haftalarca beni rahatsız etti.

Ama şimdi her şey harika. Clay ve Jade ile dün gece harikaydı.
İşler değişti.

Ben değiştim. Artık bağlanmaktan korkmuyorum. İlişkimizi Jack'e bile anlatmaya hazırım.

Peki neden hâlâ kendimi garip
hissediyorum? Bir şeyler ters
gidiyormuş gibi.

Bir daha asla uyuyamadım. Sabah dört civarında yataktan kalkıp Jack'i kontrol ettim. Odasında huzur içinde uyuyordu. Köpekbalığı gece lambası odasını mavi-yeşil ışıkla kaplıyor ve ben bir süre orada durup onun uyumasını izliyorum.

Kendime doğru şeyi yaptığımı hatırlatmak zorundayım. Evlilik için acele falan etmiyorum ama yedi yaşındaki oğlumun hayatında pek çok şeyi değiştirmek üzereyim. Jade ve Clay taşınmasalar bile etrafta olacaklar. Doğum günleri, tatiller, dönüm noktaları. Orada olacaklar, anılar biriktirecekler ve hayatımızda bir yer edinecekler. Böyle bir şey kolay kolay geri alınamaz.

Bu bir oyun değil. Bu onun
hayatı. Acele mi ediyorum?
Jack için gerçekten en iyisi bu mu?

Yatak odasından uzaklaşarak kapıyı yavaşça kapattım ve kanepeme kıvrıldım, oturma odamın karanlık boşluğuna baktım ve her müdahaleci düşüncenin zihnime girmesine izin verdim.

Eski kocamdan ayrıldığım andan itibaren hayatımı kontrol etmek için savaştım ve mücadele ettim. Hiçbir şeyin değişmeyeceğinden emin olmak için çok çalıştım,

ve yedi yıl boyunca hiçbir şey olmadı. İşler değiştiğinde, işte o zaman kontrolün elimden kaymaya başladığını hissediyorum.

Ve şu anda pek çok şey değişiyor. Hayatım bir kaos içindeymiş gibi hissediyorum.

Her şeyin yoluna gireceğine inanmak zorundayım. Bir noktada ortalık yatışacak ve oğlumla ben iyi olacağız. Öyle değil mi?

Bugünkü ruh halimi düzeltecek bir şey yok gibi görünüyor. Jade, Clay'e ve bana açık pembe bir külottan başka bir şey giymeden yatakta uzanırken çekilmiş seksi bir fotoğrafını gönderdiğinde bile.

Günaydın.

Resim beni gülümsetiyor ve çok yaramaz şeyler düşündürüyor ama cevap vermiyorum.

Clay biliyor.

Seninle o yatağa girmek isterdim.

Gel bakalım. Babam dışarıda.

Jade'in babasıyla yaşadığını hatırlatmak bugün ihtiyacım olan şey değil.

O daha çok genç. Onu ev hayatıma sürüklemem, kendime ve çocuğuma bağlamam gerçekten adil mi? Jade hala kendini bulmaya çalışıyor.

Bir noktada, onun evinden taşınmak isteyecektir. Ya buraya taşınmak isterse?

Buna hazır olacak mıyım?

Zihnim bu fikri hemen reddediyor. Onu sevmediğim için değil, çünkü seviyorum. Onu beni korkutacak şekilde seviyorum. Ama aynı zamanda onu, benden ve kesinlikle ihtiyacı olmayan tüm yüklerimden kurtulmasını isteyecek kadar önemsiyorum.

Grup sohbeti sessizleşiyor ve ben de bugünkü kötü ruh halimi sohbetin dışında tutmanın daha iyi olacağını düşünüyorum. Bu gece ya da yarın daha iyi hissedeceğim.

Jack uyanıp kahvaltısını yaptıktan sonra ona yeni elektrikli scooter'ını liman boyunca uzanan asfalt patikaya götürebileceğimize söz veriyorum.

Belki biraz temiz hava bana iyi gelir.

Ve eğer onu yorarsam, öğleden sonra benimle birlikte şekerleme yapma ihtimali var çünkü zaten iki saatlik uykuyla zar zor idare ediyorum.

Patikaya ulaştığımızda, daha sonra Ronan'a göndermek üzere telefonumun kamerasıyla videolarını çekerken scooter'ıyla etrafta zum yapabileceği güzel bir asfalt alan buluyorum. Jack rıhtımdan ayrılan tekneleri izlemeyi ve etrafta gezinerek birinin öğle yemeğini bırakmasını bekleyen martıları kovalamayı çok seviyor.

Huzurlu ve güzel. Bu da Jade ve Clay'i davet etmediğim için hemen suçluluk duygusuna kapıldığım anlamına geliyor. Buna bayılırlardı. Tanrı bilir Jack de severdi.

Jade ve benim bankta oturup Jack'in parkın etrafında daireler çizmesini izlediğimizi görebiliyorum. Clay de orada onunla birlikte olur, ona kaldırımdan nasıl atlayacağını öğretir ve düşerse yaralarıyla ilgilenirdi.

Eğer zihnimdeki resim bu kadar mükemmelse, o zaman neden bu kadar endişeleniyorum? Gerçekten uykusuz kalmış olmalıyım çünkü ben bile ne kadar mantıksız davrandığımı anlayabiliyorum.

Her şey yoluna girecek.

"Eden?" diyor derin bir ses solumdan.

Gözlerimi Jack'ten ayırdığımda şişman, sakallı bir adamın beni gülümseyerek karşıladığını görüyorum. Jade'in babasını tanımam bir anımı aldı.

Samimiyetle el sallıyor. "Will Penner. Geçen gün kızımı bıraktığınızda tanışmıştık."

Ona doğru bir adım atarken gülümseyerek "Elbette," diye cevap veriyorum. "Nasılsın?"

"Oh, ben iyiyim. Bugün tekneyle açılmak üzereyim."

Limana bakıyorum. "Teknen var mı?"

"Evet, sadece eski bir duba. Sen ve Jade denize açılmak isterseniz bana haber verin," diyor ve küçük kırmızı soğutucuyu kaldırıp suya doğru işaret ediyor.

"Bu eğlenceli olurdu. Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. İyi birine benziyor ve Jade'e olan benzerliğini görebiliyorum. Delici mavi gözler, düğme burun, neşeli bir tavır. Bu bana onu özletiyor.

"Bunu gerçekten çok isterdim," diye ekliyorum. "Eminim Clay'in de hoşuna giderdi.

Özellikle de oğlumu getirebilirse. O kadarını sığdırabilirsin, değil mi?"

Gülümseyen yüzü merakla büyüyor. "Clay'i tanıyor musun?" diye sorar.

"Elbette," diye yanıtlıyorum.

"Siz ikiniz... çıkıyor musunuz o zaman?"

Ona şaşkınlıkla bakarken gülümsemem kayboluyor. Ya ben bir şeyi gözden kaçırdım ya da o, ama şu anda yapmamam gereken bir şeyi ele vermekten çok korkuyorum. Jade'in babasına ilişkimizden bahsetmiş olmasına imkân yok, değil mi? Bana söylerdi.

"Kim?" Ben soruyorum. "Ben ve Jade mi?"

"Sen ve Clay. Ofiste hiçbir şeyden bahsetmedi ama yine de bana neden söylesin ki?" diye gülerek yanıtlıyor. Sonra başını sallar. "Özür dilerim. Çok ileri gittim. Beni ilgilendirmez. Clay harika bir adam. Eğer onunla görüşüyorsanız, hepinizi denize götürmekten mutluluk duyarım."

Saçmalıyor ama ben tek kelime bile anlamıyorum. Zihnim ayak uydurmakta zorlanıyor. Kafamda tekrarlayıp durduğu tek şey şu: Eğer Clay Jade'le çıkıyorsa, babası neden bana Clay'le çıkıp çıkmadığımı sorsun ki...

Tabii bilmiyorsa.

"Seninle karşılaşmak güzeldi," diyor soğutucusunu suya doğru taşırken, belli ki zihnimin nasıl döndüğünden habersiz. "İyi günler ve bir ara tekneye binmek isterseniz bana mutlaka haber verin."

Düşüncesizce el sallıyorum ve ona hoşça kal gibi bir şeyler mırıldanıyorum.

Jade'in babası ilişkilerini gerçekten bilmiyor mu? Clay bunu yapmazdı. İş arkadaşının kızıyla yatıp aylarca yalan söylemez.

Neden bana bundan bahsetmediler?

Bunca zamandır beni karanlıkta mı tutuyorlardı?

Neden?

Biri bisikletiyle yanımdan hızla geçip gittiğinde, gözümü kırpıştırarak kendime geliyorum. Çabucak, scooter'ının üzerindeki Jack'i bulmak için etrafı tarıyorum. Az önce asfalt alanda daireler çiziyordu.

Ama tek gördüğüm teknelerine binmek için iskeleye doğru yürüyen insanlar. Ve liman boyunca birlikte yürüyen aileler. Ve kaykay numaraları yapan çocuklar.

Jack yok.

"Jack," diye sesleniyorum, paniklememek için kendimi zor tutuyorum.

Ama bir süre sonra, hâlâ ondan bir iz yokken, kan basıncım yükselmeye başlıyor ve aklıma her türlü korkunç düşünce geliyor. Ne yaptım ben? Her yerde olabilir. Hepsi benim hatam.

"Jack!" Onu bulmak için parkın asfalt bölümünün her köşesine koşarken çığlık atıyorum.

Küçük sesini duyana kadar saatler geçmiş gibi geliyor. "Buradayım anne."

O noktada artık çok geç. Onu kollarıma alıp sıkıca sararken gözyaşlarım yanaklarımı çiziyor.

"Sadece kuşları kovalıyordum," diyor yüzünü gömleğime bastırarak. "Özür dilerim anne."

Özür dileyen ses tonu onu korkuttuğum için kendimi kötü hissettiriyor, ama o korkuttu

Ben.

"Bu senin hatan değil, dostum. Sadece başka tarafa baktım. Asla yapmamalıydım

uzaklara baktı."

"Sorun yok anne," diye fısıldıyor, ben ona sıkıca sarılırken minik eliyle sırtımı okşuyor. "Bu senin hatan değil."

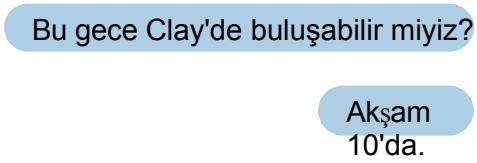
İçimdeki her şey bu küçük kelimelerle kırılıyor.

Hiçbir fikri yok, ama bu benim hatam. Her zaman

öyledir.

Kural #41: Tohumlarınızı çiçek açmadan saymayın.

Yeşim



Eden'ın bugünkü mesajı içimde kötü bir his bıraktı. Bu sabahki çıplak pozumdan sonra bile cevap vermedi.

Sonra babam tek başına çıktığı tekne gezisinden eve geldi ve bana oğluyla parkta ona rastladığını söyledi. Neden bize Jack'i parka götüreceğini söylemedi?

Ona neler oluyor?

Bir şeyler olduğunu biliyorum ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Dün gece her şey harikaydı.

Bütün hafta harikaydılar. Hayatım boyunca hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Onlara aitmişim gibi hissediyorum.

Onlar benim evim.

Ve babamın o gün gemide yerleşmekle ilgili söylediklerini düşünmeden edemiyorum.

Bu, yerleşmek gibi hissettirmiyor. Deliler gibi sevdiğim ve kendimi iyi hissettiren iki insan bulduğumu hissediyorum. Sonsuza kadar söz vermiyorum ama

onlarla bir hayat kurma dürtüsü beklediğimden daha güçlü.

Belki babam hatalıydı ama belki ben de hatalıydım.

Çünkü eskiden aşık olmanın basit olduğunu düşünürdüm ama öyle değilmiş. Aşık olmak kendinizden bir parçaya mal olur. Verdiğinden daha fazlasını alır. Ama her ikisi için de hissettiklerimle, isteyerek her şeyimi verirdim.

Bu yüzden beni çok genç yaşta yuva kurmamam konusunda uyardığında anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Çünkü bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyorum.

Clay'e gittiğimde Eden henüz gelmemişti. Dairesine girdiğimde beni bir öpücükle karşıladı.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor yüzümdeki ağırlığı fark ettiğinde.

"Biraz endişeliyim," diyorum dikkatlice.

"Ne hakkında?" diye soruyor ve beni mutfağa götürüyor. Ben konuşurken bana bir içki hazırlıyor.

"Eden bugün biraz garip davranıyordu. Sence de öyle değil mi?" Düşünürken kaşları içe doğru kıvrılıyor.

"Sessizdi."

"Babam bugün limanda ona rastladığını söyledi," diye ekliyorum ve Clay'in kafası bir anda yukarı kalkıyor.

"Ona ondan hiç bahsetmemiş olmamız kötü bir şey mi? İlişkimizi bir sır olarak saklıyor olmamız?"

Yutkunuyor. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Söz veriyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Huzursuz hissederek soruyorum.

Bir süre cevap vermiyor, ama tam cevap vermek için ağzını açtığı anda apartman zili çalıyor ve ikimizi de sarsıyor. Aceleyle yanımdan geçip onu içeri almak için düğmeye bastı.

Sonra bana doğru dönüyor ve ellerini kollarıma koyuyor. Alnımdan öperek gülümsüyor. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Rahatla."

Bir dakika sonra Eden içeri girdi.

Hemen Clay'in yanlış olduğunu anladım.

Sadece bir çift siyah tayt ve bir tişört giymiş. Bizim için giyinmek zorunda olduğundan değil, ama normalde daha derli topludur.

Clay ona yaklaşırken "Hey," der. Her şey yanlış.

Eden ikimize de uzanmadığında ve kanepe yerine tekli koltuğa oturduğunda, bunun kötü olacağını anlıyorum.

"Arayacaktım ama bunu yüz yüze yapmanın daha iyi olacağını düşündüm." Sesi alçak ve sessizdi ve başlama dürtümle savaşmak

zorundaydım.

şimdiden ağlıyor.

Bana bakmasını sağlamaya çalışıyorum. Endişelerimi hafifletmek için göz temasına ihtiyacım var ama bana bakmıyor.

"Neler oluyor?" Clay hâlâ kanepenin arkasında durarak soruyor.

Eden yukarı bakar. "Bugün Jade'in babasıyla karşılaştım. İkinizin çıktığını bilmiyor gibiydi."

Clay gözlerini Eden'dan ayırmadan, "O benim patronum," diye yanıtlıyor.

"Kasım ayından beri ilişkiniz hakkında ona yalan söylüyorsun," diye yanıtlıyor.

"Sorun değil," diyorum gülümseyerek.

"Bu iyi değil," diye tersliyor Eden. "Birbirimize hâlâ yalan söylüyorsak böyle bir ilişkiye nasıl başlayabiliriz?"

"Yalan söylemiyoruz," diyorum, hâlâ bana bakmasını dileyerek.

"Evet, öyleyiz," diye yanıtlıyor. Bu kez sesi titriyor ve bunun ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. Keşke mücadele etmeyi bıraksa ve onu sevmemize izin verse. Birkaç küçük sır yüzünden bunu mahvetmemize gerek yok. Birbirimizi bunun üstesinden gelecek kadar seviyoruz.

Sonra nihayet gözlerimin içine baktı. "Jade, Clay'e bize katılmaya başlamadan önce haftalarca birbirimizi gördüğümüzü hiç söylemedik."

Bakışları ona dönüyor. "Ve Jade'e ilişkimizin ne kadar ciddi olduğunu hiç söylemedik. Müşterimden daha fazlası olduğunu. Birbirimize aşıktık."

Dudaklarım bir şeyler söylemek için aralanıyor, ama hepsi çok fazla.

"Biliyordum," diye haykırıyorum, gözyaşlarım kirpiklerime akıyor. "Ben aptal değilim. İkinizin bir ilişkisi olduğunu biliyordum. Yani bunu aşabiliriz. Bitirmemize gerek yok."

"Ama görmüyor musun Jade?" diye soruyor, gözleri benimkilere dikilmiş yalvarırcasına. "Dürüstlüğü ve güveni çok yüksek tuttuğumu iddia ediyorum ama yalan söyleyen benim. Sır saklayan benim. Altı ay önce Clay'in kalbini kıran bendim. Bu işte berbatım. Bunu yapamam."

Yüzünde saf bir ıstırap ifadesi var ve ben ona koşmak istiyorum. Buna dayanamıyorum.

"Birbirimizi seviyoruz," diyorum ayaklarının dibinde yere diz çökerken. Ellerini ellerimin arasına alıyorum ve ona her şeyi unutturabileceğime kendimi ikna ediyorum. "Birbirimizi affedebiliriz, Eden."

Ellerini tutmama izin veriyor ama karşılık vermiyor. Sadece başını eğiyor. Gözlerinin altındaki torbaları görüyorum, gözyaşlarının kanıtı.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor usulca. "Ama sanırım biraz ara vermemiz gerekiyor. Bunu yeniden düşünmeliyiz. Oğlum için doğru seçimi yapmak zorundayım ve sırf eğlenceli ya da iyi hissettiriyor diye acele edemem."

"Bir mola. Yine de bitmedi," diyorum, ona umutla bakarken dudağımı ısırıyorum.

"Bitti artık," diye bağırıyor Clay arkamdan. Ses tonundaki öfke çok açık. "Bırak artık Jade. O bitti dediğinde bitmiştir."

Eden bakışlarını kaldırıyor. Ona bakarken, yüz hatlarına aylarca süren acı ve pişmanlığın kazındığını görüyorum.

"Yetkili sensin, değil mi?" diyor acıyla. "İlk sorun işaretinde kaçıp gidiyorsun. Bunu kendini ve sevdiğin insanları korumak için yaptığını iddia ediyorsun ama bize bak Eden. Bizi umursamıyor musun?" diye soruyor, incinmiş görünüyor. "İnsanları daha ne kadar uzaklaştırmaya devam edeceksin? Bunun Jack'e ne faydası var?"

"Kes şunu," diye tersliyor, ona ters ters bakıyor.

"Onu hayatı boyunca o kadar korunaklı tuttunuz ki, ona bir parça ilgi gösteren ilk kişiye yapıştı."

"Kavga etmeyi bırakın," diyorum yerden kalkarken ve Clay'in pişman olacağı bir şey söylemesini engellemek için elimi uzatıyorum.

"Jack'i bu işin dışında tut," diyor Eden hararetle. "Ayrıca, gerçekten konuşacak yerin var mı?" diye soruyor. "Beni gerçekten sevdin mi, yoksa ben sadece annenden göremediğin ilgiyi sana göstermeyi teklif eden bir kadın mıydım?"

Çenesini sıkar ve ondan uzaklaşır.

"Eden," diye sesleniyorum, durması için ona uzanıyorum. "Öyle söyleme."

"Bırak onu Jade. Nasıl olsa her şey bitti. Bundan emin olacak," diye mırıldanıyor Clay öfkeyle.

"Daha bitmedi," diyorum hıçkırarak.

Eden'a bakıyorum ve onu düzeltmesini bekliyorum. Daha bitmedi.

Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, duymak istemediğim her şeyi söylüyorlar. Bana doğru bir adım atıyor ama ben hemen geri çekilerek aramıza mesafe koyuyorum.

Ondan hiç uzaklaşmak istemedim.

"Her şey bitti Jade. İletişim bile kuramıyoruz. Bir ilişkiyi nasıl yürütebiliriz ki?"

"Deniyoruz," diye cevap veriyorum. "Üzerinde çalışıyoruz. Hatalar yapıyoruz, öğreniyoruz ve tekrar deniyoruz. Çünkü birbirimizi seviyoruz."

En azından birinin kabul etmesini, pes etmesini ya da söylediklerimi kabul etmesini bekliyorum ama ikisi de hala o kadar acı ve kırgın ki kıpırdamıyorlar.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Eden, ama ben başımı sallayarak gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. "Hayır, üzgün değilsin."

Dişlerimi sıkıp göğsümde yükselen hıçkırığı iterken, içimde bir şeylerin koptuğunu hissediyorum. Tek kelime etmeden kapının yanındaki sandalyeden çantamı aldım. Hayatım boyunca hiç bu kadar öfkelenmemiştim.

"İkiniz de yanılıyorsunuz," diye bağırıyorum. "*İkiniz de* korkaksınız ve şimdi birbirinizi hak ettiğinize ikna oldum. İkiniz de risk almaya bile katlanamıyorsunuz. Sonunda bitse ne olur? Ya sonsuza dek sürmezse? Şimdi bize bir şans bile veremez misin? Eğer denemeye zahmet etmeyecekseniz, ben de etmeyeceğim."

Başka bir şey söylemeden kapıyı açtım ve arkamdan kapattım.

Onlara, geleceğimize ve belki de aşka sırtımı dönerek apartmandan koşarak çıkıyorum. Yatağıma ulaşmadan önce eve kadar geliyorum ve uyuyana kadar yastığıma hıçkırarak ağlıyorum.

Kural #42: Özür dilemek için asla geç değildir.

Kil

Dün gece kulüpten ayrıldıktan bir süre sonra en yakın barı buldum ve burada fiziksel olarak mümkün olduğunca sarhoş olmaya başladım. Hatırladığım son şey kızgın bir barmen tarafından taksiye itildiğim ve bir şekilde yatağıma düştüğüm. Şu anda yattığım yerde, son yirmi dört saatin hiç yaşanmamış olmasını diliyordum.

Ama hiçbir şeyi geri alamam. Eden'la olan o kavgayı geri alamam. Sekiz aylık anlamsız ilişkimizi geri alamam. Kalbime verdiği zararı geri alamam.

Bir mucize eseri, telefonum ve cüzdanım eve sağ salim ulaştı, ancak telefonum şu anda yerdeki kıyafet yığınının altında ölü bir şekilde duruyor.

Onu alıp fişe takacak enerjiyi toplamam için iki saat daha geçmesi gerekiyor.

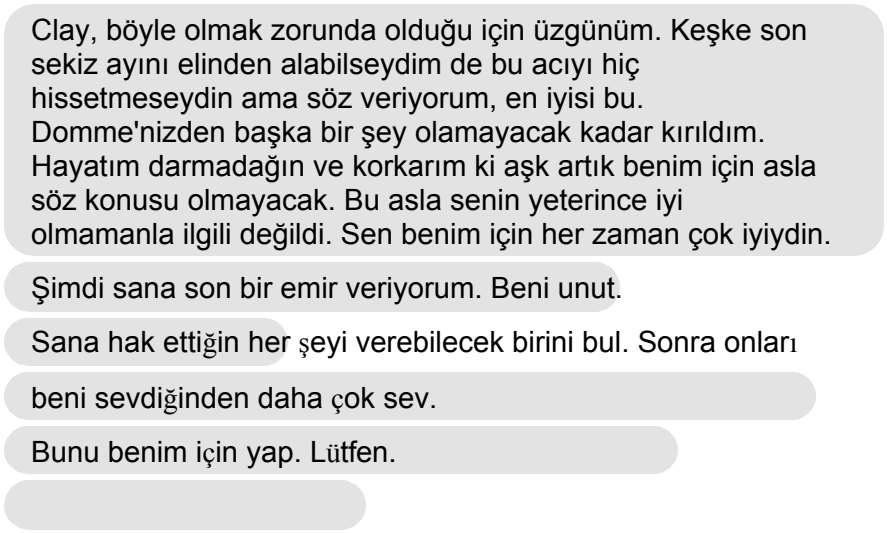
Bir şekilde duş almayı, bir fincan kahve yapmayı ve ağzıma soğuk ve tatsız bir şeyler tıkıştırmayı başarıyorum ki midemin gurultusu kesilsin. Sonra yatağa geri dönüyorum.

Bu gece kulübe geri dönmeliyim. Birkaç saat içinde onu görmeliyim ama görmeyeceğim.

Çünkü bitti.

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu elime alıyorum ve anlamsız sitelerde geziniyorum. Onları kaydırıp ana ekranıma döndüğümde, okunmamış bir kısa mesaj bildirimi fark ediyorum.

Mesajlarımı açıp, dün gece bana göndermiş olması gerekenleri okudum.



Mesajını okurken boğazım düğümlendi. Bunu dün gece kaçırmış olmalıyım çünkü okuduğumu hiç hatırlamıyorum. Ve şimdi okumak yarayı yeniden deşmek gibi geliyor.

Her şey için ona çok kızgınım, bizi ve inşa ettiğimiz her güzel şeyi yıktığı için.

Ben de içimde bir burukluk ve pişmanlık duygusuyla cevabımı yazıp gönderdim.



"Clay, beni dinliyor musun?"

Annem restoranda karşımda oturuyor ama o benim dikkat etmediğim bir şey hakkında konuşurken ben dikkatimi kaybetmişim. Eden evime geleli üç gün oldu ve o zamandan beri ilk kez evden çıkıyorum.

İki gündür iş yerinde hasta olduğumu söyledim. Ama annem beni yemeğe davet ettiğinde, nedense hayır diyemedim.

Sorusuna açıkça "Hayır," diye yanıt verdim.

"Clay Edmund Bradley." Alay ediyor, kırgın ve şaşkın görünüyor. "Kaba olacaksan, gidebilirsin."

"Ben de öyle yapabilirim," diyorum teslimiyetle. "Tabii... hayatımın nasıl gittiğini öğrenmek istemiyorsan."

"Sen neden bahsediyorsun? Tuhaf davranıyorsun." Öne doğru eğiliyor, bir kadeh şaraba uzanırken elmas bileziği cam masaya çarpıyor.

"Hayatım hakkında hiç soru sormuyorsun anne. Umurunda mı ki?"

İçkisini yudumlarken bakışlarını bardağının kenarından kaçırıyor. Gözlerindeki rahatsızlığı görebiliyorum. Benim ailem rahatsızlıkla yüzleşmez. Halının altına süpürürler ya da gitmesi için para öderler. Ama şu anda annem benimle yüzleşmek zorunda. Ve hayatımda ilk defa bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum.

"Bence olay çıkarmadan önce gitmelisin," diye fısıldıyor çaresizlikle.

"Olay çıkarmayı çok isterdim anne. Çünkü en azından o zaman bana bakarsın."

"Sürekli sana bakıyorum. Uyuşturucu mu kullanıyorsun?" Yine de gözleri restoranın etrafında.

Gülüyorum. "Hayır. Uyuşturucu kullanmıyorum. Ama hak ettiğimin en fazlası buymuş gibi davranmaktan bıktım usandım."

"Hak etmek mi? Sana her şeyi verdim ve sen daha fazlasını mı istiyorsun?"

Sonunda yüzüme baktı. Ve bu içimdeki topu ateşlemeye yetti. *Yıllardır* dolu ve bekleyen bir top.

"*Hiçbir şey* vermedin," diye cevap veriyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor ve hayatımda ilk kez onları tutmuyorum. Elim masaya çarpıyor ve o sıçrıyor. Restoranın etrafındaki insanlar bize doğru bakmaya başlıyor ve ben fısıldama ya da sesimi alçaltma zahmetine girmiyorum.

Sadece beni duymasını istiyorum.

"Ölüyormuşum gibi hissediyorum anne. Belki yalnızlıktan, öfkeden ya da korkudan ama bu kadar *yalnız* olmaktan yoruldum. Sana yük oldum. Hâlâ da öyleyim. Senin huzurunda yapabildiğim en fazla şey hareketsiz oturmak, sessiz olmak ve ses çıkarmadan var olmak. Ama şimdi acı çekiyorum ve bunu ifade edebilmem için kendi annemin bile bana bakmasını sağlayamıyorum."

Annem gözlerini kırptığında gözlerindeki nemi fark ediyorum ve bu beni şaşırtıyor. Bakışlarını tekrar yüzümde hizalamadan önce odaya göz gezdiriyor. Sonra yere bakıp usulca fısıldıyor: "Sen bana hiçbir zaman yük olmadın."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve çene çizgime doğru kayan gözyaşımı hızla siliyorum. Bu sakin kır lokantasında diğerlerinin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissediyorum. Ama umurumda değil.

Birden kendimi ağırlıksız hissettim. Ve korkusuz.

"Yalnızlığın ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Clay."

Ona kocaman gözlerle bakarken söyledikleri karşısında şok oldum. Annem hayatı boyunca hiç bu kadar açık sözlü ve dürüst olmamıştı.

"Sen neden bahsediyorsun? Etrafın sürekli insanlarla çevrili ve babam-"

"Bir insanın yalnız hissetmesi için yalnız olması gerektiğini mi düşünüyorsun? Hiçbir şey bilmiyorsun." Öne doğru eğildim. "Peki ya ben?"

"Burada oturuyorsun ve dinlemiyorsun. Seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum Clay. Hayatın hakkında nasıl soru soracağımı bilmiyorum. Beni umursamadığını biliyorum. Ben de senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece para için geldiğini sanıyorum."

Bir gözyaşımı daha kırpıştırıyorum. "Para umurumda değil anne."

"Herkes parayı önemser, Clay. Hayatımızı yönetmiyormuş gibi davranma."

"Benimkini yönetmiyor," diye mırıldandım öfkeyle.

"O zaman neden geliyorsun? Aradığımda neden cevap veriyorsun? Belli ki sen de beni umursamıyorsun."

"Seni önemsiyorum. Sen benim annemsin. Sahip olduğum her şeysin. Sana ne kadar kızgın olursam olayım ya da beni ne kadar incitirsen incit, seni hala seviyorum."

Bu kez, gözlerini kırptığında gözyaşları dökülüyor ve sanırım daha önce hiç olmadığı kadar uzun süre göz teması kuruyor.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor üzüntüyle, gözyaşlarını gizlice silerken açıkça utanıyor. "Ve özür dilerim... eğer seni incittiysem."

Derin bir nefes alıyorum, omuzlarımdan binlerce kilo boşalmış gibi hissederken ağır bir nefes veriyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Yani," diye zekice cevap veriyor, omurgasını dikleştiriyor ve mümkün olduğunca sakin davranmaya çalışıyor. "Bana hayatında neler olup bittiğini anlat."

Alay etme sırası bende. "Bunun için yeterli şarabımız yok."

Elinin benimkine dayandığını hissettiğimde, yüzünde sempati dolu bir ifade görmek için başımı kaldırıyorum. "Acı çektiğin için üzgünüm."

Bu yeterli değil ve yeterli olsa bile, neden olunan acıyı geri almak için artık çok geç. Ama hayatımda ilk kez annemin gerçek ilgisini hissediyorum. Ve ona neden bu kadar acı çektiğime dair ayrıntılı bir açıklama yapmayacak olsam da, bu bana herkesin değişebileceğini hatırlatıyor.

Herkes deneyebilir.

Annem için biraz geç olsa da, annem için çok geç olmayabilir.

Ben.

Kural #43: Asla yalvarmak için çok sert değilsin.

Eden

Aşk bir kontrol biçiminden başka bir şey değildir. Manipülasyon. İşkence.

Birbirimizi perişan etmenin başka bir yolu. Sanki hayat yeterince zor değilmiş gibi, bir de kalbimizi ortaya koymamız gerekiyor. Başkalarının bizi istedikleri kadar incitmelerine izin vermeliyiz. Peki ne için?

Aşık olmanın getirisi nedir? Sizi geri seveceklerinin garantisi yok. Onarılamaz bir hasara yol açmayacaklarının garantisi yok.

Aşk bir hatadır.

Hayatta doğru ve gerçek olan tek şey seks ve güçtür. Bunlar inkar edilemez. Ve aşkın bunlarla hiçbir ilgisi yoktur.

Müşterilerimi üst üste üçüncü gün iptal ettikten sonra, neredeyse bir hafta sonra nihayet Salacious'a tekrar adım atıyorum. Ama odama çıkmadan önce biriyle önemli bir konuşma yapmam gerekiyor. Korktuğum bir şey.

"Tak, tak," diyorum arka taraftaki ofis kapısına vururken. Emerson Grant, bu gece benimle buluşmasını istediğim için Hunter'ın masasında oturuyor.

"Hey, Eden-" Telefonundan başını kaldırıyor ve yüz ifademi hemen okuyor. Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak yanıma geliyor ve elini koluma koyuyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar.

Yutkunuyorum. Bu soruya cevap veremiyorum çünkü şu anda hiçbir şey iyi hissettirmiyor. Hayatımda hissedebileceğim mutluluğun her zerresini mahvettim ve

Bu benim hatam. Bunu şimdi görebiliyorum. İşleri yoluna koymak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aceleci davrandım. Panikledim. Ve bu aptalcaydı.

Ama zaten yaptığım şeyi geri almam mümkün değil.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece seninle iş

hakkında konuşmam gerekiyor." "Elbette, ne oldu?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve kendimi hiçbir şey hissetmemeye zorluyorum. "Üzgünüm, Emerson. Ama bunu yapamam."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor ve oturmamı işaret ediyor. Masanın diğer tarafındaki koltuğa oturmak yerine yanımdakine oturuyor.

"İşi kabul etmiyorum," diyorum inançla. "Evet,

kabul ediyorsun," diyor açıkça.

Alaycı bir ses çıkardım. "Hayır, değilim

Emerson." "Neden değilsin?"

Omurgamı dikleştiriyorum ve kendimi bir sonraki bölüme hazırlıyorum. "Çünkü ben gidiyorum."

Suratına bir tokat atmışım gibi tepki veriyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İstifa ediyorum. Yani... Sizin için çalışmadığımı biliyorum ama Madam Kink olmayı bırakıyorum. Bunu daha fazla yapamayacağım."

Elini kaldırıyor ve sanki her şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyor. "Tamam. Artık Dominatrix olarak çalışmak istemiyorsan sorun değil, ama o zaman neden buradaki işi kabul etmiyorsun?"

"Çünkü... bu çok zor, Emerson."

Sesim çatlıyor ve alt dudağımı ısırarak bunu gizlemeye çalışıyorum. Duygu göstermekten nefret ediyorum, özellikle de profesyonel ve soğukkanlı olduğu için hayranlık duyduğum ona karşı. Duygu zayıflıktır ve onun benim kırıldığımı görmesine izin vermeyeceğim.

"Çok zor olan ne, Eden?"

Uzanıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. Dokunuşunun rahatlığını içime çekiyorum ve bir daha hissetmemek için kendimi zorluyorum.

"Her şeyi. Hepsini dengelemek. Aynı anda üç yerde birden olmaya çalışmak ve her seferinde bir şekilde kendimi yüzde yüz vermek. Artık Madam Kink olmak istemiyorum çünkü..."

Yükselen duygularımı bastırmaya çalışırken sesim titriyor.

"Çünkü ben gerçekte öyle biri değilim. Yedi yıl önce aynaya baktım ve olmadığım biri olduğuma inanarak kendimi kandırdım. Ve artık çok yoruldum."

Eli elimi bırakmıyor. Ve duygularımı tutma umudum artık yok. Buraya işimi bırakmak için geldim ama bir şekilde içimi dökmeye başladım.

Sonra nedense, belki çok yorgun olduğum için ya da bu sırrı saklamanın ne kadar aptalca olduğunu şimdi fark ettiğim için, her şeyin ağzımdan kaçmasına izin verdim.

"Benim bir oğlum var."

Yüz ifadesi hiç değişmiyor. Sadece gözlerimin içine bakıyor ve detaylandırmamı bekliyor.

"Yedi yaşında. Adı Jack. Bunu yıllardır senden saklıyordum."

"Yorgun olmana şaşmamalı."

Böyle gergin bir anda garip hissettiren bir kahkaha attım. "Sana söylemediğim için... şaşırmadın mı, kızmadın mı ya da alınmadın mı?"

Bunun üzerine öfkeli bir ses çıkarır. "Buna neden kızayım ki? Bu senin hayatın ve senin işin. Mahremiyetin senin hakkın, Eden."

"Biliyorum ama... şu anda beni o pozisyon için istiyor olamazsınız."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve beni ölçüp biçiyormuş gibi bir süre bana bakıyor. "Diğerleri aile kurduğu için daha fazla yardımcı alacağımı söylediğim için mi? Çünkü bu sadece işi kabul etmen için bir bahaneydi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzümü silerken bir kahkaha attım. "Anlamıştım."

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım bu seni daha çok
istememe neden oluyor." "Evden çalışabilir
miyim?" diye soruyorum.

"Tabii ki."

"Peki ya oğlumla tatiller?" "Doğal
olarak."

"Eğer o hastaysa ya da bakıcım beni idare edemiyorsa-"

"Eden," dedi beni durdurmak için. "Biz hallederiz. Sadece çalışma saatlerini dolduracak birini aramıyorum. Bu kulübü daha iyi hale getirmek için *seni* arıyorum. Yeteneğini. Tecrübenizi. Ailenin destek için neye ihtiyacı varsa, sende o var."

Boğazımdaki yanma hissini yutkunarak bastırırken dudağım titriyor.

"Lütfen işi kabul et."

Gözlerimde yaşlarla başımı sallıyorum. "Tamam."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor memnun bir gülümsemeyle.

"Duygusal tepki verdiğim için özür dilerim," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Zor bir hafta oldu."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

"Hayır. Her şeyi ne kadar berbat ettiğimi itiraf etmekten çok utanıyorum."

Ayağa kalkmadan önce yüzünü buruşturuyor ve omuzlarını oynatarak kravatını düzeltiyor. "Pekala," diyor elini bana doğru uzatırken. "Öğrendiğim bir şey varsa, o da asla yalvarmak için fazla sert olmadığındır."

Kural #44: Büyümek zordur.

Yeşim

"Evli bir adamla yatağa atlamadan önce bunları konuşmaya zahmet etmedin mi?"

"O evli bir adam değil. O Dean, benim Dean'im." "O senin Dean'in değil. O Lindsay'in-"

"Siktir git Lorelai." İnledim. Televizyonu kapattıktan sonra uzaktan kumandayı çöp sepetine atıyor ve yüzümü yastığıma gömüyorum. Hiçbir *Gilmore Girls* dizisi, sadece terk edilmenin değil, çifte terk edilmenin acısını hissetmememem için dikkatimi yeterince dağıtamayacaktı. Aynı anda iki kişi tarafından terk edilmek.

Teknik olarak, kapıdan çıkıp gittim. Ama ikisi de aramadı ya da gelmedi.

Telefonumu elime alıp Clay'e mesaj atma dürtüsü dayanılmaz. İkimiz de Eden'a kızgınız ve onunla bu konuda konuşmak istiyorum.

Ama sonra hatırladım... O da bana yalan söylemişti. Ben daha ortaya çıkmadan önce Eden'a aşıkmış ve bunca zaman ikisi de beni bunun sadece bir Domme-müşteri ilişkisi olduğuna inandırmışlar. İçten içe biliyordum. Belki de inkâr ediyordum. Ya da benim sonsuz iyimserliğim.

Eden'ın tek yaptığı sır saklamak ve yalan söylemek. Hepimiz öyle yapıyoruz.

Belki Eden haklıdır. Belki de hepimiz ilişkiler konusunda o kadar kötüyüz ki yalnız kalmalıyız.

Ama onlarsız bir hayatı düşünmek bile kalbimi sızlatıyor.

Alt kattaki kapının açılıp kapandığını duyduğumda irkiliyorum. Babam köpeği Şef'i selamlıyor ve ben kaçınılmaz olanı bekliyorum. Odama gelecek ve hâlâ onun küçük kızıymışım gibi beni kontrol edecek.

Ama ben öyle değilim. Ve şimdi bana bu şekilde bakmasına ne kadar izin verdiğimi fark ediyorum. Erkek arkadaşımı ondan saklıyorum. Eski yatak odama geri taşındım, böylece o ve ben geçmişte yaşayabilir ve hiçbir şey değişmemiş gibi davranabiliriz.

Bu durumun kimseye faydası yok. Başkalarının iyiliği için boyun eğmekten bıktım. Clay için fazlasıyla esnek davrandım, ilişkimizi bir süre daha gizli tutmak istediğinde hiç karşı koymadım. Eden ve Clay'in geçmişleriyle ilgili bana söylemedikleri şeyler olduğundan şüphelendiğimde hiçbir şey söylemedim. Şimdi, annem *üç* yıl önce beni terk ettikten sonra kendi boşanmasıyla başa çıkmasına yardımcı olmak için babamın evinde yaşıyorum.

Kim benim için bu kadar eğiliyor? "Hey,

Cupcake," diyor kapı aralığından.

Yatağımda doğrulup saçlarımı kulaklarımın arkasına kıvırıyorum ve bir iç çekiyorum. "Hey, baba."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, ruh halimi fark ederek.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. Şu an sessizliği anlamsız gevezeliklerle doldurmanın zamanı değil, ama onunla başka türlü nasıl sohbet edebileceğimi bilmiyorum.

Omuz silkiyorum. "Sadece bazı şeylerle uğraşıyorum."

Odaya girip yatağımın ucuna oturdu. Büyük bir elini omzuma koyarken endişeli görünüyor.

"Ne yapabilirim ki?"

Bakışlarımı onun yüzüne kaldırıyorum. Hüzünlü bir gülümsemeyle cevap veriyorum: "Yapabileceğin bir şey yok baba. Her şeyi kendi başıma halletmek zorundayım."

Kaşları daha da derinleşirken bu yanıttan memnun görünmüyor. "Bu bir çocukla mı ilgili?"

Bıkkın bir iç çekişle çocukluk yatağımdan iniyorum. "Çocuk değil baba. Bir erkeğim. Yirmi üç yaşındayım. Artık *erkeklerle* çıkmıyorum. Erkeklerle çıkıyorum... ya da şey... yetişkinlerle," diye kekeliyorum.

Yataktan kalkıyor ve kollarını önünde kavuşturuyor. "Cupcake, neler oluyor?"

"Ben senin kekin değilim!" Çığlık atarak cevap veriyorum. Sonra çabucak kendimi toparlıyorum ve gerçekten söylemeye çalıştığım şeye odaklanıyorum. Onun gözlerinin içine bakarak

Eden'ın bana öğrettiği gibi yapmak için kendimi zorluyorum.

Açık olun. Sesinizi duyurun.

"Baba, her zaman senin kızın olacağımı biliyorum ve evet, bir dereceye kadar hala senin kekinim, ama gerçekten senin küçük kızın gibi yaşamaya devam edemem. Üniversiteden sonra eve geri taşınmama izin verdiğin için minnettarım ama artık kendi başıma yaşamalıyım. Kalp kırıklıkları ve acılar yaşayacağım, işleri berbat edeceğim, durulacağım ve hatalar yapacağım ama buna mecburum. Senin hatalarından ders alamam. Kendi hatalarımdan öğrenmeliyim."

Gözleri bir an olsun yüzümden ayrılmıyor ve ifadesi o kadar ciddi ki az önce ağzımdan çıkan her kelimeyi geri almak istiyorum.

Sonra nefes verirken kaşlarını ovuşturuyor ve sanki omuzları kulaklarından uzaklaşıyor. Küçük masamın önündeki sandalyeye oturup ellerini dizlerinin üzerine koyuyor.

"Artık benim küçük kızım olmadığını biliyorum Jade. Sadece eve dönüp benimle kalmak istediğini düşünmüştüm çünkü...bilmiyorum. Büyümek zordur. Ne olursa olsun seninle ilgileneceğimi bilmeni istedim. Özellikle de annenden sonra..."

"Baba," diyorum, sesim çatlayarak. "Ne olursa olsun benimle her zaman ilgilenemezsin. Ve annemin gitmesinin bununla hiçbir ilgisi yok. O kendi hayatını yaşıyor, sen de yaşamalısın."

Bunu düşünürken alnında bir kırışıklık oluştu. "Benim bir hayatım var." Başımı yana eğiyorum, bu da onu güldürüyor.

"Ne?" diye sorar. "Yapıyorum. Hafta sonları tekneyle açılıyorum, ki bu güzel bir şey ve hoş bir hanımla tanıştım-"

"Her neyse," diye başımı sallayarak cevap veriyorum, duymak istemediğim bir şeyi fazla paylaşmasını engelliyorum. "Sana inanıyorum. Sadece düşünüyorum... Yakında taşınacağım."

Başını sallıyor ama yüzündeki ifadeye bakılırsa bundan hoşlanmıyor. Ama sorun değil. Hoşuna gitmesine gerek yok. Sadece kabul etmek zorunda.

"Bana ne kadar ihtiyacın olursa olsun seni destekleyeceğim..." Sesi titriyor. "Cupcake."

Gözlerimi devirirken kıkırdıyorum. "Teşekkür ederim, baba." "Ve eğer bir *adam* seni incitirse, cesedini okyanusa atarım." "Baba!" Onu omzundan iterek bağırıyorum.

"Tamam, tamam," diye yanıtlıyor ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Onu öldürmeyeceğim. Sadece... biraz hırpalayacağım."

"Daha iyi." Omuzlarım hafifledi. Belki bir yere varmışızdır. O yapmasa bile, en azından ben yaptım. İhtiyacım olan şey buydu. Kendimi geçmişten kurtarmak için.

"Ya da..." diyor babam gözlerimin içine bakmadan. "Onu kovabilirim."

Başımı salladım. "Hayır. Yapmak zorunda değilsin-"

Gözlerim babamın yüzüne kayıyor ve kanımın çekildiğini hissederek şoka giriyorum. Kaşlarını kaldırmış ve ağzını düz bir çizgiye oturtmuş bir şekilde bana bakmasına bakılırsa, beklediğimden daha fazlasını biliyor.

"Bekle. Biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Elbette biliyorum. Kör ya da aptal değilim. Okuldan eve geldiğinizden beri birbirinize bakıp duruyorsunuz."

Kendimi hasta hissediyorum. Tüm bu zaman boyunca, babam neler olduğunu anlayabilirdi. Clay bunu biliyor mu?

"Kızgın değil misin?"

"Bana söylemediğin için kızgınım. Ona da *kızgınım* ama..." Derin bir nefes alıyor, çok rahatsız görünüyor.

"Sen akıllı bir kızsın Jade. Ve ne kadar nefret etsem de, artık bir yetişkinsin. Ne istersen yapabilirsin."

Yutkunmak giderek zorlaşıyor ve boğazıma iğneler batıyormuş gibi hissediyorum ama en azından ağlamadan başımı sallamayı başarıyorum.

Yüzünü buruşturarak gözlerini kapatıyor ve elini kaldırıyor. "Ayrıntıları bilmek istemiyorum ama seni kullanır ya da incitirse bunu ona ödeteceğimi söylerken ciddiyim."

Babamın şu anda ne kadar ciddi olduğundan tam olarak emin olmadığım için gülmeye zorluyorum. "Söz veriyorum baba. O... mükemmel bir beyefendi oldu."

Ki bu çoğunlukla doğru. Babamın o ofiste yaptığımız gerçekten kirli şeyleri benim kışkırttığımı bilmesine gerek yok. Bilmesi gereken şey Clay'in sandığı gibi bir adam olmadığı.

"Bir beyefendi mi?" diye sorduğumda kaşlarını kaldırarak inanmıyormuş gibi cevap verdi.

Be

n. "Evet."

"Peki ne oldu?" diye soruyor.

Tekrar yatağıma uzandım. "Bilmiyorum. Çok karmaşık bir durum."

"Ciddi bir şey miydi?" diye soruyor yüzünü buruşturarak.

O karıncalanmalar ve iğnelenmeler geri geldi. Tekrar babama baktığımda gözlerim ıslaktı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyor iç çekerek.

Sandalyesinden kalkıyor ve yatağımda yanıma oturuyor. Sonra bir kolunu omzuma koyuyor ve başımı ona yaslamama izin vererek beni sıkıca kucaklıyor.

"Bunu hâlâ yapabilirim, değil mi?" Burnumu çekerek başımı salladım.

"Tüm sorunlarını çözmeye ya da sana bakmaya çalışmıyorum ama yine de ihtiyacın olduğunda sana sarılacağım. Ve tabii ki yaşlı adam tavsiyelerimi sunacağım."

Bir sonraki göz kırpışımda bir damla gözyaşı düşüyor. "Tamam."

Sonra kolunu bana daha sıkı doladı. "Hiçbir şey mükemmel değildir, Cupcake. Ne aşk ne de ilişkiler. Sonsuza dek süreceğinin garantisi yok ama her iyi ilişkinin sonsuza dek sürmesi de gerekmiyor. Bir insanla ne kadar sürerse sürsün mutlu olabilirsin. Yapabileceğin en iyi şey aşka bir şans vermektir."

Yüzümü ondan çekip gözyaşlarımı silerken şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bu adam bana otuzlu yaşlarıma kadar yuva kurmamamı söyleyen adam değil.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark edince devam ediyor: "O gün gemide sana söylediklerim için hatalıydım. Annenin gidişine çok üzülmüştüm. Ama fark ettim ki... İyi ki onunla evlenmişim. Yaşadığımız yirmi dört yıl inanılmazdı. Birbirimizi mutlu ettik ve hiç yalnız kalmadık. Bitmiş olması harika anlar yaşamadığımız anlamına gelmiyor."

"Ama bitmesini istemiyorum," diyorum hıçkırarak.

"O zaman konuş onunla. Söylenmedik hiçbir şey bırakmayın. Eğer gerçekten önemsiyorsa, dinleyecektir."

O haklı. Clay ve Eden'a söylemek istediğim çok şey var. Ve burada öfkemle oturmak hiçbir işe yaramayacak.

Ve eğer yürümezse, o zaman yürümez. Büyümenin bir parçası da kalbimin kırılmasıdır. İş o noktaya gelirse, hayatta kalacağım.

Kural #45: İtiraf et.

Kil

Pazartesi sabahı, saat tam dokuzda ofise giriyorum. Jade ön masada oturuyor ve ben içeri girerken bana dikkatle bakıyor. Dudakları konuşmak ister gibi aralandı ama ona fırsat vermedim.

Önce bir şey yapmalıyım.

Ofisime gitmek için sola dönmek yerine sağa dönüyorum. Will'in ofisine ulaştığımda kalbim hızlanıyor, kapıyı iterek açıyor ve masasının arkasından ona bakıyorum.

Ben korkak değilim, diyorum kendime.

"Seninle konuşmam gerek," diyorum alçak sesle.

Gözleri benimkilere kayıyor ve sonra kısa bir an için yanımdan geçip kızının resepsiyonda durduğu yere baktığını fark ediyorum.

"İçeri gel Clay," diyor sesinde hiç sıcaklık olmadan.

Şu anda sıcaklığı hak etmiyorum. Bu rahat olmayacak ama yine de bunu yapmam gerekiyor.

Masasına doğru vals yapmadan önce kapıyı arkamdan kapattım. Ben Otur.

"Kızınıza aşığım."

Bir sırrı açıklamak uçurumdan atlamak gibidir. Geri dönüşü yoktur. I söylediğim bu yalanlardan çıkamıyorum. Bu yüzden serbest düşüşle başa çıkmak zorundayım.

Will ayağa kalkmadan önce derin bir nefes alıyor. Kalın kollarını vücudunun önünde kavuşturuyor. Rahatsızlık hissettim. Bu benim patronum. Biz arkadaş ya da aile değiliz. Tamamen profesyonel bir ilişkimiz var ve az önce kızı hakkında çok kişisel hislerim olduğunu itiraf ettim. "Devam et."

"Jade ve ben altı aydır gizlice çıkıyoruz ve size yalan söylemem yanlıştı. Hem sana hem de ona karşı yanlıştı. O bundan daha iyisini hak ediyor. Bu yüzden şimdi özür diliyorum. Özür dilerim. Ama onu seviyorum. Onu her şeyden çok seviyorum. Hiç bu kadar güçlü ve nazik biriyle tanışmamıştım ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen onu hak etmiyorum ama en azından ona ne kadar değer verdiğimi itiraf etmeliyim. O beni inanılmaz derecede mutlu ediyor."

Will kımıldamıyor, çatık kaşlarıyla bana bakıyor ve ben de patlamasını bekliyorum. Her an bana işimi ve sektördeki kariyerimi tamamen kaybettiğimi söyleyebilir.

"Otur, Bradley."

Masasının karşısındaki sandalyeye oturdum ve beklemeye başladım. "Onun senin kızın olduğunu biliyorum. Çizgiyi aştığımı ve yaptığımın son derece uygunsuz olduğunu *biliyorum.* Ve eğer beni kovmak zorunda kalırsanız bunu anlarım-"

"Şu lanet çeneni kapatacak mısın?" diyor ve ağzım hemen kapanıyor. "Jade bana zaten söyledi," diyor sert bir ifadeyle. "Dürüst olmak gerekirse, bunu uzun zaman önce anladım."

"Sen mi yaptın?" Şok içinde sordum.

"Buna inanmak istemedim. Ama bir şüphem vardı."

"Neden bir şey söylemedin? Neden beni kovmadın?"

"Çünkü sen iyi bir yatırımcısın, Bradley. Ve içten içe -daha iyi bir yargıya rağmen- senin iyi bir adam olduğunu biliyorum. Ve kızımın bulaşabileceği çok daha kötü adamlar var."

"Will, ben-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Bana teşekkür etme. Seni teknemin yanından atmak istedim ama Jade izin vermedi."

"Minnettarım," diye yanıtlıyorum gömleğimin dar yakasını boynumda düzelterek.

"Kovulmadın ve sana zarar vermeyeceğim. *Henüz vermedim*. Ama küçük kızıma zarar verirsen, Bradley, sana söz veremem."

"Ona asla zarar vermem," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Bana inanmıyormuş gibi başını yana eğiyor. "Hafta sonunu yatak odasında ağlayarak geçirdi ve çok fazla dizi izledi.

Gilmore Girls'ü izliyorsunuz, o yüzden özür dilemeniz gereken şeyler var gibi görünüyor."

Jade'in ağladığını düşünmek mideme yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Bunun sorumluluğunu üstleniyorum ama muhtemelen onun kalbini kıranın ben olmadığımı duymaya hazır değil. Ama bu başka bir gün konuşulacak bir konu. "Yapacağım. Planlıyorum," diye kekeliyorum.

"Düzenli bir geçici personel alıyoruz," diyor ve sanki işe geri dönüyormuş gibi konuşuyor. Merak etmeden duramıyorum... Bu mudur? "Ofisteki ikinizi önemsediğim için değil, Jade'in gerçekten istediği işi almasını istediğim için. Daha fazlasını hak ederken bizim için burada kalmaktan daha iyisini hak ediyor."

"Katılıyorum," diye yanıtlıyorum
tereddüt etmeden. "Güzel."

Sonra o ve ben bir süre birbirimize baktık. Bundan daha fazlası olmalı. Kızına iğrenç şeyler yaptığım için beni dışarı atmayacak mı?

"Şimdi git buradan. Git özür dile. Ve eğer ona zarar verirsen,
ölürsün." Şok içinde ayağa kalktım. "Emredersiniz, efendim."

Kapıya doğru giderken beni durdurdu.

"Bradley." "Evet," diye cevap veriyorum bir
dönüşte.

Yüzü bir an önce takındığı soğuk ifadesini kaybetti. Gözlerimin içine bakarken biraz daha yumuşak. "Onu gerçekten seviyor musun?"

Yutkunuyorum ve omurgamı dikleştiriyorum. "Evet, Will.
Seviyorum. Hem de çok." Gerçeği söylemek iyi hissettiriyor.

Masasına oturur. Sonra sadece başını salladı. Başka bir şey söylemedi, sadece bilgisayarına döndü ve gitmeme izin verdi.

Koridorda bile sessizliğe gömüldüm.

Bunca zamandır bu andan -kızının birlikte olmayı seçtiği adamın ben olduğumu öğrenmesinden- korkuyordum. Sadece patronun kızı meselesi yüzünden değil, kendimi kimsenin kızının çıkmasını istemeyeceği adi bir pislik olarak tanımlamıştım ama yine de... onun için sorun yokmuş gibi görünüyor.

Ofisime geri döndüğümde, sözleri kulağımda yankılanırken, sanki ağırlıksızmışım gibi hissediyorum. Gerçeğin ağır yükü artık omuzlarımdan kalkmıştı. Köşeyi dönüp ofisime girdiğimde, Jade'in gözleri yaşlı bir şekilde ortada durduğunu görünce donup kalıyorum.

Konuşmam bir anımı aldı. Dairemden hışımla çıktığından beri tek kelime etmedim ve şimdi ne söyleyeceğimi tam olarak bilmiyorum. Her şeyi düzeltemem. Eden'ı geri getiremem ve onun bağlı kalmayacağı bir şeye bağlı kalmasını sağlayamam. Ve bunun beni ve Jade'i nerede bıraktığından

emin değilim.

Ama denemeye hazırım.

"Ona daha önce söylemediğim için özür dilerim,"
diyorum usulca. Başını salladı. "Sorun değil."

"O zaten biliyordu,"
diyorum. "Biliyorum,"
diye yanıtlıyor.

Tanrım, onu ağlarken görmekten nefret ediyorum. Onu kollarımda tutmak ve hayatının geri kalanında acı çekmesini engellemek istiyorum.

"Çok üzgünüm Jade. Eden'la olan ilişkim hakkında yalan söylediğim için özür dilerim. Bizi babandan bu kadar uzun süre sakladığım için özür dilerim. Seni ne kadar sevdiğimi hiç söylemediğim için özür dilerim."

Göğsü bir hıçkırıkla titriyor. "Ben de seni
seviyorum." "Hiçbir zaman kendimi senin için
yeterince iyi hissetmedim," diyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Ama öyleydin. Hâlâ öylesin."

O kollarımda olmadan bir saniye daha duramam. Elimi boynunun arkasına dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum. Kollarını hevesle bana doluyor ve birbirimize sımsıkı sarılıyoruz, ikimiz de birbirimize sarılmanın rahatlığıyla nefes alıyoruz.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldıyor boynuma
doğru. "Bilmiyorum," diye yumuşakça
cevap veriyorum.

"Eski halimize geri mi döneceğiz?" diyor, gözlerimin içine bakmak için uzaklaşarak.

"Bu mümkün mü ki?" Ben soruyorum.

Gözyaşlarını silerek omuz silkiyor. "İkinizi de kaybetme düşüncesine dayanamıyorum."

Boynunun yanlarından tutarak başını geriye yatırıyorum ve dudaklarımı usulca dudaklarına bastırıyorum. "Keşke kimseyi kaybetmek zorunda olmasaydın." Sonra dudaklarımı alnına koyuyorum. "Ama onu kaybedeceksek, en azından bunu birlikte yapabiliriz."

Kirpiklerinin arasından bir gözyaşı daha süzülürken acıyla yüzünü
buruşturuyor. "Onu özlüyorum," diye fısıldıyor.

Geçen yılki ayrılığın tekrarı gibi. Ama şimdi, acıyı kendim hissetmek yerine, Jade'in de hissetmesini izlemek zorundayım. Ve bu daha kötü.

"Her seferinde bir gün alıyoruz bebeğim."

Sonra yüzünü kucaklıyorum ve dudaklarını tekrar kendime çekiyorum, bu sefer onu yavaşça öpüyorum ve acele etmiyorum. Onu tekrar kollarıma almak iyi hissettiriyor ama sanki bir şeyler eksikmiş gibi geliyor. Onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Zamanla, umarım birbirimize yetebiliriz. Başka ne seçeneğimiz var ki? Eden'la daha fazlasını ummak aptallık olur. Onu iki kez kaybettim. I

tekrar denemeyecek.

Jade'e bunu yaşatmayı reddediyorum. Şimdilik, onun ihtiyacı olan her şey olmaya odaklanacağım.

Kural #46: Bazen her şey bu kadar basittir.

Eden

"Davetiyeler gönderildi mi?" Ben soruyorum.

Garrett, "Davetiyeler gönderildi," diye yanıtlıyor.

"Başka ne yapabilirim ki?" Çamaşır odamda durmuş, Garrett'ın hoparlöründen Jack'in pijamalarını katlarken telefonum da çamaşır makinesinin üzerinde duruyordu.

"Her şey yerli yerinde Eden. Şimdi ortaya çıkan kaçınılmaz sorunlarla başa çıkacağız ve çıkacaklar da."

Katlanmış pijamaları yığının üzerine koyarken, bu etkinlik için halledebileceğim başka bir şey var mı diye beynimi yokluyorum. Sonra sormak istediğim şeyi sormak için cesaretimi toplarken alt dudağımı çiğniyorum.

"Benim için fazladan iki davetiye gönderdin, değil mi?" Boğazını temizliyor. "Evet, gönderdim."

"Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," diye yumuşakça yanıtlıyor. "Sonra konuşuruz, Garrett." "Hoşça kal Eden."

Hat kesiliyor ve telefonu cebime sokuyorum. Sonra gözümü dikip sessiz çamaşır odama bakıyorum. Bu hâlâ gerçeküstü geliyor. Salacious'taki işimde sadece bir hafta oldu ve şimdiden her şey değişmiş ve aynı zamanda hiçbir şey değişmemiş gibi geliyor.

Programıma sığdırabilirsem devam edeceğime söz verdiğim birkaç düzenli müşterim dışında, müşterilerimin çoğuna bir bildirim gönderdim. Madison'la programımı değiştirdim. Ve ev ofisimi çalışma odasına kurdum, böylece mümkün olduğunca buradan çalışabileceğim.

Ama Salacious'ta kimse bana farklı davranmıyor. Daha fazla iş üstleniyormuşum gibi hissetmiyorum. Sadece farklı.

Üç gün sonra üçüncü yıl dönümü partisi var ve ben bunun için kendimi hasta hissediyorum. Sadece etkinliğin kendisi için değil, aynı zamanda orada olacaklarına dair umut beslediğim için de gerginim.

Dürüst olmak gerekirse, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ya da ne yapacağımı. Bunu nasıl düzelteceğimi ya da onlara hatalı olduğumu ve her şeyi berbat ettiğimi nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum.

Emerson'ın önerdiği gibi, sineye çekmeli, gururumu ayaklar altına almalı ve kıçımı yırtmalıyım. Ama korkuyorum. Dehşete düştüm. Ya işe yaramazsa? Ya sağduyularını kullanıp beni asla affetmezlerse? Affedilmeyi hak etmiyorum, bu şekilde değil. Her şeyi berbat ettim. Kendimi korumak için Jade'in duygularını yok ettim ve onları özlediğim için ne kadar hasta olduğum önemli değil. Eğer işleri yoluna koymazsam, onlar hayatlarına devam edecek, sonsuza dek mutlu yaşayacaklar ve ben burada tek başıma kalacağım. Tekrar hayal kırıklığına uğramak için umutlanma düşüncesine katlanamıyorum.

"Dişlerimi fırçaladım. Gördün mü?" Jack üzerinde dinozor iç çamaşırından başka bir şey olmadan çamaşır odasının kapısında duruyor, saçları banyodan dolayı hâlâ ıslak. Bana pırıl pırıl beyaz dişlerini -ya da onlardan geriye kalanları- gösterirken parlak, sevimsiz bir sırıtış takınıyor. Öndeki iki dişi geçen hafta aynı gün çıktı ve gülümsediğinde ne kadar sevimli göründüğünü unutamıyorum.

Tabii ki buruk bir sevinçti. Çünkü ikimiz de bu haberi Clay ile paylaşmak istiyorduk. Onu aramam, fotoğraflarını göndermem ve davet etmem için bana yalvardı.

Ama ben bir canavar olduğum için yapamadım.

Üzüntümü üzerimden atıyorum ve ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "İyi iş, dostum." Sonra kurutucudan yeni katlanmış pijamalarını alıp odasına geri götürüyorum.

"Kollar yukarı," diyorum Jack'in pijamasını başının üzerinden geçirip her iki koluna birer kol sokarken.

Saçlarını karıştırırken "Madison hâlâ yatma vaktinde gelecek mi?" diye soruyor. "Bazen," diye yanıtlıyorum yatağının örtüsünü çekerken. "Ama ben çalışacağım

gün boyunca daha fazla. Bu da akşam yemeği ve yatma vakti için daha fazla

evde olabileceğim anlamına geliyor."

Yorganın altına girerken heyecanlı bir sırıtış takınıyor. "Madison'ı seviyorum ama beni yatağa yatırmanı seviyorum."

"Ben de dostum," diyorum başını öperek. "Bu gece hangi kitabı okuyalım?"

"Canavar kamyon olan," diye cevaplıyor esnemeyle.

"Yine mi?" Kızmış gibi yapıyorum.

"Tekrar."

Onun yanındaki küçük yatağa sürünerek giriyorum, kitabı açıp okumaya başlarken yatak başlığına yaslanıyorum. Bu noktada muhtemelen her şeyi ezbere okuyabilirim. Sadece birkaç sayfa sonra beni durdurdu.

"Anne?"

Okumaya ara veriyorum.

"Evet, dostum?" "Clay geri
dönecek mi?"

Onun adını duyunca vücudum gerildi. "Umm...Bilmiyorum, dostum."

"Peki ya Jade?" diye sorar.

"Bilmiyorum."

"Neden olmasın?" diye sorar. "Sen evde olacağın için gelemezler mi? Akşam yemeğine gelebilirler!"

İçimi çektim. Clay'in evindeki olaydan bu yana iki hafta geçti. Onlara ulaşmak için cesaretimi toplamam gerekiyor ama gösterecek bir şeyim olana kadar bunu yapmayacağım. Hiçbir şey değişmediyse tekrar denemenin ne yararı var?

Ama değişim zordur. Ve ben hazır mıyım bilmiyorum.

Jack'e sokuluyorum, yastığının yanına uzanıyorum. "Clay'i gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Minik parmakları yastığının üzerindeki saç tellerimle oynuyor. "Evet. Değil mi anne?"

Yutkunuyorum ama cevabımı vermekte tereddüt ediyorum. Aşk çok karmaşık bir şey. Yedi yaşındaki bir çocuğun anlamasını nasıl sağlayabilirim?

"Evet, biliyorum," diye cevap veriyorum.

"O zaman buraya gelmeli."

"O kadar basit değil," diye cevap veriyorum sesimde bir parça umutsuzlukla. "Kavga mı ettiniz?" diye soruyor ve gözlerim yüzüne kayıyor. "Sadece
Üzgün olduğunu ve onu sevdiğini söyle, sonra o ve Jade film gecesi için bize gelebilirler."

Çocuklar ne kadar da basit. Yetişkinler neden b ö y l e olamıyor? Özür dile.

Sevgiyle. Mutlu ol. Sanki o kadar kolaymış gibi. Keşke öyle olsaydı.

Ama bunun yerine, sevgi ve bağışlama gibi basit şeyleri imkansız hale getiren güvensizlik, korku ve travma gibi şeylerle uğraşmak zorunda kalıyoruz.

Ne olduğunu anlamadan bir damla gözyaşının yüzümün kenarından aşağı süzüldüğünü hissediyorum. "Neyin var anne?" Jack daha yakınıma sokulurken fısıldıyor,

Minik kollarını boynuma doladı.

"Yok bir şey dostum," diye cevap veriyorum usulca. "Sadece bazen korkuyorum."

Minik eli, beni rahatlatmak için kendi küçük yöntemiyle nazikçe omzumu okşuyor ve bu gözyaşlarımın daha da akmasına neden oluyor.

"Neden korkuyorsun?" diye soruyor minik kaşlarının arasındaki kırışıklıkla.

"Bir şeyler değiştiğinde korkuyorum," diye cevap veriyorum.

Uzun zamandır sadece Jack ve ben vardık ve günün sonunda Clay'i bu yüzden uzaklaştırdığımı biliyorum. Bunun Jack'in güvenliği ya da onu korumam için olduğunu iddia edebilirim ama asıl nedenin hayatımıza başka birinin girmesinin artık sadece ben ve oğlum olmayacağımız anlamına gelmesi olduğunu biliyorum. Küçük dünyamız değişecekti ve bu çok korkutucu.

Jack eğilip küçük ağzını tatlı bir öpücükle yanağıma bastırırken burnumu çekiyorum. Sonra kollarını boynuma dolayarak fısıldıyor: "Sorun yok anne. Ben seni koruyacağım."

Daha fazla gözyaşı dökülürken küçük bir kahkaha atıyorum. Onu kucağıma alıp yanıma yaklaştırıyorum.

"Teşekkür ederim dostum," diye yanıtlıyorum.

Ben gözyaşlarımın kurumasına izin verirken bir süre öylece yatıyoruz. Zihnimde, eğer beni affetmelerini istiyorsam Clay ve Jade'e söylemem gereken her şeyi prova ediyorum. Çok geçmeden Jack'in küçük horultularını duyuyorum.

Yatağının başucundaki sehpaya uzanıp lambasını kapatıyorum. Ama benim yatağıma gitmek için onun yatağından çıkmak yerine, onun yorganını ikimizin üzerine çekiyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Bu metni son iki haftada yüzlerce kez yazdım. Bir türlü doğru yapamıyorum. Ama göndermezsem, nasıl hissettiğimi asla öğrenemeyecekler. Belki de Jack haklıdır. Bu kadar basit.

Özür dilerim.

Etkileyici bir ifade değil ama şu anda söyleyebileceğim tek doğru şey bu. Özür dilerim.

Umarım yeterli olur.

On beş dakika sonra yanıt gelmeyince, küçük yatağında Jack'in yanında gözlerimi kapatıyorum.

Uykuya dalmadan önce, oğlumun hayatında bir şeylerin değişmesini asla ve asla engelleyemeyeceğimi fark ediyorum. Ve sanırım bizim için bu hayatı kurduğumda, bunun ona sonsuza kadar söz verebileceğim bir şey olduğunu düşünerek yaptım, ama öyle değil. Hiçbir söz ya da garanti yok.

Jack'in onu seven ve hayatında olmak isteyen insanlar var. *Beni seven ve* hayatımda olmak isteyen insanlar var.

Ve nedense o kadar büyük bir korku içinde yaşıyordum ki ikimizi de bu sevgiden mahrum bıraktım.

Ama artık değil.

Kural #47: Bir mesaja yanıt vermek için asla kötü bir zaman değildir.

Yeşim

Yumuşak ellerin kalçamda gezindiğini hissederek uyanıyorum. Kulağıma değen nefesini ve kıçıma sürtünen sert ereksiyonunu hissettiğimde yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Sabah seksinin bu kadar harika olacağını kim bilebilirdi?

"Senin yanında uyanmayı seviyorum," diyorum mırıldanarak, derin bir iniltiyle tekrar bana sürtünürken.

"O zaman daha sık kalmalısın," diye yanıtlıyor. "Seni her sabah böyle uyandırabilirim."

Gözlerimi açtığımda, o coşkulu ve cahil mutluluk alanından yavaşça sıyrılıp bir şeylerin eksik olduğunu fark ediyorum. Bu her sabah oluyor. Ve biliyorum ki o da bunu hissediyor.

Çünkü külotumu indirip beni yatağında becermek yerine duraklıyor, yanağımdan öpüyor ve parmaklarımı sıkıyor.

Bu geçmeli, değil mi? Zamanla, Clay ve ben daha önce içinde bulunduğumuz ritme geri döneceğiz. O beni mutlu ediyor. Ben de onu mutlu ediyorum. Onunla bir haftanın tüm bunları nasıl mahvedebileceğini anlamıyorum.

Yani birkaç günlüğüne bir fanteziye aşık olduk. Ne olmuş yani? Gerçek değildi.

O gerçek değildi.

Clay ve ben birlikte mükemmeliz ve birbirimizi seviyoruz ve bu gerçek.

Başımı ona doğru çeviriyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. İfadesinde de aynı ağırlığı hissediyorum, yani o da benim düşündüğümü düşünüyor. Ama bununla yüzleşmek ve konuşmak yerine dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve yavaşça birbirimizden uzaklaşıyoruz.

Onunla aynı anda komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum. Sonra ikimiz de yastığa yerleşiyor ve bildirimlerimiz arasında geziniyoruz.

Ama ikimiz de aynı anda donup kaldık.

İşte orada, grup sohbetimizde.

Özür dilerim.

Ve bir anda odaya geri döndü. Gerçek anlamda değil elbette. Ama varlığı üzerimizde beliriyor ve geleceğimizdeki mutluluk umuduyla aramıza bir kama sokuyor.

Ona bakıyorum ve onun da benimle aynı mesaja kayıtsızca baktığını görüyorum.

am.

"Ne söylemeliyiz?" Fısıldıyorum.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor.

"Ona inanıyor musun?" Dudağımı ısırmadan önce soruyorum. "Evet," diyor inançla.

"Peki şimdi ne yapacağız? Okuduğumuzu gösteriyor. Görmezden mi geleceğiz?

yoksa karşılık mı verelim? Yani, bir *özür* gerçekten yeterli mi?"

Kendimden geçmemi engellemek için bacağımı ovuyor. "Nasıl istersen öyle cevap verebilirsin bebeğim."

Mesajına bakarken dudağımı çiğniyorum. Nasıl cevap vermek istiyorum?

Daha fazlasını istiyorum. Üzgün olduğunu kanıtlamasını istiyorum. Bunun kırdığı şeyleri telafi etme çabası mı yoksa sadece kendi vicdanı için mi söylediğini bilmek istiyorum. Gerçekten değişti mi?

Clay başımın yanını öpüp yataktan çıkmadan önce, "Ben kahve yapacağım," diyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum telefonuma bakarken.

Ne istediğin konusunda net ol. Sesi hala kafamın içinde.

Clay'in mutfakta kahve çekirdeklerini öğüttüğünü ve cezveye su doldurduğunu duyarken ben de cevabımı yazıyorum.

Ne için üzgünsün? Bir ilişkide olmak istemedin ve şimdi de değilsin. Yalan söylediğin için mi üzgünsün? Yoksa bencil olduğun için mi? Sesim kızgın geliyorsa, kızgın olduğum içindir. İlişkimizde o kadar önemsiz olduğunu düşünüyordun ki kalbimizi kırmadan kendini ortadan kaldırabilirdin ama yaptın. Sen asla önemsiz değildin. Seni seviyorduk. Hâlâ da seviyoruz. Ve evet, hepimizin sırları vardı, ama birbirimizi bunların üstesinden gelecek kadar sevdik. Sana hâlâ güveniyorduk. Ama siz denemek bile istemediniz. Eğer gerçekten üzgünsen ve bizi geri istiyorsan, iki kelimelik bir mesajdan daha fazlasına ihtiyacımız var Eden. Kalplerimizin seninle güvende olduğunu ve senin olduğunu bize kanıtla.

Çılgınca yazmayı bitirir bitirmez Gönder tuşuna basıyorum. Tekrar okumak, gözden geçirmek ve üzerinde uğraşmak istemiyorum. Kalbimden gelmesini istiyorum. Bunu bana o öğretti. Kendi adıma konuşmam için bana ilham veren oydu. Kelimeleri küçümsemememi ve nasıl algılanacağı konusunda stres yapmamamı. Özür dilemememi istedi ve ben de öyle yapıyorum.

Clay'in telefonunun grup sohbetimizde gelen mesajla çaldığını duyduğumda bekliyorum. Mutfaktaki hareketi duruyor ve mesajı okuduğunu anlıyorum. Çok sert ya da çok ileri gittim diye endişelenirken ağzım kuruyor.

Bir an sonra kapı aralığından içeri adım atar. Yüz ifadesi okunamıyordu. Sonra usulca mırıldandı: "Seninle gurur duyuyorum." Bununla birlikte, odayı geçti ve benimle birlikte yatağa girdi. Vücudunu benimkinin üzerine örterek beni öpüyor ve ben de onun ağzına karşı mırıldanıyorum.

Ayağa kalkıp gözlerindeki samimiyetle bana bakıyor. "Beni hâlâ mutlu ediyorsun Jade. İyi olacağız, sadece sen ve ben. Endişelendiğini biliyorum ama sana yetmeye çalışabilirim-"

Onu durdurmak için elimle ağzını kapattım. "Sen benim için yeterlisin. Yeter de artar bile."

Başka bir öpücük için onu aşağı çekerken, bacaklarımın arasına yerleşmesine izin vermek için dizlerimi açıyorum. Ağzı dudaklarımdan boynuma doğru ilerliyor,

ve sikinin aramızda sertleşmeye başladığını hissediyorum. Bir iniltiyle kendini bana doğru itiyor ve ben de eşofmanını indiriyorum.

Bir bacağımı kolunun altına alarak külotumu yana kaydırıyor ve içime giriyor. Girebildiği kadar içeri girdiğinde nefesim kesiliyor.

Beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken, zihnimi susturuyorum ve sadece ona odaklanıyorum. En azından bu kalp kırıklığında yalnız değilim. Bunu birlikte atlatabiliriz.

Homurtu ve inlemelerimiz onun odasına kadar ulaşırken, ikimizin de telefonuna gelen bir mesajla aniden bölünüyoruz. İticileri durdu. İkimiz de nefes nefese kaldık, bir sonraki adımda ne yapacağımıza karar verirken olduğumuz yerde donup kaldık.

"Bunu görmezden gelmeliyiz," diye fısıldadım önce.

"Evet," diye yanıtlıyor tekrar hareket etmeye başlarken, ama bu sefer o kadar hızlı ya da tutkulu değil.

Gözlerinin içini görebilmem için ayağa kalkıyor. "Ya da sadece kontrol edebiliriz." İçini çekerek başını salladı. "Sen kontrol et."

Hâlâ içime gömülüyken hızla yatağın üzerindeki telefonuma uzanıyorum. Sonra cevabını yüksek sesle okudum.

"'Bunu kanıtlamak niyetindeyim. Bu hafta bir davetiye alacaksınız. Lütfen gelin. Ve bunu telafi edeceğim. İki kelimeden çok daha fazlasıyla.'"

Tekrar tekrar okurken kalbim göğsüme çarpıyor. Sonra güvence için Clay'e bakıyorum. Bu gerçek mi? Heyecanlanmalı mıyım yoksa hâlâ kızgın mı olmalıyım? Çünkü ben daha çok ilkini hissediyorum.

"Davetiye mi?" diye cevaplıyor nefes nefese. "Öyle yazıyor."

"Gidelim mi?" Ben soruyorum.

"İstiyor musun?" diye cevap veriyor, gözlerimin içine bakarken kaşları çatılıyor.

Sessizce başımı sallıyorum.

Ağzının kenarından belli belirsiz bir sırıtma geçiyor. "Tamam o zaman, *Hanımefendi*. Gidelim."

Onun bu unvanı kullandığını duymak midemin heyecanla çarpmasına neden oluyor. Telefonumu bırakıp kollarımı boynuna doluyorum. Dudaklarımı kulağına bastırıyorum.

"Şimdi iyi bir çocuk ol ve beni becer."

Bacağımı yukarı çekip sertçe vururken boynuma doğru kıkırdıyor ve ciyaklamama neden oluyor.

O mesajı içimden attıktan sonra kendimi bu kadar iyi hissetmem inanılmaz. Daha önce en son ne zaman kendimi savunduğumu bilmiyorum ama bu iyi hissettiriyor. Ona olması gerektiği kadar kızgın değilim ama affetmek ve unutmak yerine sesimi yükselttim.

Artık bu davet her neyse ve bize değiştiğini nasıl kanıtlamayı planlıyorsa dört gözle bekleyebilirim.

Öğleden sonra eve geldiğimde davetiye yatağımın üzerinde duruyordu. Bu sabah Clay'den ayrıldıktan sonra bazı ayak işlerini hallettim ve açık pozisyonları olan yakınlardaki birkaç okul için başvuruları ve evrakları bıraktım. Babam ofise yeni bir geçici eleman aldı ve artık yardıma gelmemi istemiyor. Bunun sebebinin istediğim işi aramaya başlamam olduğunu söylüyor ama bir yanım da Clay'le beni birlikte görmek istemediği için olup olmadığını merak ediyor.

Clay ve benim onun ofisinde yaptıklarımızı düşünürsek, bu adil.

Yatağıma oturuyorum ve elimdeki parlak altın zarfa bakıyorum. Hanımefendi Jade Penner'a gönderilmiş, dudağımı ısırıp gülümsememe neden oluyor. Dikkatlice arkasını açıyorum ve içindeki tek mat siyah kartı çıkarıyorum.

Salacious Players' Club'daki özel bir partiye davetlisiniz.

Katılımınız yeni Operasyon Hanımefendimiz Eden St. Claire tarafından bizzat talep edilmektedir.

Katılmayı tercih ederseniz, VIP süit, röntgenci odaları ve kulübün sunduğu diğer tüm olanaklar dahil olmak üzere kulübe tam erişiminiz olacaktır.

Davetiyenin altında, partinin bu Cumartesi akşamı saat 10'da olduğu yazıyor. Okuduktan hemen sonra Clay'i aradım. İlk çalışta telefonu açtı.

"Davetiyemi aldım," diyorum selam vermeden.

"Ben de öyle," diye yanıtlıyor.

"Ne yapmalıyız?" Tırnağımı çiğnerken soruyorum. "Karar senin bebeğim."

"Hayır, değil Clay. Bu *bizim* kararımız. Eğer kulübe gider ve onu dinlersek, bu ikimizi de etkiler. Bu konuda ne hissettiğini bilmem gerek. Eğer farklı hissediyorsak, bunu hallederiz."

Hat bir saniyeliğine sessizleşiyor ve ben nefessiz bir şekilde onun cevabını bekliyorum. İçten içe gitmek istiyorum. Onu dinlemek istiyorum ve gerçekten özür dileyip durumu düzeltmesi için dua ediyorum, böylece harika bir şey için ikinci bir şansımız olabilir. Ama Clay'in istediği bu değilse, o zaman kendimi buna hazırlamalıyım.

"Gitmek istiyorum," diye mırıldanıyor ağır bir iç çekişten sonra.

Dizim endişeyle zıplarken gülümsüyorum. "Ben de."

"Güzel."

"Güzel," diye yanıtlıyorum aynı iyimser tonla.

"Jade," diyor.

"Öyle mi?"

"Ne olursa olsun, seni seviyorum."

Bana söylediği bu sözleri duymaktan asla bıkmayacağım. Clay'in kalbinin kırılması onu bana getirdiği için kendimi kötü hissetmeliyim ama dürüst olmak gerekirse bunun için minnettarım. Bu kalp kırıklığı onu sevdiğim adama dönüştürmekle kalmadı, aynı zamanda onu ilk seferinde hiç kaybetmemiş olsaydı, asla benim olmayacaktı.

İşte bu yüzden endişelenmiyorum, çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Ne olursa olsun, birbirimize sahibiz. Yatağıma uzanıp tavana bakıyorum ve "Ne olursa olsun, ben de seni seviyorum" diyorum.

Kural #48: Yürekten konuşun.

Eden

Henüz gelmediler. Saat 10:30 ve onlardan hiçbir iz yok.

Bunun dışında, gece tam bir başarıydı. Kulüp dolu ve insanlar harika vakit geçiriyor gibi görünüyor.

Etrafım tanıdık yüzlerle çevrili ve herkes durup beni tebrik ediyor ve ekibin bir üyesi olarak hoş geldin diyor. Bu gerçeküstü bir şey.

Keşke tadını çıkarabilseydim.

Tanıdık bir kadın sesi arkamdan, "İşte tam zamanı," diyor. Bardan uzaklaştığımda Maggie'nin bir adım ötemde durduğunu ve kendini beğenmiş bir ifadeyle bana gülümsediğini görüyorum. Elinde bir bardak beyaz şarap vardı ve saçları onu son gördüğümden daha kısaydı. Bir çığlık atarak kollarımı ona doladım ve sıkıca sarılmak için kendime çektim.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, onu kucağımdan bırakmadan. "Geleceğini bilmiyordum!"

"Sanki bunu özleyecekmişim gibi," diye gülerek cevap veriyor, sonunda onu bırakıp yeni görünümüne hayran kaldığımda.

"Harika görünüyorsun," diyorum dalgalı, kısa saçlarıyla oynarken. "Sen de öyle," diye yanıtlıyor, pırıltılı siyah pantolon takımıma hayranlıkla bakarak.

Maggie'ye bakarken biraz duygulanmaktan kendimi alamıyorum. Şimdiye kadar onun yanımda olmasını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. O, gizli bir Domme'ye sahip çekingen bir iş kadınıydı ve onu kucaklamasını ve keşfetmesini izlemek mutlak bir zevkti.

Sonra o ve erkek arkadaşı Arizona'daki yeni kulübü yönetmek için ayrıldılar ve ondan sonra neredeyse hiç görüşmedik. Hep böyle kötü bir arkadaş mı oldum? İnsanları olabildiğince sık uzaklaştırıyorum.

"Sonunda işi kabul ettiğine sevindim," diyor. "Bir süredir Emerson'a işi sana teklif etmesini söylüyordum."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum sıkı bir gülümsemeyle. "Beau nerede?" Kulübün etrafına bakarak soruyorum.

"Zaman aşımına uğradı," diyor gözlerini devirerek.

"Uh-oh," diye cevap veriyorum hınzır bir sırıtışla. "O ne yaptı?"

"Yapmasına izin verilmediğini bildiği şeyleri yaparken bana videolar göndermeyi seviyor. Şimdi yirmi numaralı odada beni bekliyor."

Yanakları kızarıyor ve bir zamanlar çok zorlandığı bir role bu kadar doğal bir şekilde alıştığını görmek beni çok mutlu ediyor. Kendisine bu kadar uygun, şımarıklığı seven birine sahip olmak onun için çok eğlenceli olmalı, böylece yapmayı sevdiğini bildiğim tek şeyi yapabiliyor, o da onu evcilleştirmek.

Clay'i o kadar çok özlüyorum ki canım acıyor. Kaburgalarımın arasında bıçak saplanır gibi bir ağrı var ve nefes almamı zorlaştırıyor.

Maggie şarabından bir yudum daha alıp odaya göz gezdirirken rahatsızlığımı bastırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, eğer onu gerçekten cezalandırmak isteseydim, bu partide babası ve Charlie ile kaynaşmasını sağlamalıydım."

O gülüyor ve ben de kendimi gülmeye zorluyorum, ancak hala acı ve pişmanlığı yutuyorum çünkü şu anda bile etrafıma baktığımda her şeyden çok görmek istediğim iki kişiyi göremiyorum.

"Gidip onun acısına son versem iyi olacak," diyor. Sonra sıcak bir gülümsemeyle koluma dokunuyor. "Seni görmek çok güzel Eden. Daha sık görüşmeliyiz."

Onu bir kez daha kucaklamak için kendime çekmeden önce, "Yapmalıyız," diye yanıtlıyorum. "Seni görmek çok güzel."

Uzaklaştığında, düşmek isteyen gözyaşlarımı bastırıyorum ve VIP odalarına giden merdivenlere doğru ilerlerken ona el sallıyorum. Kıskançlıktan çatlayarak onu izliyorum. Clay'le ilk seferinde işleri berbat etmeseydim, Beau'yla geldikleri noktaya gelebilir miydik? Hayır. Jade beni cesaretlendirmeseydi asla gururuma yenik düşmez ve açılmazdım. Onu hâlâ odamda saklıyor, aynı anda iki hayatı birden yaşamaya çalışıyor olurdum.

Şimdi elimde bazı anılardan ve ondan gelen bir kısa mesaj şeklindeki acı gerçekten başka bir şey yok. Ve hak ettiğim tek şey de bu. İki insan beni sevmek ve çoğu insanın hayatları boyunca elde edemeyeceği kadar çok şey vermek istedi ve ben korktuğum için onları kendimden uzaklaştırdım. Sırlar, gerçek mutluluğun önüne geçen kendi güvensizliklerim için üstü örtülü bir bahaneydi.

Yaşa ve öğren derdim ama daha iyisini biliyorum. Böyle bir aşk hayatta iki kez yaşanmaz. Üçümüz mükemmel zamanlanmış bir muammaydık ve bunun tekrar olmasını beklemek istesem bile, kendimi asla onlarla olduğum kadar güvende ya da kabul edilmiş hissetmeyeceğimi biliyorum.

Tam o sırada odanın önünden bir ses geliyor ve hepimiz dönüp Emerson'ın elinde bir mikrofonla sahnede durduğunu görüyoruz.

"İyi akşamlar, konuklar," diyor büyüleyici bir gülümsemeyle. "Bu gece Salacious Players' Club'ın üçüncü yılını kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum."

Herkes alkışlıyor ve birkaç kişi tezahürat yapıyor. Emerson'ın gözleri yüzüme dikildiğinde yanaklarım kızarıyor ve başıma gelecekleri biliyorum.

"Üç harika yıl geçirdik ve kulüpteki ekibime çok şey borçluyum. Ancak açılışımızın yıldönümünden daha fazlasını kutluyoruz. Aynı zamanda bu ekibe yeni bir üyenin katılmasını da kutluyoruz."

Kendimi gülümsemeye zorluyorum ve Ronan'ın odanın diğer ucundan bana göz kırptığını hissediyorum.

"Eden St. Claire ilk günden bu yana kulüpte bizimle birlikte. Hem yaptıklarımızın hem de olmak için çabaladıklarımızın çoğuna ilham kaynağı oldu. Eşitlik ve güçlendirme misyonumuzun şekillenmesine yardımcı oldu ve Madam Kink olarak bu misyonun korunmasına yardımcı olmak için yorulmadan çalıştı."

Kalabalık bu kez alkışladığında, gözlerimin yaşardığını hissediyorum.

"Kelimenin tam anlamıyla, Salacious Players' Club onsuz bu hale gelemezdi."

Tekrar tezahürat yapmaya başladılar ve ben ağlamamak için gözlerimin iç köşelerini hızlıca sildim.

"Yönetim ekibimizde yer almayı kabul ettiği için kendisine minnettarız, bu nedenle Eden'i sahneye davet ederken lütfen bana katılın."

Kalabalık çılgınca alkışlıyor ama ben olduğum yerde donup kalıyorum.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Eğer konuşmak istediğim insanlar burada değilse, oraya çıkıp o konuşmayı yapamam.

Başımı kaldırdığımda gözlerim sahnenin yanında duran Charlie'yi buluyor ve bana yol göstermesi için bakan o uysal ve gergin kızı sevgiyle hatırlıyorum

Üç yıl önce. Mia'nın onun yanında alkış tuttuğunu görüyorum ve kulübe ilk gelişinde ona yaptığım turu hatırlıyorum. Üç yıldır burada diğer kadınların aşkı ama daha çok kendilerini bulmalarına yardımcı oluyorum.

Bu benimle ilgili değil.

Gözlerimi kırpıştırarak bardağımı barın üzerine bırakıyorum ve sahneye doğru yürüyorum. Mikrofonu elime aldığımda Emerson bana gülümsüyor ve ben de içimden geldiği gibi konuşmaya karar veriyorum.

"Teşekkür ederim," diye kekeliyorum mikrofona. "Emerson ve ekibine - Garrett, Hunter ve Maggie'ye- beni bu muhteşem kulübün bir parçası olmaya davet ettikleri için teşekkür etmek istiyorum."

Tam o sırada odanın önündeki ağır perde açılıyor ve içeri giriyorlar. Jade kolunu Clay'in koluna dolamıştı ve kalbim durdu. Adam koyu gri takım elbisesini giymiş, mükemmel saçlarını her zamanki gibi arkaya atmış. Jade'in üzerinde uzun, koyu yeşil kadife bir elbise var ve saçları bukleler halinde şekillendirilmiş.

Geldiler.

Cümlemi bitirdiğimde kalabalık ara sıra alkışlıyor ama sonra devam etmemi bekliyorlar. Gözlerimi onlardan alamıyorum, özellikle de benimle göz teması kurduklarında.

Jade gülümsüyor ama sonra hemen kendini tutuyor ve gülümsemesini yüzünden siliyor.

Tıpkı ona öğrettiğim gibi kendi ayakları üzerinde durduğunu görmek hoşuma gidiyor.

Mikrofonu tekrar ağzıma götürerek devam ediyorum.

"Son üç yılda öğrendiğim bir şey varsa o da buranın seks ve sapkınlıktan çok daha fazlası olduğudur. Sevgi, kabullenme ve... hayatla ilgili. Arkadaşlarımın burada aşkı bulmalarını izledim. Genç insanların kendileri için konuşmayı öğrenmelerini izledim," diyorum Charlie'ye bakarak.

"Arkadaşların sevgiliye dönüşmesini izledim," diye ekliyorum, arkada Drake ve Hunter'a, önlerinde Isabel'e bakarak.

"En iyi arkadaşımın hayatında yeni bir anlam bulmasını izledim." Ronan'a bakıyorum ve gözyaşlarımın geri gelmesini engellemek için hızla gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Bu kulüp pek çok hayatı değiştirdi ve ben de bunu izlediğim için çok şanslıyım ama aynı zamanda bir şeyler de öğrendim." Gözlerim arkada Jade ve Clay'i buluyor ve konuşmamın geri kalanı boyunca onları bırakmıyor.

"İnsanların kaç yaşında olurlarsa olsunlar ya da neler yaşamış olurlarsa olsunlar değişebileceklerini öğrendim. Kendinizi kaç kez yeniden yaratırsanız yaratın, yine de sevgiye layık aynı kişi olduğunuzu öğrendim.

Sevginin birçok yüzü olduğunu ve birçok şekilde ortaya çıktığını öğrendim.

eşit derecede güzel ve seksi. Ama en önemlisi, soğuk kalpli bir Dominatrix'in bile hata yapabileceğini öğrendim."

Jade'in dudaklarının titrediğini odanın öbür ucundan görebiliyorum ve sırf ona sarılmak için bu sahneden atlama dürtüsüyle savaşıyorum.

Bir şekilde konuşmamı bitirecek gücü topladım.

"Üç yıl önce, açılış gecesinde tuvalette genç ve güzel bir kadınla karşılaştım ve gözlerindeki korkuyu gördüm çünkü kendisini sömürebilecek bir kulübe adım atmıştı. Ama onun bilmediği bir şeyi biliyordum; bu mekan sahiplerinin yaratmak istedikleri şey insanların zevk alacağı, hatta orgazm olacağı bir yer değildi. İnsanların kendilerini bulmaları için bir yer yarattılar. Salacious Players' Club her zaman böyle olmuştur ve ben de her zaman böyle kalmasını sağlamak için çalışacağım. Teşekkür ederim."

Kalabalık alkışlar ve tezahüratlar arasında mikrofonu hızla Emerson'a geri veriyorum. Elinden kurtulup sahneden inmeden önce beni birkaç fotoğraf için yanına çekmeyi başarıyor.

Sonra insanlar tarafından bombardımana tutuluyorum. Arkadaşlar, müşteriler ve yabancılar sırtımı sıvazlamak, konuşmam için teşekkür etmek ya da bana bir içki ısmarlamak için bana doğru koşuyorlar. Jade ve Clay'i çabucak gözden kaybediyorum ve çoktan gitmiş olabilecekleri konusunda paniklemeye başlıyorum.

Odanın diğer tarafına, bir zamanlar durdukları yere ulaştığımda çılgına dönmüştüm. Ama insan kalabalığının arasından sıyrılıp bana umutla bakan ikiliyle yüz yüze geldiğimde o kadar bunalıyorum ki hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Merhametinizi ya da bağışlamanızı beklemiyorum," diyorum, gözlerim ikisi arasında dans ediyor. "Geldiğinize çok sevindim ve sizi birlikte gördüğüm için mutluyum. Bütün konuşmayı planlamıştım ama sonra telaşlandım, şimdi başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama özür dilerim."

Jade dudağını yalıyor. Kolunun Clay'in koluna nasıl dolandığını fark ediyorum. Onları birlikte gördüğüme gerçekten çok sevindim. En azından hâlâ birbirlerine sahipler.

"Konuşmanı beğendim," diyor Jade tatlı

bir sesle. "Ben de," diye ekliyor Clay.

Kendimi berbat hissediyorum. Gözyaşlarımı tutma umudum artık yok. Kulüpte hıçkıra hıçkıra ağlamamam gerekiyordu. Ben Madam Kink'im. Bana ne oldu böyle?

Ama duramıyorum. Gelmelerini istediğimde benim için burada olduklarını görmek, beni herkesten daha çok gören iki insan. Beni *ben* yapan iki insan. Buradalar ve bu bana umut veriyor.

İnsanlar etrafımızda dolaşırken onlara yaklaşıyorum. Jade'in koluna dokunuyorum ve Clay'e hafifçe sürtünüyorum. Geri çekilmiyorlar ya da beni hareket ettirmiyorlar. Aksine daha da yaklaşıyorlar. Kısık bir sesle, "Size değiştiğimi kanıtlayabileceğimi söylemiştim. Eğer göstermeme izin verirseniz, sizi odalardan birine götürebilirim. Eğer istemezseniz, anlarım. Gücenmek yok. Sadece geldiğine sevindim.
-"

Jade yanağıma dokunuyor. "Eden," diyerek konuşmamı engelliyor. "Şimdi kim saçmalıyor?" diye soruyor gülümseyerek.

Gözyaşlarımın arasından bir kahkaha attım.

"Seni dinlemek istiyoruz," diye ekliyor Clay. Jade'den biraz daha temkinli ama nedenini anlayabiliyorum. Bunu ona iki kez yaptım.

Sonra küçük bir tebessüm ediyor ve bu bana her şeyden çok umut veriyor. "Güzel," diye cevap veriyorum. Sonra elimi uzattım ve o da elimi tuttu. "O zaman
Beni takip edin."

Kural #49: Olaylara farklı bir bakış açısıyla bakın.

Kil

Gardımı aldım. Tabii ki öyle. Nasıl olmasın ki?

Ama Eden'da farklı olan bir şey var. Her şeyden önce, onu hiç böyle açıkça ağlarken görmemiştim. Peki ya o konuşma? Sadece ondaki kırılganlığa bakarak bile değiştiğini söyleyebilirim. En azından açılacak ve bizi içeri alacak kadar.

Ama yine de temkinliyim. Çünkü artık zarar görme riski altında olan sadece ben değilim. Jade'i de korumak zorundayım.

Bizi kulüpte dolaştırırken, merdivenlerden yukarı, özel odasına götürmüyor. Bunun yerine bizi röntgenci salonuna götürüyor ve tansiyonum yükselmeye başlıyor. Bunun nereye gittiğini zaten biliyorum.

Heyecan ve gerginliğin bir karışımını yaşıyorum. Bunun işe yaramayacağına dair gizli bir endişe ve korku katmanı var. Yapmak üzere olduğunu bildiğim şeyi yapabilecek kapasitede mi?

Bizi koridora çıkarırken, önümden geçen her pencereyi izliyorum, çoğu dolu ve kalabalıklar toplanmış. İnsanlar bizi izliyor olacak. Buna hazır mıyım?

Eden anahtar kartıyla gizli siyah kapılardan birinin kilidini açarken Jade elimi sıkıyor. Sonra bizi odanın içine götürüyor ve gözlerim ortadaki tahta takılıyor.

Ağzım kurudu ve her yerim gergin. Bunu o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum. Onu -hayır, *onları*- kollarımın arasına alma ihtiyacı çok büyük. Bunu berbat edemeyiz. Bu gece olmaz.

Bizi odaya götürürken Jade'in yanında durup talimatlarını bekliyorum.

Normalde yaptığı gibi bana ne yapacağımı söylemesini beklerken, beklenmedik bir şey yaptı.

Gözleri benim üzerimde, tahtın önünde kendini yere bırakıyor. Dizlerinin üzerine oturarak bana bakıyor ve yanımdaki Jade'den duyulabilir bir nefes sesi duyuyorum.

Eden ellerini dizlerinin üzerine koyar. "Artık ikinize karşı da savunmasız olamadığımı biliyorum çünkü çok uzun zamandır güvenle mücadele ediyorum. Güvendiğim son kişi beni incitti ama tüm kalbimle biliyorum ki ikiniz de bunu asla yapmazsınız. Bu yüzden ikinize de size ne kadar güvendiğimi kanıtlamak istiyorum. Bu gece, ben sizinim. Tamamen ve bütünüyle sizinim."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Onu yerde görmek bile benim için nasıl ifade edeceğimi bilemediğim kadar çok şey ifade ediyor. Tüm ilişkimiz boyunca onun merhametine kalmıştım. Kalbimi ve hayatımı onun ellerine bıraktım. Ona daha önce hiç kimseye güvenmediğim kadar güvenmiştim.

Tüm bu zaman boyunca, ulaşılamaz hissediyordu.

Ama şimdi, ona verdiğim her şeyi bana geri veriyor.

Ona bu şekilde sahip olma fikri bile ağzımı sulandırıyor. İçimde orman yangını gibi yanıyor ve biliyorum ki bunu bir kez yaptığımızda geri dönüşü olmayacak.

Ona bakarken kravatımı gevşetmeye başladım. "Güvenli kelimelerini biliyor musun?"

Başını sallayıp bakışlarını yere çevirirken yüzü rahatlıyor. "Evet, efendim." "Güzel. Sanırım bu gece seninle biraz eğlenebiliriz. Ne yaparsın?
ne düşünüyorsunuz, Hanımefendi?"

Yanımda Jade gülümsüyor. "Bence onunla çok eğlenebiliriz. Bizi memnun etmek istiyorsun, değil mi?"

Eden alt dudağını ısırır. "Evet,
Hanımefendi." "Aferin kızıma," diye
sırıtarak cevap veriyor Jade. "O zaman
sürün," diyorum soğuk bir emirle.

Eden hiç tereddüt etmeden dört ayak üzerine düşüyor ve Jade ile benim durduğumuz yere doğru ilerliyor. Ayaklarımıza ulaştığında topuklarının üzerine oturdu ve bekledi.

Jade'i önüme alıp Eden'e bakarken ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Şimdi devam et. Hanımına tap. Ayakkabılarını öp."

Eden'ın gülümsemesine karşı koyarken ağzının kenarındaki seğirmeyi fark ediyorum. "Evet, efendim," diye yanıtlıyor.

Sonra kendini yere bırakıyor ve dudaklarını Jade'in her bir ayakkabısının üstüne bastırıyor.

"Çok iyi dinliyor," diyorum Jade'e, saçlarını yana yatırıp boynunun kenarını öperken.

"Evet, öyle. Çünkü bizi memnun etmek istiyor. Değil mi, tatlım?"

Eden başını sallar. "Evet, Sahibem."

"Sen sadece bizim zevkimiz için varsın. Anlıyor musun?" Başının üstünü okşayarak soruyorum.

"Evet, efendim."

"Güzel," diyorum sakince. Sonra eğilip elimi yanağına koyuyorum ve ekliyorum: "O zaman pantolonumu çıkar."

Ben ceketimi çıkarıp duvardaki kancaya asan Jade'e uzatırken o dizlerinin üzerinde yükseliyor ve kemerimi çözmeye başlıyor. Eden bana bakıyor ve ben gömleğimin düğmelerini açarken gözlerimiz buluşuyor ve o da nazikçe fermuarımı indiriyor. Gömleğim kollarımdan aşağı kayarken, o da pantolonumu çekiştiriyor. Aletim boxer külotumun pamuğunun arkasında yarı sertleşmiş durumda, bu yüzden ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardıktan ve o da pantolonumu çıkarmama yardım ettikten sonra ona gülümsüyorum.

"Benim için sertleştirmek istiyorsun, değil mi?"

Dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor.

"Evet, efendim." "O zaman devam et."

Jade yanımda duruyor, parmakları omzumda ve göğsümde gezinirken Eden'ın boxer'ımın lastiğini aletimin çıkabileceği kadar aşağı indirmesini izliyor. Sonra eliyle uzunluğunu kavrıyor ve ağzına götürüyor. Bana bakarak dudaklarını aletimin başının etrafına kapatıyor ve ben bir inilti çıkarıyorum.

"İşte bu," diyorum cesaretle. "O mükemmel dudaklarınla beni güzelce sertleştir."

Boğazının arkasına doğru kayarken sikimin etrafında mırıldanıyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor ve tökezlememek için Jade'e tutunuyorum.

"Sikeyim evet." İnliyorum.

Jade Eden'ın başını usulca okşuyor, saçlarını geriye doğru tarıyor ve sikimi emerken onu övüyor.

Aşağı uzanarak Eden'ı başının iki yanından tutuyorum. "Çok iyi gidiyorsun ama biraz daha dayanabilirsin, değil mi?"

Nefes nefese kalıyor ve çenesini siliyor. "Evet, efendim."

"Benim için aç," diyorum. Dudakları ayrıldığında ve dili öne doğru kaydığında, sikimi gidebildiği kadar ağzına sokuyorum. Arkaya ulaştığımda tıkanıyor, ben de çekiyorum.

"Elini bacağıma koy, tatlım," diyorum. Eli bacağımı kavrıyor ve ne yapacağını bildiğini biliyorum. Çok fazla gelirse sıkıyor.

Ben kontrolü ele alıp ağzını sikerken ve öğürmesini sağlarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Her birkaç vuruştan sonra, nefes almasına izin vermek ve çok erken gelmesini önlemek için geri çekiliyorum.

"Böyle çok ateşlisin," diyorum boğazını tekrar sikerken. Her çekişimde sikimin ucundan ağzına doğru tükürük akıyor ve onun bu haline bayılıyorum. "Baksana, sikimi nasıl da seviyorsun. Seviyorsun, değil mi tatlım?"

Nefes nefese. "Bayıldım efendim."

"Güzel. Biraz daha al." İtişlerimi sürdürürken, bacağımdaki eline dikkat ediyorum. "Her damlasını yutmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başını sallıyor. "Evet, efendim."

Sikimi tekrar ağzına sokarken, bu sefer durmuyorum. Sadece onun benim yükümü yuttuğunu düşünmek bile beni patlatmak istiyor. Sonunda serbest bırakıldığımda ellerim başının üzerinde sabit kalıyor ve birkaç itme ile daha sert bir şekilde geliyor.

Vücudum zevkten patlarken yüksek sesle inliyorum. Ve sikimi ağzından yavaşça çıkarırken yutkunmasını izliyorum.

"Çok mükemmel," diyor Jade yanımdan mırıldanarak. Eden yutkunduktan sonra Jade bir elini onun saçlarına gömüyor ve dudaklarına gülümsüyor. "Ama şimdi sıra bende."

"Elbisesini çıkar, tatlım," diyorum Eden'a. O da hızla Jade'in yanına gidiyor. Ayağa kalkarak, elbisesinin fermuarını arkadan açmak için arkasına geçiyor. Sonra Eden Jade'in elbisesini omuzlarından kaydırıyor.

"Seni o tahtta görmek istiyorum," diye fısıldıyorum Jade'in kulağına. Yüksek topuklu ayakkabıları ve ince siyah tangasından başka bir şey giymeden sandalyeye doğru yürürken gülümsüyor. Eden hala yanımda duruyor, ben de elimi saçlarına gömüyorum ve ağzını kendime çekiyorum. Onu derinden öpüyorum, ağzımın içinde inliyor.

Öpüşme bittiğinde, hâlâ başının arkasından tutarak gözlerinin içine bakıyorum. "Bana bir renk ver."

Dudakları nazik bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Yeşil, efendim."

"Güzel," diye cevap veriyorum usulca. "O zaman ne kadar güzel olduğunu görelim."

Bununla birlikte, parıldayan siyah ceketini omuzlarından kaydırıyorum. Altında ince askılı, hafif, ipeksi siyah bir bluz var ve narin omuzlarını ortaya çıkarıyor. Eğilerek dudaklarımı tenine bastırıyor, ağzımı boynundan kulağına kadar takip ediyorum. Ellerim pantolonuna gidiyor, düğmesini açıyor ve yere düşmesine izin veriyorum. Üstünü çıkarmak için dudaklarımı boynundan ayırmak zorunda kalıyorum, böylece sonunda çıplak kalıyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum parmaklarım omzundan aşağı, göğüslerinin üzerinden karnına doğru usulca dans ederken. "Çok güzel ve çok bizimsin," diye mırıldanıyorum kulağına.

Dokunuşuma doğru eğilirken nefesi kesiliyor.

"Ama önce," diyorum dudaklarımı yalayarak. "Yalvarışını göreyim."

Gözleri yüzümde, yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor. Saçlarından bir tutam tutarak onu nazikçe Jade'in tahtta beklediği yere yönlendiriyorum. "Bu senin Domme'un," diyorum. "Öyleyse ona tap."

Jade o büyük sandalyede çok sert görünüyor. Kollarını yanlara dayamış ve bacaklarını açmış, Eden'ın normalde sahip olduğu güven ve güç hissini yayıyor. Bu manzara karşısında sikim yeniden canlanmaya başladı.

Eden de aynı şeyi hissediyor olmalı çünkü Jade'e doğru sürünmeden ve bacaklarını nazikçe açmadan önce tereddüt etmiyor. Parmaklarını Jade'in külotunun etrafına dolamak için uzanarak, onun için çıplak olana kadar onları hızla Jade'in bacaklarından aşağı çeker. Sonra Eden, bacaklarına doğru öpüşürken Jade'e bakar.

Zirveye ulaştığında, Eden'in dilini Jade'in amcığına doğru sürüklediğini, klitorisine doğru yol alırken inlediğini ve Jade'in kıvranmaya başladığı kadar sert emdiğini izliyorum. Aşağı uzanıyor ve Eden'i başının arkasından tutup orada tutuyor.

Duvara doğru ilerliyorum, onları izlerken duvara yaslanıyorum. Tembelce, sikimi tekrar hayata döndürüyorum.

Eden, Jade'in bacaklarını omuzlarının üzerinden geçirerek onu yutuyor, yüksek sesle emiyor ve kemiriyor.

"Durma," diye haykırır Jade. Eden iki parmağını içine sokarak Jade'in daha da yüksek sesle inlemesini sağlıyor. Jade, Eden'in başını bacaklarının arasında tutarken yavaşça çözülüyormuş, zevkin eşiğindeymiş gibi görünüyor. Eden bir an için yüzünü çektiğinde, Jade ona gülümsüyor.

Sonra da "Bana o güzel küçük ağzından biraz daha ver" diye mırıldanırken onu geri çekiyor.

Eden hınzır bir sırıtışla Jade'in bacaklarının arasına geri dalıyor. Şimdiye kadar, horozum kendini kaya gibi sert bir duruma getirdi, bu yüzden kızlara geri dönüyorum ve Jade'i zevkle haykırırken ağzından öpmek için eğiliyorum.

Eden'in arkasına geçerek yere diz çöküyorum ve parmaklarımı bacaklarının arasında gezdirerek onu sırılsıklam buluyorum.

"Seninle eğleneceğimizi söylemiştim, evcil hayvan," diyorum kıçına sert bir şaplak atarken. Eden ciyaklıyor, ileri geri kıpırdanıyor. Ben de karşı tarafa bir şaplak daha attım. "Oynamak için bizim olmayı seviyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim." diye mırıldanacak kadar uzun süre nefes alıyor.

"Ama seni becerdiğimde boşalmayacaksın. Anladın mı?"

Hoşnutsuz bir iniltiyle başını sallıyor. "Evet, efendim."

Sırılsıklam amcığıyla sikimi hizalayıp kalçalarını kavrıyorum ve yavaşça içeri giriyorum.

"Amının benim sikimin etrafında ne kadar güzel göründüğünü görmelisin," diyorum boğuk bir nefes vererek. Kalçalarım devralıyor, sertçe pistonluyor ve üçümüz birlikte inliyor ve ağlıyoruz.

Pencerenin diğer tarafından izleyen bir kalabalık olması bile umurumda değil. Benim için onlar burada değil. Sadece ben, Eden ve Jade, hepsi mükemmel bir şekilde senkronize ve biriz. Onların zevki benim zevkim.

Jade'in sesi tiz bir tona bürünüyor ve başımı kaldırdığımda onun tahtı ele geçirdiğini görüyorum. Eden'in parmakları, Jade'in orgazmı boyunca sarsılıp titreyerek çözüldüğü anda sertçe itiyor.

Yine Eden'ın her yerini darmadağın etti, şimdi sandalyenin koltuğuna sıkıca tutunmuş, ben ona arkadan vururken kendini dik tutuyor.

İkinci orgazmım bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor.
Parmaklarım Eden'in kalçalarında sıkılaşırken zevk vücuduma yayılıyor.

Bu his vücudumda bir ritim gibi titreşiyor.

Onlar benim. Ben onlarınım. Sonsuza dek biziz.

Kural 50: İyi kızlar ödüllendirilir.

Yeşim

"Seninle işim henüz bitmedi," diye fısıldıyorum Eden'ın dudaklarını kendime çekip ateşli bir öpücük kondururken. Dilimi dudaklarının kenarı boyunca gezdirirken gülümsüyor.

Arkasında, Clay çekilirken aşağıya bakıyor ve sperminin kalçalarından aşağı sızmasını izliyor.

"Evet, Hanımefendi," diye cevap veriyor boğucu bir fısıltıyla.

"Seninle hâlâ eğlenebilir miyim?" Yaramaz bir sırıtışla soruyorum. "Evet, Hanımefendi."

Bu hala çok gerçeküstü hissettiriyor. O burada ve kendini bize teslim ediyor. Eden'ı böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim ve bu onun sadece itaatkâr olmasıyla ilgili değil, aslında bize ne kadar güvendiğini göstermesiyle ilgili. Kendi zevkimiz için onu bencilce kullanmamıza izin verirken, onu asla incitmeyeceğimizi biliyor.

Onu ensesinden tutup kulağını dudaklarıma götürüyorum. Sonra kısık bir sesle mırıldanıyorum, "Şimdi seni becereceğim. O yüzden uslu bir kız ol ve git dolaptan o straponu getir."

Yutkunurken boğazında bir hareket görüyorum. Sonra gözleri benimkileri buluyor ve sanki ciddi olup olmadığıma karar vermeye çalışıyormuş gibi ileri geri dans ediyorlar. Ki çok ciddiyim.

"Evet, Hanımefendi," diye mırıldanıyor yavaşça. Sonra yerden kalkıyor ve arka duvardaki oyuncak dolabına gidiyor. Bir dakika sonra da

Birden kalbimi hızlandıran siyah deri bir kayışla geri döndü.

Bunu gerçekten yapacağım.

Banktan kalkıp belime bağlamama yardım ediyor, o kadar sıkı çekiyor ki vücudum onun hareketiyle kayıyor. Sonra gözlerimiz buluşuyor ve onu başka bir öpücük için kendime çekiyorum. Vücudum heyecandan adeta vızıldıyor. Ağzıma karşı miyavlarken dişlerim dudaklarını ısırıyor.

Yüzünü iki yandan tutarak onu kendimden uzaklaştırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Benim için güzel ve ıslak olsun," diyorum kendinden emin bir komutla.

Dudaklarını yalayarak dizlerinin üzerine çöküyor ve şaftı ağzına alıyor, parlayana kadar tükürüğüyle sıvıyor. Sonra tekrar tahtın üzerine düşüyorum ve onu nazikçe çenesinden tutuyorum.

"Buraya gel," dedim.

Kucağıma tırmanıp dildonun uzunluğunun üzerinde gezinirken, içine girmek üzere olduğu yere bakıyorum. Bunun bana nasıl hissettirdiğini açıklayamam. Kendini alçaltıyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Sonra kayarken yüzünü izliyorum. Ağzı açık kalıyor, gözleri büyüyor ve vücudu beklentiyle geriliyor. Sonuna kadar oturduğunda ikimiz de aynı anda nefes nefese kalıyoruz. Ben yüzünü tutarken o da kollarımı kavrıyor.

"Tanrım, bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum. Tahmin bile edemezsin" diyorum. O da

Eğiliyor ve ağzımı bir öpücükle kapıyor. "Ben

de," diye yanıtlıyor dudaklarıma karşı.

Gözlerimiz kilitlenmişken, kucağımda zıplıyor ve ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Kolları, göğüsleri, bacakları. Ona çok ihtiyacım var. Burada olduğunu ve benim olduğunu bilmem gerek.

Ona bu şekilde sahip olmak daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemiyor. Ona istediği her şeyi verebileceğimi ve ihtiyaç duyduğu her şey olabileceğimi hissettiriyor.

Kalçalarını hızlı bir ritimle hareket ettiriyor ve bu andan zevk alırken yüz ifadesinin değişmesini izliyorum.

Clay onun arkasından yaklaşıyor ve sırtına yaslanıyor. Sonra bana bakıyor ve sanki o da benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi gözlerindeki yoğunluğu hissediyorum.

Yeniden bir bütün olduk.

Adam onun yanağını okşuyor ve kadın kalçalarını kucağıma yaslarken dönüp ona bakıyor. Onu öpmek için eğiliyor ve alnındaki terden ıslanmış saçları siliyor. Onu izleyişine bayılıyorum; o kadar şefkatli ve sevgi dolu ki.

"Çok iyi davrandı," diyor özenle. "Bence gelmeyi hak ediyor.
Ne düşünüyorsun, bebeğim?"

Kalçalarındaki ellerim daha sıkı sıkıyor. Onun boşalmasını izlemekten başka bir şey istemiyorum. Buna ihtiyacım var ve bunu elde edene kadar bu odadan çıkmayacağım. Çünkü bize güvendiğini kanıtladı ama biz ona bakacağımızı kanıtladık mı? Tam olarak değil.

Gözlerimi ondan ayırmadan, "Evet, gelmeyi kesinlikle hak ediyor," diye cevap veriyorum.

Vücutlarımızın arasına uzanan Clay, kızın meme uçlarından birini parmaklarının arasına alıyor ve seksi, muhtaç bir zevk sesi çıkarana kadar sıkıyor.

"Biraz acıyı sever. Değil mi, evcil hayvan?" diyor şakacı
bir şekilde. Kız ona bakıyor ve başını sallıyor. "Evet,
efendim."

"Sadece birazcık," diye cevap veriyor eğilip onu tekrar dudaklarından öperken. Sonra göğsündeki tutuşunu bırakıyor ve odanın diğer ucuna doğru yürüyor. Bir süre sonra geri döndüğünde elinde kalın siyah bir mum tutuyor ve balmumunu göğsüne damlatmasını şaşkınlıkla izliyorum.

Eden'in acı ve zevkin bir arada olduğu bir sesle haykırdığı anda bir nefes veriyorum. Kucağımdaki hareketi hızlanıyor, sanki o küçük acı onu boşalmaya daha da yaklaştırmış gibi.

"Buraya gel bebeğim," diyor bana bakarak. Mumu tekrar ucuna taktığında, balmumu göğüslerime düşüyor ve bir çığlık atıyorum. İlk başta çok fazla gibi geliyor. Saf ıstırap, ama ardından acı farklı bir şeye dönüşüyor. Karnımın derinliklerindeki bu erotik ihtiyaçla doruğa ulaşana kadar tüm sinir sistemim boyunca vızıldıyor.

"Aman Tanrım," diye bağırıyorum kısık bir sesle.

Biraz daha dik oturup göğsünü neredeyse benimkiyle aynı hizaya getirirken gözlerim Eden'ınkilerle buluşuyor.

"Tekrar yap," diyorum Clay'e. Eden'ın saçlarını yoldan çekiyor ve hepimiz aşağıya bakarak ağdanın birbirine bastırılmış göğüslerimizin üzerine damlamasını izliyoruz.

Hayatımda gördüğüm en güzel şey olabilir. Ya da hissettiğim.

Acı ikimize de aynı anda vuruyor ve birbirimize daha sıkı sarılıyoruz. Birden kendimi ona daha yakın hissettim. Acı dindiğinde ve uyarılma çiçek açtığında, yüzünü tutuyorum ve onu sertçe öpüyorum.

Ağzımın içinde inliyor.

"Kucağıma geldiğini hissetmek istiyorum."

Elim saçlarında, diğeri de kıçında. O kadar yakınız ki birimizin nerede başlayıp diğerimizin nerede bittiğini anlayamıyorum, bu yüzden tek tadabildiğim, koklayabildiğim ve hissedebildiğim o. Bu mükemmel ve sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum.

Ama önce, onun zevkini hissetmeliyim. Bu yüzden elimi kıçının üzerinde gevşetiyorum ve başparmağımı klitorisine bastırıyorum. Başparmağımı kararlılıkla klitorisinin etrafında dolaştırırken kucağımdaki silikon alete daha da sert biniyor.

"İşte bu, Eden. Neredeyse vardın," diyorum.

Clay bu kez mum olmadan geri geliyor ve balmumuyla kaplı meme ucunu tekrar çimdikliyor. Diğer eli boğazını sıkıca kavrıyor, böylece tamamen bizim tarafımızdan kuşatılıyor, dokunuşlarımız vücudunu sarıyor.

Orgazmı yavaş yavaş oluşuyor ve vücudunun her santimine nasıl tırmandığını izliyorum. Parmaklarının etimde sıkılaşmasından ve kaslarının kasılmasından başlayarak. Ve sonra, nihayet, nefes alış verişi sığlaşıyor ve hızlanıyor. Zevkinin zirvesine ulaştığında inlemeleri sessizleşiyor. Sonra her şeyi tüketen bir orgazma yakalanıyor. Bunu klitorisinin nabzında ve kalçalarının etrafımda sıkılmasında hissediyorum. Umutsuz bir çığlık atıyor ve vücudu kendi kendine hareket ediyor, titriyor ve her güzel anı yaşarken kucağımda sarsılıyor.

Hayatım boyunca bundan daha mükemmel bir şey görmedim.

Vücudunun gevşemesi ve Clay'in onu yuvarlanmaktan kurtarması için dakikalar geçmesi gerekiyormuş gibi geliyor. Yüzünü okşuyor ve nefesi kesilen kızın alnına bir öpücük konduruyor. Onu kollarının arasına alıp kucağımdan kaldırıyor.

Sonra onu dikkatlice ayağa kaldırır.

Onu tahtın karşısındaki şezlonga çekerken şefkatle, "En sevdiğin bölümün zamanı geldi," diyor. Önce boxer külotuyla oturuyor ve onu kollarının arasına alarak yanına çekiyor. Sonra onun için bir şişe su açıyor, boynunu ve göğsünü ıslak bir bezle silerken içmesini sağlıyor.

Onunla ilgilenmesini izlemek onu daha da çok sevmemi sağlıyor. Sahip oldukları şeyin özel olduğunu görmek. Bu beni kıskandırmıyor. İkisine de sahip olduğum için minnettar olmamı sağlıyor.

Bu geceden sonra böyle olacağını varsayıyorum. Bu kalacağı anlamına geliyor, değil mi? O bize güvendiğini kanıtladı, biz de ona bize ait olduğunu kanıtladık. Ona bakacağımızı, onu seveceğimizi ve ihtiyacı olan her şeyi vereceğimizi.

Tahttan kalkıp kemeri çıkarıyorum ve yere bırakıyorum. Başka bir bez bulup göğsümdeki kurumuş balmumunu silmek için kullanıyorum. Yerden kıyafetlerimi alıp yavaşça üzerime geçiriyorum. Sonra dolaptan bir şişe su alıp kana kana içiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Clay Eden'a sorar. Kadın tembel bir gülümsemeyle ona bakıyor. "İyi hissediyorum." Başını usulca Clay'in göğsüne yaslıyor ve parmakları hafifçe Clay'in göğsünün ve karın kaslarının çıkıntılarında geziniyor.

"Sizi bilmem çocuklar," diyorum diğer tarafındaki koltuğa otururken. "Ama benim bir duşa ihtiyacım var. Neden onu soyunma odasına götürüp ikimizi de temizlemiyorum?"

Eden başını adamın göğsünden kaldırır. "Sadece evime gel. Hepimiz orada duş alabiliriz."

Gözlerim Clay'inkilerle buluşuyor ve ikimiz de şaşkınlıkla bakakalıyoruz. "Peki ya..."

"Uyuyor," diye yanıtlıyor Eden. "Ama sonra... ikiniz de gece kalabilirsiniz.
Eğer istersen."

Ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Eğilip ellerimi beline doluyorum ve yanağından öpüyorum.

"Ciddi misin?" Clay soruyor. "Emin misin?"

Başını salladı. "Evet. Eminim. Bu kararı şu anda vermiyorum. Bunu bir süredir planlıyordum."

"Bunun anlamı... tekrar deneyebiliriz, değil mi?" Umutla soruyorum.

Tekrar başını sallarken bana bakıyor. "Eğer senin için de uygunsa."

Yüzünü tutup dudaklarından öpüyorum. Sonra yanağını, çenesini ve alnını.

Ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Sadece bizi tekrar içeri almakla kalmıyor, aynı zamanda *tamamen* içeri alıyor. Biz onun hayatının bir parçasıyız. Onun gerçek hayatının.

"Evet, benim için hiç sorun değil," diye cevap veriyorum geniş bir sırıtışla.

O da bana gülümsediğinde, aslında her şeyin yolunda olabileceğini fark ediyorum.

Bunun ne kadar süreceğini ya da on ay veya on yıl sonra bize ne olacağını bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, birbirimizin yanında güvende olduğumuz ve hepimizin isteyebileceği tek şeyin bu olduğu.

Kural #51: Mükemmel olması için planladığınız gibi olması gerekmez.

Eden

Kanepede uyuyan Madison'ı uyandırıyorum. Gözlerini açtığında Clay ve Jade'in mutfağımda beceriksizce durduklarını görünce gözlerini bile kırpmıyor. Onları kibarca selamlıyor ve Clay kendini tanıttığında bilmiş bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Jack sürekli senden bahsediyor. Sen de Jade olmalısın," diyor, koyu yeşil balo elbisesi içinde kızaran Jade'e gülümseyerek.

Jack'in dadısına hâlâ onlardan b a h s e t t i ğ i n i duyunca ikisinin de yüzündeki gururu görebiliyorum. Madison'ı kapıya kadar geçirirken gururlu bir gülümseme takınıyorum ve bebek bakıcılığı için ona tekrar teşekkür ediyorum.

İçeri döndüğümde Clay ve Jade evimde çok doğal görünüyorlardı. Jade tezgahın üzerinde oturuyor, Clay ise buzdolabımın üzerine iliştirilmiş çeşitli okul resimlerine ve renkli çizimlere bakıyor.

"Şu duş meselesi," diyorum başımla ana yatak odamı işaret ederek. İkisi de arkamdan geliyor ve banyoya doğru ilerlerken bizi içeri kapatıyorum. Sonra suyu açmak için düğmeyi çeviriyorum ve lavabonun altından üç havlu çıkarıyorum.

Dünyanın en büyük duşu değil, ama en azından üçümüzün sığabileceği kadar büyük, eğer yakın olmak konusunda rahatsak ki öyleyiz.

Clay ceketimi omuzlarımdan sıyırırken Jade'in elbisesini çıkarmasına yardım ediyorum. Sonra onu benimle birlikte duşa çekiyorum. Sıcak spreyin altında ikimiz de inliyoruz. Ben saçlarını köpürtürken o da gözlerimin altındaki makyajı silmeye yardım ediyor.

şampuanla. İkimiz de temizlendikten sonra ona bakıyorum. Kısa kahverengi saçları geriye doğru taranmış, burnunda ve kulaklarında su damlacıkları var. İnanılmaz derecede mükemmel görünüyor. Burada olduğu için içim rahatladı. Bu gece kulübe geldiği, beni affettiği ve bunu en az benim kadar istediği için minnettarım.

Kollarımı boynuna doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum, sıcak su spreyinin altında çıplak bedenini kendime sarıyorum. Hayatımda hiç kimseyle bu kadar yakın olmamıştım. Evlendikten sonra bile. Yedi yıl seks işçiliği yaptıktan sonra bile. Hiç bu kadar samimi bir an olmamıştı çünkü birbirimize sadece bedenlerimizi göstermiyoruz; ruhlarımızı ve kalplerimizi de ortaya koyuyoruz. Bundan daha savunmasız ne olabilir?

Clay bizimle içeri girerken duşun kapısı açılıyor. Jade ve ben tereddüt etmeden onu kucaklıyoruz. Üçümüz birlikte suyun altında duruyoruz. Mesele seks değil ve bu işin varacağı yer de orası değil. Sadece birbirimize sarılıyoruz ve aynı havayı soluyoruz, üç kişinin olabileceği kadar yakın.

Şu anda kendimi yaşayan en şanslı kadın gibi hissediyorum. Buraya nasıl geldim? Bunu nasıl hak ettim?

Hayatımda tek istediğim şeyin asgari düzeyde olduğu bir zaman vardı. Yaşamak için güvenli bir yer. Oğlum için basit bir hayat. İstismarın olmadığı bir hayat.

Her türlü masalsı aşk fikrini bir kenara bıraktım. Bu çok fazla şey istemek olurdu.

Sonra bu ikisi geldi ve şimdi bunu kabul ettiğim için neredeyse açgözlü hissediyorum. Cehennemden tırnaklarımla kazıyarak çıktım ve bunu asla cennete gitmeyi umarak yapmadım. Ama işte buradayım.

Kucaklaşmamızdan ayrıldıktan sonra Jade ve ben Clay'in saçlarını yıkıyor, uzun buklelerine farklı şekiller verirken gülüyoruz. Biz ona kıkırdarken o hepsini silkeliyor. Sanırım hepimiz sayıklıyoruz ve bu anın mükemmelliğiyle kafamız güzel.

Sonunda duştan teker teker çıktık. Jade'e uyuması için bir şeyler veriyorum ve sonra üçümüz, kimse ilk hamleyi yapmadan büyük boy yatağıma bakıyoruz.

"Bunun iyi olduğuna emin misin?" Jade soruyor.

Clay, "Kanepede uyuyabilirim," diye ekliyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

Başımı salladım. "Evet, eminim. Onunla biraz konuştum. Onu elimden geldiğince hazırladım."

Ben yatağa doğru ilerleyip yorganı geri çekerken Clay sıkı bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Ama biliyorsun... kıyafetlerini çıkarma," diye ekliyorum sertçe.

Bunun üzerine biraz güldüler. Sonra içeri giriyoruz. Jade ortada yatıyor, ben de normalde uyuduğum tarafı alıyorum. Hepimiz yerleştikten sonra komodinin üzerindeki lambayı tıklatıyorum. Oda ay ışığıyla yıkanıyor. Yorganın altında bacaklarımız birbirine değiyor, hafifçe birbirine dolanıyor. Yorganın üstünde ellerimiz birbirine bağlı. Jade'in sırtı benim önüme dayanmış, kolumu yastık olarak kullanıyor.

Yatağımda hissettiklerine bayılıyorum. Bir rüya gibi geliyor ve ben daha uyumadım bile.

Önce ben uyanıyorum. Dikkatlice yataktan kalktığımda saat daha yedi buçuktu. Yanında durup yatağımdaki ikisine bakıyorum ve ne kadar *doğru* göründüğüne gülümsüyorum.

Bu konuda acele etmiyoruz. Taşınmıyorlar ama ikisinin de bu konuda ne kadar ciddi olduğumu bilmelerini istedim. İlişkisi olan insanların yaptığı şeyleri yapacağız, birbirimizin evinde yatıya kalmak gibi.

Saçlarımı tepemde topuz yapıp yatak odamdan çıkıyorum ve evi geçerek Jack'in odasına gidiyorum. İçeri girdiğimde hâlâ yatağında huzur içinde uyuyordu. Onu uyandırmıyorum ama birazdan kıpırdanmaya başlayacağını biliyorum.

Mutfağa gidip bir fincan kahve yapmaya başladım. Çok normal geliyor ama yine de şu anda hiçbir şey normal gelmiyor. Ya da belki yeni bir normal gibi.

Kahve demlenirken, bahçeye bakan pencereye doğru yürüyorum. Güneş doğmuş, gökyüzünü sıcak bir turuncuya ve ufuk boyunca maviye boyuyor. Böyle sessiz anlarda onu düşünüyorum; acı içinde yaşayan versiyonumu. Günlük kâbuslara herkesin katlanması gerekenden çok çok daha uzun süre katlanan halimi.

Uzun zamandır kendime o kadın olmadığımı söylüyordum ama artık bu doğru gelmiyor. Geçmişteki trajik bir versiyonumdan kaçmadım. Tıpkı geçmişimden kaçamadığım gibi. Onu her gün yanımda taşıyorum.

Ben her zaman aynadaki kadındım.

Bir zamanlar olduğum kadını kurtarmadım. Kendimi kurtardım. Ben Eden St. Claire *ve* Madam Kink'im.

Ve bir dereceye kadar, ben hala *Nina'yım* - küçük bir kasabadan gelen, doğumuyla ya da kaderiyle tanımlanmayı reddeden bir kadın. Bir gün aynaya bakıp daha fazlasını istediğine karar veren kadın.

"Anne?"

Gözlerimdeki yaşları kırpıştırarak pencereden uzaklaşıyorum ve Jack'in koridordan sürünerek çıktığını, tek gözünün açık olduğunu ve yavaşça uyanırken başını kaşıdığını görüyorum. Bebekken yaptığı gibi kollarını bana doğru kaldırdığında, tüm gücümü kullanarak onu yerden kaldırıyor ve kollarımın arasına alıyorum.

Yavaşça uyanırken başını omzuma yaslıyor. Pencerenin yanında durup onu nazikçe sallıyorum. Artık kucağıma alamayacağım kadar büyüdüğünde yanımda taşıyabilmek için bu anı ezberlemeye çalışıyorum.

"Jack, seninle konuşmam gerek," diyorum usulca sırtını okşarken. "Evet, anne?" diye uykulu bir sesle cevap veriyor.

Bu konuşmayı yüz yüze yapmamız gerektiğine karar vererek onu kanepeye götürüp yanıma oturtuyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum ve bir yıldan uzun bir süredir yapmaktan korktuğum şeyi yapıyorum.

"Sana Clay'in erkek arkadaşım olacağını söylemek istedim." Gözlerinin içine bakıyorum ve yüz ifadesinin anında aydınlanmasını izliyorum. Koltuğunda zıplamaya başlarken bana ışıltılı bir gülümseme fırlatıyor.

"Bu iyi mi?" Olduğu çok açık olmasına rağmen soruyorum. Kesinlikle başını sallıyor. "Evet. Bizimle mi yaşayacak?"

"Hayır, hemen değil ama daha çok yanımızda olacak. Ve birlikte bir şeyler yapabiliriz," diyorum asi buklelerinden biriyle oynarken.

"Peki ya Jade?" diye soruyor, kaşları içe doğru kıvrılmış.

Onu düşünmesini seviyorum. Birlikte geçirdiğimiz birkaç günün ardından onun zihninde bir yer edinmiş olmasını seviyorum. Derin bir nefes alıyorum, midem ağırlaşıyor.

Jack'in bunu kabul edeceğini biliyorum ve oğluma her zaman sevgiyi her şekil ve biçimde kabul etmeyi öğrettim. Ancak etrafındaki dünyanın ona bir ilişki içinde olmanın tek bir doğru yolu olduğunu öğrettiğini inkar etmek mümkün değil. Annesi olarak her gün bu heteronormatif beyin yıkamayla savaşmak zorundayım. Ve o da bu savaşı benimle, *bizimle birlikte vermek* zorunda kalacak.

Ama günün sonunda, bu hala sevgi. Ve oğlum daha azını hak etmiyor.

"Pekala," diyorum elini uzatarak, "Jade benim kız arkadaşım olacak.
Bizim
Kız arkadaş. Benim ve Clay'in."

Gülümsemesi hiç değişmiyor. Şaşırmış gibi bile görünmüyor. "O da bizimle yaşayacak mı?"

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım. "Henüz değil.

Belki bir gün." Ayaklarını tekmelerken heyecanla

kıpırdanıyor.

"Bu habere sevindin mi?" "Evet."

"Ailenizin okuldaki arkadaşlarınızdan biraz farklı görünebileceğini anlıyor musunuz?"

Omuz silkiyor. "London'ın annesinin sadece bir erkek arkadaşı var. Ve Victoria adında iki babası olan bir kız var. Ama benim annemin bir erkek arkadaşı ve bir kız arkadaşı var."

"Herhangi bir sorunuz olursa bana sorabileceğinizi biliyorsunuz,

değil mi?" "Evet, anne."

"Ve ne olursa olsun," diyorum, ona doğru eğilip alnımı alnına bastırarak. "Her zaman bana sahip olacaksın. Ben ve sen, sonsuza dek. Tamam mı?"

"Tamam. Seni seviyorum anne," diye fısıldıyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Seni çok seviyorum dostum."

Odamdan birinin çıktığını fark ettiğimde hâlâ sarılıyorduk. Jade'in üzerinde benim pijamalarımdan bir takım vardı ve neredeyse içinde yüzüyordu. Saçları karmakarışık ve dağınık ama kollarımdaki Jack'i görünce bana gülümsüyor.

Adam dönüp onu gördüğünde, kızarmış bir sırıtışla gülümsüyor. Yanına gidiyor ve kanepeye oturuyor. "Günaydın," diyerek onun saçlarını karıştırıyor.

"Annem söyledi," diye fısıldıyor kızarmış bir gülümsemeyle.

Jade merakla bana bakıyor. "Öyle mi yaptı? Ne söyledi?"

"Onun kız arkadaşı olduğunu. Clay de onun erkek arkadaşı. Ve belki bir gün gelip burada yaşayabilirsin."

Bir kahkaha atıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Jack..."

"Belki bir gün," diye tatlı tatlı yanıtlıyor. "Annenin kız arkadaşı olacağım için heyecanlı mısın?"

Kendini onun kucağına atıyor. "Evet. Televizyon izlemek ister misin?" Sonra Jade'in kıvrılmış bacakları arasına sokulup uzaktan kumandaya uzanıyor ve en sevdiği programlardan birini açıyor.

Jade'in gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor ve yüzündeki memnuniyeti görebiliyorum. Sonra Jack ona izledikleri program hakkında her şeyi anlatmaya başlamadan önce bana gülümsüyor.

Koltuktan kalkıp omzuna dokunuyorum. "Kahve yaptım. İster misin?"

"Evet, lütfen. Krema ve şeker."

"Tamamdır." Sonra eğildim ve dudaklarımı alnına bastırdım.

Mutfağa ulaştığımda Clay yatak odasından çıktı. Burada çok fazla kıyafet seçeneği yoktu, bu yüzden dün geceden kalma pantolonunu ve beyaz bir atlet giyiyor.

"Günaydın," diyor, gözleri Jade'in Jack'i kucağında kanepede tuttuğu yere yapışmış.

"Günaydın," diye cıvıldıyor parlak bir sesle.

Clay bana bakarken, geniş gözlerinde ve çatık kaşlarında endişe ve merak var. Yanından geçerken onu yanağından öpüyorum. "Ona her şeyi anlattım."

"Her şey mi?" diye soruyor kıkırdayarak.

"Ona senin benim erkek arkadaşım olduğunu, onun da benim kız arkadaşım olduğunu söyledim." "Ve belki bir gün burada bizimle yaşarsın," diye ekledi Jack.

Gözlerini televizyondan ayırmadan.

Clay kanepede oturan ikisine bakarken yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye cevap veriyor kollarını arkadan belime doluyor ve dudaklarını gürleyen bir hırıltıyla boynuma bastırıyor. Kavrayışından kurtulmaya çalışıyorum.

"Kes şunu," diye fısıldıyorum, ellerini uzaklaştırıyorum. "Kahve ister misin?" Dolaptan üç fincan indirirken soruyorum.

"Tabii. Kahvaltıda ne var?" diye soruyor mutfağıma bakarak.

"Krep!" Jack kanepeden sesleniyor.

"Krep mi?" Clay şakayla karışık cevap verir. "Şimdiden nasıl krep yapılacağını biliyor musun? Daha yedi yaşındasın."

Jack yüksek sesle kıkırdıyor. "Hayır, *sen* krep yap!"

Clay ona bir fincan kahve uzatırken, "Sana kötü haberlerim var dostum," diye cevap veriyor. "Hayatımda bir gün bile yemek pişirmedim."

"Sanırım öğrenme zamanı geldi," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Evet, Madam," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Sonra ona tavanın yerini gösteriyorum ve kilerden karışımı, sütü ve tereyağını çıkarıyorum.

Buzdolabına.

Ona malzemeleri nasıl karıştıracağını ve ocağı nasıl ısıtacağını gösteriyorum. İlkini çevirmeye çalışmasını ve tavanın her tarafını hamurla kaplamasını izlerken gülmekten kendimi alamıyorum. Sonra o yanımda durup çalışmamı izlerken ben devralıyorum.

Tam olarak hayal ettiğim gibi değil, ama hiçbir şey asla öyle değildir. Bu onu daha az mükemmel yapmaz.

Kural #52: Her anın tadını çıkarın.

Eden

Bir ay sonra

"Size söylüyorum, eğer kadın kayıtları düştüyse, elde tutma sayılarının nerede olduğu önemli değil. Onları kulübe kazandırmak bir numaralı önceliğimiz olmalı."

Emerson Grant konferans masasının diğer tarafından kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bir fikrin var mı o zaman?" diye soruyor sandalyesinde arkasına yaslanıp bacağını dizinin üzerinden geçirirken.

Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum.

"Evet, biliyorum." Garrett masanın yanından, "Vur bize,"

diyor.

"Pekala," diyorum ve bilgisayarın düğmesine basarak bu çeyreğin rakamlarını slayt gösterisinde gösteriyorum. "Şu an itibariyle, ana kadın demografimiz bekar, çocuksuz, varlıklı iş kadınlarına yönelik mecralar aracılığıyla çekiliyor. Ve büyük bir hedefi kaçırdığımıza inanıyorum."

"Kim?" Emerson

soruyor. "Annemler."

"Annemler mi?" Hunter dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak soruyor.

"Evet. Anneler. Eşler. Bu toplulukta yeterince temsil edilmeyen bir kadın demografisi var. Evli olanlar eşleri olmadan gelmiyor, eşleri de onlar olmadan gelmiyor. Bekâr olanlar

çıkışları yok ve hoş karşılanmayacaklar, bu yüzden bence bir davetiye göndermeliyiz."

Garrett kıkırdar. "Ne yapmamızı öneriyorsun? Hikaye saatinde kütüphaneye broşür mü bırakalım?"

Gözlerimi devirirken ona ters ters bakıyorum. "Hayır ama internetteler. Reklamlarımızı hedeflersek ve güvendikleri birkaç influencer'ı çekersek, sanırım onları kulübü ziyaret etmeye ikna edebiliriz. Kreş açalım demiyorum. Ama bu kadınları tanıyorum. Halihazırda hizmet verdiklerimizden farklı değiller. Günlerini evde çocuklarla ve çizgi filmlerle geçiriyor olmaları, geri kalanımızla aynı kirli, sapıkça arzulara sahip olmadıkları anlamına gelmez."

Masadaki üç adam da bana bakıyor ve yüz ifadelerini okumayı çok zorlaştırıyorlar. Bir yanım az önce bir kreş açmamızı önerdiğimi düşünüyor çünkü bu çılgınca geliyor, ama bir anne olarak onlara açıldığımdan beri, benim gibi başkaları için konuşma yükümlülüğüm olduğunu hissediyorum.

İlk gülümseyen Emerson oldu. "Bunu sevdim."

Hunter ekrandaki rakamları düşünürken başını sallıyor. "Biraz daha davetkâr ve daha az korkutucu olması için kıyafet yönetmeliğini kaldırdığımız kulüpte rahat bir geceye ne dersiniz?"

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bu harika bir fikir."

"Ve Mia'yı buraya getirip sosyal medya fenomenleri hakkında bildiklerini bize gösterebiliriz. Bir sosyal yardım işbirliği için onlara bir aylık ücretsiz üyelik teklif edebiliriz."

"Bunu sevdim," diye yanıtlıyor Emerson.

Onun yanında Charlotte bilgisayarında hararetle bir şeyler yazıyor. Sonra bana bakıyor. Sıcak bir gülümsemeyle, "Elini uzatması gereken kişi sen olmalısın. Bunu Madam Kink olarak yap. Takipçiniz var."

"Ben mi?" diye soruyorum. "Madam Kink'in onları korkutup kaçıracağından korkmuyor musun?" Gülerek ekliyorum.

"O zaman Eden gibi yap. Seninle ilişki kuracaklardır." Kalemimi masaya vurarak kendi kendime gülümsüyorum.

Emerson koltuğundan kalkarken, "Bu konuya Pazartesi günü tekrar dönebiliriz," dedi. "Garrett, Mia ile bir pazarlama planı hakkında konuş. Hunter, reklam bütçesini gözden geçir ve bunun için ne kadar harcayabileceğimize bak. Ve Eden... iyi iş çıkardın."

Herkes masadan kalkarken, övgülerin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Sadece bir ay oldu ama şimdiden bu iş için uygun olduğumu hissediyorum. Kulübe bir açıdan bakıyorum.

yeni bir bakış açısı. Kulübe yeni bir amaç duygusuyla geliyorum.

"Geliyor musun Eden?" Garrett beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor. "Ha?"

"Perşembe geceleri sokağın aşağısındaki bara gidiyoruz. Bu bir çeşit gelenek."

Hemen başımı sallıyorum. "Hayır, geleneklerinizi zorlamak istemem."

Garrett gözlerini deviriyor ve kolunu omzuma dolamak için yaklaşıyor. "Artık bizimle birliktesin, E. Ve takımın bir parçası olmak dayatmacı olmadığın anlamına geliyor. Ayrıca, toplantımızdaki ukala yorumumdan sonra sana bir içki borçluyum, o yüzden erkek arkadaşını ve kız arkadaşını ara ve bizimle barda buluşmalarını söyle."

Charlotte odanın diğer ucunda gülümsüyor. "Gelmek zorundasın." İç çekerek omuz silkiyorum. "Tamam. Ben de varım."

Garrett, Hunter'la şakalaşmak için uzaklaşırken omzumu bırakıyor. Toplantı odasında tek başıma telefonumu çıkarıp Clay ve Jade ile grup sohbetini açıyorum. Benim bir toplantım olduğu için ikisi de bu gece onun evinde. Jack, Madison'la birlikte evde.

Takım onlarla birlikte sokağın aşağısındaki bara gitmemi istiyor.

Siz ikiniz gelecek misiniz?

Jade önce cevap verir.

Sen de takımın bir parçasısın! Seninle gurur duyuyorum.

Sonra Clay ekliyor:

Tabii ki geleceğiz.

Telefonuma bakıp gülümseyerek onlara adresi gönderiyorum ve cevabımı yazıyorum.

Yakında ikinizle de orada görüşürüz.

Bara vardığımda neredeyse herkes çoktan oradaydı. Herkesin sığabilmesi için iki büyük masayı bir araya getirmişler. Garrett kapıdan girdiğimi fark edince beni bara çağırıyor.

Barmene "Bu gece içkileri benden" diyor. "Çünkü toplantımızda bir pislik gibi davrandım."

Başımı sallarken gülüyorum. "Ukala, pislik değil." "Aynı şey," diye yanıtlıyor.

"Votka martini lütfen," diyorum barmene. Arkamı döndüğümde Ronan ve Daisy'nin birlikte içeri girdiklerini görüyorum. Bardan onlara el sallayarak yaklaştıklarında içkimi bekliyorum.

Daisy'ye sarılırken, "İkinizin geleceğini bilmiyordum," diyorum.

"Emerson bize söyledi," diyor Ronan genç karısını yanında tutarken. "Seni burada gördüğüme sevindim," diye ekliyor.

"Teşekkürler. Burada olmak iyi hissettiriyor," diye cevap veriyorum. *Burada olmanın* artık barda olmak anlamına gelmediğinin tamamen farkındayım. Burada demek, bu pozisyonda, hayatımızın bu yerinde demek. Ve bana göz kırparak başını salladığında, anladığını biliyorum.

Ben kapıyı izlerken Ronan ve Daisy içkilerini alıyor. Clay ve Jade'in içeri girdiğini gördüğümde kendimi anında rahatlamış hissediyorum. Bu geceki partimizdeki herkesi seviyorum ama bu ikisi benim.

Jade kollarını belime doluyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Saçlarını kulağının arkasına kıvırıyorum ve onu tekrar öpüyorum, bakışlarımın onunkilerle birleşmesine izin veriyorum.

Sonra elimi belinde tutarak öpmek için Clay'e doğru eğildim.

İçkilerimizi alıyoruz ve masaya taşıyoruz. Oturduğumuzda herkes bizi selamlıyor. Clay ve Jade'le zaten tanışmışlardı ama onları arkadaşlarımın kabul ettiğini görmek yine de iyi hissettiriyor.

Mia masanın karşısına eğilir ve Jade'in çiçekli elbisesine hayranlıkla bakar. Drake ve Clay diğer tarafta bir şey hakkında kahkaha atıyor. Bu bir rüya gibi.

Emerson kadehini kaldırarak şöyle seslenir: "Şerefe dostlar. On yıl sonra, her şeyi başlatan aynı barda."

Garrett, "Bu sefer morluk olmadan," diye ekliyor ve masa kahkahalara boğuluyor.

Emerson arkadaşına sırıttıktan sonra ekledi, "Bu masanın yıllar içinde nasıl büyüdüğüne bir bakın. Hepiniz burada bizimle olduğunuz için kendimi çok şanslı hissediyorum." Sonra da "Şerefe" diye seslenir.

Hepimiz kadehlerimizi birbirine vururken herkes "Şerefe" diye tekrarlıyor.

Onları masaya koyarken, masanın başındaki Emerson'a bakıyorum. "Peki, gözündeki morluk ne? Bir şey mi kaçırdım?"

Hunter birasını yudumlarken sırıtarak, "Bu hikâyeye bayıldım," diyor.

"Bekle, ne hikayesi?" diye sordum. Emerson muzip bir sırıtış takınıyor. Masanın etrafındaki herkes gülüyor.

"Bunu duymadın mı? Emerson'ın göz çukuruna yumruk yediğini?" Garrett gülerek soruyor. "Salacious fikrini de böyle bulduk."

"Hayır, ama şimdi gerçekten duymak istiyorum."

Emerson gözlerini devirir. Yanında karısı Charlotte kendi kendine kıs kıs gülmektedir. Kolunu onun koluna dolamış, gözlerinde sevgiyle ona bakmaktadır.

Arkadaş masasındakiler birbirleriyle sohbet ederken, masada oturanlara tek tek bakıyorum. Mia gururla Garrett'ın yanında oturuyor ve ikisi de masanın karşısında, iki erkeği Drake ve Hunter'ın arasında mutlu bir şekilde oturan Isabel'le bir şeyler tekrarlıyorlar.

Onların yanında, bakışlarım Ronan'ınkileri yakalıyor. Ve birbirimize bakıp sessiz bir konuşma yaparken birkaç dakika duraklıyor. Eğer o olmasaydı, burada olamazdım. Bu insanların on yıl önce başlattıkları şey olmasaydı, hayatta olur muydum bilmiyorum. Beni ne kadar kurtardıklarını asla bilemeyebilirler.

Ronan usulca gülümsediğinde, düşüncelerimi okuduğunu anlıyorum. Daisy'nin başının yan tarafını öpmek için yanına uzanıyor.

O da kendini kutsanmış hissediyor.

Bu aileyi ve bu evi bulduğumuz için nasıl bu kadar şanslıyız?

Masanın altında Clay parmaklarımı sıkıyor ve Jade başını karşı omzuma yaslıyor.

Çok şanslıyım.

"Tamam, tamam," diyorum masadaki kargaşayı bölerek. "Emerson, bana şu lanet hikâyeyi anlat."

Herkes sessizliğe gömülür ve dikkatlerini ona çevirir.

"Tamam, bu kadın benim sikimi yalıyordu..." diye başlarken eğlenen bir gülümsemeyle birasını eline aldı.

Kural #53: Gerçek aile bir arada kalır.

Sonsöz

Yeşim

Beş yıl sonra

Yüzümdeki ılık okyanus esintisi hoşuma gidiyor. Başımı Eden'in omzuna yaslayıp teknenin hafif hareketinin beni uyutmasına izin verirken gözlerim kapalı.

Eli çıplak karnımı okşamak için aşağı uzanıyor ve beni rüyalarımdan çekip çıkarıyor.

"Hasta hissetmiyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor kulağıma.

Başımı sallıyorum. "Hayır. O ilk üç aylık bir sorundu." "Bu dalgalarla bile mi?" Clay soruyor.

Şu anda Clay'in göğsünde uyuklayan Elizabeth'i başımla işaret ederek, "Onun yaşından beri tekneye geliyorum," diyorum. Küçük dudakları birbirine yapışmış ve yanakları sıcaktan kızarmış ama bunun dışında babasının kollarında gayet mutlu görünüyor.

Eden'ın eli karnımda duruyor. Yemin ederim benden daha çok dokunuyor. "Büyükbaba, ben sürebilir miyim?" Jack oturduğu yerden soruyor.

Babam kaptan koltuğundan kalkıp Jack'e direksiyona geçmesini işaret ederken, "Elbette evlat," diye cevap veriyor. Eden telefonunu kapıyor ve babam Jack'in arkasında durup ona nereye dönmesi ve nelerden kaçınması gerektiğini gösterirken Jack'in fotoğraflarını çekiyor.

"Doğuştan yetenekli," diye gururla gülümsüyor babam elini Jack'in omzuna koyarken.

Sonra Eden telefonunu Clay'e doğru çeviriyor ve Lizzie'yi tutarken birkaç fotoğrafını çekiyor. Göğsüne bu şekilde yaslanmış bebekle yemek yiyecek kadar iyi görünüyor.

Telefonuna bakarken Eden'a "Tanrım, çok iyi görünüyor," diye fısıldıyorum. "Bu bebek. Bir erkeğin bebek tutmasında bir şeyler var."

"Eminim bu hormonlar yüzündendir. Beni vahşileştiriyorlar," diyorum kısık bir sesle.

Bana sessizce kıkırdıyor. "Bunu daha sonra halledebiliriz," diye cevap veriyor ve beni başımdan öpüyor.

"Kendimi inek gibi hissetmem çok kötü," diye cevap veriyorum, esnemeye çalışıyorum ama vücudumda yer kalmamış gibi hissediyorum ve daha on beş haftamız var.

"Gördüğüm en seksi ineksin," diye cevap veriyor ve bikinimin üstünden meme uçlarımdan birini cımbızlıyor. İyi ki babam Jack'in tekneyi açık suda yönlendirmesine yardım etmekle meşgul.

Demir atmak için iyi bir noktaya ulaştığımızda Elizabeth kıpırdanmaya başladı.

Uykulu başını Clay'in göğsünden kaldırıyor ve ona sevimsiz bir gülümseme veriyor.

"Baba," diye mırıldanıyor ve adam yanağına öpücükler kondurarak onu gülmekten kırıp geçiriyor. Minik can yeleği hareket etmesini zorlaştırıyor ve bu konuda oldukça çabuk huysuzlanıyor, bu yüzden onu hızla dizinde zıplatan Eden'e veriyor.

"Yüzmeye gitmek ister misin, Lizzie?" Eden sorar.

Lizzie kollarını çırparken gülümsüyor ve "Yüz, yüz, yüz!" diye bağırmaya başlıyor.

Eden onun yanağını öpüyor. "Jack, ben yanaklarına biraz güneş kremi sürerken onu tutar mısın?"

Clay babamın çapayı atmasına ve merdiveni indirmesine yardım ediyor. Ve Jack'in küçük kız kardeşini eğlendirmesini memnuniyetle izliyorum, böylece Eden ona güneş kremi sürebiliyor.

İşte böyle anlarda keşke zamanı durdurabilsem ve her şey sonsuza kadar böyle kalsa diyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, her aşamada aynı şeyi düşündüm. İlk çıkmaya başladığımızda Jack hayatımızın merkezindeymiş gibi hissediyorduk. Sonra evlenmeye ve bebek sahibi olmaya karar verdik. Ondan sonra Elizabeth dünyaya geldi ve Jack'in ağabey oluşunu izledik. Sırada, seveceğimiz ve birlikte büyüyeceğimiz yeni bir bebeğimiz var.

Her aşamada ailemiz değişti ama özünde hep aynı kaldık. Clay, Eden ve ben birlikte bir hayat kurduk ve bu hiçbir zaman bir yere yerleşmek gibi hissettirmedi. Yorucu, heyecan verici ve yine de inanılmaz derecede seksi ve eğlenceliydi.

Çocuklara odaklanmak için işe ara verdim ve bunun her dakikasını çok sevdim. Tıpkı Eden'in iş yerinde büyüyüp gelişmesini ve şu anda kulübü tek başına yönetir hale g e l m e s i n i izlemeyi sevdiğim gibi.

Babam Clay'i şirketin ortaklarından biri olarak terfi ettirdi. Ve babamın ilişkimizi olduğu gibi kabul etmesi beklediğim kadar uzun sürmedi. Bir kez daha, biz ona açılmadan önce yaklaşık bir yıl boyunca Eden aile etkinliklerimizde ortaya çıktığında şüpheleri olduğunu iddia etti.

Clay'in ailesi daha az hoşgörülüydü. Annesi hâlâ zaman zaman arıyor ve Elizabeth ile Jack'i birkaç kez görmüş. Ama düğünümüze gelmediler ve Clay bununla barıştı.

Ailemizi olduğu gibi göremiyorlarsa, onlara ihtiyacımız yok demektir.

Çünkü gördüğüm şey, tüm dağınık, şekilsiz ve mükemmel eklektik haliyle aşk.

"Annenle yüzmeye gitmek ister misin?" Jack Elizabeth'e sorar ve onu daha da heyecanlandırır.

Eden suya tırmanırken, Jack Elizabeth'i kenara bırakır.

"Hadi bebeğim. Annen seni yakalayacak" diye sesleniyor. Hepimiz gülümseyerek izliyoruz, Lizzie teknenin yanından kendini korkusuzca fırlatırken ona tezahürat ediyoruz. Ve tıpkı söz verdiği gibi, Eden orada, kollarını uzatmış ve onu yakalamaya hazır - her seferinde.

Kural #54: Başkalarının kurallarına göre yaşamak için yaratılmadınız.

Sonsöz

Jack

On üç yıl sonra

"Evet, neredeyse geldim. Seni daha sonra arayabilirim. Ona söyledikten sonra." "Bu iş sende. İyi şanslar."

Telefon hattı kapanmadan hemen önce kıkırdayarak "Teşekkürler," diyorum.

Evin önüne geldiğimde avuçlarımın terlemeye başladığını hissediyorum. Gençlik yıllarımı geçirdiğim iki katlı evin önüne park ediyorum. En küçük kız kardeşim doğduğunda, altı kişilik ailemizin artık üç yatak odalı küçük evimize sığmayacağı belliydi.

Babamın Audi'sinin arkasına park ediyorum ve kapıyı açmadan önce kendimi toparlamak için bir an bekliyorum.

Bunu yapabilirim.

Bunu yapmak istiyorum.

Dışarı tırmanıp ön kapıya doğru yürüyorum ve daha kapıyı açmadan kız kardeşlerimin kavga ederken çıkardıkları o tanıdık çığlığı duyuyorum.

"Scarlett, odamdan uzak dur!" Lizzie yatak odasından bağırıyor.

Scarlett üst kattaki koridordan, "Ben senin odana hiç girmedim," diye cevap verdi.

Sahanlıkta dururken, gülmekten kendimi alamıyorum. Bunu özlemiyorum.

"Kızlar!" Jade mutfaktan bağırıyor. Çıktığında beni sahanlıkta ayakta görünce yüzü aydınlanıyor. "Jack geldi!" diye bağırıyor ve koşarak kollarını boynuma doluyor.

"Hey, anne," diye mırıldanıyorum, bırakmadan boynumu sıkarken. Jade'e anne demek, annem ve Clay evlendiğinden beri birbirinin yerine kullanılan bir şey olmuştu. Sonra kız kardeşlerim gelince daha doğal gelmeye başladı. Bunu yapmamdan hoşlandığını biliyorum ve bu evdeki açık ara en tatlı insan olduğu için onu mutlu etmek hoşuma gidiyor.

Sarılmaları sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyor ama umurumda değil. Artık bana sarılmak için parmak uçlarında durması gerekiyor. On üç yaşıma geldiğimde onu geçtim.

En küçük kardeşim Scarlett merdivenlerden hızla iniyor ama Jade'in boynumu bırakmasını beklerken yarı yolda duruyor. Bıraktığında, ellerimi kalçalarıma koyarken bana gülümsediğini görmek için dönüyorum.

"Artık seni yakalayamıyorum, Scarlett," diyorum gülerek. "Deneyebilirsin!" diye cevap veriyor.

Hala çok küçük, anneme çekmiş, bu yüzden kendini orta merdivenden aşağı bıraktığında, düşmeden onu yakalıyorum. Kendimi bildim bileli bu bir gelenekti ama artık on iki yaşına geldiği için bunu daha fazla sürdürebileceğimizi sanmıyorum.

"Seni özledim!" diyor onu sahanlığa indirirken. "Ben de seni özledim," diye cevap veriyorum biraz utanarak.

"Artık eve hiç gelmiyorsun," diye sızlanıyor.

Merdivenlerin tepesinden kız kardeşim Elizabeth ekliyor: "Neden yapsın ki Scarlett? Bunu yaptığında çok sinir bozucu oluyorsun."

"Elizabeth Nina Bradley!" Annem yanımdan bağırıyor. "Lütfen kardeşine iyi davranır mısın? Ve kardeşine sarıl. Noel'deyiz."

Lizzie gözlerini deviriyor, sonra istemeye istemeye merdivenlerden iniyor ve bana zorunlu bir sarılma yapıyor. Kendi kendime gülüyorum.

Jade beni eve çekiyor, ceketimi alıp yemek odasındaki sandalyelerden birinin üzerine atıyor. Sonra bana yemek yedirmeye çalışıyor, sanki tehlikeli bir yolculuğu yeni bitirmişim gibi bana bir tabak ısıtıyor. Oysa gerçek şu ki, kampüsten arabayla sadece doksan dakika uzaklıktaydı.

"Baban toplantıda, annen de telefonda ama eminim önce onu görmek istersin," diyor yüzünü buruşturarak. Dudaklarımı garip bir şekilde birbirine bastırarak başımı sallıyorum.

"Sence çıldırır mı?" Ben soruyorum.

Hızla başını sallar. "Onun korktuğunu hiç görmedim," diye yanıtlıyor. "Endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum, dostum."

"Teşekkürler Jade," diye cevap veriyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yaklaşıp omzumu şefkatle okşarken gözlerinde sıcaklık var.

"Şimdi yemeğini ye. Birazdan kızları bale provasına götürmem gerekiyor ama döndüğümde arayı kapatırız, tamam mı?"

"Tamam, teşekkürler," diyorum ve hazırladığı lazanya artıklarını hızlıca mideye indiriyorum. Kız kardeşlerim hâlâ üst katta konuşmaya devam ediyor ve ben de mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum ama hiç mesaj yok.

Koridorun sonundan gelen ağır ayak seslerini duyduğumda, babamın bana doğru geldiğini görmek için hızla arkamı dönüyorum. Uzatmaya başladığı o kalın tuzlu biberli sakalının altında gururlu bir gülümseme vardı.

"Hey, evlat," diyor heyecanla.

Bar taburesinden iniyorum ve onu kucaklayarak selamlamak için odayı geçiyorum. Geri çekildiğinde elini omzuma koyuyor. "Nasılsın?"

Omuz silkiyorum. "İyi gidiyor. Sadece çalışıyorum ve... bilirsin işte."

Kibirli bir şekilde gülüyor. "Evet, öyle. Büyük değişim yaklaşıyor."

Gözlerim annemin ofisinin saklı olduğunu bildiğim koridora doğru kayıyor. Gergin tereddütlerimi fark ediyor ve beni diğer taraftaki kendi ofisine doğru yönlendiriyor. "Gel hadi. Oraya gitmeden önce bir içkiye ihtiyacın var."

Yüksek tavanlı ve uzun kitap raflı rahat ofisine girdiğimizde, dolapta sakladığı bir şişe viskiyi çıkarıyor. Bunu görmek beni güldürüyor, arkadaşlarımla gizlice çıkarıp yerine tatlı çay koymaya çalıştığımız ve onun fark etmeyeceğini düşündüğümüz zamanı hatırlıyorum.

O yaptı ve ben bir ay ceza aldım. "İşler

nasıl?" diye sordu.

Omuz silkiyorum. "Aynı," diye cevap veriyorum.

"Sıkıcı. Tekrarlayıcı." "Uzun sürmeyecek," diyor

bana bir bardak uzatırken. "Ben hazırım."

"Öyle olduğunu biliyorum." Kadehini kaldırıp bir yudum aldıktan sonra ben de aynısını yapıyorum.

Birkaç yıl önce işletme yönetimi bölümünden mezun oldum, ancak bulabildiğim tek iş cansız ve önemsizdi. Böyle bir dereceyle ne bekliyordum bilmiyorum ama daha fazlasını istiyorum.

Ailem beni hiçbir zaman para konusunda endişelenmem için yetiştirmedi. Beni hayallerimin peşinden gitmeye teşvik ettiler ama nedense üniversiteye başladığımda durakladım. Güvenli ve öngörülebilir bir şey seçtim.

Annemin bana hak ettiğimi düşündüğü hayatı vermek için feda ettiği her şeyi düşünüp duruyordum. Bunu önemsiz ya da şımartıcı bir şey için harcamaktan korkuyordum. Bu yüzden güvenli yolu seçtim.

On iki yaşımdayken beni oturtup her şeyi anlattığı o günü yeniden yaşıyormuşum gibi hissettim. Tacizci biyolojik babam hakkında. Ölene kadar yıllarca beni ondan nasıl saklamak zorunda kaldığını. Sadece benim için nasıl bir kişilik ve yepyeni bir hayat yarattığını.

Bu fırsatı değerlendirip birbiri ardına gelen başarısızlıklarla heba edersem ne tür bir pislik olurum?

O zamandan beri hayatım güvenli ve öngörülebilir.

"Bence bu senin için iyi olacak Jack. Bir değişikliğe ihtiyacın var. Yeni bir başlangıç."

"Sence o da aynı şeyi hissedecek mi?" Kafamı kaldırmadan sordum.

"Yapacağını biliyorum. Annen sadece senin için en iyisini ister. Sen mutlu olursan, o da mutlu olur."

"Evet," diye mırıldandım sessizce.

"Hey," diyor masasına yaslandığı yerden. Ona baktığımda yüz ifadesi yumuşuyor. "Seninle gurur duyuyorum, evlat."

Kendimi yutkunmaya zorluyorum. "Sağ ol baba." "Stres yapma. Her şey yoluna girecek."

İç çekerek, viskinin geri kalanını aşağı atarken başımı sallıyorum, yanmayı hissediyor ve sinirlerimi yatıştırması için dua ediyorum.

Sonra babam ofisin kapısını açtı ve beni dışarı çıkardı. "Sadece şu işi hallet. Sırlardan nefret eder ve geçen hafta bize söylediğinden beri bu Jade'le beni öldürüyor."

"Peki." Boş bardağı ona uzatırken inliyorum ve uzun koridorda annemin ofisine doğru yürüyorum.

Kapı açık ve ben odaya ulaşmadan önce telefonda konuştuğunu duyuyorum.

"Evet, bunu yeni yıldan sonra tekrar tartışalım. Saat ikideki franchise toplantısını unutmayın."

Annemi ofisinde dikilirken gördüğümde durup beni görmesini bekliyorum. Saçları hâlâ uzun ve ben kendimi bildim bileli de öyle. Yıllar içinde onda gerçekten değişen tek şey birkaç gülümseme

Yüzündeki çizgiler ve gözlerinin etrafındaki kaz ayakları son yirmi beş yılını mutlu geçirdiğinin kanıtı.

Ve ben bunu mahvetmek üzereyim.

Annemin ne iş yaptığını o bana söylemeden çok önce, ben on sekiz yaşıma girmeden önce öğrendim. Bu kadar uzun süre saklamayı nasıl başardı bilmiyorum ama internet erişimim ve ergen bir çocuğun merakı vardı. Oradan anlamak zor olmadı.

Ama annemin nerede çalıştığını da hiç umursamadım. O sadece benim annemdi.

Dönüp kapı aralığında beni görüyor ve bana parlak bir gülümseme veriyor. "Emerson, Jack Noel için eve yeni geldi. Benim gitmem gerek. Evet, mutlu
Sana ve Charlie'ye de iyi tatiller. Hoşça kalın."

Uzattığı kollarını bana açtığında gülümsemesi genişliyor. Kollarını bana doladığı anda o anlamsız rahatlık duygusunu hissediyorum.

"Selam anne," diye mırıldanıyorum usulca, o uzaklaşmadan önce. "Yolculuk nasıldı?" diye soruyor.

Çenem sıkıştı. Şu anda havadan sudan konuşmak istemiyorum. Bir saniye daha dayanabilir miyim bilmiyorum.

"İyiydi," diye cevap veriyorum ensemi kaşıyarak.

"Peki ya iş?" diye soruyor.

"Anne, sana söylemem gereken bir şey var."

Ağzı kapanıyor ve kaşları çatılıyor. "N e l e r oluyor? Her şey yolunda mı?"

Derin nefes al, Jack. Bunu yapabilirsin.

"Evet, her şey yolunda. Sadece..."

Gözlerine bakıyorum ve babamın ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. O sadece benim mutlu olmamı istiyor.

"Paris'e taşınıyorum."

Hareket etmiyor. Dudakları sanki devam etmemi bekliyormuş gibi a y r ı l ı r k e n gözleri yüzümde takılı kalıyor.

"Herkesin benden sakladığı sır bu mu?" diye soruyor sessizce. "Özür dilerim," diye cevap veriyorum yüzümü buruşturarak.

Onun ifade döner Ciddi. "Ne vardır sen üzgünüm ne için? Özür dileme."

"Sadece sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Peki... en başından başla. Bana her şeyi anlat," diyor ve beni masasının önündeki iki sandalyeye çekiyor.

"Ronan Amca bana bir iş teklif etti." Gözleri genişledi. "Kulüpte mi?"

Başımı ileri geri sallıyorum. "Sayılır. Kulüpte değil. Sadece... kulüp için."

"İstediğin bu mu?" diye soruyor öne doğru eğilerek.

"Evet. Buna ihtiyacım var. Bir değişikliğe ihtiyacım var. Buradaki işimden nefret ediyorum ama senden ayrılırsam sanki her şey için minnettar değilmişim gibi hissediyorum-"

"Jack, dur," diyor bir elini kaldırarak. Sonra ellerini yüzümün iki yanına koyuyor. "Benim tatlı Jack'im. Sana bu hayatı, seni burada yanımda tutabilmek için vermedim. Sana bu hayatı, istediğin gibi yaşamakta özgür olasın diye verdim. Bir zamanlar kendimi evimde sıkışmış hissediyordum ve dışarı çıkmak başıma gelen en iyi şeydi."

Bu sırrı ifşa etmenin verdiği rahatlamanın üzerimden akıp gitmesine izin verirken gözlerim aşağıya doğru kaydı.

Çeneme dokunuyor ve tekrar gözlerine bakana kadar yüzümü kaldırıyor. "Seni deli gibi özleyeceğim ve *çok* ziyaret edeceğim. Ama sen asla başkalarının kurallarına göre yaşamak için yaratılmadın. Sen büyük şeyler için yaratılmışsın, benim tatlı oğlum. Ve seni durduran kişi asla ben olmak istemem."

"Teşekkürler anne," diye fısıldıyorum sesim çatlarken.

Beni bir kez daha sımsıkı kucaklıyor ve ben de onun cesaretinden ve özgüveninden biraz almaya çalışıyorum. Annem tanıdığım en güçlü insan ve planladığım gelecek için bunun bir kısmına ihtiyacım olacak.

***

Gelecek kitaplar ve seriler hakkında haberler için haber bültenime abone olun geni.us/SaraCateNewsletter

Teşekkür

İşte bu kadar. Başardık.

*Mendilleri kap.

Pekala, işte başlıyoruz.

Bu serinin benim için ne anlama geldiğini kelimelere dökebilseydim, yine de ne kadar minnettar olduğumu tam olarak tasvir edemezdim. Bir seks kulübünün dört sahibi hakkında sapıkça bir seri yazmak için yola çıktığımda bunun bu hale geleceğini hiç düşünmemiştim. Bu karakterleri benim kadar seveceğinizi hiç beklemiyordum.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca, bu kitaplarda bulduklarınızdan dolayı tanımadığım insanlardan e-postalar, mesajlar ve kucaklamalar aldım. Bana, Emerson, Charlie, Mia, Garrett, Hunter, Drake, Isabel, Maggie, Beau, Daisy, Ronan, Clay, Jade ve Eden'a gösterdiğiniz sevgi ve destek beni hâlâ şaşırtıyor.

Bu yüzden onları size teslim ederken emin ellerde olduklarını biliyorum. Salacious Players' Club artık sizin.

Şimdi iyi şeyler için.

Bu kitabı çıkarmama yardımcı olan her bir kişiye teşekkür ederim (ve lanet olsun, onlar için kesilmiş işleri vardı) ....

Kocam Bay Cate, ben kendimi ofise kapatırken evdeki işlerin çoğunu üstlendiği için. Teşvik ve desteğiniz için ve beni birçok meşhur uçurumdan kurtardığınız için teşekkür ederim.

Asistanım Lori Alexander, her şeyi perde arkasından yürüttüğü için hiç endişelenmeme gerek kalmadı. İç huzuru paha biçilemez. Sizin gibi.

Mağaza müdürüm ve arkadaşım, Misty Frey. Tüm bunları sensiz yapabilseydim bile, yapmak istemezdim. Sen benim için bir hediyesin.

Arkadaşım ve alfa okuyucum, Jill. Benimle sahtekârlık sendromum hakkında konuştuğun ve ruh sağlığı ninjam olduğun için teşekkür ederim. Ve küvet Marcos için (tabii ki).

Beta'larım Janine, Adrian ve Becca. Dağınık versiyonları 3 bölüm boyunca her seferinde bir bölüm okuyarak zaman ayırdığınız için teşekkürler.

Aylar. Size yaşattıklarım için yeterince övgü almıyorsunuz. Görüşleriniz benim için çok önemli.

En sevdiğim hype kızım, Amanda Anderson. Bunların hiçbirini sensiz yapamazdım ve seni takımımda ve arkadaşım olarak gördüğüm için çok şanslıyım.

Menajerim, Savannah Greenwell. Beni asla bırakma.

Editörüm, Rebecca Fairest Reviews. Bana karşı çok iyisin. Bu seri boyunca elimden tuttuğun için teşekkürler.

Düzeltmenlerim, Rumi Khan (Yeşil gözler, anladım!) ve Fairy Proof Mother'dan Rosa Sharon.

Wander Aguiar ve tüm ekibi, işinizin kalitesi için ama en çok da bana ve kızlarıma gösterdiğiniz nezaket ve sevgi için. Ve elbette, onu gördüğüm anda Eden olduğunu anladığım çarpıcı model Dina.

Rachel Gilmer ve Sourcebooks Casablanca'daki tüm ekip, Salacious Players' Club'ı dünyaya getirdikleri için.

The Author Agency'den Becca & Shauna bu kitabın duyurulmasında bana yardımcı oldukları için.

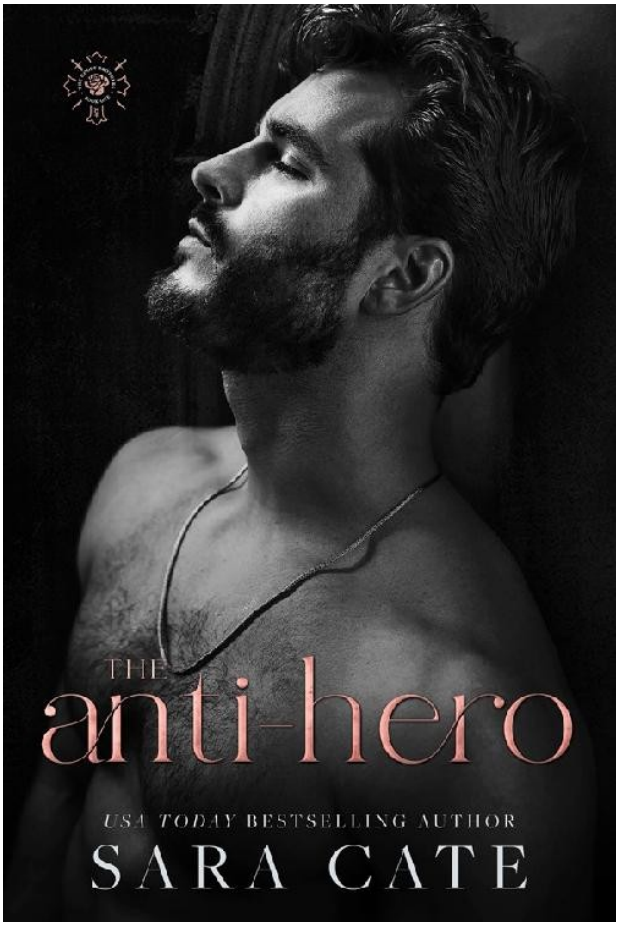
Sara's Sinners ve Sara's Salacious Readers, birbirlerini destekleyen ve teşvik eden böylesine harika bir okuyucu grubu oluşturdukları için.

Beni güldürdükleri ve neşelendirdikleri için muhteşem Shameless kız kardeşlerim
üzerinde.

Ve son olarak, size. Bu kitabı ve bu seriyi okuduğunuz için teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Salacious Players' Club'ı ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederiz.

Hayatımın zamanı için teşekkür ederim.



Yeterince uzun süredir iyiydim.

Austin'in en önde gelen vaizinin en büyük oğlu olarak hayatımı erdemli bir şekilde yaşadım. Skandal yok. Kusursuz bir imaj. Temiz bir itibar.

Eğer bir gün onun yerini alacaksam böyle olmalı.

Ama babamın yerel bir kink kulübünün VIP üyesi olduğunu öğrendiğimde her şey değişiyor.

Bir yalancı. Bir hilekar. İkiyüzlü.

Artık erdemli davranmayacağım.

Ve kulüp sahibinin bezgin kız arkadaşı bana bir teklifle geldiğinde, karşı koyamıyorum.

Sage daha önce çıktığım kadınlara hiç benzemiyor. Pembe saçlar, dövmeler, piercingler. Onunla birlikte görüldüğümüzde babamın itibarının yerle bir olacağını biliyorum.

Ama sahte buluşma planımız yeterli değil. Videolara ihtiyacımız var, *kirli* videolara. Bu sahneleri ne kadar çok çekersek, o kadar hoşuma gidiyor.

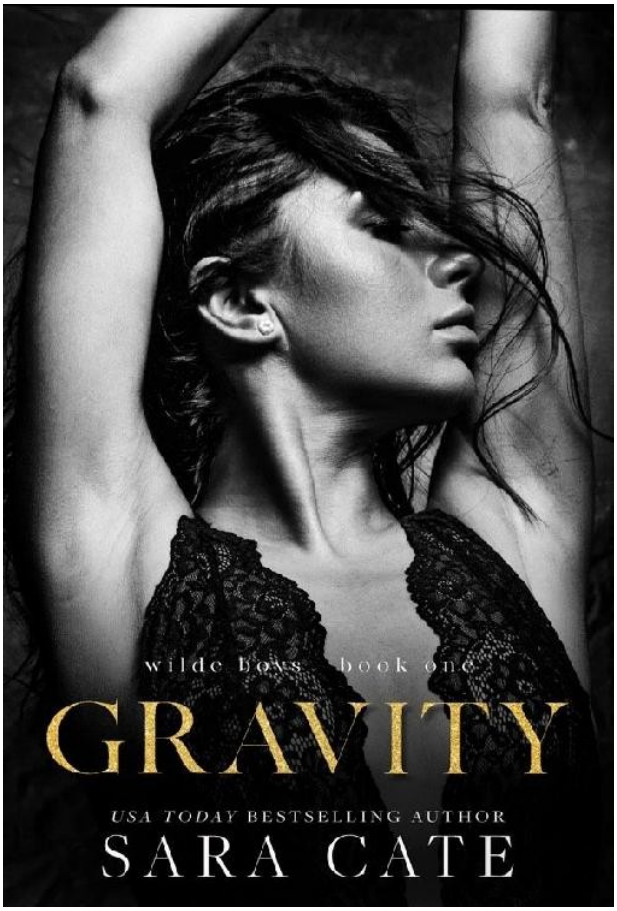
Onu aşağılamamı, incitmemi, tecavüz etmemi istiyor.

Ve Tanrı yardımcım olsun, ben de istiyorum.

Ama artık pek de *sahte* değil ve çok geçmeden eskiden olduğum Goode'u t a n ı y a m a z oldum.

Şimdi okuyun





Özel bir adada üç ay.
İki adam.
Bir milyon dolar.
Tek yapmam gereken Nash Wilde'ı evcilleştirmek.

Kız kardeşimin ve erkek arkadaşının bir uçak kazasında ölmelerinin üzerinden iki yıl geçti. Kapıma gelmesini beklediğim son kişi babası Alistair Wilde'dı. Yine de, reddetmek için aptal olmam gereken bir teklifle geldi: üç ay boyunca oğlunun kız arkadaşı ol, ikisiyle birlikte uzak bir evde yaşa ve bir milyon dolar benim olsun.

Meydan okuma beklediğimden daha zor çıktı. Nash sadece vahşi değil, tehlikeli de. Ve Alistair, dünyanın inanmasına izin verdiğinden çok daha fazla kırılmış durumda. Üçümüz kederle birbirimize bağlıyız. Nash'in açlığını doyurmak ve Alistair'in acısını iyileştirmek bana bağlı.

Çizgiler aşıldı.
Kurallar çiğneniyor.
Adada bize bunun yanlış olduğunu söyleyecek kimse yok.

Bu aileyi parçalamadan önce bir seçim yapmam gerektiğini biliyorum.
Ama ben her ikisine de aitim.
Biri benim bedenime sahip.
Kalbim diğerinde.

***Adil uyarı: Bu, 18 yaşından büyük okuyucular için açık cinsel içerikli ve garantili bir HEA içeren öfkeli bir aşk üçgeni romantizmidir*

Şimdi okuyun

İmzalı Kitaplar mevcut!

Bu kitabın imzalı bir kopyasına sahip olmak ister misiniz?
Siparişlerinizi dükkandan alabilirsiniz:
www.saracatebooks.com/shop

Her sipariş yazar tarafından imzalanır ve paketlenir ve hediyelerle birlikte gelir!

Sara Cate tarafından da

Salacious Oyuncular Kulübü

Övgü

Gözler

Üzerimde Bana

Daha Fazlasını

Ver

Mercy En

Yüksek Teklifi

Veren

Madam.

Goode Kardeşler serisi

Anti-kahraman

Yuva Yıkan - 2024'te geliyor Kalp

Kıran - 2024'te geliyor Savurgan

Oğul - 2025'te geliyor **Yaş aralığı**

romantizmi

Güzel Canavar Güzel

Günahkar **Wilde**

Boys düeti Yerçekimi

Serbest Düşüş

Siyah Kalp Düeti

Dört

Beş

Ukala Kahraman

Kulübü Yakışıklı

Şeytan **Spitfire**

Benim İçin

Yan Ateş &

Kül

Kötü Kalpler Serisi

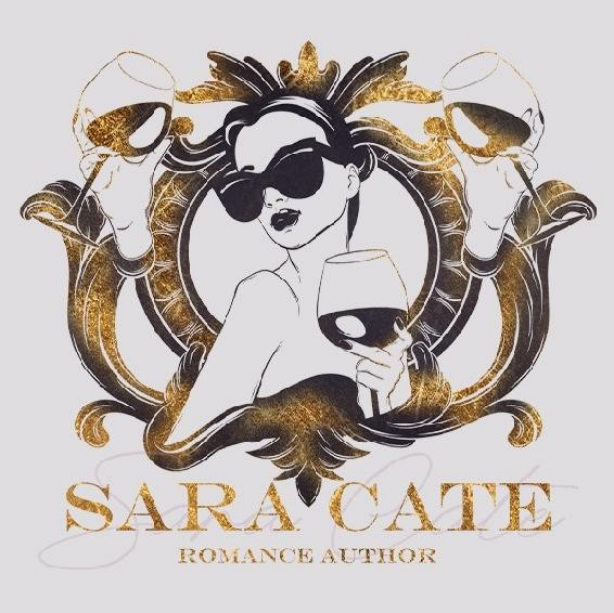
Hassas

Tehlikeli

Meydan okuyan

Sara Cate Hakkında

Sara Cate, bolca kızgınlık, biraz yaş farkı ve yığınla buhar içeren yasak romantizm yazıyor. Kocası ve çocuklarıyla Arizona'da yaşayan Sara, zamanının çoğunu okuyarak, yazarak ya da yemek yaparak geçiriyor.



Kendisi hakkında daha fazla bilgiye
www.saracatebooks.com adresinden ulaşabilirsiniz.